

Cuốn Nhật Ký Của Anh Bộ Đội

Contents

Cuốn Nhật Ký Của Anh Bộ Đội	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	16
3. Chương 3	29
4. Chương 4	51
5. Chương 5	84
6. Chương 6	112
7. Chương 7	138
8. Chương 8	168
9. Chương 9	214

Cuốn Nhật Ký Của Anh Bộ Đội

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, Hiện đại, Nghĩa vụ quân sự, Bộ đội, Cường công x Cường thụ, HE, Hường phần, Có chút ngược. . . '

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuon-nhat-ky-cua-anh-bo-doi>

1. Chương 1

“ Trái Đất này thật tròn! Anh đã tìm được em rồi và anh sẽ không để mất em thêm lần nữa đâu!... “

Mưa!

Mấy hôm nay cứ mưa hoài, lúc thì lâm râm, lúc thì trắng xóa cả bầu trời, lúc thì trời còn lất phất vài tia nắng mà cũng mưa nữa ...

Thích lắm, nó thích ngắm mưa mọi lúc - mọi nơi - mọi điều kiện, đầu đó trong cơn mưa làm nó nhớ tới cái gì đó mà bản thân nó cũng không biết nữa! Nhưng mà nó vẫn cứ nhìn, cứ tìm kiếm, biết đâu trong thoáng qua nó sẽ tìm được một mảnh ký ức nào đó len lỏi trong từng hạt mưa kia ... Haizzz, nó có thể ngắm mưa cả ngày mà không biết chán, nhưng mà càng nhìn càng buồn sao đó!

Nhưng rồi cũng có người giúp nó thoát khỏi nỗi buồn đó:

- Triều! Chút tạnh mưa mày đi xuống đại đội 5 và đại đội Trinh Sát coi rồi tổng hợp mấy cái đèn, quạt bị hư nha. Dưới đó ý kiến cả tuần mà chưa thấy ai xuống sửa chữa kia!

- Dạ! Em biết rồi anh Lâm ơi!

Tính ra thì công việc hiện tại của nó không có gì là cực nhọc hết. Nó không có lăn lộn học chiến thuật ngoài thao trường nắng nóng, nó không có bị bắt đi đào ao đào công sự, hay nói cách khác nó không phải làm cái gì mà đổ mồ hôi hết! Vì nó là cán bộ mà. Hehe, đơn giản chỉ là lính mà được đề bạt lên làm thôi, nói đơn giản hơn nữa là kiêm chức đó.

Hết mưa rồi, nó mặc bộ quân phục k03 vào rồi đi làm việc! Nó nhìn nó trong gương một cách thích thú, bên phải là bản tên: Đoàn Thoại Đông Triều, bên trái là bản ghi chức vụ, đơn vị: Trợ lý Quân Nhu/ban Hậu cần. Tự nhiên nó thấy nó mặc đồ bộ đội cũng đẹp chứ bộ, hồi ở nhà nó ốm lắm, cao 1m77 mà có 58kg à! Hix hix, nghĩ lại hồi đó nó thấy ghê thiệt, mà từ lúc nhập ngũ nó khác lắm, chắc ba tháng tân binh với khóa huấn luyện nghiệt ngã đã làm nó ăn nhiều hơn, ngủ đúng giờ hơn nên giờ nó mập ra, da thịt săn chắc hơn, nhìn khác hoàn toàn hồi trước luôn! Đẹp hơn nhiều!!!

Nó mang giày rồi ra khỏi phòng làm việc, ngó vô nhà để xe thấy chiếc xe đạp, nó vội dẫn ra chạy liền không mắc công có ông sĩ quan nào thấy thì chết, ở đây được đi xe đạp là sướng nhất luôn đó, cái doanh trại quân đội rộng lắm, đi bộ chắc chết dọc đường luôn quá!

Nó cứ đạp xe đi theo hướng tới hai đơn vị cần kiểm tra.

Ý! Mấy đơn vị Bộ binh bữa nay không có ra thao trường mà cho bộ đội tập đội ngũ kìa, nhìn tụi nó đi mà nó mắc cười quá, một đứa đi xấu là nhìn nguyên hàng bê bết y như nhau, gờ chân và dậm chân không đều gì hết, chân đã đi không đều mà tay còn đánh sai nhịp, đánh trễ nhịp và đánh sai tay nữa! Vậy mà mỗi sang thứ 2 chào cờ đơn vị nào cũng đi đẹp hết, chắc sĩ quan với lính ý thức được sự quan trọng của việc chào cờ tuần nên cố gắng thôi, chứ sơ sẩy đi xấu một chút là nguyên cái khối đội ngũ đó đội quần luôn chứ đừng nói tới đi đội ngũ!

Đang đạp xe thì tự nhiên nó nảy ra một ý, nó quay đầu lại và tiến lại gần một ông sĩ quan:

- Anh cho em hỏi anh ở đâu vậy?

- Ờ ... Anh là trung đội trưởng ở đại đội 6, có gì không em?

- À phiền anh khi nào về qua nói với cán bộ đại đội 5 là tổng hợp hết xem vật chất của cả Đại đội coi cái nào hư gửi báo cáo lên Ban Hậu Cần dùm em nha. Sẵn đơn vị anh cũng coi rồi làm vậy luôn đi để em cho lính xuống sửa!

- Rồi, mà giải quyết có nhanh không em, anh thấy bên đó cũng ý kiến lâu rồi mà chưa có sửa gì hết.

Nó cười lém lỉnh, biết ngay ai gặp lính ở Hậu cần cũng nói vậy:

- Dạ tại vì danh sách tổng hợp chưa đầy đủ nên em không có gửi qua cho Ban Kỹ Thuật được. Phải đầy đủ rồi gửi một lần qua bên đó luôn rồi bên đó mới cho lính xuống.

- À, anh biết rồi! Cám ơn em.

- Dạ, chào anh!

Nếu xét theo quyền hạn và chức vụ thì nó lớn hơn ông đó, nhưng nó không thích như vậy, nó thích xưng hô theo tuổi hơn, vô đây không có tính tuổi thật mà tính tuổi lính không à, ai nhập ngũ trước thì xưng anh, còn vô sau thì kêu em! ...

Xong, vậy là rảnh rồi, khỏi xuống tít dưới kia nữa, khỏe quá. Bây giờ đạp xe đi một vòng coi cảnh vật xung quanh lúc mới mưa xong như thế nào rồi vòng qua đại đội Trinh sát luôn.

Tự nhiên nó nhớ tới ba tháng tân binh bỡ ngỡ của nó quá! Có biết cái gì với gì đâu, với lại lần đầu sống trong môi trường tập thể, nó nhát lắm, nên lại càng thu mình hơn, chẳng tiếp xúc với ai, dù nó cũng ngang bướng không kém. Nhưng mà ngày một rồi ngày hai, đặc thù của cái quân đội cũng tạo điều kiện cho nó tiếp xúc nhiều hơn với xung quanh. Tính ra sống như vậy cũng vui thiệt, đứa nào cũng có tâm trạng nhớ nhà như nhau hết, đứa này an ủi đứa kia, chỉ có một chút rắc rối phát sinh từ nó khi gần kết thúc khóa!!!

Nhưng rồi cũng xong khóa huấn luyện, cả phòng nó ở phân tán hết, chỉ khi xuất ngũ mới có cơ hội gặp lại nhau thôi. Toàn bộ tân binh nhập ngũ đợt này là gần 600 người, hết tân binh là các đơn vị giữ lính bắt đầu biên chế đi đơn vị mới, phân nửa số đó được chuyển về Bộ Chỉ Huy Quân Sự Thành phố (CMT8, trong

CLB Lan Anh), một ít thì chuyển về D31 (Tiểu đoàn Kiểm soát quân sự, đường Lý Tự Trọng), còn lại thì biên chế về Bộ binh và cách binh chủng như: Công Binh, Trinh Sát, Phòng Không, Hỏa lực, Vệ Binh, Vận tải, Bếp v.v... Nó được biên chế về binh chủng Thông Tin liên lạc.

Tự nhiên nhớ tới cái tên “Đại đội Thông tin” làm nó rùng mình, sống có ba tuần mà nó chịu không nổi, áp lực khủng khiếp hơn hồi tân binh nữa! Không phải vì đặc thù của Thông tin là dùng đầu óc nhiều hơn tay chân, mà là vì cách sống của những đứa trong này, thằng nào cũng muốn ngang hàng với cán bộ, cãi lời, chống lệnh son sòn.

Để hiểu thôi vì chiếm 2/3 lính Thông tin toàn là con ông cháu cha được gửi vào, đứa là cháu của Trung tướng Thiếu tướng gì đó ở Quân Khu 7, đứa thì là con ông lớn nào đó được gửi vào.

Triều thì không có ai cũng không có gì, nó biết nó sẽ chìm đắm trong đây thôi ... Cho đến một ngày nó chịu không nổi nữa, nó phải làm những lao động hằng ngày tất tần tật từ đầu đến cuối: nhổ cỏ, chặt cỏ, tưới cỏ, quét nhà lau nhà, chỉnh dây phơi đồ, lau súng, dọn dẹp rác quanh khu vực. v.v... tất cả chỉ làm có một mình!

Cho đến một hôm, Triều chợt nhớ là nó có nghe trên Ban Tham Mưu, có phòng Quân lực, người làm trong phòng đó có thể quyết định được ai biên chế về đơn vị nào, những đứa có mối quan hệ trong đây mà muốn về chỗ nào đỡ cực hơn thì toàn nhờ người nhà lên đó xin không ...! Nó đắn đo lắm, rồi cũng bạo dạn lên thử, khổ quá rồi, sống như vậy hoài chắc nó đào ngũ luôn quá.

...

Trên Ban Tham Mưu đông thiết, toàn những ông ăn to nói lớn, mặt mày ai cũng dăm dăm khó chịu hết ... Triều không thể ngang nhiên đi vào, bởi vì những phòng ban trong trung đoàn này đều cấm lính thường đi lên, chỉ trừ trường hợp được gọi hoặc có nhiệm vụ thôi! Phòng 1, 2 rồi 3! A, phòng Quân Lực đây rồi, chỉ có 1 người ngồi trong phòng. Hay quá! Càng dễ nói chuyện, nó mở cửa bước vào. Anh sĩ quan trẻ nhìn nó, giọng không thân thiện lắm:

- Báo quân số hả? Đơn vị nào đây?

Triều trả lời lí nhí:

- Dạ ... Em muốn xin anh cho em chuyển đơn vị!

Hắn ta cười nhếch mép:

- Lính mới hả nhóc, có biết phép tắc và nội quy trong trung đoàn không vậy? Ở đâu mà đi vào đây đòi chuyển biên chế ngon quá vậy?

Triều đã chuẩn bị trước, nó nói không do dự:

- Tiền xuất ngũ của em là 10 triệu, em sẽ đưa anh 3 triệu khi em xuất ngũ, em có thể viết giấy cam kết cho anh!

Hahaha – Hắn cười lớn – Nếu lúc đó em không đưa ra, anh thưa kiện thì không phải anh bị tội ăn hối lộ à? Thông minh lắm, nhưng đừng nghĩ tới việc gài người khác như vậy chứ! Thôi về đi nhóc, chịu cực khổ có 18 tháng là được về nhà rồi! Còn đứng đây nữa anh kêu Vệ binh lên bắt à.

Nó ngồi im, mặt buồn thiu, thoáng qua trong suy nghĩ nó sẽ tính ăn vạ ở đây.

...

Anh sĩ quan trẻ cười khoái chí nhìn nó. Cái thằng này ngộ lắm, nó có điểm gì đó thu hút người nhìn. Ngay lần đầu nhìn nó, anh đã có cảm tình với nó rồi. Thấy nó không muốn về, anh cười mỉm và suy nghĩ một chút rồi anh nói:

- Thực sự các đơn vị đã nhận đủ lính rồi, anh có đưa em vào cũng không còn giường đâu cho em nằm nữa, em hiểu không? – Thấy thoáng trên mặt nó có vẻ thất vọng, anh nói tiếp cho nó ... thất vọng hẳn một cục luôn! – Với lại một điều quan trọng nữa, là đã qua đợt biên chế rồi, không thể chuyển đơn vị được nữa, hiểu không nhóc?

Triều tưởng tượng được là nó đang ôm nguyên cái sao quả tạ vào lòng. Đến khi nó nhận ra chẳng còn con đường nào trước mắt nữa, nó mới lặng lẽ đứng lên. Và cũng đúng lúc đó, anh sĩ quan mới hỏi nó một câu bằng quơ:

- Có bao giờ em làm mất đi một cơ hội của người khác dành cho mình không?

Triều thoáng giựt mình, một nỗi buồn trong quá khứ kèm theo cái giựt mình đó. Triều do dự rồi trả lời:

- Dạ rồi anh!

- Thế bây giờ nếu anh tạo cho em một cơ hội, em có giữ nó không? Hay em lại làm mất nó đi?

Nó ngập ngừng:

- Em không hiểu lắm câu hỏi và ngụ ý của anh! Nhưng điều em thực sự muốn nói là, em không còn khả năng để sống trong cái môi trường đầy áp lực kia nữa, em chỉ xin anh cho em đi chỗ nào khác, bất cứ chỗ nào cũng được, miễn là được rời khỏi chỗ đó thôi!

Anh búng tay cái chóc, nói như chắc chắn với nó:

- Được, anh sẽ cho mày một cơ hội!

Nó cười! Trời ... thằng này cười tuy không dễ thương như lúc bình thường nhưng nó cười nhìn hiền quá, thêm hàm răng trắng với đôi môi đỏ, quả là thu hút người nhìn thật! Nhưng phút chót nét mặt nó trở lại như đầu:

- ... Hết bao nhiêu tiền vậy anh?

- Không lấy tiền!

Nó tưởng nó nghe lộn, nó tính hỏi lại lần nữa nhưng anh đã chen vô:

- Coi như hôm nay anh đại xá cho một thằng lính, em chỉ không được kể chuyện này cho bất cứ ai nghe thôi. Ok chứ?

- Dạ! Em hứa! Em cảm ơn anh nhiều!!!

Nó đứng lên mở cửa về. Trong phòng vọng lại ra tiếng nói:

- Chiều nay 5h đó! Về dọn đồ đi!

...

Triều mừng thầm trong lòng, và tự nhiên nó nhớ tới cái ánh mắt dò xét của cái anh đó, nó thấy hơi tức, bảo đảm ảnh nghĩ nó là ... như vậy!?

Nó có giống con gái đâu? Chỉ là từ nhỏ tới lớn nó ở với con gái không nên đôi lúc nó có cử chỉ và lời nói hơi giống con gái thôi ... Nhưng thật là bản thân nó không biết nó có ... như vậy không nữa? Nó thích nhìn trai cũng thích nhìn gái, bất cứ đứa nào đẹp là nó nhìn một cách ngầu ngẩn từ đầu đến cuối rồi đánh giá, nhận xét v.v... Mà thôi không nghĩ chuyện đó nữa, lo chuyện đại sự chiều nay trước rồi tính, còn vài tiếng nữa thôi nó sẽ thoát khỏi cái địa ngục trần gian đó rồi.

Vừa về tới phòng, là nó thấy có thằng ra đón nó liền:

- Triều lát coi tháo mấy cái quạt trần xuống rửa, rồi lau cửa kính cả trung đội nha, bữa nay tới trung đội mình vệ sinh khu vực đó.

Nó nói không do dự:

- Có tay chân thì tự làm! Sao mày làm biếng quá vậy?

Thằng đó chống nạnh, nạt nộ:

- Bây giờ tao hỏi mày có làm không? Nói đàng hoàng không chịu nghe hả?

Triều hất mặt, giọng cũng khó chịu không kém:

- Đ' cần biết mày có nói đàng hoàng hay không. Một câu nữa là tao ăn thua đủ với mày ngay đây luôn đó!

Thấy nó cương quyết quá, thằng đó chửi vài câu qua loa rồi bỏ đi. Nó leo lên giường, lấy cái balô ra soạn lại đồ, vài đứa nhìn nó tò mò, nó mặc kệ, chiều nay không gặp tụi khốn nạn đó nữa rồi! Ừ mà lỡ anh đó không giữ lời thì sao ta? Lỡ anh nói vậy cho mình vui thôi thì sao ta? Tự nhiên nó thoáng lo ...

Nhưng nó đã sai.

Anh sĩ quan đó giữ lời hứa với nó thật.

Chiều hôm đó khi tập trung ăn cơm về, cán bộ Đại đội kêu nó lên phòng làm việc. Tụi trong phòng nó nhào nhào coi chuyện gì mà trợ lý Quân Lực xuống đây, đứa nào cũng đoán già đoán non, bàn tán ra vào um sùm cả cái phòng, bởi vì chuyển đơn vị vào lúc này là điều không dễ đối với những đứa không có mối quan hệ.

Và ... Triều đi về phòng, vác cái balô lên vai, bước đi trong hạnh phúc trước những cặp mắt ngỡ ngàng của cả đám. Phải nói! Nó rất hạnh phúc, và vui mừng khi nghe ct' của đại đội xuống thông báo cắt quân số nó ở đây. Triều đi ra, lững thững bước theo anh sĩ quan.

Trên đường đi nó phấn kích lắm, nó cứ rối rít cảm ơn anh mà giờ nó mới thấy bản tên: Trà Huy Vinh. Anh Vinh vỗ vai nó:

- Bây giờ vậy. Dưới Ban Hậu Cần có anh Lâm là trợ lý Quân Nhu, anh này ít ở lại đơn vị lắm, mà trợ lý thì thường tuyển thêm 1 lính nữa để phụ công việc, em sẽ là trợ lý Quân Nhu cho anh trong thời gian tới. Tất nhiên làm trợ lý thì được ưu tiên nhiều hơn lính rồi, từ giờ em là cán bộ rồi đó nha, anh làm bản đề nghị thăng quân hàm cho em từ B2 (binh nhì) lên H1 (hạ sĩ) rồi, mà công việc chính của em thì chỉ có cấp phát quân trang mới cho lính nhập ngũ thôi, nói chung là em không có làm cái gì nhiều hết, hiểu chưa nhóc!

- Em cảm ơn anh nhiều lắm, nhưng em muốn biết sao anh tốt với em quá vậy? Trong khi em nghe nói phòng Quân lực chỉ giải quyết chuyện ngoài luồng khi có tiền thôi?

Anh Vinh cười:

- Em cứ nghĩ em là trường hợp ngoại lệ đi!

Nó cũng cười, đúng là ở hiền thì gặp lành mà! ...

Anh Vinh bàn giao nó với cán bộ ở đó rồi đi về ... Nó vào phòng mà mừng rơn, có phòng làm việc, nhà tắm đàng hoàng, không phải tắm chung với lũ ô hợp kia nữa, rồi giường thì bằng gỗ ép chứ không phải giường sắt như bình thường. Đã quá! Thích quá! Đời lính của nó đã thay đổi từ đây luôn rồi, được khiêm chức là vinh dự lắm đó. Haha!!!

...

Nó mỉm cười, này giờ miên man với dòng suy nghĩ làm nó quên bèn chuyện phải làm, nó đạp xe vô Trinh sát làm nốt việc còn lại, rồi đi về. Trên đường đi, nó thấy đại đội 7 đang ngoài thao trường mới đi học về, đứa nào cũng nhể nhể mồ hôi, mà bộ đồ rằn ri thì dày kinh khủng, tự nhiên thấy tội nghiệp tụi nó quá, cùng nhập ngũ chung mà đứa khổ đứa sướng ... haizzz! Đời mà ...

Bất giác nó giật mình, nó thấy cái bóng hình quen thuộc, cái bóng đó đang nhìn nó, nó không nhìn rõ được vì trời về chiều gần tối thiếu nắng, thêm nữa là nó bị cận tới 3 độ lặn nên nó không thấy rõ được, nhưng cái hình ảnh đó, cái dáng dấp đó quen lắm. Nó cứ đứng ngây ra để nhớ lại thì bất ngờ cái bóng đó tiến tới, theo phản xạ nó đạp xe chạy đi, nó quay đầu lại nhìn thì thấy cái bóng đó vẫn còn đứng đó ...

Lúc tối ngủ nó cứ miên man, chập chờn trong suy nghĩ.

“Không lẽ là Giang? Không được, không thể tình cờ như vậy được, nếu gặp được nhau thì rõ ràng mình đang bị sao quả tạ chiếu rồi! Lạy trời mình nhìn nhầm, mình cận mà, nhìn lộn người hoài chứ có gì đâu“.

“Trời ơi ... con xin dùng hết tất cả may mắn của con trong năm nay và năm tới. Đừng để người hỏi chiều con nhìn thấy là thật nha! Ai đó giống giống cũng được! Hic hic, đã đi vào nơi đây rồi, mà còn gặp lại nhau nữa, là coi như mình chết chắc rồi!!!“.

Nghĩ tới đó nó tự cười một mình. Nhưng nó vẫn không ngủ được, ký ức như ủa về với nó, như là đang nhắc nó không được quên

Lúc nó chưa đi lính ...

Lúc nó bắt đầu cảm thấy là mẹ nó đã cực nhọc vì nó lảm rồi ...

Lúc đó ... nó quyết định ra ngoài kiếm sống thử. Mẹ nó nói con người ta 17 tuổi đã biết kiếm sống rồi, còn nó thì toàn ăn bám với đũa đòi. Nó thương mẹ nó khổ với sợ mẹ buồn, nên nó mới đi làm. Qua giới thiệu, và qua những ngày đi vòng vòng ngoài nắng, tìm cái công ty đó, rồi phỏng vấn với đủ thứ câu hỏi và thủ tục này nọ, cuối cùng nó cũng được nhận vào bán bánh ở Tour Les Jours trên đường THĐ. Nó khoái công việc này lắm, thường thì mấy đứa teen như nó khoái mấy việc liên quan đến bánh lắm, dù chỉ đứng bán thôi chứ không được làm. Chị quản lý thấy nó còn nhỏ, dễ thương nữa nên nó được ưu tiên nhiều lắm, với lại tính nó không ganh đua nên được lòng nhiều người nữa!

Cho đến một hôm ... Lúc đó còn mình nó với chị Linh - chị quản lý, chị kêu nó lên lầu dọn bàn với nhắc nhở một người khách đang trên đó là tiệm sắp đóng cửa, nó bước lên thì thấy một thằng con trai đang ngồi nhâm nhi tách cà phê, mắt nhìn đâu đó ra ngoài đường. Thằng này nhìn bánh quá! Không phải, nhìn vẻ mặt với kiểu cách, nó thấy thằng đó có vẻ bản lĩnh, ngang tàn sao đó. Mà cái thằng đó đẹp trai lắm, nó không nhớ chi tiết nhưng chỉ thích cặp chân mày ngang và đậm của thằng đó cùng với đôi mắt sâu. Nó thích nhìn mấy đứa con trai có chân mày ngang giống nó, vì ... nhìn góc độ nào cũng đẹp hết. Nhìn tiếp nó thấy thằng này ăn mặc cũng bình thường thôi, áo thun có cổ màu trắng, quần jean đen, tóc thì húi cua, 2 bên phía trên lỗ tai đẩy tông-đơ hơi sát thấy da đầu, người không đeo phụ kiện dây chuyền hay nhẫn gì hết. Nó có vẻ thích thú và thấy mình vô duyên quá, tự nhiên để ý chi kỹ rồi đánh giá người ta vậy? Nhưng mà không sao, có bản thân nó biết thôi chứ có ai thấy đâu mà lo ta? Hehe!

Nó tiến lại và nói:

- Anh ơi tiệm sắp đóng cửa rồi, anh có phiền không nếu em dọn khay của anh?

Thằng đó không trả lời, nó vẫy tay ra hiệu, thiệt là ngang tàn mà, cái miệng cũng không dám mở ra nữa. Nó bưng cái khay đồ ăn lên ... và ... vô tình nó đụng trúng cái điện thoại thằng đó để trên bàn ... rồi cái điện thoại rớt xuống, vỡ ra, cái màn hình không quên để lại vài đường nứt nẻ ...

Thằng đó ngược mặt lên nhìn nó, nó thì run cầm cập nhìn xuống ... Trời ... cái thằng này đẹp trai quá, đôi mắt nhìn nó có vẻ tức tối, bực dọc nhưng cũng không giấu được vẻ đẹp của mình, rồi thằng đó cũng làm nó tỉnh trở lại:

- Trời, mày có mắt để chi vậy? Lượm cái điện thoại lên cho tao!

Như một cái máy, nó cúi xuống nhặt lại những mảnh bị vỡ ra rồi để lại trên bàn:

- Em ... Em xin lỗi ... Em không cố ý ...!

- Thì tao biết là mày không cố ý. Nhưng mày cũng phải đền nếu nó hư. Để tao coi đã!

Nó nhìn anh lay hoay với cái điện thoại mà run run hai tay! Anh bất ngờ đứng lên, nó lại choáng lần nữa ... Anh cao hơn nó tí, tướng thì nhìn cũng chắc chắn, ngon cơm lắm!!!

- Chia buồn nha cu! Điện thoại hư rồi, không lên nổi luôn nè!

- ... Vậy thôi để em đền cho anh! – Nó trả lời buồn rầu.

- Ok! Vậy đi đỡ lằng nhằng, tiền đâu mày?

- ... Bao nhiêu vậy anh?

- Ủa??? À tao quên nói. Hai chục chai!

-... Ặc, anh còn tức em làm hư điện thoại của anh nên anh nói vậy hả?

- Tao rãnh giỡn với mày hả thằng nhóc! Mày xuống kêu con quản lý lên cho tao! ...

Chị Linh đã đứng đó rồi, quan sát nãy giờ và chị tiến tới nói:

- Anh cho em mượn xem cái điện thoại.

Chị Linh kéo nó lại một góc, rồi nét mặt chị giãn ra, vẻ hốt hoảng tràn vào:

- Trời, cái này là cái 8800 nè, sao em làm rớt của người ta vậy Triều?!

Tiếp tục tới nó, nét mặt nó cũng giãn ra, chỉ khác là lo lắng cực độ đang tràn vào thôi:

- Em ... em lỡ tay đụng trúng!

Nói xong, nó từ từ tiến tới, nói hết sức nhỏ nhẹ:

- ... Anh ơi! Anh coi lại dùm em, chứ 20 triệu ... nhiều quá em không có!

- Ê! Hai đứa bây này giờ tưởng tao giỡn à? Mà mày không có tiền thì để tao chở mày về nhà mày nói chuyện. Móc CMND ra đây!

Nó đưa cho anh, anh xem một hồi rồi nói:

- Àh, nhà ở NTB Q.1 à, cũng gần đây mà, để tao đưa mày về, nếu địa chỉ trên CMND không phải thì con nhỏ quản lý này phải chịu trách nhiệm.

Nó mếu mà muốn khóc, nó không biết nói gì hết, thật sự lúc này trong nhà nó không có tới 500 ngàn nữa, mẹ nó đi về quê rồi! Chị Linh vẫn thản nhiên:

- Địa chỉ đó hoàn toàn là thật, anh cứ về bàn bạc với gia đình của Triều đi, có chuyện gì anh cứ tìm tôi, ngày mai tôi vẫn ở đây.

- Tên Triều à? Vậy xưng tên luôn cho dễ gọi, tao tên Giang. Tất nhiên nếu nó không có tiền ngày mai tao sẽ quay lại đây.

Chị trấn an nó:

- Em cứ về đi, đừng có lo lắng, có gì thì chị sẽ giúp đỡ em.

- Nhưng chị cũng đâu có tiền đâu?

Thoáng có nét buồn rầu trên mặt chị ấy, chị nói tiếp:

- Em cũng đừng buồn quá, em cứ bình tĩnh nói chuyện với nó, bây giờ em dẫn nó về đi, mai mình tính tiếp!

- Dạ ... - nó buồn bã đáp lại.

- Nhanh lên thẳng kia, hai đứa bây tâm sự cái gì quài vậy – Giang giục nó.

Nó giúp chị đóng cửa tiệm rồi buồn bã leo lên xe, nó lên nhẹ nhàng lắm, sợ mắc công có chuyện gì nữa chắc chết quá, xe tay ga mắc hơn cái điện thoại nhiều ...

Tự nhiên nó thấy nó là gánh nặng của mẹ, tự nhiên nó thấy thương mẹ quá ... chưa bao giờ nó buồn như lúc này.

...

Cũng chưa bao giờ Giang vui như vậy. Hôm nay Giang tính rủ cả đám đi đua xe rồi đi nhậu nhưng hết đứa này tới đứa kia kêu bận, Giang chán quá nên thôi, với thêm cái điện thoại không biết bị cái gì mà bật lên màn hình thì trắng trơn, chả thấy gì nữa. Chắc tại hôm qua chơi cá độ coi cái điện thoại nào cứng, cả đám lấy ra chơi tạt hình, từng cái từng cái xếp lên rồi tạt. Giang nhìn về mặt của nhiều đứa xót của mà khoái chí. Tiền đối với anh không thiếu, anh sẵn sàng ăn chơi bạt mạng không cần lo lắng, trong mắt đám bạn, anh như đại gia Quận 7 vậy. Đang suy nghĩ không biết nên sửa hay mua điện thoại mới thì gặp thằng nhóc này, nhìn cái mặt lúng túng lo lắng của nó Giang khoái lắm, giống như những lúc anh ép mấy con bồ của anh ... làm tình với anh vậy, không biết sao lại giống một cách lạ lùng đến như vậy. Chỉ khác là thằng này là con trai! Với lại nhìn thằng này dễ thương thiệt, nó có nét đặc trưng riêng chứ không bị bão hòa chung với lũ teen boy tự xưng là cute rồi up hình lên các diễn đàn khoe mẽ, cho nên cái cảm giác nó cũng khác nữa. Tóm lại là anh vui!

...

- Nhà mày ở chung cư hả nhóc?

- Thì anh thấy rồi đó, phòng em nè.

- Wa! ... Nhà đầy đủ tiện nghi chứ bộ. Vậy tao khỏi lo mày xù tiền tao rồi – Giang cười khẩy.

- Anh ngồi xuống nói chuyện chút đi. Hôm nay mẹ tui về quê rồi nên chắc anh không gặp được người nhà tui đâu, với lại nhà tui lúc này đang khó khăn lắm, trước mắt là không giống như những gì anh thấy đâu!

Giang như mở cờ trong bụng, vậy là tối nay nó ngủ có một mình thôi? Càng tốt, phải bày trò quậy nó mới được, còn chuyện nó có đèn được hay không mặc kệ, dù gì Giang cũng sắp bỏ cái điện thoại đó rồi, sẵn đây Giang lấy chuyện đó ra đe dọa thằng nhóc này chơi, đâu có dễ gì thoát khỏi tay anh được:

- Tốt, tối nay tao ngủ ở đây, chờ mai mẹ mày về tao nói chuyện.

Triều giựt mình:

- Không có được, tui cho anh biết nhà tui rồi, anh sợ tui không trả tiền thì cứ lên đây, còn tui không dám cho người lạ ngủ trong nhà đâu!

Giang nhìn nó chằm chằm, ánh mắt hút hồn nó lần nữa:

- Để tao nhắc cho mày hiểu, trong trường hợp này thì mày không có quyền quyết định đâu nha nhóc, tao sẽ ngủ ở đây đêm nay!

Nói là làm liền, Giang cởi áo ra leo lên giường nằm, không chờ thằng Triều phản ứng! Nó muốn la lên nhưng không được, gần nhà nó toàn người lớn tuổi không, làm um sùm hàng xóm người ta biết chuyện thì càng không được, với lại cũng khuya rồi. Tự nhiên bị dồn vào thế bị động, nó bực bội lấy đồ đi tắm, chuyện gì tới cứ tới, đàng nào nó cũng phải gặp thằng này dài dài, vì nó có tiền đâu?

...

Ở ngoài này Giang ôm gối cười khoái chí, Giang nhìn khắp nhà nó: tivi treo tường, vi tính, tủ lạnh, máy giặt, v.v... nhìn là biết thuộc dạng khá giả rồi, sao nó nói là nhà nó không như những gì mình thấy? Rồi Giang thấy cái bàn học nhỏ, trên đó có để xấp giấy lịch, 1 cuốn sổ, anh mở ra coi ... trời trời, nhà thằng nhóc này cho ghi đề, chắc thua đề hết tiền nè. Nghĩ tới đó tự nhiên anh thấy tội thằng nhóc này quá! Nếu nó không có tiền thiệt thì sao ta? Thôi chuyện đó để sau này tính, bây giờ phải bày trò phá nó mới được. Giang đứng dậy lại cái tủ đồ của nó, nhìn tủ có treo mấy cái áo con trai mặc là biết tủ nó rồi, Giang kéo khóa lấy đồ cái quần đùi mặc vào, ngủ mà mặc quần dài nóng lắm. Lúc cởi quần ra, Giang do dự không biết có cần mặc quần lót không? Tự nhiên trong đầu anh nảy ra một ý. Tối nay anh sẽ khám xem thằng nhóc này có bình thường hay không, nghĩ tới đó Giang không kiềm được phần kích, anh cởi luôn cái quần lót ra rồi mặc quần đùi vào, xong anh leo lên giường nằm.

Vừa lúc đó thằng Triều bước ra ... nó giựt mình nữa: Giang nằm gối hai tay dưới đầu, từng đường nét hấp dẫn hiện ra từ tay, ngực và bụng. Lần đầu tiên Triều được chiêm ngưỡng thân hình hấp dẫn đó, lúc này trên người anh chỉ độc 1 cái quần thôi ... Ủa? Quần đó của mình mà, Triều nhắm mắt:

- Anh làm cái trò gì vậy, mặc đồ vào đi, anh có ý thức không vậy?

Giang vẫn nằm im như không nghe gì, thằng Triều lăm bằm:

- Xong đêm nay rồi ngày mai biến đi cho rồi!

Giang cười thầm trong bụng, tự nhiên lúc này anh không nghĩ tới số tiền đèn nữa. Giang hé mắt thấy thằng Triều tắt đèn, chỉ để đèn trong bếp thôi, rồi nó trải chiếu ra ngủ ở dưới, chỉ chờ có vậy, anh lao xuống kéo nó lên:

- Em lên đây ngủ nè, ngủ chiếu đau lưng lắm, sao mai đi làm được?

Bị không chế bất thành linh và tự nhiên đổi cách xưng hô, nó thấy ớn ớn nhưng có một chút thích thú, nó chưa kịp mở miệng nói gì đã bị thằng Giang kéo lên giường nằm, Giang ôm nó dính chặt như sam, lúc này nó chịu hết nổi rồi, nó vùng vằng:

- Bỏ ra coi, anh bị điên hả!

Giang càng siết mạnh hơn, cười nhẹ:

- Ôm em chút thôi mà, em làm quá là anh làm thiệt luôn đó nha!

Suy nghĩ sẽ chống cự quyết liệt trong Triều biến mất ... nó không biết phải làm sao nữa? Từ nhỏ tới lớn nó ngủ có một mình, có ngủ thì ngủ chung với mấy chị bên ngoại vì nhà nó có mình nó là con trai à, nó cũng 17 tuổi rồi chứ bộ, cũng có ham muốn và tò mò chứ bộ, nó cũng muốn coi thằng quý kia làm gì nhưng có một ý nghĩ khác dội lại cái suy nghĩ đó ... Không được! phải dừng lại, nó gài mình đó, không tin tưởng được mấy thằng này chút nào hết, không lẽ vừa mắc nợ vừa bị chủ nợ hiếp dâm??? ... Mâu thuẫn quá, một bên thì ham muốn, một bên thì lo lắng! Nó không biết phải làm sao nữa. Và về lo lắng đó lại tiếp tục được thể hiện trên mặt nó.

...

Ánh sáng của đèn bếp hắt vào cũng đủ thấy rõ gương mặt của thằng nhóc này, Giang nhìn nó kỹ lần nữa, vẫn cái vẻ mặt lúng túng đó lại làm Giang thích thú hơn nữa, và vẻ lúng túng đó lại được thể hiện trên gương mặt cực dễ thương của thằng nhóc này nên Giang không kiềm chế được nữa. Giang cũng muốn thử một lần cho biết cái gọi là ... nhưng mà anh thấy ngại sao đó, không lẽ mình hiếp dâm con nợ trừ tiền??? ... Mâu thuẫn quá, một bên thì máu dâm chạy loạn xạ trong huyết quản, một bên lại ngại vì lần đầu anh làm cái trò này với con trai, phải chi nó là con gái là xong đời từ lâu rồi. Nhưng mà thằng này dễ thương quá, thoáng chốc, Giang không nghĩ nó là con trai.

Cả hai đang đấu tranh nội tâm dữ dội nên không ai nói tiếng nào, có điều chuyện chăn gối thì Giang rành quá, cứ để cho thằng Triều suy nghĩ, anh ôm Triều vào lòng, hơi thở của thằng này nồng nàn nhưng gấp gáp, một tay Giang giữ nó lại, tay kia sờ soạn lung tung khắp người nó. Triều thấy kỳ lắm, như là có con gì đó chạy trong da thịt nó vậy đó, thường ngày tắm nó cũng hay làm vậy mà có thấy gì đâu? mà cái cảm giác này không làm nó rợn người, ngược lại nó thấy thích thú và thỏa mãn sao đó. Rốt cục nó cũng lên tiếng:

- Dừng mà anh bỏ ra đi, anh muốn gì thì tui với anh ngồi nói chuyện đằng hoàng nè.

Giang gằng giọng:

- Nằm im, không có nói gì hết, nói trước rồi mà, chống cự là làm thiệt đó!

Triều bất mãn, nó nằm im mà thằng này làm thiệt cũng như không. Nó không muốn đâu, nó nhắm mắt lại nói tiếp:

- Tui ... tui xin anh đó ... tui không muốn anh làm vậy đâu ... anh ... anh làm ơn bỏ ra đi.

Tiếng nói ngắt quãng lẫn trong hơi thở gấp gáp làm Giang không chịu nổi nữa, anh “nổi hứng” thiệt rồi, cái đó đâm thẳng qua bên kia ... và, bên đó cũng có một cái gì đó cứng ngắc, có điều nó nằm gọn chứ không đâm lung tung như Giang. À thằng này còn mặc quần lót, mới ôm có một chút mà nó đã như vậy rồi, vậy thằng này cũng đâu phải trai bình thường. Giang khoái chí đưa tay kéo luôn quần đùi của thằng Triều xuống. Thằng nhóc mặc quần giống mình, dạng quần lót ôm sát như là quần đùi vậy. Giang không hiểu nhưng điều đó làm anh hứng thú hơn nữa, anh đẩy nó nằm ngửa ra rồi leo lên nằm trên người nó ... còn Triều, nó mê man trong cảm xúc của lần đầu tiên, thêm nữa nó sao chống cự lại thằng dâm tặc đô con kia, chắc chắn đêm nay nó chết thiệt rồi.

...

“ CỐC CỐC “ ... “ CỐC CỐC CỐC “ ... Tiếng gõ mạnh làm con quý trong hai đứa biến mất, thằng Triều lật đật ra mở cửa, nó chắc một điều không phải là mẹ nó đâu vì mẹ có chìa khóa nhà mà, với lại mẹ đâu có về giờ này. Y như rằng, mở cửa ra nó thấy thằng sinh viên đối diện nhà nó, thằng đó là nè:

- Ủa? Lộn nhà hả? Xin lỗi nha chú em ... xin quá rồi!

Thế thôi, nó đóng cửa lại mà thầm cảm ơn. Quay vào nhà, nó không lên giường mà đứng im nơi góc nhà, y như đứa con nít bị phạt. Về phần Giang, đang xung tự nhiên mất hứng nên anh hơi bực, nhưng anh thấy thích vì lần đầu tiên có đứa con trai làm anh hứng thú dữ dội như vậy, thấy thằng Triều đứng im, anh lên tiếng:

- Em lại đây mình ngồi nói chuyện!

- ...

- Không phải em muốn nói chuyện sao? Hay em muốn anh làm như vậy nữa?

Triều sợ lắm, nó chậm rãi tiến tới. Bất ngờ Giang chồm tới chụp lấy tay nó, kéo nó vào lòng:

- Ngủ, có gì mai nói!

Vừa bị chụp hai tay nó đã giựt mình, giờ nó lại tiếp tục được ôm ấp trong đôi tay cứng cáp đó, tự nhiên nó thích lắm, cảm giác an toàn từ một người lạ tràn trề trong lòng nó, chẳng hiểu sao nó lại có cái cảm giác quái lạ như vậy nữa. Cả ngày đi làm, nó mệt rồi thiu thiu ngủ luôn ...

Có Giang là không ngủ được, tại trước lúc đó có uống cafe mà. Giang ôm nó mà lòng suy nghĩ miên man, tội bạn anh mà biết được chắc anh trốn luôn quá, mà anh thấy mình cũng bạo gan thiệt, chắc tại lâu rồi không được giải tỏa nên bị ... tích tụ. Nhưng mà suy nghĩ tới lui anh đều kết luận tại thằng nhóc này dễ thương quá. Nghĩ tới đó anh cúi xuống nhìn mặt nó, ngay cả lúc ngủ cũng không che giấu được hết, đôi chân mày nằm ngang trên hàng mi dài và dày, mà thẳng tắp nữa, không có cong vút như mấy đứa con gái, còn cái môi thì đỏ đỏ và đầy đặn. Đẹp quá! Giang hôn nó thêm 1 cái nữa ... chưa đã ... 2 cái, 3 cái, ... ý không được, nó tỉnh dậy mắc công anh không kiềm chế được nữa ... Giang lại “nổi hứng” lên tiếp, hơi bối rối, anh siết nhẹ nó lại, hơi ảm từ hai con người tỏa ra, len lỏi khắp cơ thể của cả hai. Thôi quyết định rồi, bỏ qua cái vụ điện thoại luôn, dù gì đâu phải tiền của mình mua đâu mà lo, nhưng ngày mai anh sẽ không nói với nó vội đâu, nó biết rồi tránh xa anh ra thì sao? Nghĩ tới đó anh liền hôn lên má nó cái nữa ... phút chốc anh cũng mê man rồi chìm hẳn trong giấc ngủ ...!

Sáng.

Đêm qua có gì vui mà sao hôm nay Giang thấy mình ngủ ngon quá ... chết rồi, giường mình nằm đâu có cái mùi này đâu? Thơm một cách dịu nhẹ. Anh lò dò nhớ lại ... ah ... hôm qua mình đâu có ngủ ở nhà đâu.

Giang hé mắt nhìn xung quanh rồi điều anh muốn thấy lúc ngủ dậy cũng đã đến, Triều đang nấu nướng cái gì đó, Giang thấy nó mở tủ lạnh lấy trứng gà. Hehe, chắc làm đồ ăn sáng cho mình đây nè, chu đáo quá, nghĩ tới tự nhiên anh mỉm cười. Thằng Triều quay qua nhìn anh, rồi chau mày đi vô bếp. Giang ngạc nhiên rồi cũng hiểu ra, có cái gì đó mới ngủ dậy đang dựng đứng lên! Haha, thằng nhóc mắc cỡ không dám nhìn. Mà cũng kỳ thiệt, 23 tuổi rồi, thiệt là ...

- Vô đánh răng rửa mặt rồi đi về dùm đi ba, nhiều đó là đủ rồi đó! – tiếng thằng Triều trong bếp vọng ra.

Giang ngồi dậy vào toilet vệ sinh, không quên đáp lại lời nó:

- Chưa ăn sáng sao về được hả em, em nhớ nhắm tâm với anh vậy sao?

Tự nhiên Triều nổi da gà, thằng quỷ này nói chuyện nghe ớn ớn sao đó, không biết nó sắp giở trò gì nữa, Triều nói:

- Tui mua có một ổ bánh mì thôi à, không có tiền mua nhiều đâu, anh có tiền thì tự đi kiếm gì ăn đi.

Anh nói nè – Giang vừa cười vừa nói - Bây giờ em lấy cho anh cái quần đùi khác đi, anh làm ướt rồi, không là anh để nguyên vậy đi ra luôn đó. Rồi em phải cho anh ăn chung nữa, vì anh đánh răng bằng cái bàn chải của em rồi, lý do là vậy thôi đó em à, em hiểu được gì chưa!

Trong đây Giang cười khoái chí trong khi đó ở ngoài nó tức muốn lộn ruột, sao thằng đó biết cái bàn chải nào của mình hay quá vậy? Phải tổng khứ thằng quỷ này ra khỏi nhà ngay rồi còn đi làm nữa, thôi ra lấy quần cho nó không thôi nó chạy ra thì mệt. Một lúc sau Triều đi vào, nó mở cửa hé hé đủ đưa cánh tay đang cầm cái quần đưa vô trong. Thằng Giang ba gai, không lấy cái quần mà nắm cánh tay nó kéo vào, tay kia kéo cửa toilet qua, Triều bị bất ngờ, nhưng nó còn khìp nhắm tịt mắt lại ... Thề với lòng là lúc bị kéo vào nó chỉ thấy gương mặt nham hiểm của thằng Giang đang cười thôi, hên là nó chưa thấy cái gì đó. Giang cười lớn:

- Em ngại gì vậy? Đêm qua mình “trao” cho nhau hết rồi, giờ lại quan trọng chuyện này là sao?

- Trao con khỉ, anh mặc đồ rồi biến về dùm tui đi!

- Về sao được, ăn sáng đã rồi mới về chứ.

Thằng Triều lâu lâu:

- Mới sáng sớm đã gặp âm binh rồi! Nguyên ngày hôm nay chắc khỏi ra đường quá.

Thằng Giang vừa ăn bánh mì trứng nó làm vừa nói:

- Sai lầm nha em! Hôm nay anh sẽ bắt cóc em nguyên ngày đó. Anh có chuyện bất ngờ dành cho em nhưng em phải đi với anh tới tối mới được nha.

Không được - thằng Triều gắt gỏng – Tui không có xin nghỉ làm được, anh thông cảm cho tui chuyện này đi, mới vô mà xin nghỉ dễ bị đi lắm!

Tự nhiên thấy nó xuống giọng nặng nề, Giang thấy thương nó quá, với lại xét cho cùng thì cũng hợp tình hợp lý, Giang nói tiếp:

- Ok, chút anh chở em đi ăn sáng rồi đi làm luôn, bị ăn chặn ổ bánh mì chắc tức lắm ha! Mà em làm mấy giờ xong để anh qua đón?

Triều hơi bất ngờ rồi bật cười:

- Tui làm bánh mì đó cho anh mà, tui không có thích ăn trứng chiên, tui mua bánh mì để chấm sữa đặc ăn sáng thôi, tự nhiên thấy anh dậy nên nhường anh ăn trước đó! Thấy tui lo cho anh chưa, làm ơn đừng có phá tui nữa, tui còn kiếm tiền trả anh nè, tui không phải mấy đứa giựt nợ đâu!

Giang thấy vui vui, anh không trả lời mà hỏi tiếp:

- Mấy giờ làm xong?

- Chi vậy?

- Bắt cóc chứ làm gì? Hỏi vậy cũng hỏi.

- Tui ... không đi với anh đâu!

Vậy hả - Giang nói tiếp – vậy lát anh lại chở em làm anh quây nha!

Thôi để tui đi với anh – Triều giựt mình – anh mà tới đó phá chắc tui chết thiệt luôn đó, 10h tối tui mới làm xong.

Giang hớn hờ:

- Ok, phải vậy mới được chứ! Thôi mặc đồ đi, anh chở đi ăn sáng rồi đi làm.

Xui cho Triều, hôm nay là thứ 7, cho nên mấy cái miệng nhiều chuyện tụ tập ăn sáng ở hành lang chung cư đông lắm, vì phải đi xuống cầu thang nên Triều đành phải đi ngang qua chỗ tụi nó ngồi. Y như rằng, lúc Triều với Giang bước ra, tụi nó được dịp bàn tán một phen, Triều mặc kệ, nó lui đi thiệt lẹ. Lúc xuống cầu thang mà còn nghe phản phát bên tai:

- Ê! Ê! Thằng nào vậy? Anh nó hả?

- Ê mà thằng đó nhìn đẹp trai quá mày, đàn ông quá trời luôn.

- Đm nhìn lưu manh chứ đẹp cái gì.

- Ai vậy ta? Chưa thấy bao giờ.

...

Mặc dù đi cùng nhau không ai nói gì, nhưng Giang cũng nghe hết, anh cười thầm.

Ăn phở nha – rốt cục Triều cũng lên tiếng – tui thích ăn món đó nhất. À tui hỏi anh nè, sao anh biết cái bàn chải đánh răng nào của tui mà lấy vậy? Trong đó có tới 5 cái bàn chải lặn, có mấy cái cũ chưa thay nữa!

Giang nhìn nó, ánh mắt hút hồn đang nói:

- Dép của em màu xanh dương, quần đùi em mặc cũng màu xanh dương, drap giường, nệm, gối của em màu xanh dương, đa số áo trong tủ đồ của em cũng màu xanh dương luôn, cho nên bàn chải đánh răng màu xanh dương là của em, cái duy nhất trong 5 cái!

Trời ... nó không tin Giang đang nói cái gì luôn, sao Giang lại để ý kỹ như vậy chứ. Rồi nó cũng ngáp ngừng hỏi tiếp:

- Anh sinh năm bao nhiêu vậy?

- 87, em 91 hả?

- Ủ ...

- Haha, anh thấy tên em cũng đẹp đó nha, nghe phiêu lưu lắm ...

- ... tên của anh đẹp hơn nhiều, nghe cũng bay bổng lắm ...

Hai đứa vừa đi vừa giỡn hớt, y chang một đôi mới ... yêu. Tự nhiên Triều quên mất cái khoảng cách giữa hai đứa ...

Thằng Giang chở nó đi ăn rồi lại chỗ làm. Sáng sớm khách không đông lắm, chị Linh ra đón thì thấy Giang chở nó nên ngạc nhiên. Vì nó tin chị lắm, nó cần một lời khuyên từ chị nên rồi nó cũng kể hết cho chị nghe, chỉ trừ khúc xém bị thằng đó hãm hiếp thôi! Chị quả quyết:

- Không được đâu nha em, phải dừng lại ngay đi nha, em cũng biết là không nên tin mấy thằng như vậy mà, lòng tin mà đặt sai chỗ là trả giá đắt lắm đó. Rồi em cũng đang thiếu tiền nó nữa, tối nay em đi với nó, lỡ nó chở em qua Campuchia bán em qua biên giới rồi sao? Rồi bên đó em bị hành hung thì sao?

Giọng chị nửa đùa nửa thật làm nó cũng sờ sợ:

- Thôi ... em không chịu đâu, em không muốn chết bên đó đâu ... nếu có thì em chỉ muốn chết ở Q.1 cho gần nhà thôi chị ơi!

- Há há, cái thằng quỷ này, còn giỡn được mà sợ cái gì, nhưng mà chị khuyên em tối nay không có được đi đó, chút nghỉ trưa mình bàn tiếp cái vụ đền tiền kia, giờ ra làm đi em.

Đang giờ làm mà nó cứ miên man suy nghĩ, nó cũng sợ tối nay không biết thằng Giang dẫn nó đi đâu nữa. Tối nay nó có nên đi không? Lời nói của một thằng lưu manh có đáng tin không? ... nhưng Giang đâu phải là đứa lưu manh đâu, tại cái vẻ bề ngoài giống giống như vậy thôi, với lại tối qua Giang cũng giữ lời hứa để cho nó ngủ đó, mà nếu tối nay nó không đi thì Giang lại đây quậy thì càng không được. Hix hix, tiến thoái lưỡng nan, thôi tối nay nó sẽ đi. Lý do tại sao nó lại quyết định như vậy? Đơn giản thôi, tại vì trong lòng nó cảm thấy an toàn khi được gần bên Giang.

10h tối ...

Có chuyện gì gọi chị liên nha em – giọng chị Linh lo lắng – chị thấy sao sao đó! Em suy nghĩ lại coi có nên đi hay không đi, chứ chị không an tâm cho lắm.

Thằng Triều nhìn chị, ánh mắt đầy thuyết phục:

- Không sao đâu mà chị, chị tin em lần này đi, em sẽ nói chuyện với nó vụ cái điện thoại kia luôn.

Đang tính thuyết phục thêm chút thì thằng Giang tới. Nó quay qua nhìn ... trời ... nó không tin vào mắt mình luôn! Xanh toàn tập: chiếc Jupiter xanh đen, áo sơmi carô xanh đen, nón cũng màu xanh dương ... tất cả những thứ trên người đều có một chút của màu xanh dương, chỉ có mái tóc là đen thui như cũ!

Thấy thằng Triều có vẻ bất ngờ, Giang đưa tay gỡ đầu rồi cười nhẹ, anh đâu có biết hành động đó làm Triều thấy anh có vẻ đáng yêu quá, chứ không có ba trợn như lúc mới gặp, rồi anh cũng nói:

- Em ăn gì chưa?

- Ăn rồi, giờ anh muốn đi đâu?

- Lên xe đi đã.

Thằng Triều quay lại thấy chị Linh đang chau mày nhìn nó, nó biết chị thắc mắc sao thằng kia xưng hô anh em em nghe ngọt xớt vậy? Nó cười đáp lễ với chị rồi đi theo Giang:

- Xe này của anh hả?

- Không, xe mượn của thằng bạn, tại em thích màu xanh dương nên mượn chiếc xe có màu này đó, thích không?

Triều mắc cười quá, nó cười thầm trong bụng, rồi Giang nói tiếp:

- Hôm nay chỉ là đi chơi vui thôi, không nhắc tới vụ tiền kia nha, mà em cũng an tâm đi, anh đưa em về trước 11h và cũng không có tụ tập làm gì đâu, chỉ anh và em thôi.

“ Chỉ anh và em thôi “ sao tự nhiên nó thấy ghê ghê ... nhưng chỉ là thoáng qua thôi!

- Tự nhiên thèm ăn kem quá à!

- Kem gì vậy? kem “chuối” hả?

Đừng có khùng – Triều vừa nói vừa đánh vào lưng Giang – Kem Bud’s ở trên đường NTMK đó!

- Chà, đúng là con nhà giàu có khác, ăn sang không à!

Triều cười ma mãnh sau lưng anh:

- Đâu có, ai rủ đi chơi thì người đó bao chứ, tui sao có tiền vô đó ăn!

Giang bật cười. Không sao, nó đã cho anh cơ hội thể hiện với nó rồi đó! Giang thích thú nhìn nó ăn từng viên kem rồi xem nó diễn tả viên kem đang tan như thế nào trong miệng nó. Thằng nhóc dễ thương quá, cái cách nó tận hưởng ly kem y như cái cách Giang đang tận hưởng từng giây phút bên nó vậy. Cái cảm giác này chưa bao giờ trải qua trong Giang, lạ thật ...

- Mẹ em về quê chừng nào mới lên vậy?

- Tui không biết nữa, đi về bất chợt lắm, tại vì quê tui cũng gần đây mà, có 4 tiếng đi xe thôi.

- Ở đâu vậy?

- Tây Ninh đó! còn quê anh ở đâu?

- Gần vậy ta, quê anh ở títt Phan Thiết lận.

- Ủa? Dân miền biển hả? Sao cái giọng nghe không giống gì hết vậy? Tui nghe nói ... mấy người dân miền biển cái giọng nói nó... kỳ lắm!

Giang cười:

- Ngại quá, quê ở vùng biển mà có bao giờ ra biển đâu? Sống trong thành phố từ nhỏ mà.

- Ủa chứ sao anh đô quá vậy?

- Tập tậ đó, chủ yếu là cần sức khỏe thôi.

- Anh cần sức khỏe chi vậy?

Tự nhiên bị hỏi dồn dập, Giang hơi ngạc nhiên nhưng cũng vui vẻ trả lời nó:

- Đá banh ...

Triều nhìn Giang chằm chằm, phát hiện có cái gì đó đang muốn che giấu, nó xoáy vào tiếp:

- Gì nữa?

- ... Đánh lộn.

Trời! Nó đoán đâu có sai, đúng là dân lưu manh mà:

- Hết chưa?

- Còn nữa nhưng chắc em không muốn nghe đâu!

- Sao anh biết tui không nghe, nhìn mặt tui giống không muốn nghe lắm hả?

- Anh nói cũng được nhưng anh sợ em không vui. Thôi chuyện này để hôm nào anh nói cho nha!

Thấy Giang có vẻ thành thật, với lại nhìn Giang trả lời lúng túng, nó mặc cười quá nên không hỏi nữa!

...

Hai đứa tán dóc cũng 11h hơn rồi. Thấy trễ, nó tính kêu Giang chở về thì thằng này nói:

- Đi với anh 1 chỗ này nữa.

Mặc cho thằng Triều léo nhéo ở đằng sau, Giang lấy xe chạy ra Quận 2, rồi ra ngoài ngoại thành. Triều biết cái đường này, đường đi ra Vũng Tàu nè, Giang quay lại nói với nó:

- Anh tăng tốc đó, em ôm chắc chắn nha. Anh muốn em thử cảm giác này một lần rồi mình về!

Dứt lời, anh đột ngột vặn tay ga, kim đồng hồ nhích dần từ 50 ... 60 ... 70 ... 80 ... rồi 120 ... Triều ôm thằng Giang cứng ngắc, cảnh vật hai bên đường dù tối om nhưng vẫn đang nhòe đi rất nhanh, nó thì như muốn bay ra khỏi chiếc xe, cảm giác hoảng sợ, hoang mang cực độ ... nhưng đã lắm! Cái cảm giác này chưa bao giờ trải qua trong nó. Chiếc xe lao đi như một mũi tên, nó thét lên khi gió như muốn cuốn phăng lời nói của nó:

- Dừng lại đi anh, em sợ quá!

Giang nói lại, giọng nói cũng như bị gió cuốn đi:

- Đã không?

- Nhưng mà ... sợ quá à ... dừng lại điiii!

- OK! Nhưng anh có một điều kiện ... em... làm bạn đặc biệt của anh nha!

Trong hoàn cảnh này ngoài tiếng ù ù bên tai, nó không thể nghe được gì khác, nhưng từng câu, từng chữ của Giang nói ra, nó lại nghe thấy, nó trả lời nhanh nhẩu:

- Hả??? Anh nói gì vậy??? Nghe không hiểu!

- ANH MUỐN EM LÀ BẠN ... ĐẶC BIỆT CỦA ANHHHHH!!!

Quả thực, nó chả hiểu cái gì cả, nhưng cảm giác như đang bay vùn vụt trong màn đêm, và những cơn gió lạnh thổi qua làm nó không thể chờ đợi được thêm, nó nói nhanh:

- Được rồi ... đồng ý ... là bạn ... là bạn đặc biệt ... nha ... Chạy chậm lại đi!

Giang cười ... anh vui lắm!

Xe giảm tốc độ dần dần, đường về Giang chạy cũng nhanh nhưng không bằng hồi nãy, anh sức nhớ một điều rồi quay lại bảo nó:

- Em đừng lo cái vụ điện thoại nữa, anh không bắt em đền nữa đâu!

Triều tưởng nó nghe lộn, mục đích của buổi tối hôm nay là thuyết phục Giang cho gia hạn để nó đi mượn tiền, nó hỏi lại lần nữa chắc chắn:

- Thiệt ... thiệt hông vậy???

- Chàì, có cần lấy điện thoại ghi âm lại không? Thôi không nhắc cái chuyện đó nữa, nãy chạy nhanh quá anh quên rồi, không nhớ gì hết!

Giang cười lém lỉnh, anh đâu biết đằng sau thằng Triều cũng đang cười. Bất ngờ Giang thắng gấp, Triều ôm anh một cái, thật nhanh và thật nhẹ. Cái ôm này không giống với những cái ôm của mấy con bò của anh, lại một cảm xúc lạ lắm vừa được trải nghiệm nữa.

...

- Cũng trễ lắm rồi, nhà anh ở tít Q7 nữa, hay anh ngủ đỡ bữa nữa ở đây nha!

Giang tưởng nó giỡn, anh nhìn nó chăm chăm.

- Anh vô chung cư gửi xe rồi lên ngủ nè, có gì đâu mà nhìn hoài vậy? Hay anh muốn về nhà?

- Đâu có ngu! hahaha.

Đêm đó, nó lại tiếp tục được ngủ trong vòng tay chắc chắn và an toàn đó, nó suy nghĩ nhiều lắm, nó không biết có phải bản thân nó dễ dãi hay nó đang tin tưởng Giang nữa. “Lòng tin khi đặt sai chỗ sẽ phải trả giá“, câu nói của chị Linh như xoáy vào bất chợt, xua hết những cái suy nghĩ đang phập phồng hình thành trong đầu nó. Không phải đâu - nó tự nhủ! Giang đã hứa và giữ lời rồi mà, Giang làm được chuyện đó mà, rồi còn bỏ qua cái vụ kia cho nó nữa. Nghĩ tới đó bất chợt nó nhìn lên, anh ngủ rồi, gương mặt anh lúc ngủ nhìn hiền từ quá ... chân mày ngang ... đôi mắt sâu ... Anh muốn nó là bạn đặc biệt của anh sao? Không biết cái từ “đặc biệt” anh nói với nó có ý nghĩa gì nữa? Tại sao anh lại chọn thời điểm nói câu đó là ở đường cao tốc? Hay anh nghĩ chỉ có làm như vậy nó mới đồng ý? ... Nhiều quá, nhiều thứ nó muốn hỏi anh quá ... nhưng giờ nó phải ngủ thôi, ngày mai nó sẽ bắt anh trả lời hết ...!

...

Tò te tò te tò te ...

Tò te tò te tò te ...

Triều giựt mình, trong lúc còn đang lang thang trong ký ức, nó đã ngủ lúc nào không hay. Tiếng còi báo thức lúc 5h sáng như thường lệ sao bữa nay nghe nặng nề quá, rồi tiếng rầm rầm của tụi lính đang chạy bộ, tiếng hô khẩu hiệu khi tập thể dục ... chắc khỏi ngủ tiếp luôn quá, mà tự nhiên hôm nay thêm ngủ nướng ghê luôn đó. Phải dậy thôi, còn đi ăn sáng nữa, xuống trễ nhà ăn dọn hết đồ ăn là nhịn đói tiếp, mấy bữa nay ăn cantin hao quá!

Suy nghĩ trong đầu vậy thôi chứ lúc làm mới thấy khó, vất vả lắm nó mới đứng lên vào nhà tắm đánh răng rửa mặt được, sàng qua sàng lại nó cũng bước vô nhà ăn, nhưng còn cách nhà ăn 3, 4 bước thì nó dội trở ra ... vì mùi mì gói! Thôi thôi, đi ăn cantin tiếp, ăn ba cái quẩy đó nóng muốn chết, chịu hao bữa nữa vậy! Quên nữa, hôm nay mấy đơn vị người ta lên nộp danh sách vật tư bị hư, ăn lệ đi về phòng còn trực nữa!

...

Sáng giờ cũng gần hết việc rồi, còn vài đại đội với Trung đội Vệ Binh là chưa thấy ai lên thôi! Ngồi trong phòng hoài buồn quá, tự nhiên nó thêm đi ra ngoài chơi quá, nó thích nhất là xuống vườn tăng gia sản xuất với anh Lâm, chỗ đó trồng biết bao nhiêu là rau, nhìn khắp chỉ thấy một màu xanh thôi, yên tĩnh lắm, mát mẻ lắm ... Thoáng cái nó thấy có bóng người tiến vào phòng:

- Báo cáo đồng chí tôi vào!

Hic, cái câu bắt hủ khi bước vào nơi nào đó, trong quân đội có nhiều cái quy định ngộ lắm:

- Vào đi! Trung đội Vệ Binh hả? Ủa sao tới 2 tờ lận?

- À của đại đội 7 nữa, cái anh đó kêu đưa dùm.

- Chà, kêu vô đây đi, phải ký tên xác nhận đã nộp báo cáo nữa, không ký dùm được đâu!

Thằng Vệ Binh ký xong phần của nó rồi đi ra, nó đang dáo dác tìm cái thằng kia, chắc thằng kia đi đâu rồi. Triều nhìn xuống 2 tờ giấy. “ Họ tên: Nguyễn Minh Hiễn; Đơn vị: trung đội Vệ binh; Nội dung: ... “ tên xấu hoắc, nó nhìn qua tờ giấy kế bên, nó nghĩ chắc cũng là một cái tên làm nó cười như tờ giấy kia thôi ...

Nhưng nó nhầm!

Cũng là một cái tên, nhưng không làm nó cười, mà làm nó giựt mình. Nó có thể cảm nhận được lúc đó mắt nó hoa lên một chút, nó nhìn kỹ để chắc chắn là nó nhìn lộn, nhưng cái tên vẫn nằm đó ... “ Họ tên: Lạc Long Trường Giang; Đơn vị: cBB7 (đại đội bộ binh 7) ... “! Nó kêu lên:

- Anh gì ơi?

“Ừa? thằng Vệ Binh đâu mất tiêu rồi, phải hỏi cho kỹ lại mới được.”

“Chắc là trùng hợp thôi, chỉ là trùng hợp thôi, không thể nào được ...!”

Nó thầm mong là trùng hợp thật, tự nhiên trong lòng dấy lên một nỗi lo kỳ lạ, lạ trời không phải sự thật! Bữa giờ nó có làm chuyện gì thất đức đâu, chắc trời không có hại nó đâu, trời thương nó lắm, nó toàn ở hiền gặp lành không mà ... hic hic!

Và Triều không biết đó là hình phạt hay là phần thưởng nữa!

Từ sau lưng có đôi tay đang ôm lấy nó ... đôi tay này quen lắm ... không nhầm lẫn với đôi tay nào khác được ...! Ký ức, cảm xúc và lo lắng đang chen chúc, tràn trề trong lòng nó. Nó tưởng sẽ đứng im luôn như thế cho đến khi đôi tay đó buông nó ra và nó sẽ bỏ chạy. Nhưng nó lại cảm thấy mình đang bị siết chặt hơn ... dù nó không đau! Kèm theo cái siết đó là một giọng nói cũng như đang muốn siết lấy tâm hồn nó lúc này:

- Hù!

Đến lúc này thì nó không thể nghĩ là nó nhầm được nữa ... từ cái ôm đến giọng nói, và cái từ mà nó vừa nghe!

“Thằng tôi ... sau bao nhiêu lâu gặp lại chỉ nói được một câu vồn vện như vậy thôi hả? ... ”Hù” ...!”

Nó không có giựt mình!

Nó cũng không có sợ!

Nhưng bản thân nó thì có! Tâm trí nó đang bị xáo trộn bởi cái từ đó.

Đau khổ, quyết tâm, nhớ nhung, tha thứ, mong chờ ... tất cả những gì nó chất chứa bao nhiêu lâu đột nhiên bị xáo trộn trong tâm trí nó, nó không biết bản thân nó muốn gì lúc này nữa! Rồi nó quay lại. Mớ hỗn độn đang dày vò trong nó biến mất, nó không còn đau nữa, vì tâm trí nó đâu còn ở đó nữa đâu mà bị dày vò?! Tâm trí nó đã bị hút mất vào đôi mắt sâu đen láy kia rồi! Đôi mắt đó đang nhìn nó ... hút lấy tâm hồn nó như đã từng ...

Triều khóc.

Không phải nó khóc vì phải đứng đó chịu đựng bản thân đang dày vò!

Nó khóc vì kịp nghe được câu nói khi chạy vào phòng:

- Cuối cùng anh cũng tìm thấy em rồi. Trái Đất này thật tròn, anh đã đánh mất em một lần rồi, và anh sẽ không để mất em thêm lần nào nữa đâu! Triều à!!!

2. Chương 2

Người mình yêu ...

Ngủ ...

Tối giờ cơm chiều rồi, nó chẳng muốn dậy đi ăn chút nào hết. Thân thể lúc này rã rời, mệt mỏi quá, nó khóc như chưa từng được khóc rồi ngủ li bì cả buổi chiều. Cố lấy hết chút sức lực còn lại, nó ngồi dậy đi tắm.

Không giống như ban Chính trị và ban Tham mưu, ban Hậu cần và ban Kỹ thuật buổi chiều sẽ quan về hết, chỉ có một người ở lại trực đơn vị thôi, chút nữa nó xuống căn-tin kiếm gì ăn rồi ngồi đó coi tivi luôn, tại toàn Ban Hậu Cần có 1 cái tivi mà nó lại nằm trong phòng Chủ nhiệm Hậu Cần nữa, muốn coi cũng phải tùy bữa chứ đâu phải bữa nào cũng coi được đâu!

Thở dài chán chường, nó lê từng bước nặng nhọc đi ra.

“Mình bị sao quả tạ chiếu thiệt rồi. Tại sao? Tại sao lại như vậy chứ? Còn 11 tháng nữa mới xuất ngũ lận, không lẽ mình gặp anh tới lúc đó luôn sao?”.

Buồn quá! Đèn đường trong này được dựng y chang ở ngoài đường lộ, ánh đèn vàng hắt xuống nhìn sao mà chán chường ghê nơi ... Bất giác nó đứng lại, trước mặt nó có ai đang chạy tới, tự nhiên nó có cảm giác không được bước đi tiếp, nó nheo mắt nhìn ... càng lúc ... càng gần hơn ...

Là Giang!

Từ xa Giang đã thấy nó rồi, Giang sợ nó thấy Giang nó sẽ bỏ chạy giống hồi sáng, nên Giang định chạy tới không chế nó trước rồi nói chuyện sau. Vất vả cho Giang, nó đã thấy Giang và đang chạy ngược lại Ban Hậu Cần.

“Không được, phải nhanh lên, nó chạy vô khóa cửa phòng là khỏi gặp luôn”.

Giang tự nhủ! Cả hai đều guồng chân chạy, nhưng Triều chạy nhanh hơn. Xin lỗi chứ, lúc vào đây kiểm tra thể lực, tuy nó hít đất, hít xà không nổi 3 cái, nhưng nói về chạy thì chả có đứa nào chạy lại nó. Chợt nghĩ ra một ý, Triều không chạy theo hướng cũ nữa mà quẹo theo đường khác, núp sau cái lùm cây, hi vọng sẽ trốn được!!!

Mắt Triều vẫn không ngừng nhìn tới nhìn lui quan sát, nhưng trong đầu nó lúc này đang luống cuống cả đồng suy nghĩ. Cái thì hy vọng, cái thì chối từ.

Giang đuổi theo sát nút, anh không bị cận như Triều nên anh thấy được nhất cử nhất động Triều vừa làm. Anh vờ như không thấy rồi cố tình đứng ngó tới ngó lui, sau đó đi theo đường cũ đi về. “Lừa được rồi, hú vía!” Triều thầm nghĩ, chờ chút cho yên hẵn rồi nó bước ra. Chợt nó nghe tiếng lạo xạo của đám lá cây đàng sau lưng, linh tính cho biết điều chẳng hay sắp xảy ra, nhưng nó phản ứng lại không kịp ... Một tay Giang bịt miệng, tay kia ôm nó lại, lôi nó vào góc tối giữa hai dãy nhà ăn, âm thanh của hai con người giằng co nhau trong đêm tối nghe ghê rợn thiệt, nhưng âm thanh của hai trái tim – một vì sợ, một vì phần khích đập nhanh đang siết vào nhau nghe còn ghê rợn hơn! Tiếng ú ớ của Triều phát ra làm Giang hứng thú, anh bỏ cái tay che miệng ra và ôm chặt hơn, giọng trầm nhưng rất khê:

- Đúng là em rồi!

- Bỏ ra! Anh muốn tui la lên không hả?

- La lên bị phát hiện sao? La hả ... la nè ... la nè!!!

Giang hôn vào cổ, vào má nó tới tấp, nó la lối:

- Bỏ ra coi, thằng quỷ này!

Vòng tay được nới lỏng dần, nhưng không phải để cho Triều chạy thoát. Giang xoay người nó lại ... anh hôn nó!

Dài ... và sâu. Thắm thiết ... và gượng gạo.

Giang thấy lòng mình bình yên một cách lạ lùng! Anh cũng cảm nhận được nó đang gồng cứng người lên, tự nhiên Giang mỉm cười quá, Giang bỏ nó ra, cười mỉm:

- Ngọt quá!

- Một lần nữa tui tát anh thiệt đó!

- Sao vậy, đâu phải lần đầu mình hôn nhau đâu?

- Anh buông tui ra coi, khó chịu quá.

- Ok, anh buông, nhưng em có chạy tới đâu đi chặn nữa thì anh cũng sẽ bắt kịp em thôi! biết chưa Khoa?

Im đi – Triều gắt gỏng – cấm kêu bằng cái tên đó!

- Vậy tại sao em đã lại bỏ anh đi, anh có được biết không?

Cảm giác tội lỗi tràn ngập suy nghĩ của Triều, nó biết hồi đó nó đã làm một việc hết sức tàn nhẫn đối với Giang nhưng anh không trách nó mà chỉ hỏi nó vậy thôi, một câu hỏi đơn giản nhưng nó như một mũi tên, bắn thẳng vào trái tim Triều, nơi vẫn còn một góc nhỏ dành cho Giang ...

- ...

- Em muốn giải thích với anh lúc nào cũng được, giờ mình kiếm nơi nào ngồi nói chuyện nha. Hay mình ngồi đây cho dễ “nói chuyện”!!!

- Thôi thôi, anh đừng có nghĩ tới cái chuyện đó nữa, đi theo tui xuống Hậu cần nè.

Giang hôn nhanh một cái “chóc” lên môi nó:

- Phải vậy chứ! Thương quá!

Triều nhăn nhó rồi bước đi thiết lộ, ở đây lâu có người đi qua người ta thấy chắc nó không dám ra ngoài luôn quá!

Chỗ tiếp theo Giang ... khóa môi với nó một cách đăm đuối là hàng ghế đá phía sau Ban Hậu Cần, ánh đèn hành lang yếu ớt như đồng lõa với việc làm của hai đứa nó. Tạm thời lúc này không nghĩ đến những lý do trước đó, nó chỉ biết Giang đang làm nó ngập trong kỷ niệm và nỗi nhớ của cả hai. Tất cả khao khát bấy lâu nay đang dần được đáp ứng, Triều ngồi im tận hưởng giây phút hạnh phúc mà nó đã từng có. Cái ... lưỡi của Giang đã chạm hết các nơi trong khoang miệng, trong hơi thở gấp gáp, hai cái lưỡi đang quấn lấy nhau ... cái môi đỏ hồng của Triều giữ chặt lấy cái đối diện, môi nó chạm vào những cái gai nhạy cảm nhất trên lưỡi của Giang. Hưng phấn quá độ, Triều thôi không ôm cổ Giang nữa, đôi tay đang lặn mò trong lớp áo thun mỏng, môi trường quân đội đã làm da thịt và cơ bắp Giang săn chắc, cứng cáp hơn rất nhiều so với lúc trước, da anh cũng sạm đi đôi chút nhưng vẫn không giảm đi chút nào vẻ bảnh trai vốn có. Cái áo vườn vúi quá, Triều toan cởi nó ra nhưng Giang ý thức được việc làm sắp tới, ôm Triều lại bằng đôi tay rắn chắc của mình, Giang thì thào:

- Hư quá nha, phải biết kiềm chế chứ em!

Triều biết hành động của nó khi nãy, nó le lưỡi:

- Tại có người làm cho hư chứ bộ!

- Cắn lưỡi nữa bây giờ, muốn không hả?

Nè – Triều nhè cái lưỡi ra thách thức – cắn đi mai một khối “xài” nữa chứ có gì đâu!

- Vậy mai một làm cái khác sướng hơn, không thêm cái đó nữa.

Triều đánh cái “chát” vào ngực Giang:

- Cái đó thì không được!

Nó đứng dậy đi vào phòng, Giang ôm lấy nó từ đằng sau, cái ôm đầy yêu thương chứ không phải đầy ham muốn như hồi nãy nữa, nó cười:

- Vô phòng em đi đã!

Nằm gọn trong vòng tay ấm áp của Giang, lòng Triều thấy bình yên lạ lùng, nó ngược lên nhìn, Giang thì đang nhắm mắt. Chợt anh thấy môi mình nóng ẩm, Triều đang hôn anh, cái hôn nhẹ nhàng chứ không máu lửa như hồi nãy. Anh cúi xuống, đôi mắt buồn quen thuộc đang nhìn anh:

- Giờ đọc báo xem tin anh đi đâu xuống đây vậy?

- Thì xuống đây kiếm em chứ làm gì?

- Lỡ không gặp em thì sao? đừng nói là ngồi đây chờ nha!

- Hahaha, anh sẽ ngồi chờ thiệt đó, nếu hôm nay không gặp được thì ngày mai. Thời gian còn dài mà em!

- Rồi anh sẽ chờ đợi mãi như vậy luôn hả!

- Dĩ nhiên!

Triều ngập ngừng một chút rồi hỏi tiếp:

- Anh có nhớ em không?
- Lúc nào anh cũng nhớ em!
- Anh không trách em hả?
- Em có làm gì đâu mà trách em? À, em tính nói cái vụ em bỏ anh đi đó hả? Để anh nói cho em biết nè, anh có nhiều câu hỏi muốn hỏi em lắm, nhưng thấy em là anh không cần phải hỏi nữa, vì em là câu trả lời rồi! Biết chưa bé Khoa của anh!
- Đừng kêu tui bằng cái tên đó mà!
- Lý do?
- Anh kêu quen miệng người ta nghe được cũng kêu tui bằng cái tên đó thì sao? Tui không có muốn ai biết hết đó!
- Vậy chỉ có anh và em thôi thì anh có được kêu không?

Tự nhiên nhắc tới tên Khoa, Triều mắc cười quá, đó là cái tên ở nhà của nó, ngoại trừ những người thân thiết ra, nó không cho ai biết hết. Nó hôn Giang cái nữa, nụ hôn thay cho lời đồng ý, chợt Giang hỏi nó:

- À à, còn một chuyện chưa hỏi nè?
- Chuyện gì vậy anh?
- Sao cái hôm đầu tiên thấy anh em lại bỏ chạy? Đạp xe gì mà như ma đuổi, nhớ tới tức quá nha!
- Há há, mắc cười quá đi, tự nhiên phản xạ của em nó vậy đó.

Triều ngập ngừng, nó đưa tay lên nhéo nhéo cái má của Giang, rồi lí nhí:

- Đến giờ em vẫn còn chưa tin được là mình lại gặp nhau trong đây! Nhưng thực sự là anh không trách em hả? Em có lỗi rất lớn với anh lắm!!!
- Thì bữa nào đền cho tui đi là được rồi, suy nghĩ gì nhiều nữa? Haha!
- Hồi này đền rồi đó, muốn gì nữa?
- Chưa có đã mà!

Giang hôn nó cái nữa, Khoa cười mỉm:

- Ủa! Hôm nay ngày thường, 9h30 ngủ đó, 9h điểm danh mà 9h kém 5 rồi kìa, chạy về đại đội kịp không mà ngồi đây hoài vậy?
- Chết cha, anh quên mất, bỏ xem tivi mà về trễ nữa là bị chửi chặc, thôi anh về nha, chúc em ngủ ngon!
- Anh cũng vậy nha, chạy từ từ thôi đó!

Giang chạy nhanh quá, không biết có nghe kịp câu nói của nó không nữa. Nhìn thấy bóng Giang khuất dần ... khuất dần ... rồi mất hút theo ánh đèn đường, bỗng dưng nó thấy giận bản thân mình quá, hồi đó nó phải đau khổ lắm khi quyết định bỏ đi, bao nhiêu cố gắng, quyết tâm cả một thời gian, phút chốc tan như mây khói khi Giang ôm hôn nó ...

... mặc dù lý do nó bỏ đi hoàn toàn đúng!

...

- Trời đất! bBê ổ bánh mì mà cũng không xong nữa, thôi tui ăn miếng bự còn anh ăn miếng kia đi.
- Trời! Ăn có miếng bánh mì vậy sao mà no, em ác quá Khoa!
- Cho chừa cái tật, ghét!

Cantin buổi sáng đông đúc, ồn ào nhưng cái bàn hai đứa nó ngồi cũng ồn ào không kém, sau một hồi chỉ chớ, Khoa miễn cưỡng chia cho Giang một mẩu bánh mì nữa, bánh mì chấm sữa đặc là món khoái khẩu của nó, tự nhiên phải chia cho Giang, nó thấy ghét ghét sao đó.

- Mấy người hông thương tui hả?

Giang nói mà cái mồm chu chu làm Khoa cười sặc sụa:

- Để tui ăn nha, mấy người phải đối xử tàn nhẫn như vậy mới vừa!

- Mai mốt tui cũng “tàn nhẫn” với mấy người thì đừng có trách nha.

Khoa liếc anh một cái muốn té ghế:

- Cấm!

Giang cười, Khoa là vậy đó, nó cho anh hôn nó, ôm nó, nhưng khi anh đề cập đến chuyện ... xa hơn, nó tuyệt nhiên từ chối, mặc dù sau những cái hôn đó, anh phải khó khăn lắm mới kiềm chế được ...

- Gần 7h rồi kìa, hôm nay đại đội 7 ra thao trường phải không?

- Ủ, thôi anh về nha, 7h em cũng làm việc phải không?

- Thôi em không về đâu. Em đi với anh ra thao trường chơi! Với lại em có việc gì làm đâu, ở trong phòng chán chết.

- Năng lắm đó, mắc công em đen rồi đổ thừa cho anh nữa.

- Em có cách!

Nó nháy mắt rồi chạy về thay đồ, Giang cũng không vội vì cantin nằm gần đại đội 7 lắm, đi bộ chưa tới 2 phút đã về đến nơi rồi? Không biết lát Khoa mặc quân phục thường(k03) hay đồ rằn ri nữa? Bộ đồ rằn ri chỉ mặc khi ra thao trường thôi, còn khi ở đơn vị thì chỉ mặc quân phục bình thường!

...

Giang phát ngán mỗi lần ra thao trường, vừa mệt vừa chán. Lúc đầu ra còn hăng hái lắm vì nó mới mẻ, giờ đây mấy cái chiến thuật kiểu áp sát địch, bắn phá lô cốt, chiếm đóng làm chủ trận địa, 7 thể vận động cơ bản để áp sát không chế mục tiêu, đặt bộc phá, ném lựu đạn trong các tư thế v.v... chuyên ngành Bộ binh anh được học hết rồi, giờ ngày nào cũng phải ra tập đi tập lại nên nản. Đang lúc chán chường, anh tính kêu mấy đứa khác kiểm bụi cây nào núp nói chuyện chơi thì anh thấy Khoa đi tới.

“Trời” – Giang kêu thầm trong bụng. Trừ cái bộ đồ đang mặc, từ cái tướng đi cho đến cái cách vừa đi vừa nhìn xung quanh kiểu như đang dò xét cái gì đó, nhìn Khoa đúng phong cách của sĩ quan luôn. Mấy đứa khác nhìn theo rồi thù thù:

- Trợ lý xuống nữa kìa, không biết bữa nay có chuyện gì đây?

Giang biết hàm ý của câu nói đó. Môi trường quân đội này phức tạp không phải vì một phần đặc thù của nó, mà cũng do một phần con người làm nên nữa, mà điều đáng nói ở đây là giữa nam với nam thì không có hiềm khích gì, chỉ có giữa “nam không bình” thường với “nam không bình” thôi, lúc nào tụi nó cũng có sự ganh đua với nhau, đứa nào cũng muốn triệt tiêu lẫn nhau để giành ngôi vị độc tôn hết, mà tụi nó đấu đá nhau, thì chỉ có mấy thằng lính như anh là khổ. Điển hình là hôm bữa lúc đại đội của anh đang giải lao, anh thấy tụi lính với sĩ quan bên mấy đại đội Hỏa lực mặt buồn thiu, rồi mấy đứa bên anh và tụi nó qua hỏi thăm nhau, anh mới biết là thằng Trợ lý Pháo binh trên Ban Tham Mưu mới xuống kiểm tra, mà mấy đứa nó đã xuống thì lúc nào cũng bắt lỗi được hết, tụi bên Hỏa lực bị phạt là báo động ngay tối hôm đó, mà báo động hành quân di chuyển mới khổ.

Trong này báo động có 3 mức: điểm danh – chỉ mặc quân phục thường chạy ra điểm danh thôi. Sẵn sàng chiến đấu – mặc đồ rằn ri cầm theo súng và tự động tấn khai tìm chỗ núp trong đêm. Hành quân di chuyển – mang cái balô to thùng khi đã nhồi nhét hết quân tư trang vào trong đó, di chuyển ra nơi tập trung theo mệnh lệnh người thổi còi báo động. Mà ác cái là hôm tụi đại đội Hỏa lực bị báo động, tụi nó phải vác nguyên khẩu súng cối cỡ hơn 65kg, vừa vác vừa chạy xung quanh Ban Tham Mưu vài vòng như vậy đó, đến khi có

đứa chịu không nổi té nhào xuống đất thì mới thôi, sau đó cả đám mới được vào ngủ tiếp. Lý do sâu xa của những đợt báo động đó, tụi nó chỉ có thể đoán mò là mấy đứa “không bình thường” được đề bạt lên làm trợ lý trên các ban này nọ trả đũa tụi nó, vì tụi nó hay châm chọc và nói ra những câu nói ác ý mỗi khi “mấy đứa nó” đi ngang qua, mà mỗi lần tụi nó chọc đứa nào là tối hôm đó đại đội của tụi nó bị báo động!

Cho nên muốn chửi xéo mấy đứa này phải lựa lúc không có nó, tụi này chỉ ham trai đẹp thôi, chứ mấy đứa lính quèn thì đừng ham nó để ý tới ... mặc dù tụi nó chẳng có đứa nào đẹp.

Giang thấy Khoa nói vài câu gì với cán bộ đại đội rồi đi tới chỗ phía anh ngồi, theo thường lệ tụi nó phải đứng lên chào nhưng Khoa vẫy vẫy tay ra dấu không cần, nó nói với cả đám:

- Sao ai nhìn em cũng lấm lét hết vậy? Mấy anh sợ em đâm chọc với cấp trên hả?

Một đứa trong đám nhanh nhẩu:

- Tại thấy trợ lý cơ quan xuống nên sợ quá, chứ đ/c(đồng chí) xuống đây chi vậy?

Khoa cười tươi:

- Xưng bằng anh em đi cho dễ nói chuyện, em xuống coi coi vật dụng học tập ngoài thao trường có cái nào hư thì về ý kiến đem đổi thôi chứ có gì đâu?

Cả đám nháo nhào lên:

- Tốt quá, nãy thấy em xuống tụi này giựt mình, tưởng bị báo động giống hôm bữa nữa rồi chứ?

Khoa ngạc nhiên hỏi lại:

- Ủa đại đội 7 làm gì mà bị báo động?

Cái thằng hồi nãy trả lời Khoa nói tiếp:

- Biết lý do chết liền luôn. Tối hôm đó 1h khuya nó cho cả đại đội ra thao trường đào đất, tới gần 3h mới được vào ngủ, mà trong khi đó ngày nào cũng báo thức lúc 5h...

Một giọng nói khác chen vào:

- Anh thấy em có vẻ hiền, với lại mới thấy em lần đầu nữa! Em ở đâu vậy?

Lâu lâu có người khen trước mặt, Khoa không nén được cười, nó mắc cười quá, nó vừa nói vừa cười làm cả đám không nghe được gì:

- Em ở ban Hậu cần, đâu có đi đâu đâu nên không ai biết cũng đúng.

Lo tán dóc với đám lính, Khoa quên mất không để ý tới Giang. Giang không hề rời mắt khỏi Khoa. Tự nhiên nghĩ tới chuyện bị giành ăn hồi sáng, Giang cười ma mãnh rồi nói:

- Anh thấy em được đó, chiều nay xuống đại đội 7 tắm chơi!

Giang ngó lơ chỗ khác, anh biết Khoa đang liếc mình, cả đám nghe Giang nói đều nhìn Khoa cười thầm. Tức quá, Khoa đành trả lời kiểu nửa đồng ý nửa không:

- Để coi chiều nay có rãnh không đã!

Giang mừng thầm trong bụng, chiều nay có trò vui nữa rồi. Anh nhìn quanh một lượt rồi hỏi tiếp:

- Ủa đại đội 6 ra học rồi kìa, sao bên mình chưa học nữa?

Khoa cười, cái kiểu cười ra vẻ ta đây:

- Em xin cán bộ cho nghỉ rồi, mấy anh cứ ngồi đây chơi đi.

Khoa được dịp ra vẻ với đám lính lần nữa, làm trợ lý sướng thiệt. Nó ngồi tán dóc tới giờ nghỉ trưa rồi về luôn, bắt đầu từ mai nó sẽ ra thao trường đều đều, mà nó sẽ kiếm góc nào mát nó ngồi chứ không ra nắng đâu. Rồi chiều nay còn xuống đại đội 7 tắm nữa, nãy nó nói vậy thôi chứ nó mà không xuống là bị Giang chọc quê chắc, nó ghét bị vậy lắm. Với lại lâu rồi không tắm chung, tự nhiên nó thấy khoái khoái!

...

- Trời ... ướt đồ người ta hết rồi?
- Kệ, có sao đâu, vui mà! Hahaha.
- Bạn thằng Giang quậy quá!
- Đừng có tạt nước anh nữa, muốn bị văng vô hồ không hả?
- Chết luôn đó, chồng cự không lại đâu đó!
- Há há

Cái nhà tắm đại đội 7 hôm nay tự nhiên um sùm hơn hẳn. Từ lúc kết thúc tân binh tới giờ, lâu rồi Khoa mới tắm chung mà vui như thế này, mà nó cũng không ngờ nó dạng dữ vậy, mấy trò trong nhà tắm này giờ toàn nó bày đầu không à. Thích nhất là lúc nó tạt cho Giang ướt nhẹp khi vừa mới thay đồ ra, nhìn cái mặt bực bội của Giang nó vui lắm, coi như trả thù xong vụ hồi sáng ... hehehe!

...

- Hôm nay quậy đã luôn ha!
- Đang hôn đừng có nói chuyện, ghét mấy người quá à!
- Ok, anh xin lỗi, để anh đền cho!

Giang nhún... lười vào sâu hơn ... “uhm” ... anh khê rên khi môi anh chạm vào bờ môi mềm mại của Khoa. Màn hôn đắm đuối của hai đứa lần này diễn ra ở một nơi an toàn hơn – phòng Khoa. Lần trước do không kiềm chế được khi gặp nó, anh phải “hành xử” ở bên ngoài, còn lần này anh mặc cho Khoa muốn làm gì làm. Đôi tay anh ôm ngang hông Khoa, giống như lần trước và những lần hồi đó, anh chỉ được phép ôm thôi.

Cảm giác hạnh phúc đang tràn ngập trong tâm hồn cả hai. Giang ôm Khoa vào lòng, hơi ấm tiếp tục len lỏi trên hai cơ thể. Thoáng chốc Khoa mong giây phút này kéo dài mãi mãi, nó muốn những ngày tháng quân ngũ trôi thật chậm để nó tận hưởng cái hạnh phúc mà nó đã tự đánh mất ...

Giang hôn tạm biệt nó trước khi về, nhìn cái lưng to to của Giang đang chạy, nó thấy thích quá, cái lưng đó cũng cho nó cảm giác che chở, an toàn ... Nó muốn được ôm cái lưng có mãi mãi!

...

Hôm nay đại đội 7 kiểm tra chiến thuật ngoài thao trường, Khoa không ra được. Chán chường, nó đi dọc theo dãy hành lang nhà ăn đi về Hậu cần, vừa đi vừa đưa mắt nhìn xa xăm nơi nào đó.

Chợt ánh mắt nó dừng lại, nó nhìn chăm chú một hồi. Không thấy rõ, nó cận mà, nó chạy lại để nhìn rõ hơn ... rồi nó reo lên:

- AAAAAAAA! ANH BẢO, ANH BẢOOOO,em Khoa nè!

Nó lao tới, ôm chồm lấy Bảo, dúi đầu vào Bảo như một đứa con nít. Bảo chỉ vừa khấp quay người lại thôi là nó đã chạy tới rồi, Bảo cười:

- Mấy bữa nay không thấy xuống đại đội 5 chơi nữa, tưởng quên anh rồi chứ!

Bảo là tiểu đội trưởng của nó lúc tân binh, nó thương anh Bảo lắm, nếu không có anh Bảo nó không biết sống sao qua những ngày tháng buồn tẻ đó, nó hỏi:

- Anh xuống bếp xin chuối nữa hả, ăn hoài hông biết ngán hả trời?
- Hít xà đơn ăn chuối mới giữ cơ được chứ, ủa em đi đâu đây?

Không trả lời, Khoa vẫn ôm Bảo cứng ngắc từ nãy đến giờ, tưởng Bảo nhỏ con, hơi hơi mập, hơi hơi đồ một chút, Khoa khoái nhất là được ôm ấp Bảo trong lòng. Bảo cười tươi:

- Đại đội 5 từ lúc kết thúc tân binh tới giờ vắng hoe, mấy đứa tiểu đội trưởng khác trốn về nhà hết rồi, giờ nguyên đại đội còn có mình anh à.

- Xuống dưới nói chuyện chơi đi anh, lâu rồi em không xuống đó.

...Nhà tắm đại đội 5 khá rộng, tới ba hồ chứa nước, những cái thềm ximăng được xây dọc theo bờ tường, đủ rộng để đặt những cái thau lên mà giặt đồ. Khoa ngồi đó với Bảo, vẫn như mọi lần, cả hai tựa đầu vào nhau không nói gì. Khoa nhớ lắm cái lần anh Bảo thấy nó khóc vì nhớ nhà, anh lúng túng không biết làm gì, cứ ngồi ôm rồi an ủi nó. Có hôm nó bị trật chân nhưng vẫn phải ra chỗ tập đội ngũ, nó được ngồi khỏi phải đi, rồi trời mưa bất chợt, cả đám chạy nhanh trú mưa, nó không chạy được, phải đi từng bước ... từng bước.

Trong đám người đang chạy đi trú mưa, nó thấy một người tự nhiên dừng lại, dáo dác nhìn xung quanh ... rồi người đó tiến lại phía nó, cái dáng người nhỏ con quen thuộc! Bảo đưa tay nắm lấy tay Khoa, cả hai từ từ đi trong mưa. Hai đứa ướt nhẹp khi vào tới hiên nhà, nhưng Khoa nhớ mãi cái nắm tay đó, cái nắm tay khiến Khoa không cảm thấy lạc lõng.

Lần sau và nhiều lần sau nữa, Bảo lúc nào cũng dành cho Khoa sự quan tâm đặc biệt, nó không có lúc nào bị kêu ra lao động nặng, sáng nó còn được ngủ tới 6h, không bị bắt dậy tập thể dục. Còn những hôm tới phiên tiểu đội xuống nhà ăn rửa chén, nó cũng không có phải đụng tay đụng chân gì cả, lý do thì có cả lý do tốt ... lẫn lý do xấu! Rồi những hôm mưa to rơi lộp bộp trên mái hiên, nó giật mình thức giấc, cảm giác lạc lõng lại tràn trề trong nó. Nó ngồi dậy, đi qua bên giường anh Bảo, tắt cả tiểu đội trưởng đều phải nằm giường cuối, nó vén mùng rồi chui vào nằm chung với anh. Bảo vẫn ngủ say, nó ôm anh vào vòng tay rồi cũng ngủ thiếp đi ... trời mưa to mà không lạnh chút nào.

Từng đêm mưa, từng buổi trưa nắng. Cái nắm tay của anh vẫn nắm lấy nó, từng ngày từng ngày cho đến lúc kết thúc tân binh, nó được biên chế về đơn vị mới, anh phải ở lại cho khóa huấn luyện tân binh tiếp theo. Khoa vẫn khóc thầm từng đêm khi chưa quên được cảm giác ấm áp trong đêm mưa ...

Nhưng đặc biệt nó chỉ thích mỗi một việc Bảo làm cho nó.

Đó là cho nó xem anh tắm! Dù không mở miệng ra nói thẳng nhưng việc đó như một thỏa thuận ngầm giữa hai đứa.

Chuyện đó xảy ra cũng tình cờ thôi, hôm đó sau khi giảng mừng chuẩn bị ngủ, Khoa quên chưa đánh răng nên nó ra nhà tắm. Khoa nghe tiếng nước xối ào ào, nghĩ là ai đó thôi, nhưng khi bước ra nó hơi sững sờ...

Bảo đang tắm!

Trớ trêu là nó phải đứng đó chờ vì chỉ có một cái ca mức nước.

Lúc đầu Bảo thấy nó, anh hơi ngại. Bảo cũng chẳng biết tại sao anh lại ngại với nó, anh nhường nó cái ca cho nó đánh răng trước nhưng nó từ chối. Anh đành miễn cưỡng tắm trước mặt nó.

Khoa ngồi im trên thềm ximăng, chăm chú ... nhìn. Từng dòng nước trơn trượt đang chảy trên cơ thể anh. Bảo kể quê anh ở Phú Quốc, từ nhỏ anh đã phải ra biển cùng gia đình, có lẽ vì vậy mà thân hình anh thoạt nhìn đã toát lên vẻ cứng cáp của dân vùng biển.

Thấy Khoa cứ lâu lâu đưa mắt nhìn mình, Bảo hơi sượng, cử chỉ của anh không được như bình thường. Dù đã nghĩ tình cảm của anh dành cho Khoa chỉ là quan tâm chia sẻ thôi, nhưng anh cũng không tránh được những suy nghĩ bậy bạ khác. Một suy nghĩ xấu thoáng qua trong đầu, anh vội quay qua chỗ khác để Khoa không thấy anh đang ..., anh lấy nhanh cái khăn lau người rồi đi vô ... nhưng cái khăn đang ở chỗ Khoa ngồi.

- Khoa lấy dùm anh cái khăn.

Khoa biết mà, sự bất thường trong lời nói và hành động của Bảo sao qua được mắt nó. Nhưng nó cũng không muốn làm khó anh, thật sự trong thâm tâm nó, nó chỉ xem Bảo là anh thôi – anh tiểu đội trưởng của nó. Khoa không muốn đi xa hơn.

- Em quăng qua nè, anh chụp nha!

Bảo lau người rồi nán lại chờ nó đánh răng xong, anh hỏi:

- Sao hồi nãy không vệ sinh trước đi, giờ này mới ra?

- Em quên mất, sao anh không tắm hồi nãy luôn?

- Đâu có được tắm trường đâu, mặc cái quần đùi tắm mắc công quá, anh chờ mọi người vô hết rồi mới tắm.
- Tối nào anh cũng tắm vậy hết hả?
- Ừ.

- Trời lạnh lắm, anh tắm hoài không bệnh mới lạ đó, đang mùa mưa nữa!

- ... Lạnh thì tối có em qua ôm rồi ... đâu có lạnh nữa đâu.

Khoa nhìn anh, nét mặt có chút gì đó ngại ngùng:

- Sao ... sao anh biết, anh chưa ngủ hả?
- Trời mưa to quá, mưa rơi um sùm trên mái hiên, anh bị đánh thức một hồi thôi. Rồi anh thấy một lúc sau em vén mùng anh chui vô, anh tưởng em ngủ không được nhưng em kéo mền rồi ôm anh ngủ ngon lành, anh cũng ngủ luôn.
- ... Anh có thấy phiền không?
- Không, ầm lắm!

Bảo trả lời tự nhiên, khoảng cách như không còn nữa.

- Vậy những hôm mưa em qua ngủ với anh nha!
- Ừ, được em ôm, tự nhiên anh ngủ ngon lắm.
- Thôi vô ngủ đi anh, gần 10h rồi đó.
- Khoa nè!

Nó đi trước, nghe Bảo kêu nó quay lại và thấy anh vẫn ngồi đó.

- Sao vậy anh?
- À ... thì ...!
- Anh muốn nói gì với em hả?
- ... lát nữa em qua ngủ với anh luôn đi ... với lại mỗi lần anh tắm trễ ... em đem khăn ra cho anh tắm được không?
- Nếu anh thấy vui thì em không từ chối đâu ...

Đêm đó không mưa nhưng gió lạnh thổi từng đợt, Khoa ôm Bảo ngủ trong vòng tay. Gió lạnh lùa vào nhà từng hồi một, nhưng không xua được hơi ấm từ hai người ...

- Ngủ gật hả?

Bảo nhéo má nó, nó giựt mình mở mắt ra:

- Đâu có, tự nhiên nhớ lại chuyện cũ thôi!
- Hehe, mấy hôm nay còn mưa lai rai nè, lạnh quá đi.

Câu nói như lời mời, Khoa cười:

- Bữa nào em xuống ngủ với anh nữa nha!
- Bảo cười, anh cười tươi quá! Nó hỏi tiếp:
- Ủa sao anh mặc cái áo này hoài vậy? Mấy cái áo thun mới em cho anh hôm bữa đâu?
 - À ... em đem nhiều quá, mấy đứa tiểu đội trưởng khác qua xin nên anh cho hết rồi!
 - Trời ... thôi để tối em đem cho anh cái khác, cho áo mới mình mặc áo cũ, anh tốt quá vậy?!
 - Haha, áo mới mùi kì lắm, áo anh mặc quen rồi!

Khoa nhéo má Bảo:

- Nói dối nè, anh hồi đó toàn lấy áo em mặc không à, hết chối nha!
- Tại áo em thơm!
- Ai kêu anh giặt đồ không ngâm nước xà chi.
- Thôi mặc công, để em giặt dùm rồi em ngâm cho hay hơn!

Khoa nhéo Bảo cái nữa, hai đứa giỡn hớt quên mất giờ cơm trưa ...

Tối ...

- Đi đâu mà xuống tuốt đại đội 5 vậy trời?
- Thì anh đi với em đi, em đưa cái áo cho người ta cái!
- Người ta nào? – Vẫn đang cặp kè bên Khoa, Giang hỏi như dò xét.
- Trời, tiểu đội trưởng của em lúc tân binh chứ có ai đâu.
- ... Ấc, tiểu đội trưởng hả, vậy là thân lắm, rồi em với nó đi tới đâu rồi?
- Tắt cho cái giờ, suy nghĩ lung tung hả?
- Tại tui chỉ muốn độc quyền trong lòng mấy người thôi mà!!!

Cái mở chu chu của Giang làm Khoa cười um sùm. Giang ngồi trong nhà tắm chờ Khoa đi kêu anh Bảo, nó muốn giới thiệu Giang cho anh Bảo biết, nó lại chờ đại đội đang xem tin, hỏi một hồi không biết Bảo đi đâu, nó tính ra ngồi nói chuyện với Giang một chút rồi đi vào tìm Bảo sau. Vừa ra lại nhà tắm nó thấy cái dáng người nhỏ nhỏ quen thuộc đang ngồi trên bậc thềm nói chuyện với ai đó, chắc là với Giang. Nó rón rén lại gần, tính nhảy ra hù cả hai chơi. Toàn dãy nhà tắm có mỗi cái bóng đèn vàng hiu hắt, nó nép vào góc tường từ từ đi tới, vừa lúc tính nhảy xổ ra nó nghe giọng anh Bảo đang nói:

- Quán cà phê cũ mới tuyển mấy đứa nữa coi cũng được, bữa nào kéo cả đám ra đó nhậu chơi. Mà mày còn ra nữa không?
- Thỉnh thoảng thôi, không có thường xuyên như trước nữa.

Giang vừa cất tiếng nói thì Khoa đã bước ra!

Khoa đâu phải đứa ngơ ngơ. Hai câu nói nó đã hiểu hết câu chuyện, rồi cái vẻ mặt không được bình thường của cả hai nữa. Bảo bối rối nhìn Giang rồi nhìn Khoa, Giang chau mày nhìn Bảo rồi ngó lơ xuống đất ... Im lặng, Khoa lên tiếng để cả ba khỏi khó xử:

- Áo của anh nè, nhớ phải mặc đó nha. Thôi em về, mai em xuống chơi.

Pha một chút bực bội trong câu nói, Khoa đưa cái áo mà nhìn chăm chăm vào Giang, nó đi liền, không chờ Bảo cảm ơn. Trên đường về phòng, gió lạnh thổi hiu hiu, Giang leo đèo đi theo nó. Chờ Giang đi song song với mình, nó mới hỏi:

- Anh với anh Bảo quen biết khi nào vậy?
- Có một lần, mấy đứa tiểu đội trưởng bên mấy đại đội đi nhậu chung với nhau...
- “Không thường xuyên như trước” là sao?

Nó nhấn mạnh cái câu đó, không quên dừng lại nhìn thẳng vào Giang.

- ...
- Tui tưởng đi lính anh bỏ được cái tật đó rồi chứ, cũng ráng leo rào ra ngoài đi bậy bạ.
- ...
- Tiền đâu mà anh đi thường xuyên vậy?

Từng câu hỏi thêm cái giọng chua chát của Khoa như búa tạ đang xoáy vào Giang:

- Tiền phụ cấp ...

Phụ cấp hả - Khoa lớn tiếng, đưa tay nhéo vào vú Giang một cái đau điếng – Bình nhất một tháng phụ cấp có 320 ngàn, nhiều đó mà đủ cho anh đi hả, tới lúc này mà anh còn ráng giấu tui nữa. Bây giờ có nói không? TIỀN ĐÂU MÀ ĐI???

- ... Em biết rồi ... còn bắt anh nói nữa!

- Không nói hả? Cấm túc! Đừng gặp tui nữa.

- Trời! Chết anh mất, không gặp em sao anh chịu nổi.

- Bây giờ có chịu nói chưa?

- ... Tiền trong thẻ tín dụng của mẹ anh!

Biết ngay mà, nó tức tối đã một phát vào chân Giang:

- Cái tật ăn xài phung phí không bỏ được? Anh nhất thiết phải xài hết tiền mỗi tháng mẹ anh gửi cho anh hả? Cái cách anh xài tiền như vậy là đáp lại sự quan tâm của mẹ anh với anh hả? Anh đừng đem cái lý do tại mẹ anh không muốn anh thiếu thốn nói với tui nữa nha! Tức quá ... tui ghét anh quá ... những lời tui nói anh quên hết trơn rồi, TRỜI ỒIIIIII!!!

Giang nhắm tịt mắt, lấy hai tay bịt tai lại, mỗi lần bị Khoa chì chiết Giang đều làm như vậy. Thấy cái hành động quen thuộc, Khoa mỉm cười nhưng nén lại, giả bộ còn bực tức, nó dầm túi bụi vào ngực Giang. Mỗi tay, Giang vẫn không có vẻ gì là đau đớn, nó bỏ về phòng. Giang chộp tay nó, ôm nó lại, thỏ thẻ vào tai nó:

- Em cũng ăn xài phung phí giống anh vậy, sao lại trách anh?

Thoáng giựt mình, Khoa liếc Giang:

- Tui làm gì mà phung phí? Anh nói coi.

- Tính qua mặt anh hả bé Khoa? Lần đầu em ra thao trường là anh đã nghi rồi, lúc nào cũng đem theo bịch khăn giấy ướt hết, em đổ mồ hôi đâu có nhiều đâu mà lần nào ra cũng xài hết bịch. Rồi những lần sau còn đem theo 2 3 bịch nữa chứ, đứa nào xin thì em cho, em hào phóng quá ha!

- ...

- Đúng rồi, có phải tiền em mua đâu, bởi vậy em đâu có tiếc. Rồi anh thấy trong phòng tắm của em toàn sữa tắm không, đâu có tắm xà bông cục như anh đâu! Còn nhiều ... nhiều lắm ... phải không hả Khoa?

- ...

- Anh trốn ra ngoài đi nhậu, em trốn ra ngoài đi siêu thị, cả hai đều xài tiền không phải của mình. Hehe, hết nói nha!

- Nhưng mà mấy cái tui xài là cần thiết mà!

- Vậy anh đi chơi cũng là cần thiết mà.

- Lý sự cùn.

- Chứ gì nữa! Những cái em cần làm cho bản thân em thấy thoải mái. Anh đi giao lưu một chút với mấy đứa khác cũng làm cho bản thân anh thấy thoải mái vậy? Từ ngày gặp em anh có đi nữa đâu, chứ thời gian trước chán quá, với lại lâu lâu ôm gái một chút, cho đỡ thèm ...

- Ủa vậy ba tháng tân binh, anh làm sao hả? Anh làm cách gì để hết thèm? Anh nói tui nghe coi.

- Lúc đó bí quá nên anh đành nhịn thôi, chứ làm sao giờ!!!

- Rồi hết tân binh ...???

- Thì anh hỏi lính cũ leo rào ra đường nào ... rồi anh đi chung với tụi nó. Bao bọc xung quanh trung đoàn này là những con hẻm, quán cafe ôm nhiều lắm ... nhưng mà anh chỉ cho tụi nó ôm thôi, em biết tính anh mà, không phải người yêu thì không dám đi xa đâu!!!

Hư đồn – Khoa đá chân Giang cái nữa – Còn rủ rê anh Bảo của tui nữa, tui ghét anh quá!

- Gì mà “anh Bảo của tui”? Ghen đó nha! Bảo đi với anh có một lần thôi à.

- Thiệt không đó?!

- Em không tin hỏi Bảo đi, anh với nó hay nhậu chung lắm, bữa đó nó hứng nên anh dẫn nó đi cho biết.

- Hả ... anh nói gì ... anh Bảo kêu anh dẫn đi?

Đáng lẽ mấy chuyện ăn chơi không nên kể lung tung, biết mình lỡ lời, nhưng không thể giấu thêm với đứa ma lanh như Khoa, Giang đành kể hết cho nó nghe ...

- Anh còn giấu em chuyện gì nữa không?

Khoa vừa lườm vừa gặng hỏi, vẻ mặt tội nghiệp của Giang làm nó khoái chí hỏi tới tấp.

- Anh kể hết với em rồi đó, em đừng giận anh nha!

- Giận anh làm gì, không cho gặp một tuần là đủ hành hạ anh rồi.

- Chết anh ...

- Thôi đi về ngủ đi, tối mai qua đại đội 5 với tui, tui phải hỏi anh Bảo mấy cái nữa, anh phải ngồi đó coi anh Bảo trả lời như thế nào.

- Tùy em thôi ... mà cho anh hôn tạm biệt được không?

- Được, nhưng anh nhắm mắt lại đi!

Giang làm theo lời Khoa ... nhưng anh chỉ cảm thấy môi mình được cái lưỡi mềm mại đó liếm qua thôi, anh mở mắt ra thì Khoa đã chạy vào phòng đóng cửa mất tiêu, không quên để lại một tràng cười ma mãnh nữa. Hụt hẫng, Giang đi về ngủ.

...

Chắc chắn giữa hai người có cái gì đó giấu mình nè, cái ánh mắt của anh Bảo nhìn Giang lúc mình đi vào kỳ lắm, giống như là sợ Giang nói ra chuyện gì đó vậy – Khoa ngủ không được, nó trần trọc suy nghĩ. Mai nó sẽ xuống hỏi cung anh Bảo, mà thiệt không ngờ anh Bảo lại chơi thân với Giang, rồi bị cái lý sự cùn của Giang bắt bẻ, tự nhiên nó cứng họng, lẽ ra nó phải chửi Giang tơi bời luôn mới phải. Mà Giang cũng để ý thiệt, đúng là mấy cái đồ cá nhân nó mua không có tốn tiền.

Chả là ba mẹ nó cũng như ba mẹ Giang, đều li dị rồi, ba nó có gia đình mới nhưng vẫn quan tâm tới nó, ba nó cho cái thẻ trong siêu thị, nó tưởng cái thẻ giảm giá khi mua nhưng không phải, khi tính tiền thì tính vào tài khoản của ba nó, bởi vậy nó với mẹ đi siêu thị hoài à, mua tùm lum tùm la hết, thích lắm. Gia đình Giang cũng vậy, mẹ Giang ở với người đàn ông khác nhưng vẫn còn thương Giang, mẹ Giang tạo một tài khoản trong ngân hàng rồi đưa thẻ cho Giang, mỗi tuần đều gửi tiền vào trong đó. Hồi còn ở nhà, nó hay hỏi Giang tiền ở đâu ra mà lần nào cũng xài quá trời, Giang không nói, chỉ bảo nó yên tâm đừng lo chuyện tiền bạc, chủ yếu là tình cảm của hai đứa thôi. Nhưng nó không thích như vậy, rồi nó cũng phát hiện ra... từ đó Giang không còn ăn xài phung phí như trước nữa, tất nhiên cũng hết cơ hội đàn đúm với tụi bạn phá phách. Làm cho một người sống có trách nhiệm và ý thức hơn, Khoa thích lắm. Lâu lâu Giang hay nói bóng gió với nó kiểu: anh tự nhiên lụm được một người yêu anh thực sự và nhắc nhở anh, quan tâm anh, cho anh biết được điều gì anh nên làm, cho anh thấy cái cuộc sống của anh đã bắt đầu có ý nghĩa ... Tự nhiên nhớ tới đó, Khoa buồn quá, nó đã đem hạnh phúc đến cho Giang, và chính nó cũng cướp mất tất cả từ Giang, và thay vào đó là sự đau khổ. Khoa cũng không tưởng tượng nổi ngày Khoa đi Giang đau khổ biết chừng nào, nhưng sao lúc gặp lại anh không hề trách nó, nó cứ bị chuyện đó dằn vặt mãi ... nó là một đứa tồi!

...

Bầu trời đỏ lè, lâu lâu một vài tia chớp giựt lên sáng chói phía chân trời ... Sắp mưa rồi!

Gần tới giờ đi ngủ, nhưng mà lỡ hẹn Giang dưới kia, không biết Giang có xuống không nữa. Đắn đo một chút, Khoa chạy như bay xuống đại đội 5. Trời bắt đầu nhỏ xuống từng hạt mưa, từng chút một rồi nhiều dần. Hên quá, nó vừa tới nơi là áo đã lấm tẩm nước mưa. Lâu rồi mới có một đêm mưa như vậy, đêm nay nó ngủ ở đây với anh Bảo luôn, khỏi về phòng!

Khoa hớn hở chạy vô, phòng trung đội vắng tanh, vì chưa tới khoá huấn luyện lính mới nên trong phòng chỉ còn có 3 tiểu đội trưởng thôi, hôm nay hai người kia về rồi, còn mỗi anh Bảo trong phòng. Trong phòng tắt đèn tối thui, ngay cái góc giường có ánh đèn hành lang hắt vào, nó thấy có hai bóng người đang ngồi.

- Tưởng sợ mắc mưa nên không xuống luôn chứ!

Giang lên tiếng khi thấy Khoa vào, mặc dù nó đang lườm anh nhưng anh vẫn cười tươi. Bỗng nó ngửi thấy cái mùi nồng nồng, nó nhìn nhìn mặt Giang với Bảo, hai cái mặt đỏ lừ:

- Trời, hai người nhậu hả? ... Cái gì đây ... rượu trắng!?

Bảo cười hè hè:

- Anh Giang của em mua đó, mấy cái vụ này Giang nó rành lắm. Thôi em ngồi đây nói chuyện chơi luôn đi, mưa rồi sao về?

Uống một ngụm cho ấm nè em – Giang vòng tay ôm Khoa lại, ghì Khoa ngồi xuống – Mưa lớn rồi, lát lạnh lắm đó.

Cái mùi nồng nồng của rượu đúng là ấm thiệt, rượu trắng đối với bộ đội là quý nhất đó, bia thì chỉ có tụi sĩ quan mới uống thôi, vì tụi nó thì được mua đem vào. Mưa càng lúc càng to, cái tiếng mưa rơi lộp bộp trên mái hiên át cả tiếng nói của ba đứa ở dưới, thoáng chốc đã hết veo chai rượu! Khoa qua ngồi kế bên anh Bảo, nó giả bộ xin để chộc Giang, nó vừa hỏi vừa đặt tay lên vai anh Bảo:

- Anh Bảo còn giấu em chuyện gì phải không? Em biết hết rồi nha, em giận anh Bảo đó!

Bảo tưởng Khoa xin thiệt, Bảo nhìn Giang tỏ vẻ ngại, Giang cười:

- Kệ, cứ kể đi, không sao đâu.

Bảo nhìn Khoa, thỏ thẻ:

- Em muốn hỏi anh chuyện gì?

- Chuyện hôm bữa anh với Giang đang nói trong nhà tắm đó.

- Anh thấy hình như em đã đoán được hết rồi. Em giận anh vì anh đi chơi bậy bạ hả?

- Không có, em chỉ muốn biết là Giang rủ anh hay anh kêu Giang dẫn đi thôi.

Giang đi qua ngồi kế bên Khoa, anh nói trong hơi men nồng nồng:

- Anh rủ anh Bảo của em đi đó, có giận thì giận anh nè, anh Bảo không có lỗi đâu.

Khoa nhìn Giang, đôi mắt buồn với gương mặt ửng ửng đỏ làm Giang thích thú, đặc biệt là đôi môi. Mới uống có một chút rượu đã thấy đỏ hồng rồi, hèn là có Bảo ngồi đây, chứ ở phòng của Khoa thì Giang chắc không kiềm chế nổi lần nữa rồi. Khoa lè nhè:

- Đó, mấy người toàn rủ rê người khác làm điều xấu không à!

Không phải đâu em - Bảo nói – Bữa đó tự nhiên nhậu xong anh thấy hứng quá, mới kêu thằng Giang nó dẫn đi thử cho biết, chứ anh không ham mấy cái đó đâu. Nhưng nếu em không thích thì anh không đi nữa.

Cả hai vẫn đang tưởng nó xin, Khoa cười:

- Ba người ngồi chung vậy ấm quá ha!

Giang quàng tay qua vai nó, anh nói:

- Em đừng có buồn cái vụ đó nữa, mai mốt anh không dẫn anh Bảo của em đi nữa đâu, tụi anh chỉ nhậu ở trong này thôi.

- Em không có buồn. Thiết luôn đó! Tụi mình là con trai cả mà mà, nên mấy chuyện đó cũng bình thường thôi, em chỉ hơi bất ngờ là anh Bảo cũng thích làm chuyện đó giống anh.

Bảo cười lớn:

- Không phải đâu, anh chỉ là tò mò thôi, lâu lâu anh cũng thích được ôm ấp người khác như vậy, nhưng mà nếu được thì quan hệ với người mình có tình cảm thì vẫn hơn. Người mình yêu làm mình đam mê hơn, ham muốn nhiều hơn. Tình yêu của hai người càng nhiều, càng mãnh liệt thì khi quan hệ tình dục sẽ đạt được đến đỉnh điểm, lúc đó mình sẽ cảm thấy hạnh phúc chứ không phải thoả mãn như chơi vui qua đường. Nói chung là quan hệ với người mình yêu thương thì cảm thấy khác nhiều lắm!

Tự nhiên chỉ có tiếng mưa là rõ ràng nhất lúc này ... Sự im lặng khó hiểu đang diễn ra ...

Thôi ngủ đi - Bảo vừa nói vừa leo lên giường trên giăng mùng – Trong phòng còn hai cái nội vụ(bộ mùng mền) đó, hai đứa cũng ngủ luôn đi.

Bảo không biết mình có lỡ lời không nữa, anh chỉ nói ra suy nghĩ của mình về chuyện quan hệ thôi, tự nhiên hai đứa kia im re làm anh cũng ngại. Nhưng mà thiết là anh chỉ thích quan hệ với người yêu của mình thôi ...

Giang nằm dưới giường Bảo, Giang cũng suy nghĩ hoài câu nói Bảo vừa nói. Hình như chưa bao giờ Giang cảm thấy hạnh phúc thì phải ... đúng là khi xong xuôi với mấy con bồ, anh chỉ thấy cảm giác thoả mãn thôi...

Khoa nằm giường đối diện, nó tính leo lên ôm anh Bảo ngủ nhưng nó sợ Giang buồn, dù gì tình cảm nó dành cho Giang cũng nhiều hơn anh Bảo chứ. Nó cũng chưa ngủ được, câu nói hồi nãy của Bảo còn vang vọng lại trong đầu nó. Nếu nói ai đó làm nó đam mê, ham muốn, yêu thương nhiều thật nhiều thì chỉ có Giang thôi. Và tất nhiên nó chỉ muốn làm chuyện đó với mỗi mình Giang thôi ... có điều lúc này nó chưa sẵn sàng!

3. Chương 3

Ngôi sao giấy.

Hôm nay toàn đại đội 7 đi hành quân rèn luyện.

Khoa không biết ở tụi lính ở Sư đoàn 5 hay Lữ đoàn 47 hay đơn vị nào đại loại như thế sợ đi hành quân ra sao, chứ ở cái trung đoàn của nó mà có đơn vị nào đi hành quân là tụi nó khoái lắm, đơn giản là vì tụi nó được đi ra ngoài thôi.

Hành quân là mang cái balô đầy đủ đồ nặng gần 25kg đi những chặng đường từ 18km trở xuống, vì trung đoàn của nó ở Q.12 cho nên đường hành quân tính ra thì cũng chỉ đi vòng vòng Q.12, đường đi thì ban Tham Mưu sắp xếp, một tuần mỗi đơn vị đi một lần. Theo nguyên tắc hành quân là như thế nhưng Khoa biết chắc bộ đội ở trung đoàn này chả có đứa nào mang nổi cái balô 25kg mà đi được chặng đường dài vậy đâu, nếu có thì chưa được 1km nó đã xỉu dọc đường rồi, tất nhiên nó xỉu thì những thằng khác phải vác cái balô đó dùm nó, còn thằng bị xỉu thì tự bắt xe ôm đi về lại đơn vị, nếu lính ở đơn vị nào bị Quân Y phát hiện xỉu dọc đường thì chỉ huy đơn vị hơi bị “mệt” với cấp trên ... gom góp những cái lý do trên đó lại, bộ đội ở đây đi hành quân trong balô chỉ có cái nón cối và cái gối ngủ. Cái nón để dưới đáy balô, cái gối gấp đôi lại rồi nhét vào, khi cột lại thì cái balô sẽ độn lên cao lắm, nhìn thì nặng nề thiệt nhưng khi đeo lên thì nhẹ hiều. Tất nhiên chỉ huy đơn vị không muốn bị phiền phức và để chạy theo thành tích thì đưa nên đành nhắm mắt làm ngơ. Khoá tân binh của Khoa may mắn, suốt ba tháng không phải hành quân buổi nào cả ... mà nếu có đi thì chắc nó cũng xài cái “chiêu” đó thôi!

Toàn đại đội 7 hành quân gần 90 người, trừ vài đứa bị ốm và xin ở nhà, khi ra ngoài cổng, đại đội trưởng sẽ báo quân số cho Vệ binh, rồi Vệ binh báo lên Ban Tham Mưu, sau đó đơn vị mới được xuất quân ra ngoài. Trung đoàn này chỉ cho đi hành quân buổi tối, thời gian đi là 6h, còn thời gian về thì còn tùy, đi đủ 18km

không nghỉ dọc đường thì có thể về sớm! Mặc cho Giang ngăn cản hồi chiều, Khoa lật đật chạy ra cho kịp, ra tới cổng thì đại đội 7 đã đi hết rồi. Vẫn còn kịp, nó chạy như bay ra khỏi cổng, hi vọng đuổi kịp Giang!

...

Vệ binh chỉ có nhiệm vụ là gác cổng và chốt chặn những khi cần thiết, cho nên Vệ binh là đơn vị duy nhất không có đi hành quân. Làm nốt công việc báo quân số, Hào quay lại chòi gác, vì đây là cổng chính nên chòi gác có hai tầng lặn, tầng gác chung với Hào đi vệ sinh nên trong chòi chỉ có mình Hào thôi. Thả người vào cái ghế dựa, Hào nhìn ra ngoài đường, dòng người qua lại tấp nập làm Hào nhớ nhà quá, chẳng biết khi nào mới xuất ngũ! Tụi Vệ binh gác chân nên hay đếm ngày đếm tháng làm Hào thấy càng lâu hơn.

Đang miên man suy nghĩ, Hào giật mình khi thấy có bóng người chạy vèo qua cổng, đúng theo trách nhiệm là Hào phải chặn lại nhưng Hào biết thằng này, thằng Triều trợ lý dưới Hậu cần chứ đâu, anh gặp nó trong nhà ăn hoài, vì một phần trợ lý trong trung đoàn là lính kiêm chức nên có thể coi tụi nó là sĩ quan, ra vào không cần phải nói lý do ... và cũng vì một phần Hào cảm thấy thằng này có cái gì đó ngộ ngộ, hay hay, và thu hút!

Lần đầu tiên Hào thấy nó là hôm đi ăn cơm trưa, lính thường chỉ mặc áo thun xanh lá thôi, chỉ có sĩ quan mới được mặc thêm áo thun trắng. Nổi bật giữa nhà ăn toàn áo xanh, có một cái áo trắng đang đi vào, Hào ngược mắt nhìn theo như mấy đứa khác ... có điều Hào nhìn lâu hơn tụi nó, cái thằng đó dễ thương quá, đôi mắt làm gương mặt nó buồn buồn nhưng vẻ mặt nó tươi thiết. Tự nhiên quan tâm hơi quá đến một thằng con trai lạ hoắc, Hào thôi nhìn nó một chút để nhận thấy mình thật ngớ ngẩn rồi Hào ăn tiếp, nhưng cái hình bóng đó cứ theo Hào suốt, tâm trí Hào lúc nào cũng thôi thúc để được gặp, được nhìn! Hào bỗng nghĩ dù sao thì nó cũng là một thằng con trai mà? Mà con trai thì chả có gì để hấp dẫn được Hào cả, Hào chỉ thích những em chân dài xinh tươi thôi ... nhưng không hiểu tại sao thằng này lại làm Hào tò mò vậy?

...

Đi hành quân từng là việc Giang thích nhất, dọc đường Q.12 tràn ngập những quán cafe ôm, mấy con mắt tối tối hay ngồi trước quán câu khách, thấy bộ đội đi qua tụi nó la hú um sùm. Mặc dù ở đây, trong hẻm hàng ngon hơn ở ngoài, Giang vẫn vừa đi chậm chậm vừa đảo mắt nhìn, lâu lâu anh đáp lại tụi nó một hai câu lấy lệ thôi chứ nãy giờ Giang thấy toàn hàng dật không, chả có đứa nào làm anh thấy hứng thú. Đang đi một hàng dài, đột nhiên có thằng trong trung đội chạy lên nói với anh:

- Có em nào tìm mày kìa!

Giang khoái chí quay lại nhưng anh không thấy ai, chỉ thấy mấy thằng đi sau lưng đang cười cái gì không biết. Nghĩ là thằng kia nói giỡn, Giang quay mặt lên lại.

- Nghe em nào là quay lại tìm liền, cái tật không bỏ!

Khoa vừa chạy vọt lên vừa nói, không quên lườm một cái. Giang giật mình, đứng sững lại vài phút, thằng đi sau anh phản ứng không kịp đụng vào balô anh, hai đứa té ra đường. Vài người đi đường thẳng gấp, xem tí nữa cán hai thằng bộ đội, tiếng chửi bới um sùm, tiếng trung đội trưởng đốc thúc cả hàng đi nhanh nhanh, tiếng cười nắc nẻ của thằng Khoa khi Giang chụp ếch ...

Giang vừa bực vừa buồn cười:

- Đã nói ở nhà đi mà không nghe, đi có nỗi không mà ráng vậy không biết?

- Đi để coi có con nào ra kiếm anh không, đặng mai mốt có lý do cấm túc nữa chứ!

Nói xong Khoa nhè cái lưỡi ra thách thức, cái hành động cực dễ thương mà Giang rất thích. Anh nhìn qua, Khoa mặc quân phục thường, không có mang balô, tính ra là chỉ đi bộ 18km thôi, vậy thì chả sao.

- Ủa anh lo cho em thiệt hả? Trời trời ... xúc động quá đi à!

- Chứ nãy giờ em tưởng anh đi để kiếm con nào dọc đường hả?

- Ai biết được, anh ghê gớm lắm, nói lỏng là chạy như chơi!

- Vậy em giữ anh lại đi! Giữ cho thật chặt nha! Haha ...

Đi đường dài mà có người nói chuyện thích thật, có khi không thấy mệt luôn đó!

Nhưng mà xui cho hai đứa ... Trời đang bắt đầu chuyển mưa. Giang biết chắc là hôm nay đi hành quân sẽ bị mắc mưa, lúc ra khỏi trung đoàn Giang đã thấy mây đen đặc kín một góc trời rồi. Nhưng mà mắc mưa là chuyện thường xuyên khi đi hành quân nên trong balô đứa nào cũng có một tấm tăng rằn ri bằng nhựa mỏng, kích thước cũng đủ để che chắn cả người và thêm cái balô sau lưng. Quen rồi nên Giang không có luống cuống như Khoa, nó cứ léo nhéo suốt khi trời gầm. Có lệnh tạm nghỉ, cả đám tranh thủ lấy tấm tăng ra chuẩn bị đi mưa. Giang nhìn Khoa, bộ dạng tội nghiệp của nó làm anh mắc cười quá:

- Thấy chưa? Cãi lời anh là giỏi thôi, không có áo mưa thì cho ướt. Mà em ướt như chuột lột nhìn cũng đâu có xấu miếng nào đâu mà lo? Hahaha.

- Đừng có giỡn nữa coi, mưa lâm râm rồi kìa! Anh mà cho tui ướt là ... là ...

- Là sao? Hả? Là sao nào bé Khoa?! Hehehe.

- Bực bội quá đi...

Vừa nói Khoa vừa nhảy ùng ùng như con cá mắc cạn, Giang cười lớn:

- Lát mưa tạt chắc cũng ướt qua đầu gối đó, em xắn quần lên cũng được nhưng phải cởi giày ra đi.

Giang vừa nói vừa móc ra cái bịch xốp, nó bỏ đôi giày của nó vào chung với Giang, thêm cái nón của nó vào balô Giang nữa. Mấy đứa xung quanh đứa nào cũng làm vậy.

- Lát mưa mà mang giày ướt nặng chân lắm, với lại mai phải ra thao trường tiếp mà nó không khô kịp thì mệt. Chút nữa mưa em đứng chung với anh, tấm tăng đủ che cho hai người, em cố gắng đừng để ướt áo nha, đầu tóc ướt nhẹ là cái chắc rồi. Lát nữa đừng đi sát sát vào lề quá, té đó! Trời mưa nên ngoài đường cũng không có nhiều người chạy xe đâu.

Dứt lời! Trời bắt đầu mưa lớn. Cả đám hối hả che chắn rồi đi từ từ trong mưa, đi hành quân mà mắc mưa khổ thiệt. Đi chân không dưới lòng đường nhựa, cảm giác thật đã nhưng Khoa cứ sợ đạp phải cái gì đó. Lần đầu tiên Khoa đi hành quân, dù đi không mang balô nhưng cũng mệt thiệt, đã vậy còn mắc mưa nữa chứ! Chốc chốc nó nhìn qua Giang, nước mưa chảy trên gương mặt bánh trai làm Khoa nhìn hoài ... rồi nó hôn nhanh vào má Giang! Anh cười:

- Lúc này mà cũng có hứng nữa hả?

- Hứng gì? Anh nghĩ tùm lum rồi đó, tại tự nhiên thấy thương quá thôi!!!

- Thương thiệt không? Lát đi hành quân về cho anh qua ngủ nha, mắc mưa mà lát về ngủ một mình chắc bệnh luôn quá!

- Được không đó, bữa giờ toàn ngủ dưới đây không, rồi ban đêm trên đó kiểm tra giường không thấy anh thì sao?

- Không có sao đâu. Quan trọng là em kìa!

Giang hôn lại nó, trời mưa nên ai cũng cầm cúi đi nên không ai chú ý đến hai đứa nó!

- Anh bệnh mắc công em xuống thăm nữa, với lại đi mưa về lạnh lắm, có ai ôm mới ngủ được ...

- Haha, vậy mới được chứ!

Mưa giảm dần ... rồi tạnh hẳn, đường về cũng không còn xa!

- Chút anh vô trước đi, em mua mấy cái bánh bao chiên vô hai đứa mình ăn.

- Ủ, em mua đồ ăn ở ngoài đem vô thì được, chứ anh ra mua đem vô Vệ binh nó cũng bắt bỏ thùng rác, phí lắm!

- Về phòng giảng mừng xong rồi hãy xuống nha, em còn tắm nữa!

- Ok!!!

Ngó thấy cái xe bán bánh tiêu, Khoa chạy lại mua vài cái bánh bao chiên, nó tính đem vô đại đội 5 cho anh Bảo nhưng anh Bảo trốn về mất tiêu rồi. Toàn đại đội 5 giờ chỉ còn tiểu đội trưởng thôi, tụi nó trốn quá trời nhưng chỉ huy đơn vị vẫn để cho đi, không có báo xuống dân phòng tại địa phương để bắt tụi nó lên, vì lính mới chưa vô nên lâu lâu cũng vi vu cho tụi nó chút. Nguyên bộ đồ cũng không được chút ít, nó xách bịch bánh thân nhiên đi vào. Đố đứa nào dám chặn nó lại!

- Đói bụng quá, có ai cho cái bánh không?

Thằng gác chòi nói khi Khoa đi vào, Khoa vui vẻ cho mỗi đứa một cái bánh, nó đi tiếp.

- Người đâu dễ thương quá, cho biết tên cái được không?

Khoa không trả lời, nó quay lại cười mỉm rồi bước đi tiếp.

...

Chợ vu vơ vài câu, thằng Hào khoái lắm, nhất là lúc Khoa quay lại cười mỉm với nó. Cái thằng dễ thương thiệt, nhìn góc độ nào Hào cũng thấy thích thích nó. Nãy giờ ngồi gác Hào suy nghĩ hoài, cứ như vậy hoài là đang hành hạ bản thân đó ...! Quyết định rồi, từ mai Hào sẽ lần la lại làm quen nó, dù sao làm bạn với một thằng dễ thương như vậy cũng đâu có sao?

...

“Biết tên tao làm gì? tên tao đâu phải để cho mày kêu?”

Ném cái suy nghĩ chưa chát cùng cái mỉm cười dễ thương, Khoa quay mặt lại, hăm hăm đi về phòng, mặc kệ cho thằng kia ngồi tưởng bở, tự nhiên Khoa tiếc cái bánh cho thằng đó quá! Khoa biết thằng đó, Hào baby mà mấy con “bóng” trong trung đoàn này hay mơ ước được cặp kè chứ đâu? Sáng nào ngồi ăn sáng với Giang mà nó không nghe hết bàn này đến bàn kia ca tụng thằng đó! Nghe đi nghe lại riết nhàm, tóm gọn lại vài từ để miêu tả về thằng này: đẹp trai, học giỏi, con nhà giàu ... hay cái gì đó thì mặc kệ nó chứ? Mỗi lần ra cổng Khoa thấy thằng đó hoài chứ đâu?! Nhưng Khoa không thích thằng này, nhìn chả có điểm gì nổi bật. Và đặc biệt Khoa ghét nhất, là cái môi mỏng dính của nó! Có vài lần nó chọc Khoa, cái môi mỏng đang mấp máy nhìn bực bội lắm, Khoa chỉ muốn tát cho nó vỡ mồm để khỏi thấy cái cặp môi đó nữa ... ghét ghê luôn! Gần xuất ngũ chắc Khoa phải kêu Giang đập thằng này cho bỏ ghét quá!

Thôi đi lẹ về tắm, lát Giang còn xuống nữa ...

- Còn một cái bánh bao nè?

- Em ăn đi!

- Nhưng anh cũng đang đói chứ bộ?

- Kệ! Đói cũng phải nhịn, bất cứ cái gì cũng phải ưu tiên em hết!

- Hihi, thương quá đi, thôi mỗi đứa nửa cái nè!

- Trời ... cái bánh bao chiên có chút xíu sao mà bẻ, thôi em ăn đi, chút cho anh ăn cái khác được rồi!

Ăn cái gì? – Khoa lườm Giang tiếp.

- Thì ... ăn ... cái đó đó!

- Ý ... anh với em vô đánh răng đi đã, cái bánh bao dầu mỡ không, ghê muốn chết!

- Haha, phải vậy chứ!

...

Khoảng sân trước Ban Hậu Cần khá rộng, thêm nữa vì nó nằm xa ban chỉ huy trung đoàn nên chiều nào tụi lính cũng tụ tập đá banh ở đây đông lắm ... tất nhiên là có Giang và anh Bảo tham gia nữa! Khoa ngồi trong dãy hành lang Ban Hậu Cần nhìn ra, mặc dù chỉ thấy mờ mờ nhưng thoáng chốc nó cũng nhận ra Giang với anh Bảo đang hò hực chạy trong cái đám đó. Lâu lâu Giang lại quay sang nhìn Khoa! Chỉ là cái nhìn bình thường thôi ... chỉ là cái nhìn như bao cái nhìn khác thôi ... nhưng sao trong lòng Khoa thấy khác

lắm, cố tránh khỏi nhưng vẫn không thoát được cái suy nghĩ đang bủa vây trong đầu ... nhưng Khoa biết tại sao nó cứ dần vật như vậy mãi ...

Hai đứa đi lần này là lần thứ mấy rồi? - Bảo vừa hỏi vừa leo lên, cũng không quên ngo ngo tới ngo lui.

- Em cũng không nhớ nữa – Khoa đưa tay cho anh Bảo kéo lên - Cứ hứng lên là đi thôi!

- Lẹ lẹ lên em – Giang giục nó – Có ai đi qua mắc công lắm...

Leo rào ...!

Chính xác là ba đứa đang leo rào ra ngoài chơi!

Cái chỗ này là do Khoa phát hiện ra, chiều nào nó cũng xuống vườn tăng gia chơi nên nó mới biết. Góc cuối vườn tăng gia là cái vườn thuốc Nam nhỏ xíu, chỉ có vài luống, phía trên là cái mái tôn cũ kỹ cùng hàng kềm gai đã rỉ sét từ đời nào, nó đưa tay kéo mạnh thử một cái, nguyên hàng kềm gai đứt rớt xuống bộp bộp, nó giõn đến nỗi có thể dùng tay bẻ được. Kê vài cục đá, Khoa đứng lên nhìn, phía ngoài là một con hẻm, khúc này người ta đang xây nhà nên dưới kia toàn đá vôi cát, cái tường hơi cao nhưng có vài cành cây che lại, nếu leo nhanh ra thì không sao, phía dưới có đụn cát với đồng đá làm chỗ tiếp đất an toàn, Khoa đánh bạo leo thử ra ngoài. Tiếng chân chạm đồng đá vụn khá to, vài người thợ hồ nhìn nó. Khoa hơi sượng, bộ đội leo rào đồng nghĩa với đào ngũ, bởi vậy dân ở đây thấy đứa nào mặc đồ xanh mà đi vòng vòng người ta ghét lắm, cũng hèn nó mặc áo trắng. Khoa nhìn đi nhìn lại, nhớ thật kỹ cái chỗ này để một lát đi về còn leo vô lại, nó đâu có mặc đầy đủ tác phong đâu nên không thể vào bằng cổng chính được. Đi lang thang một hồi, Khoa mừng quỳnh khi thấy cái tiệm net phía trước, cái tiệm nằm trong một khúc quẹo nhỏ xíu trong con hẻm nhỏ xíu, vậy là an tâm! Vệ Binh có đi tuần cũng không phát hiện ra nó được. Tính ra là 5 tháng rồi nó chưa online, nó háo hức đến nỗi có cái nick mà ghi sai tới mấy lần!...

Chat mỗi tay với cái đám ở nhà, nhìn đồng hồ thấy gần 9h rồi, mặc dù nó không có bị điểm danh bắt chợt trong ngày như tụi lính bộ binh, nhưng vấn đề là hết tiền rồi. Tiếc nuối! Khoa đứng dậy đi về, trời tối nhưng nó cũng nhận ra đường cũ, công nhận giỏi thiệt, đi một lần là thuộc đường luôn. Lúc vào không có phải lo như lúc ra, vườn thuốc Nam tối thui, cái bóng đèn vàng heo hắt ngoài xa không chiếu vào được tới trong này, Khoa nhảy đại xuống, nó tiếp đất an toàn! Lần sau ... và những lần sau nữa, tối nào Giang với Khoa cũng leo rào ra ngoài đi chơi hết, những buổi tối đọc báo xem tin là thời gian thích hợp nhất để đi, dù chỉ chơi được khoảng 1 tiếng rưỡi thôi cũng đủ rồi. Lần này nó rủ thêm anh Bảo đi nữa. Ba đứa vừa đi vừa giỡn hớt um sùm, mặc kệ những ánh mắt kỳ thị đang nhìn tụi nó.

- Ngày nào cũng đi vậy không biết chán hả - anh Bảo hỏi Khoa – Chơi game riết hèn chi bị cận là phải!

- Kệ em, thì cũng giống như anh đi nhậu thôi!

- Anh đi có vài lần, em ngày nào cũng đi, coi chừng có ngày bị bắt đó.

- Không có sao đâu, anh với Giang bị bắt em mới lo, chứ em bị bắt thì cũng cho về à! Hehe.

Giang nhéo nhẹ vào cái đít của nó:

- Giỏi quá ha, tưởng quen với Quân Lực là muốn làm gì thì làm hả?

Khoa cười mỉm, phải chi nó xin cho Giang với anh Bảo được ở chung với nó thì hay quá!

Vừa đi vừa nói chuyện rôm rả vậy chứ lúc vào tiệm net rồi thì lại im re. Chụp cái tai phone lên đầu, nó hí hửng vào chơi Boom, không quên lâu lâu liếc sang Giang coi anh đang làm gì! Mặc dù không được về nhà, người nhà chỉ lên thăm vào 2 ngày cuối tuần nhưng tối nào cũng đi như vậy là nó vui rồi.

Nhưng ... chuyện nó lo lắng cũng đã tới, kèm theo là cái đứa mà nó ghét cay ghét đắng cũng đi chung với cái lo lắng đó.

Cái bờ tường ngay vườn thuốc chỉ có anh Bảo với Giang biết thôi, đa số tụi lính trong trung đoàn leo ra ngoài thường đi cái đường đổ rác. Cái đường đó toàn mấy cái hố rác lúc nào cũng nghi ngút khói, bờ tường phân cách giữa doanh trại với dãy nhà dân chia ra lổm chổm vài thanh sắt, phía dưới là dòng nước đen thui ngập trong đồng rác không biết bao giờ mới phân huỷ hết, đứa nào muốn leo ra ngoài thì chỉ có 2 lựa chọn. Thứ nhất: đi thiệt là nhanh trên mấy cái thanh sắt chia ra rồi phóng thiệt là lẹ qua cái bờ tường đó, nhảy

ra cái khoảng đất trống phía dưới rồi muốn đi đâu thì đi, mà cái đường này chỉ có mấy đứa Trinh sát Bộ binh mới đi được thôi. Thứ hai: kiểm một cái cây dài dài, chắc chắc, vừa lội nước vừa chống đi từ từ rồi lên tới bờ, cái đường này an toàn nhưng dơ kinh khủng, chưa nói vài chỗ nước sâu bước hụt chân nữa chứ, đi lên tới bờ là hai cái chân dính đầy rác thải đen thui ... Mà đó là chuyện của hồi đó, mấy đứa lính cũ trước khi xuất ngũ đã đem đá, ván ép, thân cây chất đầy lên những cái chỗ nông nhất để cho dễ đi. Nói chung cái đường do tụi lính cũ thi công hiện giờ là tốt nhất, lâu lâu chỉ bị lún, nước tới mắt cá chân thôi.

Bữa đó anh Bảo với Giang trốn đi nhậu tiếp, Giang nhẩn nó 8h nhớ ra chỗ đó để lấy đồ ăn, trước khi đi nó có gửi Giang mua dùm cái bánh bao. Đứng lấp ló sau bụi cây, cái mùi rác đốt hôi muốn chết, mà đứng từ xa thì nó không thấy được Giang, hic hic, đúng là bị cận khổ thiệt.

Giang nhảy vào, rồi chạy thật nhanh vọt qua mặt nó:

- Núp mau lên, Vệ binh đi tuần kìa!

Khoa giật mình quay lại, thấy có vài bóng người đang đi tới. Nhưng muộn rồi, nó nói nhanh:

- Anh đi vòng qua đại đội 9 rồi chạy về đi.

- Em đứng đây làm gì, nó bắt em thì sao?

- Em lo được mà, anh chạy đi, lẹ lên, đừng có đứng đây với em nữa.

Không chờ Giang phản ứng, Khoa bước ra liền, nó còn nhanh tay quăng cái bánh bao vô lùm cây gần đó. Bốn thằng Vệ binh đang đi tuần trong trung đoàn, thấy có bóng người từ hướng bãi rác đi ra, tụi Vệ binh chạy lại chặn đường, một thằng trong số đó biết Khoa ... là thằng Hào chứ thằng nào!!!

- Đồng chí làm gì ở đây giờ này?

Khoa bình tĩnh trả lời cả đám:

- Đổ rác chứ đi đâu?

- Vấy giỏ rác của đồng chí đâu?

- Tui bỏ rác trong bọc xóp!

Nhưng mà ... xui thiệt là xui cho Khoa. Đang lúc nói chuyện với thằng Vệ binh thì ... ông Bảo từ đâu chui ra, đi lạng quạng về phía Khoa:

- Khoa lấy bánh bao chưa em? Nãy thằng Giang vô trước nó cầm vô luôn rồi đó.

Nói xong, Bảo còn nhìn thằng Vệ binh cười hề hề ... Bảo tưởng thằng đó bạn Khoa! Còn Khoa thì đứng chết trân ... trời ơi là trời, đúng là xui tận mạng mà!

Nhưng mà trong cái xui có cái hên, 3 thằng Vệ binh đi chung với thằng Hào đã đi tiếp trong khi Hào ở lại nói chuyện với nó. Không sao – Khoa tự thầm – mình năn nỉ nó chắc nó cũng bỏ qua. Khoa quay qua, giọng có vẻ nghiêm trọng nhưng cũng nhỏ hết mức:

- Anh Bảo về đại đội 5 đi, nhớ lựa đường đi cho cẩn thận, coi chừng có người thấy đó, nhậu gì mà nhậu quài vậy?

Uhhh, tại buồn quá mà, thôi anh đi nha - Bảo còn quay qua nói với thằng Hào - Anh đi nha chú em!

Hào cười khẽ, nhưng trong lòng thì đang phấn khích tột độ, chờ cái thằng lạ hoắc kia đi, nó mới quay qua nói với Khoa:

- Đ/c giải thích sao về việc này?

- Bỏ qua cho tui một lần được không?

- Không nói nhiều nữa, đi lên Tham mưu ngay. Vừa leo rào vừa tiếp tay cho người khác vi phạm nữa chứ.

- Đâu có đáng đâu ... một lần thôi mà!!!

Chỉ còn lại Hào với Khoa. Nói xong Hào nắm tay kéo Khoa vào cái góc tường gần đó, cái bóng đèn chiếu sáng một góc, đây là lần đầu tiên Hào nhìn thấy Khoa gần như vậy... hàng lông mi dài, đôi mắt buồn buồn ... cặp môi hồng hào đầy đặn ... dễ thương quá! Hai tay Hào nắm lấy hai bàn tay của Khoa, Hào nhìn Khoa chăm chăm, mong muốn của bản thân bấy lâu đã được toại nguyện.

Tự nhiên bị nắm chặt tay rồi bị nhìn chăm chăm, Khoa ngượng ngịu:

- Anh bỏ ra coi!
- Đi lên Tham mưu ngay.
- Tha tui một lần được không?
- Không được, không có cái gì hết, đi ngay chưa hả?
- Cho tui một cơ hội đi, lần này thôi!

Hào cười mỉm, nãy giờ nó chỉ chờ có vậy thôi:

- Anh cho em một cơ hội, vậy em có cho anh cơ hội nào không?

Tự nhiên Khoa giật mình, nó không hiểu thằng này đang muốn gì, nó hỏi đại:

- Cơ hội gì? Tui không hiểu!
- Cơ hội được nói chuyện với em ...

Khoa nhìn Hào, đúng là gương mặt baby thiệt, thêm cái tướng đô đô nữa, đúng là đẹp trai thiệt, chỉ trừ cái môi mỏng dính là nó không thích thôi. Khoa nhìn chỗ khác:

- Thì anh đang nói chuyện với tui nè!
- Không phải, anh chỉ là ... là ...đang hỏi em thôi!

Hào chưa từng áp úng trước đứa con gái nào khi đang tấn công, nhưng lại áp úng trước một thằng con trai. Hào không biết tại sao nữa, anh nắm chặt tay Khoa hơn:

- Đồng ý nha ...

Nãy giờ Khoa chỉ bất ngờ vì cảm xúc lạ ban đầu thôi, bây giờ nó đã bình tĩnh lại rồi, Khoa hạ giọng hỏi lại:

- Không đồng ý thì bị lên Tham mưu hả?
- Không, anh ... anh nói vậy thôi, chứ không có làm thiệt đâu!

Khoa cười mỉm một cách nham hiểm:

- Uhm, tui đồng ý, nhưng tui không đồng ý nếu ngày mai anh xuống kiểm tui đâu.
- Sao vậy?
- Vì lúc đó anh suy nghĩ chưa có kỹ!

Khoa cười mỉm một cái nữa, nó vòng xuống lấy cái bánh bao, giằng mạnh tay khỏi bàn tay ầm ầm của Hào, nó bước đi một cách tự nhiên.

...

Khoa không muốn nói gởn lộn hai từ “đồng ý”, nó thêm câu sau cho bớt trống trải thôi chứ thiệt là nó không biết ý nghĩa của cái câu nó vừa nói nữa. Đứng ngay cái cột đèn đường, Khoa nhìn qua đại đội 7, tắt đèn ngủ hết rồi, Giang đi ngủ luôn rồi. Cái bánh bao cầm trên tay nguội mất tiêu, Khoa thở dài, nó miễn cưỡng cắn cái bánh một cái, vừa đi chậm chậm vừa ăn ...

Sao vậy? Sao lạ quá vậy? ... Hoang mang vì cái cảm giác của mối tình đầu vừa lướt qua trong tâm trí, cái cảm giác mà Giang đã đem đến cho nó, cái cảm giác của ngày đầu tiên nó nhìn thấy Giang ... đang được lặp lại bởi một người lạ!!! Thở dài tiếp, Khoa hi vọng đó chỉ là cái cảm xúc thừa đang thoáng qua thôi, mong cho nó đừng phát triển thêm nữa.

...

Hào nhìn mãi cho đến khi bóng Khoa khuất dần trong đêm tối ...

Haizzz ...

Buồn bã đi về trung đội Vệ binh. Mọi chuyện không dễ dàng như Hào tưởng, cứ nghĩ chỉ cần bắt chuyện xuống là làm quen được ...

Hào không biết tại sao lúc nào bản thân anh cũng thôi thúc phải tìm hiểu về nó, mặc dù đó là một việc khó, vì nó chẳng chơi thân với ai ở đây hết.

Hào không biết từ lúc nào, việc phải nhìn thấy nó đã là thói quen hằng ngày của anh rồi. Dù chỉ là thoáng chốc giữa nhà ăn đông đúc buổi trưa.

Hào không biết nó vô tình hay cố ý, những lần anh cố giúp một cái gì đó cho nó, thì nó lại lảng tránh rất nhanh.

Nhưng mà! Hào biết một điều.

Có đôi khi nó chỉ đáp lại anh là một cái cười mỉm thôi, nhưng anh cảm thấy nhiều hơn là vui nữa!

Dù anh đã từng chờ đợi cho cái cảm xúc lạ lẫm đó qua thật nhanh, nhưng bây giờ anh đang cảm thấy nó đã ở lại, và lớn từng ngày.

Buồn quá ... nói chuyện ... nói chuyện! Nói cái gì bây giờ???

...

Đi theo anh nhanh lên - Bảo vừa nói vừa nắm tay Khoa kéo đi - suốt ngày ru rú trong phòng, tối thì leo rào ra chơi game, đi lính gì sướng quá vậy?

- Thôiiiiii, hông đi đâu, em hít đâu có nổi đâu mà anh bắt em ra!

- Thì tập, tập từ từ cũng được vậy, chiều 4h30 là được nghỉ rồi, tranh thủ tập 30' thôi rồi đi ăn cơm có sao đâu?

- Em hít hông có nổi mà, bởi vậy nản với làm biếng lắm ... hehe!

Vẫn kéo tay Khoa, Bảo vừa nói vừa cười:

- Giang đang chờ ở ngoài kia.

- Ủa ủa, vậy hả, thôi để em ra ngồi coi cũng được!

- Mắm đồ thiệt, nghe tên thằng kia là đi liền.

- Háhá, anh Bảo này, chỉ được cái nói đúng.

Hai đứa tung tăng đi ra bãi tập thể lực, buổi chiều ở đây đông lắm, mà đông nhất vẫn là cái chỗ hít xà đơn. Anh Bảo với Giang từ lúc tân binh tới giờ chiều nào cũng ra hít cái này đều đều, cho nên hai người nhìn khoẻ lắm. Khoa ngồi xuống bãi cỏ, chăm chú quan sát. Trời ...! Anh Bảo nhỏ con vậy mà hít được hơn 20 cái luôn, dữ thiệt. Tối lượt Giang, Giang nhá nhá cặp chân mày nhìn Khoa, kiểu như “coi anh nè em”, Khoa bĩu môi chọc quê lại ... 1 2 3 ... 7 8 9 ... ặc ặc ... 2...21 22 ... 23. Trời, tới 23 cái luôn, coi cái mặt đắc thắng kia, vẫn cái tướng người quen thuộc, Giang chống nạnh, mặt hất hất lên:

- Sao Khoa?

- Ủa ừa, chọc quê tui đi, bữa nào cho mấy người biết ...

- Bữa nào gì, giờ luôn đi, em hít được đúng 23 cái, em nói gì là anh nghe liền!

- Thiệt hông? Có mới nói nha.

- Hehe, có thằng Bảo làm chứng kia. Sao? Lên hít đi.

Khoa lè lưỡi:

- Chờ xíu nữa mọi người về gần hết đi, đông quá ... tui ngại!

- Ok, được thôi, Bảo ngồi xuống nói chuyện chơi.

Ba đứa hàn thuyền một hồi cũng 5h hơn, bãi thể lực chỉ còn lại tụi nó...

- Đâu đâu, ra hít cho anh coi coi.

- Xí, coi tui nè.

Khoa lon ton lại cây xà đơn, đưa tay lên, bắt đầu hít ... một ... hai ... ba ... bốn ... năm:

- á á, mỗi tay quá, thôi hông hít nữa, đói bụng rồi đi ăn cơm!

Bảo cười lớn:

- Haha, đúng mắt đỏ luôn, coi bộ em có kèo với thằng Giang rồi đó, ráng tập đi là vừa rồi.

Giang cười cười, đang tính khoát tay qua Khoa thì bị nó hất xuống:

- Xích ra nha, hít cho cổ vô, người mồ hôi không hôi muốn chết, đi về tắm lẹ còn đi ăn cơm kìa!

- Xuống tắm chung với anh nha! Ê Bảo lấy đồ qua bên tao tắm luôn mày.

- Thôi không tắm ở đại đội 7 nữa đâu, có hai hồ nước à, mà đông quá, thôi mình qua bên anh Bảo tắm đi, vừa rộng vừa vắng.

- Cũng được, 5h30 đi ăn cơm đó, còn có 15' à, về lấy đồ nhanh đi em.

Cả một ngày, chỉ có đồ ăn buổi trưa là ngon nhất, sáng với chiều nói đúng hơn là toàn tạm bợ không. Nhưng cũng phải thông cảm một phần cho tụi Bếp, bếp nuôi quân nấu ăn cho gần 1100 quân nhân (bao gồm sĩ quan và lính) chỉ được biên chế có 30 đứa. Nói chung là 30 đứa nấu ăn cho 1100 đứa ăn! thì nấu kiểu gì??? Sáng, tụi nó phải thức lúc 3h sáng, nấu nước uống, làm đồ ăn, loay hoay cũng tới 6h, 6h30 thì bắt đầu giờ ăn sáng, 1 bàn có 2 cái cơ (giống như cái nồi hơi to to) 1 cái đựng cơm, 1 cái đựng canh, 6 cái khay đựng đồ ăn và 2 cái muỗng bự, 1 bàn ngồi 6 đứa, bàn nào ăn xong thì tự dọn và đặt lại như cũ, Bếp chỉ việc chia đồ ăn lên mấy cái khay đó. Buổi trưa do có thời gian chuẩn bị nên đồ ăn có phần ngon hơn, mặc dù thực đơn tuần nào cũng lặp lại y chang nhau (thực đơn những ngày ăn do Tổng cục Hậu Cần QK7 quy định, bao gồm các hàm lượng dinh dưỡng cần thiết, cách chế biến và định lượng v.v...), còn buổi chiều là dở nhất trong ngày. Cụ thể chế biến như thế nào Khoa không biết nhưng nó nấu từ 3h chiều, để đến 5h30 đến giờ cơm là cơm canh đồ ăn nguội ngắt từ đời nào rồi! Khoảng thời gian buổi tối là Bếp mới rảnh, đây cũng là đơn vị duy nhất không phải bắt buộc thực hiện đúng 11 chế độ trong ngày mà trung đoàn đề ra.

Cho nên là ... cơm chiều và cơm sáng thường dở tệ, bởi vậy lính với sĩ quan chỉ toàn ăn cơm trưa thôi, còn lại đều ăn ngoài canteen. Mà canteen bán đồ ăn ngon lắm, thêm cái mắc như quýt nữa, nhưng vì trung đoàn này chỉ có duy nhất một cái canteen nên đám lính chẳng còn lựa chọn nào khác! Và 3 đứa nó cũng chẳng có lựa chọn nào khác, tắm xong là cũng qua giờ ăn cơm rồi, vẫn còn kịp để vào nhà ăn nhưng tự nhiên thấy ngán ngán sao đó, Khoa nói:

- Thôi 3 đứa mình ra canteen ăn đi, ăn xong xuống đại đội 5 chơi nha anh.

- Bữa nay không được rồi, chút nữa dưới đó sinh hoạt đại đội, anh không có ra được.

- Thôi vậy để em với Giang chờ anh trong nhà tắm nha, chứ ở dưới Hậu cần chán lắm, anh sinh hoạt xong mắc công đi xuống đó nữa.

- Cũng được, tùy em thôi!

...

Hic hic, ông đại đội trưởng sinh hoạt cái gì mà lâu quá không biết, hơn 8h rồi. Đang chán chường, Khoa chợt nhớ ra một chuyện, nó quay sang nhìn Giang:

- Giang nè!!!

- Hả?

- Cái vụ hít xà đơn được 23 cái đó, có thiệt là em hít được thì em nói gì anh cũng nghe không?

- Chứ em tưởng anh nói giỡn hử, có bao giờ anh nói mà không làm với em đâu!

Nói dối nữa – Khoa nhéo vú Giang một cái đau điếng – Cho anh nhớ lại đó, anh từng hứa với em biết bao nhiêu chuyện mà có làm được đâu.

Biết bị hổ, Giang đơ vài phút rồi cũng lấy lại bình tĩnh:

- Hehe, vậy em hứa với anh một chuyện mà cũng có làm được đâu nè!

Thoáng có nét buồn rầu trên mặt Khoa, biết là cái chuyện nó từng bỏ anh mà đi đã làm anh khổ sở biết chừng nào, nhưng mà đôi khi cũng không nên nhắc lại, vì hiện tại chuyện đó không ai muốn nhớ đến lúc này cả.

- Giờ anh hứa với em một chuyện đi, rồi sau này em sẽ hít được 23 cái cho anh coi!

- Chà chà, khôn quá ta, để suy nghĩ coi có được không đã.

- Thôi hứa với em đi, chuyện này anh làm được mà ...

- Để coi ... hummm ... rồi Ok luôn, nói coi em muốn anh làm gì?

Khoa mừng rỡ, nó nói nhanh:

- Anh đừng xài tiền trong cái thẻ ATM đó nữa nha! Đừng có leo rào ra ngoài đi mấy cái chỗ bậy bạ nữa nha! Chỉ xài tiền phụ cấp mỗi tháng thôi! Nha anh ...

Giang cười, anh đáp lại:

- Ok thôi, anh sẽ cố! Ủa mà còn cái chuyện em ra ngoài đi siêu thị thì sao? Em xài tiền trong cái thẻ đó còn hơn anh nữa.

- Nhưng mà em mua mấy cái đồ đó là cần thiết mà. Xà bông cục, bột giặt, dầu gội, sữa rửa mặt ... mỗi tháng anh khỏi ra canteen mua nữa, để em cho cho ...

- Vậy rồi tiền phụ cấp anh phải để dành hử?

Khoa lè lưỡi:

- Để dành hai đứa mình leo rào đi chơi game chứ gì!

- Hahaha, cũng biết tính dữ ta. Rồi, quyết định vậy nha, từ giờ tới lúc xuất ngũ phải hít được 23 cái đó.

- Anh lo xa quá, còn hơn 10 tháng nữa lận, hông lẽ em tập từ từ mà không hít nổi!

- Nói vậy thôi, chứ anh biết em đâu có nỡ thất hứa với anh lần nữa đâu, đúng hông?

Nói xong, Giang hôn nhanh lên má nó cái “chóc”:

- Ủa quên nữa, anh có cái thắc mắc này mà bữa giờ quên hỏi nữa?

- Gì vậy anh?

- Em ra ngoài đi siêu thị mua đồ vậy, lúc vào cổng làm sao xách nguyên bịch đồ vô được? Tụi gác cổng đâu có cho đem nhiều vào đâu?

- Hihi, anh hiền thấy sợ luôn, em ra bằng cái đường tụi mình hay đi đó, rồi lúc mua đồ đem vào thì em quăng bịch đồ vô trước, rồi em leo vô sau!!!

- Trời, thiệt bó tay em luôn, cái gì cũng làm được.

- Haha.... Ý, anh Bảo ra kia.

Chán ghê - Bảo nhăn nhó – Quán triệt (nhắc nhở, thông báo) cái gì mà quán triệt hoài, đúng chán.

- Thôi cũng trễ rồi, tới giờ điểm danh rồi nè, tao về luôn nha Bảo.

- Ờ, thôi về đi, có gì mai gặp. Hai đứa ngủ ngon nha.

- Baiiiii ... Ý Giang ơi, tự nhiên thềm nước ngọt quá, ra mua bịch nước cái rồi về nha, đại đội 7 gần canteen mà.

- Sát giờ điểm danh rồi, em ra đó trước đi, anh điểm danh xong ra sau.

- Thôi em đứng đó chờ luôn!

Trong một ngày có 5 tiếng còi: còi báo thức 5h sáng và 1h trưa, còi báo vào giờ hành chính lúc 7h sáng, còi báo kết thúc giờ hành chính lúc 11h trưa và 4h30 chiều, còi báo 8h45 điểm quân số cuối ngày, còi ngủ lúc 9h30. Khoa chỉ dị ứng nhất hai tiếng còi là còi ngủ và điểm quân số. Cái tiếng còi đó phát qua loa được treo trên mấy cái cột điện trong trung đoàn, còi báo thức với điểm danh không giống nhau hoàn toàn nhưng mà nó giống cái giai điệu dồn dập, đốc thúc, hối hả. Còn cái còi ngủ ... lần đầu tiên Khoa nghe cái còi đó mà nó nổi da gà, còn hơn cái tiếng kèn đám ma nữa, đúng là còi ngủ mà, nghe là buồn ngủ liền.

Giang quàng tay qua cổ nó, vừa đi vừa cười giỡn, lúc vào mua nước cũng không buông cái tay đó ra nữa. Đáp lại Giang, nó cũng cười nói um sùm ... vui lắm. Hai đứa uống hết bịch pepsi, trước khi chia tay nó còn hun cái “chóc” lên má Giang rồi tung tăng đi về phòng.

Và từ lúc nó với Giang vào canteen cho đến lúc Giang về đại đội, nó về Hậu cần. Hết thấy những hành động của hai đứa trong khoảng thời gian đó ... đều nằm trong tầm mắt của thằng Hào hết. Tình cờ Hào cũng ra mua nước, và tình cờ Hào cũng mới biết được cái thằng mà hay kẻ vai bá cổ với Triều. Hành động thân thiết đó như là vượt mức bạn bè bình thường vậy, Triều còn hôn lên má thằng đó nữa chứ. Vậy là sao?! ...

Đêm nay gác một mình ngoài cổng phụ, Hào cứ suy đi nghĩ lại cái cảnh vừa thấy hoài mà không hiểu sao trong lòng cứ xốn xang!!!

...

Gì đây? - Khoa nhìn thằng Hào một cách vừa khó hiểu vừa khó chịu - Vậy là sao?

- Thấy Triều mỗi lần ra ngoài mua báo mắc công quá, sẵn tiện Hào xuống đây nên Hào mua dùm Triều luôn ...

Chả là sáng thứ 3 hàng tuần, Khoa hay ra cổng xin ra ngoài mua báo Sinh viên 2! và một ít đồ ăn vặt, có những hôm nó ra là đi te te ra luôn, không có xin thằng nào gác cổng hết. Mà sao tự nhiên thằng này nó lại mua báo cho mình ta? Ý đồ gì đây? ... Nhưng thầy kệ, tự động nó mua đem vào cho mình, mình có xin nó đâu, mắc gì không lấy chứ! À khoan, sẵn nó muốn tốt mình cho nó tốt luôn, “thử” nó xui coi phản ứng nó sao đã:

- À, cảm ơn Hào nha, nè trả tiền tờ báo nè.

- ... Thôi không cần đâu, chẳng qua bạn bè giúp đỡ nhau thôi.

Khoa cười nham hiểm, vừa giả lả hết mức:

- Ủa bạn bè gì vậy, tụi mình có bạn bè gì với nhau hả?

- À không, ý Hào là ... đồng chí đồng đội giúp đỡ nhau thôi mà!

- Ủa vậy hả, vậy cho hỏi đồng chí Hào có công chuyện gì mà sẵn tiện xuống đây rồi mua báo dùm tui vậy?

- Hào ... Hào đi ...!

“Biết ngay mà, làm quái gì có công chuyện ở đây? Có môn mình là công chuyện để nó đi xuống thì có”. Khoa lên tiếng để nó khỏi khó xử:

- Hihi, cảm ơn Hào quan tâm nha, mà sẵn tiện Hào giúp dùm luôn cái này được không?

- Được ... được, Khoa nói đi.

- Sáng thứ 2 có báo Hoa Học Trò đó, thứ 3 Hào có mua báo 2! thì mua dùm cuốn kia luôn nha, được hông?

“Trời, thằng này làm như nó không phân biệt được giúp đỡ với lợi dụng hay sao đó. Nó gật đầu ngay mà không cần suy nghĩ ... thôi được rồi, nó muốn thì cho nó làm, mình không ép, dù sao cũng có báo đọc chùa, đỡ ghê”.

- Sáng thứ 3 Triều nhớ ở trong phòng nha, Hào đem báo xuống cho Triều. À mà Triều có thích ăn gì không, để sẵn ra ngoài Hào mua dùm Triều luôn.

- Thôi hông cần đâu, phiền Hào quá à! Hai cuốn báo được rồi.

- Có cần ra ngoài mua gì ... thì nhẩn Hào nha, Hào gác xong là ở trong Trung đội không à!

- Ủa, Triều biết rồi. Thôi Hào đi gác đi, giờ Triều phải xuống đây rồi. Triều đi nha, bye Hào.

Thấy cái miệng ú ớ của nó là biết nó muốn hỏi nữa rồi. Cầm cuốn báo trong tay, Khoa vọt lẹ ra ngoài. Sao nó không có cảm tình với thằng này gì hết, nói chuyện với nó mà Khoa toàn ngó lơ đâu không, lâu lâu có dừng lại nhìn vào mắt nó nhưng chưa tới 1 giây nữa. Mặc cho nó cố gắng gây ấn tượng, mình cứ giữ khoảng cách với nó là được!

Sáng thứ 3 hàng tuần, một cách đều đặn, mỗi buổi sáng nó đều đem báo vào cho mình, nếu không có mình thì nó ngồi đó chờ, chừng nào đưa tận tay mình hai cuốn báo nó mới chịu đi gác. Dù chỉ dừng lại ở việc đó thôi, mà sao Khoa thấy nét mặt nó hơn hớn quá mức với phần phất một chút hạnh phúc nữa. Mà chẳng có gì để ngồi đó mà lạ lẫm, đó chỉ là cảm xúc được lặp lại thôi, Giang cũng đã từng đem đến cho nó cái cảm giác đó đó ... cảm giác lúc mới quen!

Cho đến một hôm. Bữa đó mới hơn 6h sáng mà trời đã mưa lâm râm rồi, nhìn chừng là biết chắc thể nào cũng mưa lớn, chán thiệt, mưa gì mà vào lúc sáng sớm, chả làm được gì. Cái hành lang trước phòng nó rộng chưa tới 2 mét, mỗi lần trời mưa nếu không đóng cửa phòng là bị tạt ngay. Vừa với tay khép cái cửa lại, nó giật mình khi thấy bóng thằng Hào chạy vọt vào, cái áo lấm tẩm nước mưa khá nhiều, chìa hai cuốn báo ra cho Khoa, thằng Hào cười tươi:

- Hên quá chạy vào kịp, báo của Triều nè!

Tự nhiên Khoa thấy ngại ngại sao đó, đồng ý là nó không ưa thằng này:

- Mắc công quá vậy, chờ tạnh mưa rồi đem tới cũng được mà?

- Sợ trời mưa Triều ngồi một mình chán, Hào tranh thủ đem tới luôn. Thôi Hào ra cổng gác nha, Triều đọc báo đi.

- Mưa lớn rồi kìa sao đổi gác được, chờ mưa tạnh rồi đi.

- Vậy ... vậy là Triều cho Hào ngồi lại đây hả?

- Ủa chứ không lẽ kêu chờ tạnh mưa là ra hành lang ngồi chờ? Sao ngơ quá vậy?

“Chửi nó mà nó cũng cười được, thằng này không biết nó bị gì nữa”.

Khoa cầm tờ báo ra ghế ngồi, nó ngồi kế bên. Im lặng. Khoa thì chăm chú vào tờ báo, nó cũng ngồi im chẳng nói gì. Ngoài trời mưa vẫn cứ rào rào ...

Rốt cuộc thằng Hào cũng lên tiếng, nó áp úng:

- Triều ...

Hả - Vẫn chăm chú vào tờ báo, Khoa không buồn quay lại nhìn nó – gì Hào?

- Cái hôm ngoài bãi rác...

- Ủ! Sao?

- Cám ơn Triều cho Hào cơ hội nói chuyện với Triều nha!

- Trời! Riết tui thấy anh nhảm nhí sao đó nha!? Muốn nói gì thì cứ nói đi, có sao đâu, bộ nhìn mặt tui khó gần lắm hả?

- Hì ... không biết sao mỗi lần muốn nói gì với Triều tự nhiên Hào lại như vậy nữa?

- Vậy là anh có vấn đề rồi đó, đi lên Quân y khám đi.

- Quân y chắc cũng bó tay thôi, cái này có phải bệnh đâu mà chữa?

- Chà, cũng chịu giỡn quá ha, vậy anh nói tui nghe coi anh nghĩ anh bị cái gì?

- Chắc bệnh lạ thoáng qua!

Hahaha - Tự nhiên Khoa lại bật cười, mà thiệt là nó mắc cười lắm - Vậy cũng nói được nữa, mà nè, trời tạnh mưa rồi kìa, đi đổi gác đi kìa!

- Ủ, thôi Hào đi nha, mai nói chuyện tiếp.

- Baiii!

Chẳng biết nó vô tình hay thằng Hào cố ý, một hai câu chuyện đẩy đưa làm tần suất nó gặp thằng này càng lúc càng nhiều hơn. Nhưng nó để ý, mỗi lần nó đi đâu, làm gì mà có Giang là không thấy thằng này đâu hết. Còn lúc vắng Giang thì thằng này ở đâu chui ra bắt chuyện với nó tỉnh bơ. Thôi kệ, vẫn cứ giữ khoảng cách cố định như vậy được rồi, hơi đâu mà lo xa ...

Chuyện này nói hoài nói mãi, nói không chán: bất cứ đứa nào đi nghĩa vụ cũng đếm ngày đếm tháng, mong cho đến ngày về. Mà chuyện đời nó vậy đó, đứa nào càng mong thì càng thấy lâu, và ngược lại, đứa nào dừng dừng mặc kệ thời gian trôi, đến khi giựt mình quay lại, thì nó như chiếc thuyền lạc ngoài biển xa vậy ... trôi rất xa!

Những ngày êm ả bên Giang, bên anh Bảo, lòng Khoa dù muốn hay không nó vẫn mang một chút lo lắng, tiếc nuối trong đó, dù cố không nghĩ tới nhưng vẫn không tránh được, mãi mãi là vậy. Và cái lo lắng đó thì đang lớn dần theo thời gian, và đến một ngày thì nó bỗng dưng trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết: anh Bảo sắp xuất ngũ!

Anh Bảo nhập ngũ trước nó, kết thúc tân binh, anh đăng ký đi học tiểu đội trưởng chuyên ngành Bộ binh, cho nên thời gian phục vụ tại ngũ của anh tăng thêm 6 tháng nữa. Bất cứ ai đăng ký đi học ở trường quân sự đều phải ở lại thêm 6 tháng. Những người đi cùng đợt với anh Bảo xuất ngũ hết rồi, anh thì ở lại huấn luyện thêm hai khoá tân binh nữa. Bây giờ đã là tháng 5, những ngày anh ở lại ... có thể đếm được trên đầu ngón tay. Mấy hôm nay Khoa đứng ngồi không yên. Sáng, trưa, chiều, tối ... lúc nào nó cũng dính cứng ngắc với anh Bảo. Bảo biết trong lòng nó nghĩ gì, nhưng dù không thấy phiền, anh vẫn thấy áy náy như thế nào đó. Giang xuống kiểm nó cũng không thêm gặp, Giang chọc ghẹo nó cũng không buồn trả lời, mỗi lần như vậy Bảo chỉ còn biết cười trừ.

Trưa nắng ...

- Buồn ngủ thì ngủ đi, sao ngồi đó hoài vậy?!

- Anh ngủ đi, em nhìn anh ngủ là được rồi.

- Em nhìn vậy anh nhột ... sao anh ngủ được, thôi xuống ôm anh ngủ nè!

- Hông ... em chỉ muốn nhìn anh ngủ thôi ...

- Ngộ ghê nha, hồi lúc còn tân binh hất hủi anh, giận anh, đánh anh đau muốn chết, rồi mấy tháng trước có thằng Giang kể bên nữa, có thèm xuống đây đâu? Sao giờ tự nhiên bám anh dữ vậy hả?

Tính chọc vu vơ vài câu, Bảo chưa kịp cười khê đã thấy mắt nó rơm rớm. Bảo bật dậy, lại ngồi gần nó, ôm nó. Cái dáng người nhỏ con của anh ôm chặt lấy nó làm nó chợt cười mỉm, anh nói:

- Thôi anh xin lỗi nha, anh lỡ lời!

Ghét – Khoa khịt mũi, pha chút dỗi hờn trong giọng nói và ánh mắt.

Thôi ngủ nè - Bảo kéo nó nằm xuống, lấy tay nó quàng qua người mình – Ôm anh ngủ đi nè, không nhèo hoài ...

Cái cảm giác được ôm trọn yêu thương trong lòng đã thật, nó như mênh mông, bao la, bất tận ...

Và cảm giác vụt mất yêu thương cũng như vậy đó, nó cũng mênh mông, bao la, bất tận ... và sâu thăm thẳm. Hết như đang rơi xuống một cái vực không đáy.

Dù chưa chính thức tới lúc anh Bảo xuất ngũ, nhưng Khoa đã cảm nhận được như vậy rồi. Không phải tự nhiên nó cảm thấy vậy, mà ... do lúc ngủ dậy, nó không thấy anh Bảo đâu. Tưởng ổng tắm, nó ra nhà tắm nhưng không thấy, nó vụt chạy xuống đại đội 7 cũng không thấy và không có Giang ở đó, nó chạy ra bãi thể lực, chỗ hít xà đơn đông người nhưng cũng không thấy bóng dáng anh Bảo đâu.

Hoang mang! Nó tới những nơi mà anh Bảo hay lui tới, cũng không thấy đâu!

Bực bội! Ồng làm cái trò gì vậy? Chạy tới chạy lui như điên này giờ cũng tới giờ cơm rồi! Ồng đi đâu vậy trời?

Tức tối! ... “anh Bảo, anh nhớ nha, gặp anh tui đánh anh nữa cho anh coi, đánh một cái thật đau cho bỏ ghét”. Nó tự nhủ rồi hậm hực đi ăn cơm một mình, Giang cũng biến đâu mất tiêu rồi. Dám hai người leo rào ra ngoài đi “vui vẻ” nữa rồi quá ... Hừ!!! Càng nghĩ càng tức ...!!!

Và nguyên cả một ngày hôm sau, nó cũng chẳng thấy anh Bảo đâu. Đến bây giờ thì nó đã lo lắng thực sự rồi, còn Giang nữa, chả biết biến đâu mất tiêu luôn rồi. Nếu nghĩ anh Bảo đào ngũ lại càng không đúng, gần xuất ngũ rồi đào ngũ về nhà làm gì nữa!

“Hic hic, anh Bảo. Sao anh ác quá vậy? anh với Giang đang làm cái trò gì vậy hả?!” ...

Đang mếu muốn khóc, chợt cửa phòng bật mở, nó ngược mắt nhìn ngay nhưng hụt hẫng cũng tức thời. Là Hào, vẫn như mọi khi, thằng Hào tươi cười lại ngồi gần nó. Như giọt nước tràn ly, tự dưng nó bật khóc ngon lành. Hào ngó người chả biết gì, chỉ biết ngồi im cho nó tựa vào mà khóc ... đang lúc cô đơn tột cùng mà có người cho mình dựa vào như vậy, cũng đáng phải khóc lắm chứ!

Buổi tối hôm đó, nó không ngủ ở phòng mà xuống đại đội 5 ngủ, trước khi đi nó có tạt qua đại đội 7. Cái giường của Giang đã giăng mùng rồi, nó hỏi thì mấy đứa kia nói Giang vừa mới ra ngoài tức thì. Trời ... sao giống đang bị trêu ngươi quá vậy? Mà thôi, không đi kiếm đâu, anh Bảo lúc này quan trọng hơn. Cái giường của ổng vẫn trống không, cái balô vẫn còn nguyên đó. Buồn bã, Khoa dốc hết đồ trong balô ra, sắp xếp lại từng món cho ngăn nắp rồi giăng mùng ngủ.

Khuya hôm đó mưa bắt chợt, vẫn như mọi khi, mưa vồn vã trên mái hiên. Khoa trở mình, tự nhiên nó thấy trong chăn ấm lạ thường, có cảm giác cái phần chăn bên nó nhỏ đi nữa. Nó mở mắt, ánh sáng của cái đèn hành lang hắt vào cũng đủ thấy rõ ... là anh Bảo. Chớp chớp mắt vài cái để chắc chắn là không nhìn lầm. Trời ... bực bội làm nó tỉnh ngủ. “Không lẽ đạp ổng một cái lọt giường chứ? Nhìn cái mặt hiên từ của ổng kìa! Sao tự nhiên ghét quá không biết! Thôi cho ổng ngủ đi, có gì mai đánh ổng sau!!!” Nghĩ xong, Khoa gạt cái tay Bảo để trước ngực ra, nó xích lại gần rồi ôm lấy Bảo thiu thiu ngủ.

Mưa vẫn cứ vồn vã ngoài kia!

Bảo chưa bao giờ nói dối nó, cho nên cái lý do “đi làm điều bất ngờ tặng em” của Bảo được nó chấp nhận ngay, mặc dù trước đó nó đánh ổng mấy cái đau điếng. Đâu có ngờ hơn một ngày qua ổng ở trên cái chòi gác phòng không của tụi bạn ổng ở đại đội Phòng không đâu! Mấy đứa tiểu đội trưởng bên đó vài bữa nữa cũng xuất ngũ chung với Bảo, là tụi nó đi cùng đợt với anh Bảo luôn đó, không biết làm cái gì trên đó mà hỏi cứ giấu tới giấu lui hoài. Đã vậy còn rủ Giang đi theo nữa, chắc trốn trên đó nhậu nhẹt chia tay anh em chứ gì nữa? Anh Bảo với Giang mà đi đâu thì chỉ có đi nhậu thôi! Mà tức thiệt, thà nói một tiếng cho mình biết thì đâu có mắc công lo lắng như vậy. Đã vậy chẳng hiểu sao bữa đó lại rúc đầu vào lòng thằng Hào mà khóc ngon lành, làm nó cứ đi theo hỏi thăm suốt ... mà ngộ ghê, sao đối với mình nó sốt sắng dữ vậy không biết???

Hôm nay là ngày cuối rồi!

Đêm nay là đêm cuối cùng rồi!!!

Cái sân chào cờ hôm nay làm hoành tráng quá, trên khán đài để nguyên cái bảng với dòng chữ to đùng: “Lễ tiễn quân nhân hoàn thành nghĩa vụ quân sự về địa phương”. Theo thường lệ, khi lính mới nhập ngũ hay lính cũ xuất ngũ, trung đoàn đều mời các trung tâm văn hoá quận... về biểu diễn. Lúc đầu là vài bài hát về cách mạng, tiền chiến, sau đó chuyển dần qua các bài hát sôi động hơn, hay hơn nữa là nhạc nền thì của Kpop, US&UK mà lời thì ... lời Việt. Ca sĩ thì thôi đừng nói tới, chỉ thấy na ná nhau khoảng quần áo te tua, đầu tóc rối nùi, giọng thì chua chát quá xá. Khoa nhớ cái hôm nó nhập ngũ, có 3 con mồm lên giới

thiệu tên tuổi, rồi tên nhóm là Hải Âu hay Bướm Trắng gì đó không nhớ rõ nữa. Cái nhóm đó là ấn tượng nhất trong cái đêm văn nghệ đầu tiên đó, tụi nó hát bài Lá Xanh mà nhảy không khác gì Thủy Tiên trong bài CTT12, có đứa còn cao hứng, đi xuống khán đài, tiến lại phía cây cột cờ mà ... múa cột nữa. Đám lính ở phía dưới thì cứ nhao nhao lên, hò hét la hú um sùm. Kết thúc màn biểu diễn nóng bỏng đó là cảnh Vệ binh lên mời 3 cô ra sau sân khấu, nhạc bị tắt giữa chừng, cán bộ lên thông báo phần biểu diễn quá phần cảm nên không thể tiếp tục, trong khi đó phía dưới cứ “nữa đi em, tiếp đi em...” và còn vỗ tay rần rần trời nữa. Bữa đó nó cười muốn hết hơi.

Lần này chắc ban tổ chức rút kinh nghiệm rồi, nên cái đêm văn nghệ tối nay chỉ ca đi ca lại vài ba bài hát truyền thống thôi, chán chết! Nhưng thôi, có gì quan trọng đâu, trên đó hát cái gì cứ hát, dưới này ngồi gần anh Bảo với Giang là được rồi! Tối nay đông thật, lính cũ lính mới đầy đủ hết. 3 đứa ngồi hàng ngang phía dưới cùng, Khoa ngồi giữa, tay nó nắm lấy tay anh Bảo, đầu tựa vào vai anh, Giang ngồi kế bên vòng tay qua ôm eo nó, lâu lâu nó nhướn mắt lên nhìn anh Bảo. Anh có vẻ buồn buồn sao đó ...

Cứ ngồi như vậy, im lặng và lắng nghe! Chợt trên sân khấu có một thằng bộ đội lên giới thiệu, ngồi dưới này nhìn lên Khoa chỉ thấy cái bộ đồ màu xanh chứ chẳng thể nào nhìn rõ mặt được:

- Chào tất cả các chiến sĩ của trung đoàn GĐ, em tên ... ở đơn vị Sau đây em xin trình bày bài hát “Điều Ước Giản Đơn” dành tặng cho các anh lính sắp xuất ngũ nói chung và đặc biệt của một người gửi tặng cho Trợ lý Quân Nhu ban Hậu Cần nói riêng. Sau đây mời mọi người cùng thưởng thức.

Giai điệu bài hát quen thuộc vang lên, tự nhiên Khoa giựt mình, nó nhìn anh Bảo cười rồi quay qua Giang:

- Ê ê, có đứa nào gửi nhạc cho em kìa, tiểu quá ha!

Im lặng.

- Anh biết bài này không? Bữa em với anh coi trên tivi đó!

Vẫn im lặng!

Cái tay đang ôm eo Khoa buông ra. Nó cũng thừa hiểu chẳng phải Giang mới tay, nó cảm thấy có gì bất thường trong cái hành động đó. Nó hỏi tiếp:

- Ủa? Anh sao vậy! Anh nhìn em kiểu đó là sao?

Vậy là sao hả? - Giọng Giang có vẻ không bình thường cho lắm – Mấy người giải thích đi, vậy là sao?

- Sao là sao? Anh ngộ quá vậy, em có biết gì đâu? Có người gửi cho em thì em nói với anh vậy thôi?

- Tui bức bối rồi đó nha, mấy người giải thích đi. Vậy là sao? HẢ?

Thôi có cái gì đâu, hai đứa đừng gây náo - Bảo chen giọng vào!

- Không có thôi gì hết, bây giờ mấy người nói cho tui nghe đi, làm gì mà đứa nào lại gửi cái bài hát đó cho mấy người! HẢ?!

- Em nói là em không biết, em cũng như anh thôi, em KHÔNG CÓ BIẾT! Anh quá đáng lắm đó!!!

Tức mình, Khoa đứng dậy xách ghế đi về, mặc cho anh Bảo gọi í ới phía sau, trên khán đài từng lời bài hát vẫn vang lên

... Chỉ cần được thấy em cười vui, thấy em bình yên là mọi buồn đau, mọi lo toang cuộc sống như dần tan biến!

Điều anh mong ước thật giản đơn, ước mong ngày sau dù đời buồn đau, mình luôn sẽ gần nhau ...

Giang nhớ khi thằng Bảo giục đuổi theo Khoa. Khoa không đi về Hậu cần, nó đi thẳng xuống đại đội 5, Giang chạy theo nắm tay nó lại, giọng vẫn còn chút bức dọc:

- Em đứng lại coi, mình nói chuyện chút!

- Đẹp! Không có nói gì hết, anh đi về đi.

- Bây giờ có đứng im không hả?

- Tui nói một lần thôi nha, anh bỏ tay tui ra, đi về đi, tui không muốn gặp anh nữa đâu.
- Sao? Bây giờ thì ai quá đáng hả? Mấy bữa nay lơ anh anh không thèm nói thì thôi, bây giờ bày đặt giận lấy hả?
- Mặc kệ tui, bỏ tay ra coi.
- Rồi nha, giận thì giận luôn nha!
- Ủa, đừng có xuống kiếm tui nữa, đi về đi!!!

Giằng mạnh tay ra khỏi bàn tay của Giang, Khoa bước đi nhanh.

“Sao giống quỷ quá vậy? Tự nhiên ghen bóng ghen gió, mình có biết gì đâu chứ?”. Khoa nhăn nhó leo lên giường anh Bảo nằm. “Muốn làm mặt giận với tui hả, rồi được rồi, giận thì giận đi, coi ai làm huê với ai trước”.

“Ủa mà ai lại gửi cái bài hát đó cho mình vậy ta? Ý gì đây??? Chỉ cần được thấy em cười vui, thấy em bình yên là sao???”

“Bực bội quá, cái ngày cuối cùng mà cũng có chuyện nữa!”

Nó vẫn nhìn chăm chăm lên trần nhà, có tiếng bước chân vào phòng, nó nhìn ra, là anh Bảo:

- Giang đâu rồi em?
- Em không biết, em không quan tâm nữa, muốn đi đâu thì đi, mặc kệ!
- Thôi mà, mấy bữa nay em không để ý tới nó nên nó buồn vậy thôi, giận làm chi?
- Thôi em không nói tới chuyện đó nữa đâu. Anh soạn đồ xong hết chưa?
- Chưa nữa, để anh coi lại coi cái nào đem về thì đem về, cái nào bỏ thì bỏ luôn!

Tất cả quân trang lúc nhập ngũ cho đến lúc xuất ngũ, chỉ trừ bộ đồ rằn ri K07 là trả lại thôi, còn lại được mang về hết. Khoa lấy bộ đồ K03 của anh Bảo ra xếp lại, cái bảng tên “Trần Anh Thế Bảo” đã phai mờ gần như trắng xoá, tự nhiên nó buồn rười rượi. Có tiếng còi tập trung đại đội, đại đội trưởng gấp gờ toàn bộ tiểu đội trưởng của cả đại đội lần cuối trước khi xuất ngũ. Sáng mai khi làm xong lễ xuất ngũ, đại đội 5 sẽ được biên chế thêm tiểu đội trưởng mới, toàn bộ là bên trường quân sự về, vậy là lúc đó nó hết được xuống đây tắm nữa rồi. Nhưng thôi, nó chẳng muốn xuống đâu, cái nhà tắm đó nhiều kỷ niệm lắm ... từ lúc tân binh cho đến bây giờ mà! Hình như sinh hoạt xong rồi, Bảo đi vào mở balô ra lấy cái khăn với cái quần đùi:

- Ra ngoài tắm Khoa ơi!

Vẫn vậy, nó im lặng ngồi trên cái bật thêm.

Anh Bảo nè - Giọng Khoa buồn thiu – Mai xuất ngũ xong là anh về lại Phú Quốc luôn hả?

- Ủ, mai anh qua nhà mợ anh soạn đồ rồi về quê luôn.
- Vậy nếu mai mốt em xuất ngũ, chắc em không được gặp anh nữa rồi hả ...?

Bảo đáp lại, giọng cũng buồn thiu:

- Ủ ... nhưng nếu có cơ hội, anh sẽ vào lại HCM.
- Em nhớ anh nhiều lắm đó!!!

Bảo lau người rồi mặc cái quần vào, giọng có chút gì đó ngập ngừng:

- Khoa xuống đây anh nói!!!

Khoa đi lại, nó muốn ôm anh lắm một cái thật lâu, thật ấm giữa trời lạnh thế này. Vòng tay qua ôm lấy cái dáng người nhỏ con của Bảo, tự dưng Bảo cầm một tay Khoa, nắm chặt, và từ từ đưa xuống phía dưới. Khoa cảm nhận được hơi thở mạnh của Bảo sau gáy mình:

- Anh Bảo ...

Cái tay Bảo nắm tay Khoa chặt hơn và đưa ngay vào chỗ-đó.

- Anh ... anh Bảo ...

Bảo giữ tay chặt quá, nó không rút ra được. Bất ngờ cái tay của nó không còn đụng chạm ở ngoài nữa, từ từ đưa xuống dưới và ... đưa vào phía trong:

- Anh Bảo, anh ... anh làm gì vậy?

- Anh ...

- Bỏ em ra ...!

- Anh ... anh chỉ muốn ... thương em nhiều hơn thôi!

- KHÔNG ĐƯỢC!!!

Nó giằng mạnh tay ra và đẩy người cả hai ra xa. Nét bối rối tràn ngập trên khuôn mặt cả hai!

- Anh sao vậy?

- ...

- Anh đừng có nhìn em như vậy, anh nói đi. Sao anh lại làm như vậy?

- Em trả lời anh câu này trước đi, được không?

- Được! Anh hỏi đi.

- Tại anh không phải là thằng Giang nên em không chấp nhận. Đúng không?

- Không phải!

- Chứ sao, em nói đi!

- Anh là anh! Là tiểu đội trưởng của em, và duy nhất là của em. Tình cảm em dành cho anh chỉ là như vậy thôi.

- Vậy còn thằng Giang?

Anh hỏi vậy là sao - Giọng Khoa đầy ngờ vực – Sao lại đem Giang ra so sánh ở đây? Giang có kể gì cho anh nghe hả?

- Có, thằng Giang kể hết cho anh nghe rồi!

- Trời ... sao ... sao dám ... Tức quá!!!

- Đó! Giờ em nói đi, còn thằng Giang thì khác với anh chỗ nào?

- Giang ... Giang là bạn đặc biệt của em!

- Hahaha, biết ngay mà, nó cũng nói em là bạn đặc biệt của nó! Vậy ra cái hành động hồi nãy của anh bị thừa rồi ... Thôi! anh xin lỗi em, tự nhiên anh cao hứng vậy thôi.

Khoa cười, không khí hết căng thẳng rồi, bất giác nó giựt mình:

- Ủa mà anh Bảo? Giang kể gì về em cho anh nghe vậy?

- Bí mật của hai người đàn ông.

-Ặc, vậy anh nghĩ em là gì, đánh cho bây giờ!

- Em hả? Em là lính của anh chứ gì? Vậy cũng hỏi, thôi vào ngủ. Đúng nãy giờ lạnh quá. Ủa mà có ngủ ở đây với anh không vậy?

- Mặc gì không ngủ chứ?

- Hehe ...

Đêm đó là đêm cuối cùng, trời vẫn đổ cơn mưa, như thể đó là cơn mưa cuối cùng của hai người. Bảo cuộn mình trong chăn, khối không khí lạnh cắm lùa vào từng đợt thật mạnh. Như một phản xạ, Bảo co người lại, trốn tránh cái lạnh trong cái chăn mỏng, đôi tay quờ quạng xung quanh một cách vô thức, như là muốn tìm một ai đó để ôm lấy, dường như đó là thói quen của anh mỗi khi trời mưa. Nhưng cơn mưa đêm vẫn dai dẳng, lúc vốn vã, lúc dịu nhẹ. Hay tại mưa làm con người ta ngủ say, nên chẳng thể nhận biết được vẫn chỉ có cái lạnh và mình là ở lại, mặc cho đôi tay chốc chốc lại cứ đưa ra tìm kiếm.

Khoa đi rồi!

Khi cơn mưa đánh thức nó trên mái hiên như mọi khi.

Khi nó nhìn anh Bảo của nó lần cuối cùng rồi lê từng bước nặng nhọc ra ngoài.

Khi nó biết chắc nó sẽ không thể chịu đựng nổi cảm xúc của cuộc chia tay sẽ diễn ra vào ngày mai.

Mưa vẫn vậy, Khoa chẳng biết mưa đang an ủi hay ghét bỏ nó, mà thoáng chốc nó lại thấy ấm áp, rồi trở lạnh đột ngột. Khoa về phòng trong bộ đồ ướt nhèm, đồng hồ điểm gần 4h sáng, nó vào thay đồ rồi ra ghé ngồi, thần thờ nhìn cơn mưa đêm dịu dần, nhường lại bầu trời cho bình minh lên. Một ngày lại đến.

Khoa vẫn cứ thần thờ như vậy, bây giờ là 7h sáng rồi, nó cũng chẳng cảm thấy đói nữa. Nếu buồn mà muốn khóc thì cứ khóc một chập cho đã đời đi. Nhưng sao nó thấy trong lòng mình trống trải lạ thường, nó chẳng biết bản thân nó đang cần gì bây giờ nữa. Giờ này ở ngoài sân chào cờ đang làm lễ nê, xe đón lính xuất ngũ khắp các quận huyện đậu kín các nẻo đường trong trung đoàn. Không khí hôm nay náo nức hơn hẳn, toàn bộ sĩ quan Ban Hậu Cần đi ra ngoài dự lễ rồi. Chốc chốc nó lại nghe thấy tiếng hò reo ở đâu đó vọng vào, rồi mọi thứ lại im lặng như cũ. Nó tập trung xoay xoay cây bút trên tay, như một hành động thừa nhằm đánh lừa những suy nghĩ vừa xuất hiện.

...

Tiếng giầy dậm xuống sàn nhà nghe càng lúc càng rõ, phá tan cái không gian tĩnh lặng. Người tạo ra cái âm thanh đó chắc đang hồi hả lắm.

Kết thúc cái âm thanh của tiếng bước chân là một cái bóng đang đứng trước mặt nó. Khoa ngẩng lên nhìn rồi giựt mình, trong lòng đã không còn trống trải nữa:

- Ủa ... anh ... anh Bảo, sao không ở ngoài đó làm lễ?

Thằng nhóc này - Bảo nhéo má nó - Trả đũa anh cái vụ hôm bữa hả? Sao tự nhiên bỏ anh đi vậy, rồi không ra ngoài đó mà ngồi đây chi vậy?

Đáp lại chỉ là một ánh mắt buồn thẳm thẳm.

Bảo đặt cái balô to dùng trên lưng xuống, từ cái túi cóc lớn phía trước, Bảo móc ra cái gì đó dài dài, hình chữ nhật, bọc trong giấy báo:

- Chờ anh về mới được mở ra đó nha! Tính tặng ở ngoài kia, mà em cứ ở trong đây hoài, xem nữa không có quà rồi đó!

- Cái này là cái mà anh nói là bất ngờ dành cho em đó hả?

- Chứ sao nữa. Thôi cất đi, bây giờ đi ra ngoài đó với anh.

- Em ...

- Khóc thì anh mua khăn giấy cho, ít nhất anh cũng phải thấy cái vẫy tay của em anh mới lên xe được!

- Anh thiệt, toàn làm chuyện gì đâu không?

Khoa cười mỉm trong lời trách tội.

...

Rồi cười thật tươi chào tạm biệt anh - anh tiểu đội trưởng của nó. Khoa vẫy cao tay, vừa nhảy vừa gọi to:

- EM NHỚ ANH LẮM! ANH BẢOOOOO!!!

Trong dòng người đông đúc, nó vẫn nhìn thấy có một cái bóng quay lại, vẫy tay với nó. Cái dáng người nhỏ con quen thuộc, từng quay lại kéo nó đi trong mưa. Cái hôm mưa Bảo nắm tay nó đi từng bước vào mái hiên vẫn còn nguyên trong trí nhớ. Nó vẫn cười dù hai hàng nước mắt đã chảy tự khi nào, đến khi chiếc xe lăn bánh ra khỏi cổng, nó vẫn đứng trông theo. Nó khóc đó, nhưng không đau đớn, nó vẫn cười cho đến khi chiếc xe khuất sau cánh cổng.

Tự nhiên chẳng biết là thói quen hay phản xạ, nó quay đi nhìn xung quanh để ... kiểm Giang. Không thấy! Lúc này nó chỉ suy nghĩ đến Giang là nhiều nhất – yêu thương còn ở lại với nó. Khoa cười mỉm, tự nhiên chẳng biết đó là thói quen hay là phản xạ nữa!

Phù ...!

Vậy là nó đã trở lại bình thường rồi, có khóc lóc thảm thiết thì anh Bảo cũng đi rồi, khóc cũng vậy thôi!

Thương anh Bảo quá!

Cánh tay anh kéo nó ra ngoài này cứ như là kéo nó ra khỏi cô đơn, buồn tủi mà nó sắp sửa lao vào vậy! Nhưng đâu phải chỉ kéo có lần này!!! Khoa cười mỉm nữa rồi chạy thật nhanh về phòng, cứ nghĩ về cái gói quà của anh Bảo, nó há hức xem té mấy lần.

Nó bóc thật nhanh lớp giấy báo bên ngoài ra ... Ý! Một cái hộp hình chữ nhật. Nắp hộp, đáy hộp và hai bên làm bằng những thanh que bằng tre, loại que để xiên những xâu cá viên chiên thường thấy, phần đầu và đuôi hộp thì làm bằng tấm tre. Khoa cười tươi, cái này nó thường thấy Giang làm hoài, những que tre được dán với nhau bằng keo dán sắt, sau đó giũa phẳng lại, còn đối với tấm tre thì dùng kéo cắt phần nhọn ở đầu và đuôi rồi giũa cho đều, cứ như vậy sẽ được những mảnh hình vuông hoặc hình chữ nhật, rồi dùng keo dán sắt ghép tất cả lại thành một cái hộp. Khoa mở cái nắp hộp ra một cách chậm chạp, nó há hốc:

- Á!!!

Một cây bút làm bằng 4 viên đạn AK47. Viên thứ nhất có vai trò là cái nắp. Viên thứ hai mài mòn đầu đạn, đủ để đưa cái ngòi bút ra ngoài. Viên thứ ba dính với viên thứ hai bằng keo dán sắt, thân bên trong nhét vừa khít một cây bút bằng nhựa nhỏ xíu, chiều dài cây bút ở trong được mài giũa cho bằng kích thước hai viên đạn. Viên cuối cùng là găng chặt nhất, chỉ khi nào cây bút hết mực mới mở tới thôi. Đầu đuôi nhìn y chang nhau, phải dùng tay vặn nhẹ mới biết được chỗ nào là nắp. Toàn bộ thân cây bút được chà bằng giấy nhám. Cây bút óng ánh vàng thêm với mùi tre nứa của cái hộp đã làm nó há hốc mồm!!!

Mấy viên đạn này lấy từ những đợt đi diễn tập của trung đoàn chứ đâu. Lúc đó lính bộ binh, một đứa được phát 10 viên đạn. Nhưng tụi nó bắn có 1 viên. Lý do là bắn nhiều, khối thuốc súng trong viên đạn bám vào bên trong cây súng, mắc công tụi nó về phải ... lau súng. Cho nên bắn một viên là đủ, còn lại đem về làm gì thì làm! Anh Bảo bỏ hơn một ngày làm cái này tặng nó đây nè. Thương anh Bảo quá đi, hèn chi ổng cứ giấu hoài!!!

Cả ngày hôm đó, Khoa ngồi trong phòng cứ mân mê cây bút trên tay, không dám lấy ra dùng. Lúc trưa đi ăn cơm nó cũng vác nguyên cái hộp theo. Cứ làm gì, đi đâu là nó kè kè cái hộp bằng tre trên tay!

Đến chiều.

Tự nhiên cảm thấy mệt mỏi quá, nó đang tính ra bãi thể lực nhưng rồi lại thôi, ngồi trong phòng mà nó cảm thấy lạnh run. Ông Lâm chiều nay ổng về nữa, hồi nãy ổng đi qua bên phòng họp họp giao ban mà quên mang cuốn sổ theo, rồi lát không biết lấy gì ghi vào nữa. Khoa cầm cuốn sổ, vừa ra khỏi cửa nó đã thấy bóng ông Lâm đi tới, cái vẻ mặt giống như là cảm ơn ... và sau đó nó chỉ thấy toàn một màu đen. Kèm theo là vài tiếng gọi í ới.

Cho đến bây giờ thì nó vẫn chưa biết là bị gì nữa. Mở mắt ra chỉ thấy một căn phòng màu trắng và vài dụng cụ y tế. Toàn thân bây giờ rệu rã, người thì lạnh run. Nằm một lúc nó thấy ông Lâm đi vào, mà ổng nói cái gì nó cũng chả biết, lâu lâu chỉ ừ hử vài tiếng cho ổng biết là nó có thể nghe ổng nói. Rồi nó lại miên man tiếp. Ngủ là việc duy nhất nó có thể làm lúc này. Thôi thì tạm biết là đang bị bệnh đi – nó tự nhủ rồi ngủ thiếp đi.

Đến tối thì có người mở cửa phòng, đem vào một cái khay đồ ăn. Nó gắng sức ngồi dậy, tính nói cái gì đó nhưng không được, từng câu từng lời như kẹt cứng trong cổ họng. Đau nhói. Nó nhìn cái thẳng mặc đồ

xanh. Chắc là bác sĩ, Quân y cũng mặc đồ như lính thường thôi. Thằng đó nhìn nó một lúc rồi cười nói, bây giờ thì nó có thể nghe rõ được đôi chút:

- Sốt xuất huyết kèm theo tắt tiếng!

Vậy thôi, nhiều đó cũng đủ nói lên tình trạng lúc bấy giờ rồi. Khoa đưa tay lên nhìn, hai bên cánh tay nổi những chấm đỏ đỏ li ti, lúc này nó đã cảm thấy đỡ được chút rồi. Gắng gượng ngồi dậy ăn chút đồ ăn, nó cố tìm ra cái nguyên nhân gây bệnh ... Trời! Phải rồi, cái hôm dầm mưa về phòng, rồi ngồi thừ lừ trong bóng tối cho muỗi chích nè, mà muỗi trên này toàn muỗi anophen không, chả phải muỗi cỏ hay muỗi thường đâu, thêm cái thể trạng của nó yếu thật, cả ngày cả tuần toàn ở trong phòng, ăn xong rồi nằm, có vận động gì đâu? Hèn chi bây giờ đổ bệnh là phải! Ua ... Nhưng mà mắc gì bị tắt tiếng vậy? Đâu có hò hét gì dữ dội đâu? Thiệt! Đúng nản!!!

Có phải khi bệnh thì đó là lúc bản thân cảm thấy cô đơn, hiu quạnh nhất phải không? Đó là lúc mình biết bản thân muốn gì nhất lúc này phải không? Chứ sao nữa!!!

Khoa nhớ anh Bảo một, mà nhớ Giang tới mười. Nó muốn thấy Giang ngay lúc này. Không biết Giang có biết nó bị bệnh không nữa? Không biết hôm qua tới giờ Giang có xuống kiểm nó không nữa? Chắc không đâu ... 2 đứa đang thi coi đứa nào cứng đầu hơn mà! Bữa giờ không kèm cặp chắc được dịp nên quậy phá đã đời rồi, có thèm nhớ tới mình đâu! Tự nhiên nó buồn quá, buồn muốn khóc đi được. Hay do nằm một chỗ rồi suy nghĩ lung tung? Mà giờ có muốn ngồi dậy đi xung quanh cái phòng cũng không được nữa! Có góc đầu dậy nổi đầu. Thôi ... tập trung ngủ tiếp!

...

Đến giờ cái khái niệm thời gian đối với Khoa vẫn còn khá mập mờ. Khoa chẳng biết nó nằm đây đã bao nhiêu ngày rồi, cũng chẳng biết khi nào là sáng, tối. Nó chỉ thấy có ánh sáng là biết trời đang sáng thôi. Cái phòng này chỉ có một cái cửa ra vào, một cái toilet nhỏ, một cái gương, một cái tủ nhỏ, một cái ghế, một cái giường và một cái cửa sổ. Nhỏ xíu xiu. Những cái phòng này lính thường không có nằm, chỉ có sĩ quan trở lên mới nằm riêng vậy để tiện theo dõi và điều trị thôi, còn lính mà đưa từ dưới đại đội lên Quân y thì đều cho nằm chung một phòng rộng. Chắc ông Lâm xin cho nó vô đây nè, kèm chức thôi mà cũng được ưu tiên dữ. Nhưng cái phòng này làm nó cô đơn và buồn tủi càng lúc càng nhiều hơn nữa, phải chi được nằm chung, có người nói chuyện qua lại cho đỡ buồn ... ủa mà nó có nói được đâu? Haizzz! Cũng như không! Thôi ngủ tiếp!

Cảm giác ấm áp trong lòng bàn tay. Ấm từ ngoài truyền vào trong da thịt, không lẫn với cái nóng sốt ở bên trong người. Nó rất khác, và rất ấm ... ấm lắm. Khoa mở mắt ra nhìn, có thể đó là điều nó không mong đợi lắm nhưng dù sao đi nữa, ngày lúc này đây, điều đó vẫn tốt hơn.

Hào đang nắm tay nó!

Khoa cười mỉm, tính ngồi dậy thì thằng Hào chặn nó lại, ghì nó nằm xuống:

- Thôi em nằm đi, anh ngồi một chút rồi ra đổi gác giờ nè!

Nói xong, nó đưa cho Khoa hai cuốn báo. Khoa cười, chụm hai đầu ngón tay lại, quẹt quẹt trên lòng bàn tay, ra hiệu kiểm thứ gì đó để ghi. Thằng Hào lấy trong túi áo ra một cây bút và đưa nó, Khoa ghi lên tờ báo "Cám ơn nha", nó ngạc nhiên:

- Ủa? Em không nói chuyện được hả?

Lắc đầu!

- Bị bệnh gì vậy, mất tiếng nói luôn rồi hả?

Khoa ghi tiếp "Sốt xuất huyết, không biết mấy ngày rồi, bị tắt tiếng nữa"

- Hôm nay thứ ba, anh mua báo đem lên cho em thì không thấy em, anh hỏi cái anh Trợ lý trong phòng em thì anh nói em bệnh đang nằm trên Quân y. Anh hỏi thằng bác sĩ đang trực thì nó dẫn anh vô đây. Thấy em ngủ, anh tính để hai cuốn báo lên bàn rồi đi ra. Thôi em nằm nghỉ đi, anh ra đổi gác, gác xong anh vào đây với em. Anh đi nha!

...

Đến ngày hôm nay thì Khoa cảm thấy đỡ hơn nhiều rồi, nó đã ngồi dậy được, vừa đọc báo vừa dùng đưa hai chân, thỉnh thoảng còn đi lại vài vòng trong phòng nữa. Chắc vài hôm nữa là được về rồi!

Nhớ Giang quá ... Giang đang làm gì vậy? Mấy ngày nay không biết Giang có đi kiếm nó không nữa! Giang còn giận nó không? Bây giờ nó chẳng muốn hơn thua với Giang nữa đâu, nếu lúc này gặp Giang, nó sẽ cho Giang biết nó nhớ Giang đến nhường nào!!!

Sao cứ về chiều tối là trời lại âm u, thêm nữa trong người cứ thời điểm này là lại thấy nóng sốt, đã vậy không biết chừng nào mới nói được nữa. Bệnh gì mà dai dẳng, ít lắm cũng cả tuần rồi, nản quá! Cảm giác cô đơn lại kéo về nữa. Khoa đóng cửa sổ lại, ngoài trời mưa bắt đầu dữ dội hơn, nó kéo cái ghế ngồi kế bên cửa sổ, mấy cái cây trồng xung quanh Quân y tưởng như sắp đổ xuống trước những đợt gió mạnh. Bóng đèn phản chiếu hình ảnh của nó trong cái cửa kính, dù bên ngoài trời tối om nhưng những âm thanh rào rào thì mỗi lúc một mạnh, chắc đang mưa lớn lắm, lâu lâu còn nghe tiếng trời gầm vọng lại từ xa nữa. Khoa lên giường ngồi, nó lấy cuốn báo, lựa một trang giấy và gấp một đường nhỏ rồi xé dọc theo cái đường vừa gấp, nó cầm cọng giấy nhỏ vừa xé, gấp lại thành một ngôi sao. Một ngôi sao nhỏ xíu, méo mó! Cứ như là niềm tin, hy vọng trong nó vậy.

Cửa phòng mở ra, Khoa trông theo rồi lại mân mê ngôi sao nhỏ trên tay.

Hào lại ngồi kế bên nó, sau vài câu nói băng quơ, cả hai tiếp tục im lặng.

- Anh quan tâm tới em nhiều như vậy, em có thấy phiền không?

Khoa nhìn theo, cười mỉm rồi lắc đầu, nó lấy cây bút ra và ghi lên cuốn báo “Người thấy phiền là anh chứ sao là em?”

- Sao lại là anh?

“Anh làm vậy là tự phiền lòng bản thân mình đó”

- Không có đâu! Anh cảm thấy vui là khác!

“Vui?”

- Anh không biết nói sao cho tường tận nữa, nhưng mà mỗi lần làm cái gì đó cho em, thấy em cười, là anh vui lắm.

Khoa nhìn thẳng Hào một chút đắn đo rồi ghi tiếp.

“Đừng nói là anh có tình cảm gì với em nha”

Thằng Hào cười, khoát tay qua vai Khoa:

- Nghĩ tùm lum rồi đó.

...

Một đứa ghi, một đứa nói. Đến khi chẳng còn gì để ghi và để nói nữa. Tự nhiên Hào quay qua, khẽ hôn nhẹ vào má nó, Hào chả biết sao nó lại làm vậy nữa. Chắc vì trời đang mưa lạnh quá, hay vì đôi mắt buồn cùng vẻ rũ rượi của Khoa khi bị bệnh làm Hào thấy... hấp dẫn quá!

Khoa nhắm mắt rồi xô nó ra. Một cảm giác bực dọc, ích kỷ len lỏi trong Hào:

- Nếu là thằng Giang thì nó được quyền làm vậy hả?

Khoa bặm môi lại, nó ghi thật nhanh lên cuốn báo rồi ném về phía Hào. “Đi về đi, anh chẳng so sánh được với Giang đâu, đừng đem Giang ra đây”. Khoa nằm xuống quay mặt vào tường, nó chả thèm để ý thằng đó có về không nữa.

“Thằng tôi tệ, thấy nó tử tế với mình, quan tâm mình, tưởng tốt lắm, ai dè mục đích cuối cùng chỉ đểThôi từ mai tránh mặt nó đi, không cần bất cứ thứ gì từ nó nữa. Thằng môi mỏng chết tiệt”.

Bịch!!!

Tiếng tờ báo rớt xuống sàn. Khoa quay qua thì Hào đã chồm lên người nó, hai tay vòng xuống dưới ôm chặt lấy nó. Bị bất ngờ, Khoa chưa kịp phản ứng thì bờ môi nóng ẩm của cả hai đã chạm vào nhau. Một cách ngẫu nhiên, thềm thường! Ngoài trời mưa vẫn rất lớn và rất lạnh.

Khoa vùng mạnh ra, đạp nó té xuống ngay chỗ cánh cửa phòng. Khoa nhăn mặt, dùng cái mền che người lại, như một cách tự vệ. Hào từ từ ngồi dậy, nó thì thảo trong hơi thở mạnh:

- Anh xin lỗi!

Hào quay qua ... khoá chốt cửa, nó đi tới, tiếp tục khống chế. Sức lực của một đứa bị bệnh so với sức lực của một đứa khoẻ mạnh thì rõ ràng là không thể chống cự lại, thêm nữa thằng Hào vốn đô con, nó dễ dàng kéo Khoa xuống chính giữa cái giường, hai tay Hào gì chặt hai tay của nó, tiếp tục màn hôn đầy cường chế. Khoa quay đầu lia lịa, tránh những cái hôn mà Hào đang cố. Khoa muốn thét lên nhưng không thể, tiếng mưa ồn ào, dữ dội ngoài kia đã nuốt chửng những âm thanh giằng co trong phòng. Hào vẫn thở mạnh, gương mặt hiện từ, ngây thơ giờ đã biến mất, Khoa giờ chỉ thấy vẻ khốn nạn trên gương mặt đó.

Khoa khóc. Nhưng những giọt nước mắt chẳng thể làm thay đổi được gì, Hào giờ không còn là thằng Hào nữa rồi, nó không làm chủ được bản thân nữa, ham muốn và bản năng đang kích thích nó tột độ. Hào thôi không hôn Khoa nữa, nó chồm dậy, một tay nó siết chặt hai tay Khoa, tay kia kéo cái quần xuống ...

Khoa bặm môi lại, nó lắc đầu mà nước mắt vẫn chảy dài. Đôi mắt hướng ánh nhìn nài nỉ, van xin lên thằng Hào, chốc chốc nó lại vùng vằng để cố thoát ra nhưng không mấy ăn thua. Ngoài trời, mưa vẫn rất lớn.

...

Trong đầu Hào bây giờ chẳng thể nghĩ gì khác ngoài “chuyện đó”, nó bây giờ không khác gì một con thú khát tình. Vẫn giữ chặt hai tay của Khoa, Hào đưa tay kia xuống “tự tạo cảm giác”, tiếng khóc thút thít và đôi mắt đầm nước của Khoa chỉ làm nó thêm hứng thú. Càng lúc càng nhanh, đến khi cơ thể đã cảm nhận được đỉnh điểm sắp đến, Hào từ từ bỏ ra. Khoa vẫn ngậm chặt miệng, nó cố tình đưa tay tách cái miệng đó ra nhưng Khoa vẫn ngậm chặt, nó thở mạnh rồi dùng tay bóp cổ Khoa.

...

Nghẹn!!!

Khi đã hết sức chịu đựng, nó mở miệng ra, thở mạnh ... và đó cũng là lúc thằng Hào chồm người lên!

Khoang miệng đã bị chiếm trọn! Cái mùi nồng nồng, hôi hôi lúc thì rõ ràng, lúc thì thoang thoảng, khớp với từng cái nhấp người. Giờ đây mọi thứ đã nhạ nhoà trong mắt Khoa, nó chẳng còn chút sức lực nào để chống cự lại, nó chỉ biết khóc và chịu đựng trò-đòi-bại mà thằng Hào đang làm với nó. Càng lúc, những cái nhấp tới càng mạnh, Khoa cảm thấy hai tay nó đang bị siết vào rất chặt, rồi tiếng rên khẽ của thằng Hào ... rồi một chút đặng đặng và mẫn mẫn, sau cùng cảm giác khô khốc trong cổ họng ... tất cả đã chảy hết vào trong người nó!

Lả người, Khoa muốn đá thằng Hào một cái thật đau nhưng chẳng còn chút sức lực nào nữa. Khi chắc chắn Khoa đã nuốt trọn tất cả, Hào từ từ buông hai tay của Khoa ra và vòng tay ôm lấy nó. Nằm gọn trong lòng thằng Hào, cái bản tên “Phan Vỹ Hào” đập vào mắt nó. Khoa khóc nhiều hơn nữa, dù rằng lúc này nước mắt chắc đã cạn, một tay che miệng, tay kia gắng sức tát thật mạnh vào mặt thằng Hào. Cùng lúc đó, tiếng còi điểm danh vang lên, lẫn vào trong tiếng mưa xối xả ngoài trời. Hào buông nó ra, đứng dậy, đưa tay lên xoa xoa cái mặt, Hào nhìn nó cười khê rồi đóng cửa phòng đi ra! Cô đơn và buồn tủi xâm chiếm trọn căn phòng. Khoa kéo cái chăn lên, vừa lúc tính chui vào đó mà khóc, bất ngờ có cái gì đó rớt ngay chân nó rồi lăn xuống nệm. Khoa nhìn theo, một ngôi sao nhỏ xíu, nhưng méo mó. Như là niềm tin, hy vọng và tình yêu trong nó vậy.

Nắm ngôi sao trong tay, nó vẫn khóc râm rứt. Ngoài trời, mưa vẫn rất lớn ... và rất lạnh.

4. Chương 4

Thú rùng.

- Mày bỏ cái mền ra coi, cả tuần nay tao không thấy cái mặt mày đâu hết. Bệnh gì mà dai dẳng vậy?

Ông Lâm vừa nói vừa nhăn nhó, cái giọng Bình Định sao hôm nay chua chát quá xá.

- Bây giờ khoẻ được chút thì đi về phòng nằm, không có nằm ở đây nữa.

Đáp lại chỉ là tiếng gầm gừ trong cái chăn. Ông Lâm thở dài:

- Dưới Hậu cần ai cũng hỏi thăm mày hết kìa, hết bệnh thì về lẹ đi, nằm đây còn chán hơn đó mày biết chưa? Cái thằng thiệt tình!

Nó nghe tiếng đóng cửa phòng, rồi tiếng dạo dò gì của ổng với ai ngoài đó. Rồi tất cả lại trở nên yên ắng như cũ. Buổi sáng tinh mơ, sau cơn mưa đêm, những tia nắng trong và ấm hơn. Nhưng trong tâm hồn vẫn chẳng khá hơn chút nào.

Mất rồi ...!

Trong trắng của nó ...!

Lần đầu tiên của nó ...!

Điều nó mong và gìn giữ cho người bạn đặc biệt của nó ...!

Đã bị người khác cướp mất rồi!

Bây giờ mọi suy nghĩ và mong ước trong đầu Khoa, tất cả đều bắt đầu bằng chữ “nếu”.

“Phải chi mình không cứng đầu, cố chấp. Mình và Giang đã không giận nhau, và có lẽ tối qua Giang sẽ ở đây, và chuyện đó sẽ không xảy ra.”

“Nếu mình không dễ dãi với bản thân, chấp nhận những cái quan tâm của thằng Hào, để càng lúc nó càng tiến sâu hơn vào cuộc sống của mình, và rồi ...”

“Giang ơi ... anh đừng tìm em nữa, em không xứng đáng với anh nữa đâu. Từ cái nhìn, cái ôm, đến những yêu thương từ anh, em không xứng đáng nữa. Em cũng chẳng đủ can đảm để nhìn vào đôi mắt sâu của anh nữa.”

“Hết rồi, kết thúc rồi! Lý do ngày đó em bỏ anh đi cũng là điều mà em mong muốn nhất từ anh. Anh hãy cố gắng thực hiện điều đó đi, dù rằng nó rất khó, và rất đau. Cứ nghĩ đơn giản như vậy là mình chia tay, nhưng thật sự không đơn giản như vậy đâu! Anh hãy quên em đi. Giang ơi ...!”

Khoa sẽ nói những điều đó cho Giang nghe, khi mà nó có thể nói được. Dù rằng nó đã rất đau đớn khi quyết định sẽ như vậy!

Uể oải đứng dậy, nó mở cửa sổ ra. Không khí buổi sáng sớm dịu nhẹ tràn vào trong phòng, nó hít một hơi thật khê rồi lại thở dài thườn thượt. Hình như trong người đã bớt mệt mỏi rồi hay sao đó. Có lẽ nó cũng gần hết bệnh rồi.

Nhưng vẫn chưa nói được!

Chiều hôm đó Quân y trả nó về lại Hậu cần, đi cùng là thằng bác sĩ. Nó đứng nghe dạo dò rồi nhận một mớ thuốc từ tay thằng đó. Ai gặp nó cũng hỏi thăm tới tấp, nó chỉ có thể cười mỉm và gật đầu rồi lại về phòng. Sao tự nhiên nó thấy lạ lẫm quá, cứ như là lần đầu tiên anh Vinh dẫn nó xuống đây vậy. Chợt nhớ tới cái hộp búp bằng tre, nó chạy nhanh vào phòng trong, mở cái hộp tử ra. Cái hộp vẫn còn nguyên, cây bút bên trong vẫn còn đó. Nó nhìn cây bút, trong lòng giờ đây hoàn toàn trống rỗng, chẳng còn chút cảm xúc gì nữa. À, vẫn còn chứ, một ý nghĩ vẫn còn rất mãnh liệt trong đầu nó lúc này ... “phải chấm dứt thôi”.

...

Những chỗ như Ban Tham Mưu, Ban Chính Trị, Ban Hậu Cần - Kỹ Thuật. Chỉ khi có nhiệm vụ hay ai gọi lên thì mới được lên, chứ lính thường mà bèn mắng lên là bị chửi chặc. Duy nhất chỉ có dưới Hậu cần là

ít sĩ quan, bình thường Giang hay xuống buổi tối để kiểm Khoa, chứ ban ngày mà lên hỏi tìm anh chẳng dám. Mấy bữa nay trong nhà ăn cũng chẳng thấy Khoa đâu, có hôm Giang bạo gan đi vào trong phòng tìm luôn, nhưng chẳng có ai. Cũng hơn cả tuần rồi, không biết Khoa có xin về không nữa. Thiệt khổ quá, sao mà cứng đầu quá không biết, giận gì giận dai hơn đĩa nữa. Cả tuần nay không bị ngắc nhéo, không được ôm hôn sao thấy khó chịu trong người quá, nếu gặp lại được anh sẽ cho nó biết anh nhớ nó đến nhường nào, mặc cho nó cười anh vì anh làm huê trước, hay nó xiên xỏ thế nào cũng được, miễn được gần gũi với nó là anh vui rồi. Nghĩ tới đó, Giang cười khẽ.

Và sau một tuần mong mỏi trong dai dẳng, cuối cùng anh cũng thấy bóng dáng của nó trong nhà ăn. Giang ăn vội phần cơm rồi ra cái bật thềm ngay hành lang phía sau dãy nhà ăn ngồi. Cái hướng mà Khoa hay đi về, chờ mãi, đến khi chỉ còn lác đác vài đứa trong nhà ăn. Giang ngóng tới ngóng tui, cuối cùng cũng thấy Khoa đi ra. Cả cái hành lang dài giờ chỉ còn có hai đứa, Giang háo hức đi tới trong khi nó vẫn còn đứng im đó. Hai người nhìn nhau không nói gì, bất giác anh vòng tay ôm nó, môi anh kề sát vào ... và nó quay mặt đi nơi khác.

Chưa bao giờ anh thấy nét vô hồn lại hiện rõ trên đôi mắt buồn đó. Nó đưa tay đẩy nhẹ anh ra và bước đi tiếp. Giang chạy ngược lại, đứng trước mặt nó, lóng ngóng:

- Em còn giận anh nữa hả? Thôi cho anh xin lỗi, nha Khoa!

Nó vẫn nhìn anh, chẳng có cảm xúc gì trong đôi mắt đó.

- Em sao vậy? Đừng có lạnh nhạt với anh vậy chứ?

Nó vẫn nhìn anh!

- Khoa ... nếu như vậy mà em thật sự giận anh, thì có đáng không hả?

Giang ngập ngừng nhìn vào đôi mắt đó rồi nói tiếp:

- Mấy bữa nay anh ở trong trung đội không à, anh đâu có đi đâu đâu? Đâu có đi leo rào ra ngoài nhậu nhẹt nữa đâu, anh hứa gì với em anh vẫn giữ lời mà! Em nói đi, giờ em muốn anh hứa gì, làm gì cho em nữa, anh cũng làm hết! Em nói đi, nói đi Khoa!!!

Nó vẫn im lặng. Giang chỉ thấy nó cười nhẹ rồi một giọt nước mắt long lanh nhỏ xuống!

- Khoa, anh nhớ em, ANH NHỚ EM LẮM. Đừng bỏ anh đi nữa!

Nó quay lại nhìn anh, cái cười mỉm kèm theo vài giọt nước mắt nữa rơi xuống. Rồi nó lại bước đi tiếp.

- KHOA, em quay lại đây đi, EM ĐỪNG NHƯ VẬY NỮA! KHOA!!! ...

“Không phải ... đó không phải là giận hờn vu vơ đâu. Có cái gì đó quyết liệt và dứt khoát trong đôi mắt đó lắm. Không phải Khoa đang đùa giỡn với mình đâu ... Em sao vậy Khoa? Cho anh một cái lý do gì đó đi. Sao em lại im lặng như vậy chứ? Em có thể nói dối mà! em nói đi, bất cứ từ nào cũng được ... em nói đi!”

...

Nó đưa tay lau nhanh giọt nước mắt, chân vẫn cứ bước dù sau lưng có một người đang rất mong nó quay lại.

“Khoa!”

“Khoa?”

“Khoa chết rồi ... anh đừng kêu cái tên đó nữa!”

“Tất cả ... kỷ niệm, yêu thương, nỗi nhớ ... đều chết theo cái tên đó rồi. Anh đừng kêu em là Khoa nữa.”

“Muốn anh hứa gì, làm gì cho em? Điều em muốn em đã từng nói với anh trước khi em rời xa anh đó! Anh quên rồi sao? Hay trong thoáng qua anh không nhớ? Nếu có một lúc nào đó anh nhớ lại, thì hãy cố gắng thực hiện, anh nhé!”

Nó cười nhạt.

“Tự dừng lại mất tiếng lúc này? Hay thật! Như vậy là được rồi, khỏi phải nói thêm gì nữa!”

“Mình đã quyết định được rồi đó. Từ nay mình sẽ cố ... cố quên Giang và cố tập sống trong một cuộc sống không có Giang.”

Tưởng sẽ yên lòng với cái suy nghĩ đó, nó về phòng rồi lại đổ nhào xuống giường và bật khóc.

...

Buổi trưa thật êm ả, chốc chốc lại có vài cơn gió mạnh tạt ngang qua chỗ Giang ngồi. Dây hành lang dài hun hút làm Giang cảm thấy như đang bị lạc lỏng, chơi vơi ở một nơi nào đó. Trong đầu lúc này chồng chất những lý do, suy nghĩ và những câu hỏi. Chợt, Giang nhớ lại lúc anh và nó gặp nhau, rồi cái buổi chiều lộng gió hôm đó, từng câu từng lời của lúc đó, Giang thở dài. Không lẽ sẵn cái chuyện anh và nó giận nhau, nó lại đem cái lý do đó ra nữa sao? Nhảm nhí thật, cái lý do đó lúc này chả có sức thuyết phục chút nào. Đúng ra nó hoàn toàn không ăn khớp với cái ánh mắt của Khoa lúc đó. Không được, chẳng có cái chuyện anh lại chịu trận như hồi đó nữa đâu, ngày mai anh sẽ xuống gặp nó, nói cho thật rõ ràng mọi chuyện. Bây giờ về ngủ trưa đã, buồn ngủ quá rồi. Giang đứng dậy, lững thững đi về phòng.

Và ...

Chưa bao giờ! Cảm giác của ngày xưa lại hiện rõ mồn một như lúc này. Bực tức và hoang mang, Giang bước những bước chân thừa đi khắp nơi dù chẳng biết mình đang bước đi đâu nữa.

...“Đồng chí kiểm Đông Triều hả? Đông Triều được điều đi công tác rồi, chưa biết chính xác ngày về nữa. Có gì không để tôi nhắc lại với chỉ huy ở đây cho!”

“À thôi, hỏi thăm thôi, cảm ơn!”...

Ngay lúc đó, Giang chỉ muốn túm lấy thẳng liên lạc của Ban Hậu cần mà cho nó một trận. Bực thật, liên lạc các Ban giống như là thư ký vậy, ai đi đâu làm gì đều phải nắm được hết. Đằng này nó chỉ biết lấp lửng!!! Hồi có bực không chứ?

“Sao lúc nào em cũng chọn cái giải pháp là bỏ đi vậy?”

“Sao lúc nào em cũng bắt anh phải đứng đó mà nhìn em quay mặt đi vậy?”

“Hay là em vẫn còn mong muốn điều đó? Điều mà trước khi bỏ mặc anh, em đã nói. Lúc gặp lại anh tưởng có thể sẽ làm cho em quên được. Nhưng hình như em vẫn nhớ, và hình như em luôn mong chờ một ngày nào đó anh và em giận nhau, thì em lại đem cái lý do đó ra thêm lần nữa!”

“Tại sao em không ngồi lại đây, cho anh nhìn vào mắt em và cho em biết những gì đang diễn ra trong anh? Tại sao vậy Khoa?”

Tự nhủ đó chỉ là chuyện đi công tác, rồi Khoa cũng sẽ trở về. Và Giang sẽ không để chuyện đó lại diễn ra thêm một lần nữa đâu!

...

- Ủa, tao tưởng mày cảm luôn rồi chứ? Nói được rồi thì nói câu nào dễ nghe chút, nãy giờ tao tưởng mày đang nói sán đó Triều!

Dù cái mặt ra vẻ nghiêm trọng nhưng miệng của ông Lâm vẫn cười, nó vùng vằng:

- Em nói thiệt, anh đừng có giỡn kỳ quá nha anh Lâm!

- Không có được, mày mới hết bệnh, còn chưa khỏe, đưa mày đi lên đó rồi có chuyện gì thì ai khiêng mày về đây được?

- Anh đừng có nói khùng nói điên nha, em nói em đi được là đi được mà! Kỳ thực tập này anh cho em đi đi. Đi mà anh Lâm, năng nỉ anh Lâm đó!!!

- Sao mày làm khó tao quá, mày nhắm chừng cũng đủ biết là không có được mà.

- Rồi! Anh nhớ nha, tuần nào tháng nào em cũng ở lại đây trực cho anh về nhà với vợ con, giờ anh đối xử vậy với em đó!

Ông Lâm bực bội nhìn nó, rồi chép miệng:

- Thôi được rồi, đừng có tra tấn tao nữa, chiều nay họp giao ban tao đề xuất cho, còn được hay không thì hên xui nha.

Triều cười một cách tinh ranh:

- Anh nhớ mấy lần trước em chỉ anh mỗi lần đề xuất việc gì lên, thì phải nói như thế nào hông?
- Thôi tao thấy chắc lần này không được quá.
- Hihi, anh cứ thử đi anh Lâm. Có bao giờ anh cãi lời em mà làm đúng không? Hả anh Lâm? Hihihi.
- Mày đó! Cứ như là ma đưa đường quỷ dẫn lối cho tao làm chuyện gì đâu không à.

Ông Lâm cốc đầu nó một cái, nó xoa xoa cái đầu rồi lè lưỡi:

- Thì anh được về nhà, em được đi công tác, còn chuyện ai ở lại trực thì có nhà nước lo rồi, anh lo chi nữa? Hehe.

Tất nhiên, với cái miệng của ông và cái đầu của nó, mọi việc đều có thể làm được. Nói là thực tập cũng chưa đúng, chính xác là đi tập huấn chuyên ngành. Hằng năm tất cả các đơn vị và trường quân sự trong QK7 đều tổ chức những đợt tập huấn dành cho sĩ quan sắp ra trường. Ví dụ một cái là học viên của trường sĩ quan Thông tin ở Nha Trang sắp ra trường thì được điều đi tập huấn ở các nơi có binh chủng thông tin liên lạc. Từ cách quản lý và chỉ huy bộ đội đến sử dụng các loại máy để liên lạc, tất tần tạt về binh chủng thông tin. Sĩ quan thực tập hằng năm về trung đoàn nó nhiều lắm, từ Bộ binh cho đến các binh chủng khác. Và ngược lại, trung đoàn cũng đưa những sĩ quan ở các cơ quan và tiểu đoàn đi thực tập ở các đơn vị khác trên toàn QK7.

Chuyện của ông Lâm và nó hết sức bình thường và chẳng có gì ghê gớm. Ông Lâm thực chất chỉ là sĩ quan dự bị, chưa được công nhận là sĩ quan chính thức. Nếu muốn thì ông phải đi học ở Học viện Hậu cần QK, nhưng nếu ông đi thì ai sẽ ngồi ở cái phòng Quân Nhu? Nếu để nó ngồi vào đó thì không thể, vì nó chỉ là lính được kiêm chức thôi, chức trách và nhiệm vụ của sĩ quan ở Hậu cần nó có biết gì nhiều đâu? Xui xui nếu Tổng cục Hậu cần QK7 có xuống kiểm tra bất chợt công tác hậu cần của trung đoàn, mà để thằng lính làm hết công việc của sĩ quan như nó, thì nguyên cái Ban Hậu cần chỉ có mà đội quân. Cho nên là kỳ tập huấn này nó sẽ được đi, học để hiểu biết thêm về Hậu cần, rồi khi nó về, khi ông chủ nhiệm Hậu cần thấy nó đã đủ kiến thức để thay thế ông Lâm thì sẽ tới lượt ông Lâm đi học, chỉ một thời gian ngắn thôi. Bây giờ mới là tháng 5, tháng 9 mới tới đợt huấn luyện tân binh thứ hai trong năm. Mà tân binh vào thì cái phòng Quân Nhu mới có chuyện để làm, chứ bình thường toàn ăn với ngủ! Nhiều lúc nó nghĩ anh Vinh sao hay thiệt, bình thường phòng Quân Nhu có chuyện gì để làm đâu? Đã vậy anh còn cho nó làm trợ lý Quân Nhu nữa, mà công việc chính của nó chỉ là ở đó ăn với ngủ với thôi, y chang ông Lâm! Và chuyện đó cũng chẳng có gì ghê gớm ... chỉ khác chút xíu là khi nó đi rồi, thì ông Lâm cũng đi về nhà luôn, cái phòng đó giờ có thằng liên lạc Ban Hậu cần coi và dọn dẹp rồi!!!

Bây giờ nó chẳng màng tới cái nơi nó sắp đến như thế nào và sẽ làm gì, nó chỉ biết đi là đi! Nhưng thực ra là đang trốn tránh.

...

Xe của đại đội Vận tải đi về BCHQSTP(Bộ chỉ huy quân sự thành phố - CMT8). Lâu lâu mới được ra đường, nhìn khung cảnh bên ngoài sao lòng nó nao nao quá, nó muốn về nhà ghê luôn. Xe chạy vào BCH, dừng trước cái nhà nào nó cũng chẳng để ý nữa, một lúc sau có khoảng 5, 6 ông sĩ quan đi lên xe, đeo quân hàm của Hậu cần, chắc là sĩ quan Hậu cần đi tập huấn. Rồi chiếc xe bắt đầu đi ra ngoài.

Cảnh vật xung quanh bắt đầu thay đổi ít nhiều, những ngôi nhà thưa dần, thay vào là những màu xanh của cây lá. Ngồi trên xe nó chẳng buồn ngủ chút nào, nó cứ nhìn từng hàng cây mọc lộn xộn dọc hai bên đường, rồi nhìn lại nhìn trời, chốc chốc lại đuổi mắt theo những đám mây đang bay, lúc này đây trong lòng nó chẳng còn tâm trí nào để thưởng thức thiên nhiên hay cố gắng chớp mắt một chút, chắc tại trong lòng nó đang bận suy nghĩ chuyện khác. Cái ông sĩ quan ngồi kế bên nó quay qua hỏi han một chút rồi chớp mắt ngủ tiếp, nó tranh thủ hỏi về cái chuyến đi lần này rồi lại thở dài ngao ngán, bây giờ nó nữa muốn đi

nửa muốn không đi, chắc cái nơi xa xôi nó đang sắp đến làm nó ngán ngẩm đôi chút. Biết vậy nó không hỏi đâu!!!

Xe đang đi vào địa phận tỉnh Lâm Đồng.

Triều nhìn quanh, đồi núi trập trùng mỗi lúc dày đặc, từ hai bên đường, những thửa ruộng bậc thang đổ dài từ trên dốc đồi xuống, y chang một cái núi cát khổng lồ với những gợn sóng do gió tạo thành. Đẹp quá, nào giờ chỉ thấy ruộng bậc thang qua sách báo, có bao giờ được nhìn tận mắt đâu! Chiếc xe vẫn chạy nhanh, tiếp theo hình ảnh những thửa ruộng là những vườn cà phê rộng mênh mông. Những bụi cà phê được trồng thành một hàng dài, cái cây cà phê nhìn ngồ ngề ghê nơi, nó không cao lắm, tròn tròn giống như những khóm cây được cắt tỉa ở trong công viên thành phố. Nếu có cơ hội, nhất định nó phải hái được cái trái cà phê xem nó ra thế nào!

Đến chập tối cũng tới nơi, ánh chiều tà còn vương vẫn chút ít phía chân trời cũng làm cho Triều nhìn rõ được khung cảnh xung quanh. Ôi ... người ta nói Đà Lạt là thành phố mộng mơ quả là không sai mà! Những ngôi nhà nhấp nhô theo địa hình, thêm nữa toàn bộ khung cảnh lúc này nhuốm một màu đỏ của hoàng hôn làm nó cứ nhìn mãi, nhìn mãi. Đến nơi lúc nào không hay.

BCHQS tỉnh Lâm Đồng nằm trong thành phố Đà Lạt, khuôn viên không rộng bằng BCHQSTP. Trên xe tính luôn tài xế cả thấy hết chín người. Một ông sĩ quan đại diện ra giới thiệu tên và chức vụ niềm nở chào hỏi tất cả! ... Đến giờ nó chẳng buồn ăn lấy miếng cơm, chan một ít nước canh vào cái chén, nó cố húp cho nhanh rồi đi ra, giờ mới là chập tối thôi. Mấy ông kia chắc đi nghe phổ biến nhiệm vụ rồi. Chán quá! Ngồi một mình trên cái bậc tam cấp, Triều duỗi thẳng chân, đung đưa hai cái bàn chân qua lại rồi lại suy nghĩ mông lung.

- Ê, đ/c(đồng chí) gì ở GD ơi, lên xe nè!

Ông sĩ quan lúc này đi chung xe gọi nó, nó đứng dậy đi lên phía trước xe ngồi. Lúc này chỉ còn lại ba người, nó quay qua hỏi chú tài xế:

- Ủa mấy người kia đâu rồi anh?

- À mấy người đó được điều ở lại làm công tác tại chỗ rồi. Chỉ có em với anh kia là đi làm công tác dân vận(tuyên truyền, củng cố đời sống) chung với tụi đang đóng quân ở trên đó thôi, tại trên đó thiếu người có chuyên môn về Hậu cần.

Triều ngơ ngác nhìn chú tài xế rồi hỏi tiếp:

- Ủa mà ... ở trên đó là ở đâu anh? Rồi tụi nào đang đóng quân ở trên?

- Chút chớ lên đó là biết, mà cái tên chỗ đó là gì quên rồi? Đi có vài lần nên cũng không nhớ rõ lắm?

- Nhưng ... nhưng mà tụi nào đang đóng quân ở đó?

Ông sĩ quan ngồi kế bên quay qua tiếp lời, cũng là lúc kết thúc câu chuyện đường dài của ba người:

- Bộ đội biên phòng đó!!!

Đến lúc này Triều đã bắt đầu thấm mệt, nguyên cả một ngày đi đường với cái bụng đói meo làm nó khó chịu. Chiếc xe chạy vào một nơi mà nó không biết nên gọi là thôn hay là bản, làng gì đó nữa. Nhà mái ngói với nhà lá xen kẽ nhau. Điểm đặc biệt làm nó chú ý là trong mỗi nhà chỉ có ánh vàng của ngọn đèn dầu nhỏ nhoi, tuyệt nhiên không thấy một ngọn đèn trắng nào. Bất giác nó thấy chán chường!

“Trời ơi trờiiiiiiiii. Mình đi vào cái nơi rừng rú nào đây? Hình như mình đi chuyến này là bị hố rồi hay sao đó? Hic hic”.

“Nghĩ tới nghĩ lui, sao thấy mình giống con cừu đi lạc đàn quá? Cái nơi này có thú dữ không ta? Có ai ăn thịt mình không ta? Nhìn sơ qua là đã thấy lạc lõng một phần rồi ... huhu!”

Cuối cùng xe cũng dừng lại ở một cái cổng tạm bợ bằng gỗ, một thằng lính ngồi trong cái chòi chạy ra hỏi han vài điều với bác tài, rồi chiếc xe đi vào trong. Xe dừng trước một cái nhà hai tầng. Nó đoán là nhà của ban chỉ huy nơi này vì kiến trúc cái nhà này chả khác gì mấy cái nhà chỉ huy trung đoàn ở trung đoàn của nó.

Tiếng còi ngủ vang lên, như lần át những câu nói của hai ông cán bộ đang trao đổi với nhau. Cái tiếng còi buồn đến nỗi quên thuộc làm nó chợt ... buồn ngủ. Nó quay qua ngắt lời cả hai:

- Đ/c ơi tui mệt quá, giờ mình nghỉ ở đâu vậy? Tui vào ngủ trước được không?

- À, đ/c buồn ngủ thì cứ ngủ trước đi, cái dãy nhà tường bên trái đó, rồi cái phòng kế cuối, vào trong đó rồi có người sắp xếp chỗ cho đ/c.

- Ủ, cảm ơn!

Đeo cái balô nặng trĩu trên vai, nó lủi lủi theo hướng ông sĩ quan hồi nãy vừa chỉ. Cái phòng kế cuối dãy rồi, vài bước nữa là được ngủ rồi. Còn cách cửa phòng một đoạn, trước cửa có một thằng đang đứng, khoanh tay nhìn nó đang lững thững đi tới. Trục giác cho biết có ai đó đang nhìn nó chằm chằm, Triều nhìn sơ qua một chút rồi đi vào phòng, đập vào mắt nó là cái giường trống đã giăng mùng ở phía cuối của dãy giường sát tường. Cơn buồn ngủ như chi phối toàn thân nó, từ hành động đến ý thức. Triều chẳng buồn chào hỏi mọi người, dù mọi hướng nhìn đang đổ dồn về nó, Triều lại cái giường cuối đó, buông nhanh cái balô xuống đất, đặt cái nón kêpi lên cái balô và cởi đôi giày ra, nó leo lên cái giường nằm ngủ ngon lành, chẳng kịp thay bộ đồ K03 ra nữa ...!

...

Chập chờn trong cơn mơ. Triều vẫn cứ bước đi mà không sao quay lại được, đôi chân không nghe theo mệnh lệnh của nó. Nó quay lại, nó thấy Giang vẫn đứng im đó, còn nó vẫn cứ bước dù mọi cố gắng kêu gào đang kẹt cứng trong cổ họng. Đến khi hình bóng của Giang biến mất khỏi tầm mắt, nó bắt đầu khóc, cô đơn và tiếc nuối tràn ngập trong mọi suy nghĩ. Nó khóc rất nhiều ... dù đôi chân vẫn cứ bước đi ... và miệng vẫn ngậm chặt ...

...

- Dậy đi ăn sáng nè đ/c ơi.

Cái lay người làm Triều chợt tỉnh, chớp chớp mắt vài cái rồi ngồi dậy. Thói quen hằng ngày là đi vào phòng đánh răng rửa mặt, nhưng hình như ở đây không có phòng tắm thì phải?

- Ra nhà tắm sau nhà vệ sinh đi, ca mức nước để dưới gầm tủ súng kìa, đừng có ra đó thọc tay vào hồ nha!

Triều gật gù rồi lại mở balô, lấy cái bàn chải, cây kem đánh răng và chai sữa rửa mặt ra phía sau, cố gắng làm thật nhanh rồi đi ăn cơm. Đói quá rồi!

- Ủa nhà ăn hướng nào vậy đ/c?

Triều vừa cất đồ vừa hỏi, tới khi nó đi ra thì thằng kia chưng hửng:

- Chén dưa của đ/c đâu? Sao ăn cơm mà đi tay không?

- Hả? Ủa? Chứ không phải ...?

- À, lính thành phố có khác, nhà ăn để sẵn chén dưa, chỉ vào là ăn thôi chứ gì? Ở đây thì khác nha, nè tui còn dư cái chén nè, cầm đi rồi đi theo tui.

“Ờ ờ ... có vẻ thân thiện, nhưng mà mình mới chỉ gặp nai với thỏ thôi, còn hổ báo gì gì đó chưa xuất hiện mà? Mà nói chung mình giữ khê là được rồi!”

Hình như nó là một đứa cố ý chơi nổi hay sao đó! Trước khi đi ông Lâm có nói là mấy đơn vị ở vùng sâu vùng xa thì kỷ luật không có khắt khe như ở trong này, cho nên thay vì mang đôi dép râu được phát, nó mang nguyên đôi dép kẹp màu trắng hay mang ở nhà(nhà ở đây là ban Hậu cần), thêm cái áo trắng tinh mới lấy trong kho trước khi đi. Tất nhiên trong cái nhà ăn, nó là đứa mặc áo trắng duy nhất, giữa một rừng áo xanh lá, hết bàn này tới bàn khác nhìn nó mỗi khi nó bước qua. Oái oăm thay, cái bàn mà thằng kia dẫn nó lại là cái bàn cuối của nhà ăn, giống như đi một vòng trình diễn vậy. Triều mắc cỡ đôi chút rồi ngồi xuống. Và một lần nữa nó lại làm sự tập trung cho xung quanh một cách bất đắc dĩ! Cái ghế gỗ của nó ngồi cao hơn mấy cái ghế của những đứa khác, thêm nữa nó cũng cao (1m77 mà!) nên ai đang ăn cũng ngược nhìn nó ... đang ngồi im! Vì thằng kia chỉ đưa chén, có đưa dưa đâu sao mà nó ăn được. Triều than trời trong bụng, đành ngồi chờ thôi chứ sao giờ? Buổi đầu tiên của ngày đầu tiên ở chỗ mới mà vậy đó ...

- Ê! Lính thành phố hả?

Thằng ngồi cùng bàn nhìn nó, nó trông theo, gật đầu một cái rồi cười. Trong lòng thấp thoáng sờ sợ. Tại vì lúc nó đi, ông Lâm ổng nói, lính thành phố là được ưu tiên nhiều thứ lắm, sướng nhất là lính thành phố, đi nghĩa vụ như ở nhà vậy, nên lính ở những vùng hẻo lánh khác thường ghét ngầm những thằng lính thành phố lắm. Tiêu biểu là nó nè, tự nhiên nó sợ bị ăn hiếp giữa cái chốn này quá, cái ông sĩ quan đi chung xe biến đâu mất tiêu rồi không biết???

- Đói rồi phải không? Cầm đôi dưa rồi ăn đi nè, tui no rồi!

Cái thằng vừa hỏi hồi nãy, nhìn nó cười và chìa đôi dưa ra cho nó. Triều thở phào trong lòng, nó đổ ca nước trên bàn rửa đôi dưa rồi cầm cùi ăn.

- Đ/c nhận công tác tại đây chưa?

- Chưa!

- Tối qua sao vào phòng không chào hỏi tiếng nào rồi ngủ luôn vậy?

Cả bàn thay phiên nhau hỏi, Triều nuốt đại miếng cơm rồi cười xoa:

- Xin lỗi mọi người, tại tui mệt với buồn ngủ quá! Mọi người bỏ qua nha.

- Thì đi cả ngày tới nên mệt vậy thôi. Mà sao giường trống nhiều, đ/c không nằm mà nằm cái giường đó vậy?

Triều ngậm đôi dưa trong miệng, chân mày nhướng lên:

- Ủa, giường đó của sĩ quan nằm hả?

- Không phải, trong phòng toàn chiến sĩ thôi, chẳng có sĩ quan!

- Chứ sao vậy?

- Giường của thằng Dũng đó, thằng đó khó chịu lắm. Xui xẻo thế nào mà nằm giường của nó!

Thấy ánh mắt của cả đám nhìn mình có chút gì đó căng thẳng, Triều cười như giải hoà:

- Thiệt là tối qua tui buồn ngủ quá, nên không có nói năng gì nổi hết. Vậy ở đây đ/c nào tên Dũng đâu? Cho tui xin lỗi nha.

Nó đưa mắt nhìn quanh để kiếm cái thằng mà cả đám đang nói, rồi một thằng khác nói tiếp:

- Thằng Dũng đi gác rồi, trước giờ cơm trưa nó về đó. Mà thôi đ/c bỏ đi, đừng kiếm chuyện gì với nó nữa là được rồi.

- Thôi, để tui xin lỗi một cái cũng được. Dù gì cũng mới tới mà ...

Có vẻ như khoảng cách nó tưởng tượng không lớn cho lắm. Mọi người rất niềm nở, tận tình với nó. Vì lính ở đây đều là dân ở tỉnh, về chất phát, thật thà rất dễ nhận thấy trong mỗi câu nói, cách ứng xử. Vậy mà ông Lâm làm nó xém nữa hiểu lầm mọi người rồi. Cả phòng có tất cả 17 đứa, ăn sáng xong còn có một mình Triều ngồi trong phòng, cả đám tụ nó ra ngoài làm công tác dân vận với người dân rồi. Ngồi một mình sẽ suy nghĩ lung tung, nó đang tính bước ra ngoài thì cái ông sĩ quan đi chung vừa vào:

- A! Đây rồi, đi theo anh lên nhận bàn giao nè!

3 tuần!

Triều sẽ ở đây 3 tuần.

Dù chẳng mấy để ý đến cái nơi ở buồn tẻ này, nhưng nó cũng cố hỏi vài câu lấy lệ. Đây chỉ là một cái doanh trại quân đội mới xây, không có quy mô và chưa có hệ thống như trung đoàn của nó. Nhiệm vụ chính của đơn vị này chỉ là canh gác vùng rừng và củng cố đời sống vật chất, tinh thần cho toàn bộ dân trong vùng. Đó! Công tác dân vận là vậy đó. Còn nhiệm vụ mà Triều phải làm cũng chẳng có gì khác ở nhà. Lập danh sách quân trang, quân dụng cần phát, lấy ý kiến trùng tu, sửa chữa, cấp mới trang thiết bị từ các đại đội, cấp đổi và phát thêm quân trang cho các đơn vị bạn tới phối hợp xây dựng nơi này.v.v... và điều đầu tiên nó

phải làm là hội ý với chỉ huy về việc xây dựng vườn tằm gia cho nơi này, vì nơi này chưa có vườn tằm gia sản xuất! Không khó đối với nó, những công việc này ở nhà nó đã làm rất rành rọt mà không cần ông Lâm. Chỉ có hơi mệt là phải ghi bằng tay từ đầu đến cuối, ở đây chẳng có máy in hay máy vi tính, những cái văn bản trình ký này phải chỉ có máy đánh thì đỡ quá. Nhiều lúc nó chẳng tin có một nơi trên đất nước Việt Nam lại thiếu thôn tiện nghi trầm trọng đến như vậy.

Sáng giờ cầm cúi ghi ghi chép chép, nó chẳng biết thời gian đã trôi tới đâu rồi, chỉ khi tiếng còi nghỉ vang lên, nó mới biết là tới giờ cơm trưa! Nơi này là vùng cao, nên giữa trưa trời cũng không nắng gắt lắm, nó đi bộ về phòng. Sao tự nhiên nơi này vắng tanh, chẳng thấy bóng dáng thằng lính hay sĩ quan nào đâu hết. Tới giờ cơm rồi mà ta? Triều đi về phòng, trong phòng cũng im ắng như bên ngoài, nó vừa đi vừa đưa tay vào túi quần, huyết sáo vang cả cái phòng nhỏ. Chợt nó khựng người lại khi vừa tới giường. Có một thằng ngồi ở giường kế bên, hai tay chống lên đùi đang nhướng mắt lên nhìn nó, cái vẻ nhìn không rời mắt này tự dưng làm nó sờ sợ.

Triều nhìn thằng đó cười đáp lễ rồi nó lại giường của mình, mở balô lấy cái chén, nó thay cái áo trắng và ... mang đôi dép trắng đi ăn cơm. Triều không nhìn cũng chắc chắn biết là thằng đó đang nhìn nó rồi nhìn đôi dép rồi lại nhìn nó, nó toan đứng lên thì thằng đó mở miệng:

- Đi đâu vậy?

Triều nhìn lại, cười mỉm:

- Đi ăn cơm, tới giờ cơm rồi!

Thằng đó khề nhếch môi cười:

- Cơm đâu mà ăn?

- Ủa ủa ... chứ ... tới giờ cơm rồi, mà không có cơm hả.

- Ở đây lính ra ngoài công tác nên ăn cơm ở nhà dân luôn, bếp trong này không có nấu buổi trưa.

- Chết ... vậy mấy người ở lại như tui với anh thì ăn gì?

- Những người gác chòi có phần cơm riêng, còn đ/c mới tới thì không biết!

Sau khi đáp gọn lỏn, thằng đó lại nhìn nó tiếp, còn Triều thì hai cái tay đan vào nhau, làm những hành động thừa.

- Ê!

Triều nhìn lên, lần này nó mới trực tiếp rõ thấy gương mặt thằng này, có nét hao hao giống Minh Đạo đóng phim Hoàng Tử Ấch mà hồi đó chiều nào nó với chị nó cũng ngồi xem. Nó nhướng chân mày nhìn thằng đó, kiểu như “kêu cái gì?”

- Kêu không trả lời, lính thành phố sao ngang quá vậy?

Triều xị mặt xuống, sao nó ghét cái từ “lính thành phố” ghê, nghe phân biệt quá:

- À ... ờ ... sao anh nói tui ngang?

- Gì? Chứ sao nữa? Mới vào không thèm chào hỏi ai tiếng nào, lẩn ra ngủ ngay, còn gọi thì không muốn đáp lại một câu nữa. Ý thức kém vậy?

Cãi lộn thì nó chẳng ngán, Triều vừa tính chống chế lại thì tự nhiên nó đưa mắt nhìn vào cái bản tên của thằng này: “Cao Duy Dũng”!

Cái tên nghe chả có kết cấu gì hết, nhưng quan trọng là cái thằng đó tên Dũng, thằng mà nó tính xin lỗi vì ngủ lộn giường. Giờ nhìn vào mắt thằng đó, Triều mới thấy tụi hồi nãy ăn cơm chung nói đúng. Thằng Dũng khó chịu quá!

“Ồ ồ ... thú dữ đã xuất hiện rồi ... phải thân thiện lại một chút nào, vì đây là lãnh thổ của nó mà? Hehe”.

Triều ngập ngừng, giọng nhỏ nhẹ hết sức:

- Ủa!!! Anh là Dũng đó hả? Tối qua đi đường xa mệt quá, nên không biết giường của anh mà vào nằm đại, cho xin lỗi nha!

Ồ! - Từ nãy đến giờ Triều mới thấy nó cười một cách đàng hoàng - biết điều một chút thì sống được thôi! Đói chưa, ăn cơm nè.

Triều ngạc nhiên đáp lại:

- Ủa? ... Anh mới nói bếp ở đây không nấu cơm trưa mà? Cơm đâu mà ăn?

- Ăn chung phần cơm nè, vậy giờ có ăn không hay nhịn đói?

- Ủa ... thôi anh ăn trước đi, chờ tui một miếng được rồi!

Dũng ăn qua loa vài miếng cơm rồi để cái khay xuống giường, đứng dậy lại đầu giường, mở balô ra lấy cái quần đùi màu xanh lá. Nó cởi áo, thay đồ rồi cúi xuống gầm giường lấy cái ca mức nước. Triều nhìn theo cho đến khi nó ra khỏi cửa.

“Cái tướng cứng cáp giống Giang, có điều thấp hơn mình, nhìn chắc cao khoảng 1m6. Mặt na ná Minh Đạo, đến cái cười tươi cũng giống y chang, tính tình thì khó chịu, ăn nói có chút cộc cằn. Nói chung ... tránh xa ra càng xa càng tốt.”

Ngồi một mình đánh giá người khác, Triều tủm tỉm cười rồi lại thoáng buồn. Sao đi đâu cũng thấy một chút hình bóng của Giang hết vậy? Nó nhớ lại cái mục đích chính của chuyến đi lần này rồi lại thở dài, sau đó ... lăn ra ngủ trưa. Buổi trưa đầu tiên của ngày đầu tiên!

Còi báo thức vang lên, Triều lò mò ngồi dậy. Dù biết chả có ai trong đây lúc này, nhưng tiếng còi vẫn vang lên như thường lệ. Nó ra ngoài sau rửa mặt, rồi sực nhớ là quên đem theo ca mức nước. Làm biếng quay lại, nó cố gắng vệ sinh thật nhanh rồi đi vào trong. Và chuyện sẽ chẳng có gì um sùm nếu thằng Dũng không đi ra, nếu thằng Dũng không thấy mặt nó ướt nước và nhìn xung quanh tìm xem ca mức nước đâu? Tất nhiên thằng Dũng làm nó một tảng, coi bộ nó tỉnh ngủ hơn hẳn so với cái việc thò tay vào hồ mà vốc nước mắt lên mặt. Sau đó Dũng còn tặng nó một câu trước khi nó kíp quay đi:

- Lính thành phố làm biếng!

“Moá, có cái ca mức nước ở đây, chắc mình đập vô đầu nó quá, cho nó bỏ cái tật khó chịu với người khác. Sao mình ghét cái thằng này quá không biết?”

Hình như cái doanh trại này nó không lớn lắm, hay tại ghét của nào trời trao của đó hay sao đó, mà đi đâu làm gì, nó đều đụng mặt thằng Dũng. Triều đi về căn nhà chỉ huy, cầm cụ viết cho xong mớ giấy tờ hồi sáng, nó chẳng buồn để ý xem có ai ra vào không. Nhưng nó cũng ngược lên nhìn trước cái cảm giác quen thuộc: bị nhìn chằm chằm ...

Sau vài giây đụng mặt, Triều cố làm lơ vẻ khó chịu một chút trên ánh mắt rồi quay trở lại viết tiếp.

“Ủa? nó đeo quân hàm Trung sĩ kìa, chắc là tiểu đội trưởng hay là gì đó. Mà tiểu đội trưởng vào đây làm gì chứ? Đâu có công chuyện gì cho nó ở đây đâu? Hay nó cũng như mình, là học viên sắp ra trường được điều đi thực tập? Ồi thôi kệ nó đi, đừng đụng chạm gì đến mình là được rồi!”

Mãi theo đuổi cái dòng suy nghĩ, nó sẩy tay viết sai một chữ, theo thói quen là sẽ tô đen chỗ đó rồi dùng bút xóa xóa đi, nhưng mà ... không có bút xóa. Kết quả là có một cái ô đen lác quẻ giữa tờ giấy đầy chữ ... Và kết quả nữa là thằng Dũng ngồi đối diện với nó, cũng ghi chép cái gì đó, và chợt thằng Dũng nhìn lên, thấy có nét bôi xóa trên trang giấy mà thằng Triều vẫn cứ viết tiếp, Dũng gắng giọng:

- Viết lại tờ khác, nham nhở vậy mà đem trình ký được à?

Dồn tất cả bức tức vào tờ giấy, Triều mạnh tay vo thành cục rồi ném vào tường, cục giấy dội trở lại, lăn dưới chân ghế thằng Dũng. Dũng chau mày nhìn nó, nó cũng chau mày nhìn lại rồi viết lại tờ khác. Dũng nhặt cục giấy dưới chân ghế đem bỏ vào thùng rác và ra khỏi phòng, vừa ra khỏi ngưỡng cửa, Dũng quay lại, vẫn chau mày, hai tay bỏ trong túi quần:

- Lính thành phố bướng thật!

Cửa phòng đóng lại, Triều ngồi thừ ra, chẳng màng viết lách gì lúc này nữa, nó cứ tức anh ách cái từ “lính thành phố”. Dám nếu nó nghe từ đó một lần nữa, nó sẽ ăn thua đủ với thằng khó chịu đó, đến khi thằng đó thôi không nói cái từ đó nữa. Tiếng còi báo kết thúc giờ hành chính vang lên, cũng như giải thoát nó khỏi căn phòng ngột ngạt. Triều đóng cửa đi về phòng, vừa lúc đó toàn bộ lính làm công tác ở ngoài cũng vừa về. Nhìn cả đám vừa đi vừa trò chuyện rôm rả, Triều thấy tủi quá, phải chi nó được ra ngoài đó, lao động nặng nó cũng chẳng ngán, miễn đừng gặp cái thằng khó chịu kia là được rồi.

Cái phòng thời điểm này mới rộn ràng tiếng người, cả đám vừa về là thay đồ ngay, áo thun quần đùi, cùng một trái banh trên tay. Cái thằng nhường cái chén cho Triều nhìn nó cười vui vẻ:

- Ra ngoài đá banh nè đ/c, giờ nghỉ rồi, thể thao một tí.
- À thôi, tui không biết đá banh, mấy đ/c đi chơi đi, tui ngồi đây được rồi.

Chợt nhớ ra điều gì đó, Triều nhanh nhẩu:

- Ý đ/c, cho tui hỏi, bãi thể lực ở đây có cây xà đơn nào không?

Ôm trái banh trên tay, thằng đó gãi gãi đầu trả lời nó:

- Bãi thể lực chỉ có những vật cản để chạy vũ trang thôi, không có xà đơn đ/c ơi!
- Ủa thôi, đ/c ra đá banh đi.

Triều thở dài tiếc nuối, nó đành đi vòng vòng ngắm cảnh. Đồi núi hùng vĩ làm nó thấy mình nhỏ bé và cô đơn quá, vẻ thanh tịnh của rừng núi và ánh hoàng hôn dịu nhẹ đang buông xuống càng làm nó suy nghĩ về những chuyện buồn nhiều hơn. Triều ngồi xuống, chẳng biết đang nhìn cái gì mà sao nó lại thấy mắt đang cay xè ...

Đến khi cảm thấy tâm hồn đã đủ bình yên với quá khứ, nó mới đứng dậy đi về, cũng là lúc tụi kia đá banh vừa xong, tụi nó đang lấy đồ đi tắm, Triều cũng vào lấy đồ đi tắm. Mà khi nó vừa đi vào, thì nó thấy thằng Dũng cũng từ hướng khác đi vào phòng, mình trần, người lấm tấm mồ hôi. Dũng nhìn Triều hơi lâu một chút rồi đi vô phòng.

“Ủa thằng này có đá banh đâu mà người nó mồ hôi không vậy? Nó đi từ hướng khác về chứ có ở trước sân đâu? Mà mắc gì nó nhìn mình kỹ vậy? Bộ cái mặt mới khóc có gì đó thay đổi rõ lắm hả?”

Đứng tần ngần một hồi, Triều vào phòng mở balô lấy đồ đi tắm. Do ca mức nước có hạn, nó ra trễ nên chẳng có cái ca nào, đành phải chờ hoặc dùng chung. Triều đi ra ngoài ... cố gắng tỏ vẻ bình tĩnh hết mức khi bước vào nhà tắm ngoài trời!

Ở trên này không có giống dưới trung đoàn của nó, cả đám ... tắm trường một cách vô tư. Nó tính mặc cái quần lót tắm, nhưng hình như nó thấy làm vậy càng tăng thêm vẻ nghi vấn về bản thân của mình trong mắt tụi kia. Nó không được làm vẻ ngại ngùng như lần đầu tắm chung với tụi đại đội 7 lúc trước, vì ở trên đó “nó khác”, còn ở đây “nó khác”. Nhưng cuối cùng nó quyết định chờ, vì nhà tắm đông quá, đâu phải có tụi trong phòng nó tắm không đâu? Ngồi ở ngoài ngắt vài cọng cỏ câu giờ, chợt có đứa đưa cho nó cái ca mức nước:

- Triều tắm đi nè!

Cái thằng đưa nó chén cơm nè, nhớ mặt mà chưa biết tên, nó cười như cảm ơn rồi vào tắm, nhà tắm đã bớt đông nhiều rồi. Tất nhiên để “đồng bộ” với đồng chí đồng đội, nó cũng ... tắm trường. Cố đè nén cái mắc cỡ xuống, nó ráng tắm lẹ rồi còn đi vào ăn cơm. Nhưng mà ... nước lạnh quá! Xối một cái mà rùng người, Triều ráng xối thêm một cái nữa rồi lấy dầu gội gội đầu.

Thiệt là ghét của nào trời trao của đó hay sao đó.

Thằng Dũng đứng kế bên nó từ nãy đến giờ, đang gội đầu, thấy có người lấy cái ca, nó nhìn qua rồi lại khó chịu nhìn đi chỗ khác. Dũng dù đang tắm cũng nhìn nó, kiểu nhìn không rời mắt làm nó khó chịu quá xá, nó bực bội:

- Đưa cái ca đây coi, xài xong để ở đây cho người khác xài nữa, để gì xa quá vậy?

Dũng chẳng thèm đáp lại lời nó, vẫn đứng đó tắm, nó khó chịu với tay lấy cái ca.

- Gọi đầu gì tới hai loại dầu gội vậy?

Dũng giũt lại cái ca từ tay nó, vừa múc nước vừa hỏi, nó cũng chẳng vừa, nó giũt lại cái ca rồi đáp:

- Một chai là dầu gội, một chai là sữa tắm, ủa mà biết sữa tắm là cái gì không vậy?

- Không? Đầu cho một miếng xài đi, tắm cái này không cần dùng cục xà bông hả?

Chẳng chờ nó đồng ý, Dũng chụp cái chai, xịt ra một đồng!

- Trời, một miếng mà gần hết chai rồi, đưa đây coi.

Dũng trả lời, giọng vẫn không giấu được vẻ thô lỗ, cộc cằn:

- Hết thì cho cục xà bông nè, làm gì ích kỷ vậy đ/c?

Chẳng thèm đôi co với thằng đó nữa, Triều tắm cho mau rồi đi vào. Nó lấy khăn lau khắp người, lâu lâu không quên nhìn thằng Dũng một cách khó chịu. Mặc đồ xong, nó không quên lấy luôn cái ca vào phòng. Dũng bực bội nhìn nó, miệng vừa mấp máy “lính ...” thì đã ăn nguyên một ca nước. Cái hồ này được xây bằng gạch ngói trám xi măng không cao lắm, đoán trước thể nào thằng khốn nạn đó cũng nói câu đó. Triều giũt cái ca rồi múc thật nhanh một miếng nước, đủ tạt vào cái mặt thằng đó khi nó chuẩn bị nói ra cái từ kia. Dũng bực tức ra mặt, còn Triều thì hí hửng cầm cái ca đi vào phòng, chuẩn bị đi ăn cơm! Buổi chiều của ngày đầu tiên trôi qua thật mau ...

Triều đi ăn cơm trong một tâm trạng rất phấn khởi, cũng không quên kể lại cái chuyện trong nhà tắm cho cả bàn nghe, tụi nó sùng sốt:

- Sao đ/c gan quá vậy, dám gây sự với thằng Dũng luôn hả?

- Ai kêu nó ba trợn làm gì, mà tui thấy nó có gì đâu sao mấy đ/c sợ nó quá vậy?

Anh Gia - Người dân tộc, cái anh cho nó chén cơm, đến giờ nó đã biết tên của anh đó, anh nói:

- Đa số mấy đứa trong phòng làm trái ý nó đều bị nó đánh. Nên chẳng đứa nào dám gây chuyện với thằng Dũng cả.

Triều ngạc nhiên, nó hỏi tiếp, chẳng có gì là sợ sệt trong giọng nói:

- Cái nào đúng thì thôi, nó đánh mình mình đánh lại, giờ thử cả phòng hội đồng nó coi, xem nó còn ba trợn nữa không?

- Đ/c hung hăng quá, đâu phải đánh nhau là giải quyết được gì đâu?

- Ờ đúng rồi, đâu phải đánh nhau là giải quyết được gì đâu đúng không? Vậy sao mấy đ/c để cho nó đánh vậy?

Cả bàn im re, Triều tự nhiên cảm thấy áy náy vì chất vấn quá đà, nó chuyển qua câu hỏi khác:

- Ủa thằng Dũng thường ngày có ra ngoài làm công tác không?

- Không có.

- Sao vậy, nó là con cháu gì của chi huy trưởng ở đây hả?

- Không, do yêu cầu công việc thôi, thằng Dũng không phải ra ngoài.

- Ủa vậy nó giữ chức gì vậy mấy đ/c? Tui thấy nó đeo quân hàm Trung sĩ kia!

- Thằng Dũng phụ trách bên kho Quân Khí, nó chỉ có nhiệm vụ bảo quản, sửa chữa và cấp phát súng cho các đơn vị thôi.

Ban Kỹ thuật trung đoàn nó cũng có phòng Quân Khí, cho nên nó cũng chẳng xa lạ gì với cái từ đó lắm, nó hỏi tiếp:

- Ủa thằng Dũng từ bên trường quân sự mới về luôn hả hay sao?

- Không có, nó đi lính trước tụi này, rồi đăng ký phục vụ lâu dài trong quân đội luôn, tạm thời trong phòng nó là trung đội trưởng kiêm chức đó.

- À, trung đội trưởng hả, hèn chi có quyền hành dữ, mà cũng đừng có lạm quyền quá, tui không có sợ đâu!

Cả bàn cười ồ:

- Lính thành phố có khác, gan cùng mình!

Triều cười mỉm rồi cầm cúi ăn cơm tiếp.

Cách đó hai cái bàn. Dũng vẫn không rời mắt khỏi nó.

Như những gì lúc ngồi trên xe nó thấy, trong doanh trại hay nhà dân ở ngoài đều như nhau: dùng đèn dầu thấp sáng. Nhưng trong này buổi tối tất cả phải ra ngoài, kiểm củi đốt lửa, rồi ngồi quây quần bên nhau. Lúc đầu nó tính vào phòng nằm, nhưng thằng Dũng ngồi ngay bậc thềm trước cửa, thêm nữa trong đó tối thui, nó sợ muỗi chích nên đánh ra ngoài đây ngồi. Cả đại đội ngồi vòng tròn bên đống lửa trò chuyện rôm rả. Triều trở thành tâm điểm khi hết đĩa này đến đĩa kia hỏi thăm. Nó say sưa đáp chuyện, đến khi đống lửa đã tàn, cả đại đội từ từ giải tán. Lúc này thằng Dũng tiến tới và nói:

- Trung đội tập trung thành ba hàng ngang đi, nhắc nhở một chút rồi vào ngủ.

Cả đám đứng lên xếp hàng, Dũng đứng trước nói lớn, giọng vẫn không mất đi vẻ khó chịu vốn có:

- Cả ngày lao động bên ngoài, các đ/c cũng mệt rồi nên cũng không có gì nói thêm. Riêng có chuyện này các đ/c cần lưu ý. Đoàn Thoại Đông Triều! Ra khỏi hàng, bước lên phía trước.

Triều bước lên, cả đám nhìn nó, nó thấy vẻ thông cảm trong đôi mắt từng đứa, tổng hợp tất cả vẻ thông cảm đó lại thành ... cái khó hiểu, nó dùng cái khó hiểu đó trong ánh nhìn cho thằng Dũng. Dũng vẫn nói lớn:

- Phê bình đ/c Triều trước trung đội. Ý thức tổ chức kỷ luật kém, coi thường kỷ luật quân đội, không chấp hành và tôn trọng chỉ huy, tinh thần làm việc chưa nghiêm túc. Đề nghị đ/c sửa đổi và các đ/c trong trung đội phải có nhiệm vụ hướng dẫn cũng như giúp đỡ đ/c Triều. Rõ chưa?

Cả đám vẫn im lặng. Triều cười thật tươi và cũng thật mỉa mai, nó trả lời:

- Đã rõ thưa đ/c ạ, nhưng tui xin đóng góp ý kiến một chút nhé. Sau này đ/c có nói chuyện thì nhớ xưng tên cụ thể hay đại loại thế nào cũng được. Chớ mang tiếng chỉ huy mà nói chuyện trống không vậy, mắc công đ/c vừa quay đi là ở đằng sau nó cười vào mặt đ/c đó. Biết chưa HẢ? Đ/C DŨNG?

Triều nóng mặt, nó đứng khoanh tay, mắt vẫn lăm lăm nhìn thằng Dũng. Cả đám vẫn im lặng, khi thằng Dũng mấp má môi định nói gì thì nó đã nhảy vào trước:

- Có vẻ như không phải một mình tui phải sửa đổi đâu nhỉ? Cũng có người phải xem lại cái cách hành xử của mình đó. Đi lính trước thì nên biết khôn hơn một chút đi. Nói ít hiểu nhiều! Thôi vào ngủ trước nha, chúc các đ/c ngủ ngon!

Triều cười mỉa trong câu nói rồi bước thủng thỉnh vào phòng, chắc cả đám vẫn đang trở mắt nhìn theo.

“Bố lão thật, trung đội trưởng của mình còn chưa bao giờ nói với mình những lời đó, mà thằng này lấy tư cách gì mà dám nói mình như vậy? Tao không phải cái đứa dễ bị đàn áp đâu, hình như mày chọn sai đối tượng rồi đó, thằng chó!!!”

Bực bội quá, nó giăng đại cái mùng rồi chui vào nằm. Mỗi cái giường đôi đặt cách nhau khoảng 1m5, giường trên nó không có ai nằm, mà giường nó nằm là giường kê cuối, giường cuối là giường của thằng Dũng. Ngày mai nó sẽ xin đổi giường.

Hình như thằng Dũng cho cả đám giải tán rồi, trong phòng chỉ có tiếng bước chân mà không có tiếng nói nào. Tự nhiên không khí trở nên nặng nề lạ thường, Triều dụi mặt vào cái chăn rồi bắt đầu ngủ. Kết thúc ngày đầu tiên ở chỗ mới!!!

Tuần thứ nhất.

Đã quá quen với cái việc ngủ nướng lúc ở nhà. Triều nhớ khi có người kêu dậy tập thể dục sáng, nó từ từ ngồi dậy rồi lại nằm xuống tiếp khi đã thấy mọi người ra ngoài hết. Mấy bài thể dục sáng nó đã quên sạch từ đời nào rồi, ra đó chỉ làm trò cười cho cả đám thôi. Nhưng chẳng thể ngủ tiếp được, nó ngồi dậy gấp chăn màn (hay còn gọi là gấp nội vụ, gấp xong rồi phải chỉnh sao cho nó vuông vức như là cái hộp diêm, hơi khó đối với những người lần đầu gấp). Xong xuôi, nó ra ngoài nhà tắm vệ sinh, vừa vào cũng là lúc cả đám tập thể dục xong, hình như trên này thể dục sáng chỉ có chạy bộ thôi thì phải, lúc ra khỏi cửa thấy trước sân có ma nào tập thể dục đâu? thêm nữa thấy lưng áo đấm nào cũng ướt mồ hôi, chắc là chạy bộ rồi. Triều giả bộ lại giường, chỉnh lại từng góc của cái nội vụ cho nó vuông vức, kế bên thằng Dũng cũng đang gấp nội vụ, nhìn thằng Dũng tỉ mỉ từng chi tiết từ lúc gấp cái mùng đến lúc gấp xong mà nó thấy ngứa mắt! Cả phòng tập trung chuẩn bị đi ăn cơm, thằng Dũng còn ở ngoài nhà tắm chưa vào. Triều cười một cách tinh ranh, nó nhảy qua giường thằng Dũng, dùng tay xốc cái nội vụ của thằng Dũng lên, giữ giữ cái chăn và kéo cho bung cái mùng ra, kết quả trên giường chỉ có một đồng tờ tả. Nó phần khối chưa từng thấy rồi lấy chén đũa đi ăn cơm. Vừa lúc nó bước ra cũng là lúc thằng Dũng bước vào ...

Tại cái nhà ăn dựng tạm bằng những thanh sắt trên cái nền đất lồi lõm. Triều ngồi hướng đối diện với cái chỗ mà thằng Dũng hay ngồi, cố ý để nó nhìn thấy mặt mình. Cả bàn vẫn cười nói rôm rả, hình như chưa ai biết chuyện gì, nó ngồi ăn mà cứ ngóng ngóng, sao chưa thấy thằng Dũng đi ăn nữa? Cơm xong, cả bàn giải tán, nó nán lại một chút rồi ra sau cùng.

Hai đứa chạm mặt ngay trước nhà ăn!

Dũng đứng chống nạnh, hất mặt nhìn nó, ánh mắt như muốn nói “tại sao?” nhưng vẫn không thiếu đi vẻ khó chịu vốn có.

Triều cười mỉm hết sức bình thường, ánh mắt như muốn nói “chưa hết đâu thằng khốn!” nhưng vẫn không thiếu đi vẻ dịu dàng. Nó lướt ngang qua thằng Dũng rồi tung tăng đi về phòng.

Như thường ngày, tất cả ra ngoài công tác, Triều vẫn đưng mặt thằng Dũng trong phòng làm việc. Có mấy ông sĩ quan qua hỏi thăm rồi hướng dẫn công việc cho nó, vẫn cứ ghi ghi chép chép, nó chẳng bận tâm thằng kia đang làm gì. Những người không ra ngoài công tác đều có phần cơm dưới bếp, tại hôm qua nó mới đến nên trong danh sách ăn cơm trưa không có tên nó. Mà những lúc vắng như vậy, nó càng tránh mặt thằng Dũng nhiều hơn. Hễ thằng Dũng ăn cơm dưới nhà ăn thì nó đem cơm về phòng, còn thằng Dũng ăn trong phòng thì nó ngồi nhà ăn. Hăm he với thằng đó vậy thôi, chứ hai đứa mà đánh lộn thì nó thua chắc! Nhìn cái tướng của thằng Dũng cũng đủ biết rồi!!!

Buổi chiều, Triều cố gắng kiếm một-cái-gì-đó để tập hít xà đơn, đi vòng vòng mà chẳng thấy có gì khả quan để tập được, nó thở dài ... rồi dừng trước một cái cây. Cành của cái cây này chẳng cao lắm, Triều nhắm vào cái cành mà nó chắc chắn là khả quan và vừa tầm. Và nó hít thử!

Đúng năm cái ...!

Không phải nó hít được đúng năm cái!

Nó dư sức hít thêm được nữa!

Đúng năm cái thì ...

“Rắc ... ”

“Á ... “

“Lột xột ... lột xột ...”

“Tôm ...!”

Rõ ràng nó thấy cái cành đó chắc lắm mà, nó chắc chắn nên mới dám hít thử đó. Nhưng có lẽ do xui. Và chưa bao giờ cái câu “té lộn cổ xuống ao” lại thấm nhuần từ ý thức đến thân xác của nó lúc này. Nó cùng cái cành cây té nhào xuống cái dốc, cũng hên là phía dưới chỉ có một dòng suối nhỏ thôi và cái dốc không dài lắm. Một nửa người ướt nhem, cái chân trái thì tê rần, cùi chỏ phải trầy trụa do chống xuống tiếp đất. Ể ẩm! nó nhớ khi đứng dậy. Đã đau chân còn phải đi lên cái dốc nữa. Nó đi cà nhấc về phòng, lúc này

nó mới nhìn rõ được cái chân trái: từ đầu gối kéo dài đến gần mắt cá, các vết xước chảy máu rất nhiều, dù vết thương không sâu lắm! Rất quá, tê quá!

Cũng hên trong phòng nó có tới 2, 3 đứa quân y lận.

- Thầy ngoài da thôi, đừng đụng chạm gì mạnh vào vùng này là được rồi!
- Cám ơn đ/c nha!
- Đi đứng thế nào mà té dữ vậy?
- Tui sơ ý bị vấp cành cây thôi.
- Lần sau đ/c nên cẩn thận một chút!
- Ủ ừ ...

Thay cái quần đùi và cái áo bị ướt, Triều ngồi chờ cả đám tắm xong rồi đi ăn cơm. Đi cà nhắc trên cái nền đất nhấp nhô quả là khó khăn! Tối hôm đó nó ngồi thờ lừ trước cửa, tất cả vẫn quây quần xung quanh bên đông lửa trại. Tự nhiên buồn quá, Triều mở túi áo, lấy cây bút của anh Bảo tặng ra ngắm nghía đôi chút rồi lại thờ dài ... Nhớ Giang quá! Dù cố đè nén và lảng tránh cảm xúc của bản thân, nó vẫn không tránh được nỗi nhớ bủa vây mỗi lúc ngồi một mình như vậy. Nó lại nhớ tới cái đêm mưa trên Quán y! Nó càng cảm hận thằng Hào bao nhiêu thì càng tiếc nuối cho Giang bấy nhiêu. Nghĩ tới đó, nước mắt nó lại trào ra tiếp ...

“Giang ơi Giang, anh đã quên được em chưa vậy? Anh đã hết thương em chưa? Em thì đang cố từng giây từng phút đây, dù rất khó và rất đau ...”

Triều lấy tay áo lau khô nước mắt, nó vịn tường đứng dậy đi vào phòng, từng bước tiến lại cái giường, nó giăng mừng ngủ trước! ...

Quả thật cái chân đã hết đau, nhưng nó cố tình tỏ vẻ bất tiện khi đi lại trước mặt thằng Dũng. Và nó đổi giường rồi, nó không nằm gần thằng Dũng nữa, mà... nằm giường trên của giường thằng Dũng. Nó nghe đồn cái giường tầng mà thằng Dũng nằm chả đứa nào dám nằm ở trên vì sợ phiền phức, thế là nó hí hửng đổi lên trên đó ngay. Leo lên leo xuống, nằm quay qua quay lại rung rinh cái giường, thằng Dũng ngủ không được, làu bàu cái gì trong miệng Triều không nghe rõ nhưng nó khoái lắm, nhất là đang lúc nó bị thương như vậy, thằng Dũng chả dám đá động gì đến nó đâu!

Như mọi buổi sáng, Triều đổ thừa cho cái chân đau, không ra tập thể dục, nó ngồi chăm chút từng nếp gấp cho cái nội vụ, chờ thằng Dũng vào, nó làm vẻ nặng nhọc khi leo xuống cái giường, rồi đi cà nhắc ra ngoài nhà tắm. Đến khi nó vào thì cả phòng vừa mới ra ngoài ăn sáng. Tự nhiên thằng Dũng đứng lại nhìn nó, cười nhếch mép rồi đi tiếp. Triều ngạc nhiên rồi đi vào phòng và... Triều nổi đóa khi nó nhìn lên cái giường nó. Cái nội vụ vuông vức bị đè bẹp dí!!!

Thằng Dũng chứ thằng nào nữa?! Tức mình, Triều dùng hai tay nhấc cái balô của thằng Dũng lên, mở sợi dây cột ra, nó dốc ngược cái balô xuống, đồ đạc trong cái balô rớt ra, văng tung toé trên giường. Triều giữ mạnh rồi quăng cái balô xuống đất. Nó hả hê đứng nhìn đống hổ lốn mà nó gây ra. Chợt nhớ, lúc xóc cái balô lên, nó thấy có cái bịch màu đen rớt ra sau cùng. Bản tính tò mò trỗi dậy. Cái gì mà lại cột trong cái bịch xộp đen mà để dưới đáy balô? Chắc cũng chỉ là cái gì đó dễ tiện và bí ỉm như chủ nhân của nó thôi!

Triều cười mỉm thật nham hiểm rồi mở nhanh cái bịch xộp đen ra ...

Một đống bao cao su!!!

Nổi da gà, tay chân luýnh quýnh, tự nhiên hành động và đầu óc trở nên rối bời hết sức!

Triều cột cái bịch lại nhanh hơn lúc nó mở, cảm giác lúc này cứ như là đang ăn trộm vậy. Nó vội vã gom đống đồ nhét đại vào balô rồi đi ăn cơm. Hình như nó quên mất nó với cái chân trái đang đóng kịch, chắc tại đầu óc đang ngổn ngang những suy nghĩ và suy đoán nên nó quên mất tiêu rồi! Và cả ngày hôm đó nó chẳng làm gì ra hồn, thằng Dũng vẫn cái tật lèm bèm mỗi khi nó làm cái gì sai, nhưng lúc này nó không nhìn thằng Dũng bằng ánh mắt khó chịu nữa, thay vào đó là sự khó hiểu và ghê sợ ...

“Ừa? Giữa cái chốn thâm sơn cùng cốc này, thằng đó xài bao cao su làm gì ta? Mà một đồng chứ chẳng phải 1, 2 cái!”

“Có khi nào nó ... thấy ghê quá, gớm ghê quá! ... thôi không nghĩ tới nữa!!!”

Vẫn nhìn đồng lửa trại đang bập bùng cháy, Triều nhắm mắt, lắc lắc cái đầu rồi đứng lên đi vào phòng. Thằng Dũng vẫn chọn cái chỗ ngồi là cái bậc thềm trước cửa, Triều vừa đi ngang qua thì thằng Dũng đứng dậy, kéo tay nó lại và hỏi:

- Triều đứng lại cho hỏi chút!

Nó giựt tay lại, giọng nói có sự pha trộn của phiên phức và ghê tởm:

- Nói!

- Từ lúc sáng, Triều có thấy ai lại lục balô của anh không?

“Gớm! sao không nói chuyện trống không như lúc trước nữa đi? Bày đặt xưng anh nữa, ý đồ gì đây?”

- Không biết!

Tưởng sẽ thoát được, Triều bất ngờ khi thằng Dũng vịn chặt hai vai nó lại. Ánh mắt chẳng khác gì ánh mắt của người bị phát hiện một điều gì đó:

- Chỉ có một mình Triều trong phòng, Triều đi ăn cơm trễ nhất! Anh nghi Triều lục balô của anh, giờ Triều có nhận không? HẢ? CÓ KHÔNG?

Đôi môi run bần bật, nó trả lời trong cảm giác đang bị bắt thóp:

- Khô ... không có, bỏ tui ra!

- Sao? Không chịu nhận à? Được rồi!

Dũng ôm chặt lấy nó, lôi nó vào trong, xô nó ngã xuống giường. Dũng thắp cái đèn dầu lên, Triều gượng dậy vụt chạy ra cửa thì thằng Dũng đã tóm nó lại ngay, hai gương mặt áp sát vào nhau, nó nghe rõ từng hơi thở của thằng Dũng:

- Bây giờ có nhận không? HẢ? Tại sao Triều lục balô anh?

Nó vùng vằng thật mạnh nhưng cũng chẳng suy suyễn được một chút trong vòng tay cứng ngắc đó. Cái cảm giác ghê rợn từ đêm mưa trên Quân y chợt hiện về rất rõ. Nó sợ, rất sợ ... và nó bật khóc, từng dòng nước mắt ngắn dài lăn trên má:

- Bỏ ra đi! Tui ... tui làm đó ... tui lục balô anh đó!

Dũng buông nó ra, lúng túng khi thấy nó khóc, giọng dịu đi khi nhìn thấy nó cứ lấy tay chùi nước mắt:

- Có làm gì đau đâu mà khóc vậy? Giờ trả lời đi! Tại sao Triều lục balô anh?

- Tại sao anh dè bẹp cái nội vụ của tui?

Dũng chống nạnh, hất mặt hỏi lại:

- Tại sao Triều phá cái nội vụ của anh?

Nó khựng lại đôi chút, rồi nói tiếp:

- Tui ghét anh! Anh áp đặt người khác quá đáng! Anh tránh xa tui ra! Đừng đụng chạm gì tới nhau nữa! BIẾN ĐI!!!

Dũng chau mày rồi cầm cái đèn dầu đi ra ngoài. Còn nó thì úp mặt vào gối khóc tiếp!

Chưa bao giờ cái cảm giác đau đớn, tội lỗi lúc đêm mưa hôm đó lại hiện về rõ mông một như thế này. Dù lúc này nó không bị bệnh, nhưng có vẻ nó cũng chẳng đủ sức chống cự lại. Nỗi sợ và sự tủi thân đang cùng nhau dày vò tâm hồn của nó từng phút giây từ lúc này!!!

Tuần thứ hai.

Chào cờ sáng đầu tuần!

Bộ đội biên phòng đeo cái quân hàm có nền màu xanh lá, cái viền quanh nón cũng màu xanh lá chứ chẳng phải màu đỏ như Bộ binh. Có một mình nó là màu đỏ giữa cái chốn xanh thắm thắm này. Lúc đi đội ngũ, những đứa cao phải đứng hàng đầu, rồi thấp dần xuống dưới, có một mình nó khác màu và khác người – cao mà đứng dưới cùng! Lúc đi đội ngũ ngang cái cột cờ, nó có cảm giác mọi ánh nhìn đang đổ dồn vào nó, làm nó xém tí đi sai chân!!!

Vẫn đứng mặt nhau chan chất mỗi ngày, nhưng nó cố tình làm lơ, và hình như có lúc nó cảm thấy không có sự hiện diện của thằng Dũng mỗi khi thằng đó kề bên. Chốc chốc Triều nhớ lại cái đêm hôm qua, nó lại cảm thấy sợ, từ lúc này phải cảnh giác cao độ với những thằng hay xấp xáp vào ôm như vậy, nếu không lại có chuyện đáng tiếc xảy ra nữa!

Chiều hôm đó Triều về phòng sớm, trước khi tiếng còi lúc 4h30 vang lên, nó đã đi tắm trước! Những lần gần đây, dù cho cái cái hồ nước rộng thênh thang, mỗi lần tắm thằng Dũng đều đứng kế bên Triều, mặc cho có lúc chỉ có hai đứa, nó cũng ráng lết lại đứng gần. Thiệt là bây giờ trong lòng Triều lúc nào cũng có một nỗi sợ thấp thoáng, nên tất nhiên lúc nào nó cũng đề phòng. Triều tắm xong cũng là lúc cả đám vừa về. Nó leo lên giường, xếp lại mấy cái áo, chờ tụi kia tắm xong rồi đi ăn cơm. Thằng Dũng cũng vừa vào phòng, nó thay cái áo K03 ra, vừa nói với cả đám:

- Tất cả tập trung lại nghe thông báo chút.

Cả phòng im lặng, nó vẫn đứng tai lên nghe từng lời của thằng Dũng:

- Tối nay tối lượt trung đội mình đi tuần biên giới, mấy đ/c ăn cơm nhanh rồi về chuẩn bị nhé!

Dứt lời, Triều nghe những tiếng cười thầm khắp phòng, nó chẳng hiểu nhưng đứa nào trong phòng cũng phấn khởi ra mặt. Dũng nhìn lên nó, nói:

- Riêng Triều thì ở lại, lát anh đưa cho Triều cái ổ khoá, mỗi lần ra vào nhớ khoá cửa phòng lại, tối mai cả trung đội mới về.

Nó âm ừ cho xong chuyện rồi loay hoay với đồng hồ tiếp. Cả đám đã ra ngoài tắm.

“Đi tuần ở ngoài biên giới??? Ừa thì đi tuần thôi mà, có gì mà tụi nó vui ra mặt vậy? Còn thì thăm cái gì to nhỏ với nhau nữa? Để chút hỏi anh Gia coi sao!”

Mà hình như nó cũng chẳng cần phải hỏi!!!

Lúc đang ngồi xếp đồ, nó nghe lồm được vài câu của thằng Dũng với đứa nào đang nói chuyện ngoài sào phơi, cái chỗ nó ngồi là giường cuối, nằm trong góc tường và khuất tầm nhìn từ ngoài cửa sổ nhìn vào ...

- Dũng còn giữ cái nào không, hay chút đi dọc đường rồi tìm mua luôn?

- Khỏi đi, còn nhiều lắm, đủ cho anh em hết mà.

- Ờ, vậy thôi ra đi ăn cơm đi! ...

Triều cố tưởng tượng câu chuyện theo chiều hướng tích cực hết sức có thể, nhưng làm vậy chẳng khác nào đánh lừa những suy nghĩ của bản thân? Nó chẳng muốn hỏi, vì nhìn bộ dạng là biết chẳng ai muốn nói ra, nếu muốn thì cả bàn đã kể với nó rồi. Vậy thôi, tụi kia không muốn nói thì nó không thèm hỏi, nó sẽ tự tìm hiểu mọi chuyện theo cách của nó! Cái lúc ăn cơm, Triều cố tình ăn chậm và lâu một chút, tất nhiên mấy đứa kia quơ đại vài chén cơm rồi lật đật đứng dậy về. Nó ngồi ăn cơm mà trong đầu cứ hồi hải theo đuổi những suy tưởng. Chợt có người khều vai nó, Triều quay lại nhìn cái thằng bàn kế bên:

- Có gì không?

Thằng kia hỏi, mấy đứa ngồi chung cũng đang nhìn nó:

- Trung đội 19 sao còn một mình đ/c ngồi ăn vậy?

- À, tất cả về sớm chuẩn bị đi tuần biên giới rồi!

- Chà, sướng nhỉ. Mà sao đ/c không đi?

- Không, tui ở lại! Ủa mà đi tuần có gì sướng vậy đ/c?

Thằng đó đứng dậy qua ngồi ăn cơm chung với Triều, câu chuyện lúc này chỉ còn có hai đứa:

- Tại đ/c mới tới nên không biết, anh em ở đây mong được đi tuần biên giới lắm.

- Vậy hả, mà đ/c nói tui nghe đi, có gì mà sướng vậy? Ra đó mua đồ hay gì?

- Nè, chuyện này không được bàn ở đây đâu, chỉ nói thầm với nhau thôi.

- Rồi tui biết mà, đ/c nói tui nghe đi!

Ừ - Thằng đó vừa nói vừa nhìn quanh đề phòng, âm giọng đủ cho Triều nghe - thứ nhất là nếu phát hiện có người dân nào vượt biên trái phép, tụi này sẽ bắt giữ và tịch thu hết tài sản mang theo ...

- Trời! Có vậy mà sướng gì? Phải tịch thu hết đồ rồi chia chát cho cả đám phải không? Mà mấy cái đồ đó có đáng là bao đâu?

- Đ/c để tui nói đã! Những người vượt biên thường đem theo tiền không nhiều lắm, nhưng đa số là buôn lậu trái phép.

- À, vậy là tịch thu hàng lậu rồi đem bán lấy tiền?

- Không phải!

Triều chừng hững nhìn vào mắt thằng đó tiếp:

- Ủa chứ sao? Thì bán đồ không phải của mình rồi lấy tiền xài, sướng quá chứ gì?

- Đồ tịch thu nộp lại cho nhà nước, có lấy thì mỗi người chỉ được vài món, không ai lấy nhiều cả. Chủ yếu là để giải toả!

- Hả??? Đ/c nói gì? Giải toả gì hả?

- Thứ nhất như đã nói, còn thứ hai. Trong những người vượt biên bị bắt, chắc chắn lúc nào cũng có con gái ...

Triều lơ mơ hiểu ra câu chuyện, nó cố không suy đoán lung tung mà nhìn vào mắt thằng đó và nghe tiếp:

- Lúc đó anh em sẽ được giải toả. Đó, đ/c hiểu chưa?

Rợn người với cái suy nghĩ vừa vụt qua, nó muốn đứng dậy đi về ngay. Nhưng bản tình tò mò lại chiến thắng, nó ngồi lại, cố làm vẻ bình tĩnh và xoáy vào câu chuyện:

- Đ/c nói lấp lửng vậy tui khó hiểu quá, có tui với đ/c à, thôi đ/c nói thẳng ra luôn đi.

- Ừ, thôi vậy cho đ/c dễ hiểu. Bộ đội ở đây đi tuần biên giới đều mang theo bao cao su, nếu gặp dân vượt biên mà có con gái, thì những cái bao cao su đó sẽ được dùng đến!

Triều cười giả lả, nó vẫn tỉnh bơ hỏi tiếp:

- Ủa mà, đi tuần một lần hơn 14, 15 người, chưa kể phối hợp với các đơn vị đóng quân gần biên giới nữa, nếu lỡ có 1 hay 2 đứa con gái thì làm sao đáp ứng cho cả đám được?

- Thì anh em thay phiên nhau, mỗi người một chút ...

Đôi mắt nhìn thẳng đó một cách tỉnh ranh, nó thì thầm:

- Ủa vậy ... đ/c có lần nào được giải toả như vậy chưa?

- Rồi! Haha, hai lần rồi đ/c à. Tiếc cho đ/c quá, đ/c được thử một lần là sẽ nhớ mãi.

- Trời, mấy cái chuyện đó có gì quan trọng đâu chứ.

- Có chứ đ/c! Đ/c là lính thành phố, có nhu cầu là giải quyết được ngay, đâu như lính tỉnh đâu, thiếu thốn lắm!

Triều ngậm chặt đôi đũa, hé môi đủ thốt ra câu hỏi cuối cùng:

- Nếu như đ/c nói, thì những lần như vậy đâu có khác gì làm tình tập thể đâu? Đúng không?
- Ủ, thường là vậy đó, nhưng chia sẻ với nhau một đứa con gái, anh em cảm thấy thoải mái hơn nhiều!
- Cám ơn đ/c nha. Đ/c không nói chắc tôi chết tui cũng không biết đâu!

Hình như thằng đó có nói câu gì đó, nhưng nó không nghe rõ, nó đứng dậy đi về rồi. Chính xác hơn là nó bay thật nhanh về phòng, rồi đóng chặt cửa. Gần 6h tối nhưng vẫn còn chút ánh sáng cuối ngày, Triều lại cái giường của thằng Dũng, nó từ từ nhấc cái balô ra khỏi cái giá để balô, cẩn thận lấy từng món đồ ra hết rồi sắp lại ngay ngắn như cũ. Nó tìm cái bịch xộp đen, như để đối chiếu với câu chuyện nó vừa nghe!

Không thấy cái bịch đâu!!!

Triều giận bản thân mình ghê gớm, chẳng biết giận cái tính tò mò làm nó mới khám phá ra một sự thật hay giận vì bản thân nó tin tưởng những người nơi này nhiều quá?!

Ghê tởm những con người làm ra vẻ thật thà, chất phát... Phát sợ những cái quan tâm của mọi người dành cho nó... Bây giờ chỉ thấy mỗi vẻ xấu xa bỉ ổi mà thôi ... Nó khinh bỉ tất cả!!!

“Hèn chi, cả đám trong phòng không dám đụng chạm vào thằng Dũng, chắc cũng cái lý do đó, tụi nó sợ thằng Dũng không cho tụi nó đi theo để ... Gớm quá, tởm quá! Lũ thực dụng, đầu óc chỉ có mỗi chuyện đó?”

“Nhưng tụi nó có ham muốn, hay có thích thú gì thì cũng kệ nó chứ? Quyền của tụi nó mà? Tụi nó được quyền làm vậy mà? Chẳng ảnh hưởng gì đến mình, sao mình lại muốn cấm cản và khinh bỉ tụi nó chứ? Tụi nó đâu có quan trọng với mình đâu? Mình quan tâm đến đời tư tụi nó làm gì nhiều cơ chứ?”

“Hay là mình vẫn còn ám ảnh? Vẫn còn sợ cái chuyện đó và mỗi lần nghe đến chuyện đó, mình lại ghê sợ tất cả?!”

“Mẹ bà cái đám thú vật!!!”.

“Thôi, mệt quá! gần hai tuần nữa là về rồi. Cái nơi này chẳng có gì để mình bận tâm suy nghĩ cả. Ngủ!!!”

Sáng hôm sau, Triều ngồi thờ ra, nó chẳng có hứng thú ghi chép gì nữa nên nó nằm lại trong phòng luôn. Chợt nhớ nó có đem theo mấy cuốn Trà sữa tâm hồn và báo 2! mới mua trước khi lên đây, nó lấy ra đọc đỡ buồn ...

“Bộp”

Bàn tay đặt lên vai làm Triều giật mình, nó nhìn lên. Là Dũng!

- Sao còn ngồi đây? Không đi làm việc à?

Nó ngạc nhiên hỏi lại:

- Ủa? Sao nghe nói đi tuần tới mới về mà? Sao ... sao về sớm vậy?

- Hỏi thì trả lời đi, sao còn ngồi đây?

“Ủa tới qua không được chơi gái hay sao mà lết về sớm vậy?” Nó lườm thằng Dũng, giọng khó chịu:

- Mệt, nghỉ bữa nay!

Triều quăng cuốn báo lên giường trên, nó đứng dậy tính leo lên nằm thì thằng Dũng giữ nó lại, kéo nó ngồi xuống, thằng Dũng cười, cười một cách đàng hoàng:

- Tụi kia tối mới về, anh nghĩ có Triều một mình ở nhà nên anh về trước!

Nó nhăng mặt, xích ra xa ngồi:

- Tự nhiên nghĩ có một mình tui ở nhà là anh về trước? Lý do gì nghe hay quá vậy?

- Ở nhà một mình buồn, có người nói chuyện đỡ buồn hơn chứ sao?

- Thôi thôi, dẹp đi. Tui nói rồi, tránh xa nhau ra, đừng đụng chạm gì đến nhau nữa! Vậy thôi!!!

- Anh không thích, anh muốn Triều ngồi đây nói chuyện với anh!

Vẫn cái giọng điệu áp đặt quen thuộc, Dũng chau mày chờ phản ứng từ nó.

- Anh muốn gì là người khác phải làm theo lời anh liền vậy hả?

Triều đứng dậy, nhìn thẳng vào mắt thằng Dũng. Thằng Dũng cũng đứng lên, khoanh tay nhìn nó:

- Anh là chỉ huy của Triều, anh có quyền quan tâm tới Triều, biết Triều đang cần và muốn cái gì!

Vậy hả - nó cười mỉa - Tui cần anh biến và muốn anh cút cho khuất mắt tui. Hiểu chưa? Anh được quyền thực hiện chuyện đó đó. Làm thử đi anh chỉ huy!!!

Nói xong, nó leo lên giường trên nằm, quay mặt vào tường. Thằng Dũng vẫn nói theo cho đến lúc nó nằm xuống:

- Cái thùng cạc tông anh để dưới gầm giường, anh cấm Triều mở ra. Cái lời thì đừng trách anh!

“Thằng khốn nạn! Một bịch bao cao su mà xài chưa đã hay sao mà giờ đem nguyên một thùng về? Hả thằng chó chết? Màm khởi thách, tao phá banh cái thùng cho màm coi nè!”

Triều muốn quay qua hét lên vào mặt nó, nhưng nó cố ghì lại. Nó quay qua và chờ thằng Dũng khuất bóng sau cánh cửa. Khi chắc chắn thằng Dũng đã đi, nó nhảy xuống giường dưới, lấy tay lôi cái thùng nhỏ ra thật nhanh. Trong lòng háo hức chờ thấy điều mà nó chắc chắn thì ... phía sau có tiếng đóng cửa!

Triều hốt hoảng quay lại, thằng Dũng đang đi vào, tiến sát lại gần nó:

- Lại chống lệnh! Bây giờ muốn sao? HẢ?

Mỗi câu nói là thằng Dũng dùng tay không chế nó lại, Triều chỉ còn biết áp ứng:

- Xin lỗi ... xin lỗi ... bỏ tui ra đi, tui không lục đồ của anh nữa!

- Lúc nào cũng ngang bướng, đến bao giờ thì mời nghe lời hả?

Chẳng khác gì so với lần trước, đôi tay cứng cáp đang siết mạnh người nó vào người thằng Dũng, nó nhìn thằng Dũng gần và rõ hơn bao giờ hết, trong ánh mắt của thằng Dũng nhìn nó, nó thấy có gì đó bất thường và ... tê dại. Linh tính mách nó phải tỉnh táo, nó quay mặt đi chỗ khác, giọng gần như hét lên:

- BỎ TAO RA!

- Hồn hả? HẢ???

Thằng Dũng càng siết mạnh hơn nữa. Dũng hả hê khi thấy nó nhăn nhó vì đau. Và càng bị siết vào người thằng Dũng, Triều càng cảm nhận rõ ... cái-kia của thằng Dũng đang “bất thường” từ từ, từng chút từng chút một!

Triều cố tạo một cảm giác thật bình tĩnh, nó gắng sức rút cái tay ra và tát thật mạnh vào mặt thằng Dũng. Dũng buông nó ra, lúc đó nó cảm giác như vừa thoát khỏi một cơn ác mộng đang chuẩn bị được lặp lại. Dũng xoa xoa cái má bị tát, giọng chẳng mấy là thoải mái nhưng có vẻ nhẹ đi:

- Ngồi yên đó, anh phải làm rõ chuyện này rồi Triều mới được đi. Nói! Tại sao lại tiếp tục lục đồ của anh hả?

Triều làm lơ, nó đứng lên đẩy thằng Dũng ra và đi ra ngoài thật nhanh.

- Đứng lại! Lì lợm vừa phải thôi nha Triều. Có nghe anh không hả? Muốn tối nay anh tập trung cả trung đội ra sinh hoạt phê bình một mình Triều không hả?

Nó quay lại, ánh nhìn và giọng nói không che nổi vẻ giận dữ:

- Về nhà tập trung cả nhà màm ra mà sinh hoạt!!!

Nó đá cửa đi ra ngoài phía sau nhà ngồi, hàng cây xào xạc ngay chỗ sào phơi là chỗ dừng chân của nó. Triều ngồi xuống, nhắm mắt và thở đều ...

“Hèn quá, may mắn quá, mình đã kịp bình tĩnh lại, nếu không chắc chuyện đó lại xảy ra lần nữa ... thằng khốn... thằng khốn... thằng khốn nạn đó, một lần nữa mình sẽ ăn thua đủ với nó! Thằng khốn nạn!!!”

Có tiếng chân, Triều nhăn mặt nhìn qua khi thằng Dũng đang từ từ đi tới. Triều đứng dậy, chỉ tay vào mặt nó và nói lớn:

- Tránh xa tao ra, mày cút cho khuất mắt tao đi. Từ hôm nay trở đi tao thấy mày ở đâu tao sẽ gây sự với mày ở đó! BIẾN ĐI!!! BIẾN VỀ NHÀ MÀY ĐI!!!

Chẳng còn chau mày hay hướng cái nhìn khó chịu về phía đối phương nữa. Dũng đang nhìn nó. Gương mặt và ánh mắt rất bình thường, hình như nó chưa bao giờ thấy nét bình thường trên gương mặt của thằng Dũng, Dũng nói bằng giọng rất bình thản nhưng cũng rất dỗi buồn bã:

- Anh không có nhà!

- Ồ ...

Triều rút cái tay lại, vẻ tức giận biến mất ngay tức khắc, hết như chưa bao giờ xuất hiện trong nó. Triều ngập ngừng nhìn vào mặt thằng Dũng rồi ngoảnh chỗ khác!

Dễ hiểu thôi, nó cũng có sự thông cảm đối với những đứa như nó - những đứa có gia đình không trọn vẹn. Cho nên khi nghe câu nói đó của thằng Dũng, nó sượng, thật sự rất sượng, nó đã đụng chạm vào nỗi đau của người khác và nỗi đau của người đó chẳng khác gì so với của nó. Bởi vậy nó chẳng can đảm nhìn trực diện thằng Dũng mà đành quay mặt đi chỗ khác. Tiếp theo sự thông cảm là sự hối hận đang thay thế. Nó có thể chửi thằng Dũng thậm tệ thế nào cũng được, nhưng không được nhắc gì có liên quan đến gia đình trong đó ... Tệ thật, hối hận nhưng một câu xin lỗi cũng không nói lên được nữa. Nó đành ngồi im, mặc cho diễn biến có trôi về đâu đi nữa!

Thằng Dũng vẫn đứng đó, nó thì ngồi quay lưng lại, Dũng nói tiếp, từng lời từng câu chậm rãi:

- Anh xin lỗi Triều, anh chỉ muốn giúp Triều thích nghi được với cuộc sống ở đây thôi! Nhưng có lẽ cái cách làm của anh làm Triều không vui.

Đề tài đã chuyển qua phần khác, và nó cũng hết ngại, nó đứng dậy quay qua nhìn thằng Dũng:

- Anh không còn cách nào hả? Anh cứ phải áp đặt tui như vậy mới được hả? Anh đừng quan tâm tới tui, tui cũng xoay xở được vậy!

Dũng đáp lại, mặt buồn thiu, lần đầu tiên nó thấy Dũng buồn như vậy:

- Anh cũng chỉ là một thằng lính được khiêm chức thôi, cấp trên tin tưởng đề bạt, anh đã làm hết sức có thể rồi. Nhưng sao anh càng thấy khoảng cách của anh với mọi người càng lúc càng xa! Và với Triều cũng vậy, anh không biết nên dễ dãi hay khắt khe với Triều nữa, anh dễ thì mọi người sẽ nói anh thiên vị, khó thì lại mất lòng với Triều.

- Thì tại anh thôi, anh khó tính quá chi?!

- Anh không khó như vậy, làm sao chỉ huy được một trung đội? Triều nghĩ đi, cùng là lính với nhau, nếu anh không khó và nghiêm túc, làm sao tui nó nghe lời anh được? Anh phải làm vậy thôi!

Triều chép miệng, nó nói nốt câu cuối rồi bỏ vào trong phòng:

- Ủ đúng rồi, anh cứ làm vậy đi, rồi cấp trên sẽ tin tưởng tuyệt đối vào anh, giao cho anh nhiều trách nhiệm hơn, lúc đó quân hàm lên vèo vèo mà bạn bè thì chẳng có ai!

Ồi dào, ba cái chuyện này có gì mà khó xử chứ? ông Lâm nhiều lúc cũng ngồi tâm sự với nó về cái cuộc đời binh nghiệp của ông, nó nghe mà cứ cười ngặt nghẽo rồi lại gật gù khen thầm ông trong lòng. Cũng phải thôi, ông đã là sĩ quan rồi, chinh chiến nhiều nên kinh nghiệm tất nhiên cũng nhiều hơn thằng Dũng! Tự nhiên nó thấy tội nghiệp thằng Dũng quá, thì ra chỉ là trung đội trưởng bất đắc dĩ thôi, chính xác hơn là thằng Dũng đang cố làm những điều mà bản thân không muốn. Hèn chi lúc sinh hoạt buổi tối hay lúc đi ăn cơm, nó thấy chẳng bao giờ Dũng ngồi chung với cả đám. Khoảng cách này coi bộ lớn quá! Triều cười thầm, có vẻ thằng Dũng còn non trong cách ứng xử lắm, chứ gặp nó thì chẳng có gì khó xử cả. Mỗi người có một cách mà!

Triều ngồi nhịp chân trên giường thằng Dũng, tay giở cuốn báo xem lướt vài trang. Dũng đi vào, ngồi kế bên nó, Dũng nói:

- Vậy giờ Triều muốn anh phải làm gì?

Nó trả lời, mắt vẫn không rời khỏi cuốn báo:

- Sao anh lại hỏi tui? Tui có biết câu trả lời đâu? Bản thân anh biết sao anh không hỏi?

- Anh chỉ mới nói chuyện này cho một mình Triều nghe thôi. Anh chắc Triều biết cách giúp anh!

Tự nhiên được xem là quan trọng trong mắt một người, nó thấy hãnh diện và mừng thầm trong lòng. Triều quay sang nhìn Dũng:

- Bây giờ như vậy. Tui xin lỗi anh trước vì có thái độ không đúng với anh. Anh cũng phải xin lỗi tui vì anh đã áp đặt tui quá đáng! Được chưa? Xin lỗi tui đi!

Cứ tưởng đối với những đứa như Dũng, “xin lỗi” là hai từ khó nói nhất, nhưng dứt lời là nó đã nghe thằng Dũng nói, kèm theo là một cái khoát tay và một nụ cười:

- Uhm, anh xin lỗi Triều, giờ Triều nói cho anh biết anh phải làm sao đi.

- Nè nè, nói chuyện thôi được rồi, đừng có động tay động chân.

Dũng ngạc nhiên khi nó hất cái tay xuống, nó cũng ngạc nhiên hết sức khi thấy thằng Dũng lại ngạc nhiên như vậy:

- Sao vậy? Anh em với nhau thôi mà, đứa nào ở đây chả vậy?

- Nhưng tui không thích! Một lần nữa là khỏi nói năng gì hết!

- Thôi, anh không làm vậy nữa, anh xin lỗi. Giờ Triều nói đi, anh phải làm sao?

Sao tự nhiên lúc này cái câu “xin lỗi” dễ nói và dễ tiếp nhận dữ không biết? Nó cười mỉm:

- Tui đã nói rồi, anh hỏi bản thân anh đó! Sao cứ tìm một người không biết câu trả lời mà hỏi? Đúng hông? Tối giờ cơm rồi kìa, đi ăn cơm nha!

Triều cầm cái chén đôi đũa, mang đôi dép kẹp rồi lon ton đi ăn cơm, Dũng khoá cửa phòng rồi chạy theo bắt chuyện với nó tiếp. Suốt quãng đường cho đến lúc ăn cơm, Triều chỉ cười và ậm ừ đáp lại vài câu từ thằng Dũng. Sao hôm nay nó thấy vui vui khó tả thế nào ấy, và thằng Dũng chắc cũng mang một cảm xúc y chang nó, nhìn cái mặt hớn hở của thằng Dũng là biết rồi ...

Nó leo lên giường rồi ngủ li bì cho đến lúc cái tiếng còi buổi chiều vang lên, lật đật ngồi dậy lấy đồ đi tắm. Trong phòng vẫn còn mỗi mình nó, chưa có đứa nào về hết. Triều lấy cái ca rồi đi ra tắm. Lúc nó ra khỏi cửa, trên hành lang của dãy nhà, nó thấy thằng Dũng đang đi tới. Lúc nó đi ra phía sau, nó nghe có tiếng chạy vào phòng, chắc là của thằng Dũng!

Cái nhà tắm rộng thênh thang, nhưng sao thằng Dũng cứ cố tình đứng gần nó. Triều ngại đôi chút, nó tính mặc cái quần lót tắm, nhưng thiệt là làm vậy nó chỉ sợ thằng Dũng nghi ngờ thêm thôi, nó đã thấy cái ánh nhìn của thằng Dũng dành cho nó rất khác, khác lắm so với những đứa cùng phòng. Triều cũng chẳng hiểu tại sao nữa? Triều nhìn lại mình một cách toàn diện. Nếu nói nó đàn ông thì chẳng sai chút nào, từ lông tay, lông chân, lông bụng, lông... khá nhiều, đến cái bản tính ngang ngạnh, cố chấp. Nói chung là tổng quát từ ngoại hình cho đến tính cách, nó đánh giá nó là rất đàn ông.

Và tất nhiên nó chẳng thấy nó có điểm nào là “lỗ lợ” cả ...

- Triều cho anh xài chung cái ca nha, hồi nãy anh quên mang ra rồi.

- Lấy đi, xài xong rồi để lại đây, đừng có giựt giựt nữa à!

Dũng gội đầu xong, chìa cái tay ra về phía nó:

- Triều cho anh xin miếng sữa tắm đi!

- Anh tắm bằng cục xà bông của anh đi, đòi hỏi quá?

- Tắm bằng cái đó sạch hơn xà bông cục nữa hử, mà cái đó nó thơm quá ha!

Nó cười mỉm rồi xịt ra một chút ít lên lòng bàn tay thẳng Dũng.

- Ít quá Triều ơi, còn mấy chỗ chưa chà tới nữa, cho anh xin thêm đi Triều!

- Thôi khỏi đi, tui có một chai à, một chai còn không đủ tui xài nữa, anh tắm bằng cục xà bông đi, lộn xộn quá.

- Haha, anh chưa dùng cái đó bao giờ nên muốn thử cho biết.

- Ủa chứ không phải hôm bữa anh xài rồi hả? Mau quên vậy anh Dũng?

- Thôi, còn giận anh hôm đó sao? Anh xin lỗi nha, lúc đó anh thô lỗ quá!

- Ủa, biết vậy thì được, thôi tui vào trước, chuẩn bị đi ăn cơm.

Triều thay đồ rồi đi vào, nó lấy chén dưa rồi tốt đi ăn cơm trước! ...

Ngồi một mình trước hiên nhà cho đến chập tối, ngọn lửa trại đã được thắp lên. Cả trung đội đi chưa về nữa! Mà mỗi lần ngồi một mình như vậy, chẳng khác nào là một cơ hội rất tốt cho nỗi buồn đang lũ lượt kéo đến...

“Hic! Ba tuần? Ba tuần không đủ cho em quên được anh, Giang ơi Giang! Nhưng em chắc chắn một điều, ba tuần rồi xa anh chỉ làm em càng nhớ anh thêm thôi. Giang ơi, em phải làm sao để quên được anh đây? Em không xứng đáng để anh gọi em là bạn đặc biệt nữa đâu! Em có lỗi với anh nhiều lắm. Nhưng anh hãy cố hiểu cho hai đứa mình đi! Chỉ xa nhau mới thực sự mang lại tương lai cho cả hai thôi! Anh hiểu không Giang?! Giang ơi!!!”...

Nhìn ngọn lửa đang cháy bập bùng mà lòng Triều buồn thăm thẳm, trời lúc này đã tối hẳn. Lúc này nó chỉ biết ngồi đây thôi, chẳng biết phải làm gì để giết thời gian nữa.

- Triều đi với anh tới đây một chút được không?

Dũng bất ngờ xuất hiện làm nó giật mình trở về với thực tại. Dũng mặc bộ đồ K03, đội cái nón kêpi, đeo súng trên vai, tay cầm ngọn đèn dầu. Chắc là chuẩn bị đi gác!

Triều đứng dậy, ngạc nhiên hỏi lại:

- Đi đâu vậy?

- Đi ra ngoài này với anh, một chút thôi rồi về.

- Nhưng mà ...

- Cũng gần đây thôi, đi với anh nha.

Triều lưỡng lự đứng dậy đi theo thẳng Dũng, đêm tối bao la mà ngọn đèn dầu thì quá nhỏ nhoi, nó bị cận nữa chứ, cho nên nó chẳng biết thẳng Dũng đang dẫn nó đi đâu. Ngọn đèn đủ soi thấy được cái lối mòn nhỏ xíu, gió lạnh thổi hiu hiu qua đám cây, chốc chốc có con gì đó vụt chạy, đánh động rung rinh các bụi rậm làm nó giật mình.

Những bậc thang làm bằng đá dẫn nó từ từ đi lên, cái chòi gác hiện ra trước mắt. Cái chòi này giống như mấy cái lô cốt dựng tạm, cũng chẳng to lắm, nhìn đoán chắc diện tích đủ hai người ngồi. Triều bước từng bước lên bậc thang, tự nhiên thẳng Dũng thụt lại đi sau lưng nó, nó ngạc nhiên quay lại thì thẳng Dũng trấn an nó:

- Triều cứ đi đi, anh đi sau Triều!

Cảm giác lo lắng và sợ hãi lại kéo về!

“Không phải đâu ... không có đâu ... bảo đảm là thẳng này đang hoang rồi ... nó không dám giở trò nữa đâu ... đừng có lo quá!”

“Không được!!! Lúc trước mình đã chủ quan, để thẳng Hào từng bước lấn tới và cuối cùng mình đã hối hận không kịp đó, không được rồi! Lúc nào cũng phải nghĩ tới trường hợp xấu nhất chứ!”

“Nếu lần này mình đặt lòng tin sai người nữa thì sao? Bị một lần rồi thì sẽ bị lần nữa hả? Không có đâu ... không có chuyện đó đâu!”

“Phải bình tĩnh ... cái chòi gác đây rồi! Nếu thành đó mà giả trò, mình sẽ bấm cái còi báo động liền. Mặc kệ! Báo động giả bức quá thì bị hạ quân hàm, đuổi về lại trung đoàn, hay gì gì đó mình cóc sợ. Đừng tưởng dễ ăn à nha!”

Gần tới cái chòi gác, bất ngờ Dũng tiến lên phía trước, đặt cái đèn dầu và cây súng xuống, Dũng cười nói một cách chậm rãi:

- Triều đi từ từ vào chòi nha, nhớ là nhìn anh nè. Đừng nhìn đi đâu hết!

Nó vẫn hồi hộp, vẫn chăm chú nhìn vào mắt thằng Dũng, có động tĩnh gì là nó hành động ngay. Và ...

- Hù ...!

Dũng lách qua người nó, đẩy nó tiến lên phía trước, hai tay vịn vào lan can của cái chòi, mặt hướng ra ngoài. Ngõ ngang vài giây đầu, nhưng rồi Triều đã reo lên thật hớn hờ:

- AAAAAA!!! Đẹp quá!!!

Cái chòi gác này nằm trên đỉnh đồi. Một dải rừng trải dài từ đỉnh đồi xuống phía dưới, và dải rừng đó đang được bao phủ bởi một màu trắng sáng. Trăng! Trăng khuyết nằm trên nền trời đen thẫm thẫm, soi sáng cả một vùng rừng núi. Ánh trăng dịu nhẹ soi một góc của các cụm mây đang bay, làm các cụm mây đó trông thật đẹp đẽ với một phần sáng dịu và một phần tối mờ. Đẹp quá! Đêm lung linh huyền ảo là như thế đó, Triều hết nhìn trăng, nhìn rừng, nhìn mây, rồi lại nhìn xung quanh cái chòi, nơi gần nó nhất và nó thấy được rõ nhất – đom đóm! Đẹp quá. Mỗi chữ “đẹp” thôi chẳng thể diễn tả hết những gì nó nhìn thấy lúc này!

- Anh Dũng! Anh Dũng! Đom đóm kìa, đẹp quá ha!!!

Triều nhảy căng lên sung sướng, Dũng cười, khoanh tay nhìn nó chạy lòng vòng cái chòi nhỏ xíu để thu hết vẻ đẹp của rừng núi vào tầm mắt.

- Tối nào anh cũng gác cái chòi này hết hả?

- Không, mỗi lần gác là thay đổi chòi gác, mà chòi gác nào ban đêm cũng đều nhìn được những cảnh như vậy. Giờ là mùa thu rồi, cho nên trời đêm không nhiều mây lắm, Triều mới có cơ hội được chiêm ngưỡng đó.

- Á!!! Đẹp quá à, nhìn mãi mà không chán.

Dũng đứng kế bên nó, chống tay vào lan can chòi gác, mắt nhìn xa xăm nơi chân trời:

- Mỗi lần anh đi gác, Triều đi với anh nha!

Bầu trời đêm đẹp đẽ một cách bất tận, Dũng ở dưới bầu trời đó cũng chứa đựng một cái gì đó êm ả, bình yên! Nhất là trong ánh nhìn xa xăm kia. Triều nói thay cho câu trả lời:

- Dũng nè, tui cũng có nhiều chuyện muốn nói với anh lắm!

- Uhm, Triều nói trước đi!

- Anh không có nhà hả?

Dũng cười buồn, giọng trầm nhưng rất nhẹ:

- Mẹ anh mất từ lúc sinh anh ra, ba anh là kiếm lâm, và ba anh cũng mất trong một lần đi tuần trong rừng, lúc đó anh còn nhỏ lắm. Anh chẳng thể hình dung được gương mặt của ba mình ra sao nữa!

Dũng cười thầm rồi nói tiếp, mắt vẫn nhìn nơi phía xa chân trời:

- Từ nhỏ đến lớn, anh sống với gia đình bên nội, rồi khi có giấy gọi nhập ngũ, anh đi lính và quyết định phục vụ lâu dài trong quân ngũ!

Triều chống cằm đáp lại, giọng cũng man mác buồn:

- Ba mẹ của tui thì ly dị rồi, tui sống với mẹ. Chứng kiến một cuộc hôn nhân đổ vỡ và nước mắt của mẹ từng đêm chẳng thoải mái gì. Nhưng so với anh, tui thấy mình vẫn còn may mắn lắm!

Triều bặm môi, nó ngại ngùng nhìn thẳng Dũng rồi nói tiếp:

- Tui xin lỗi đã xúc phạm anh!

Dũng quay qua nhìn nó, ánh mắt của Triều có vẻ bất tận hơn chân trời đằng xa kia, Dũng đáp bằng một giọng nhẹ tênh:

- Anh cũng xin lỗi Triều, anh áp đặt Triều quá, làm Triều hiểu lầm anh!

Kéo cái ghế ngồi gần lan can chòi gác, Triều chống cằm nhìn lên những cụm mây lơ đãng:

- Đã có lúc anh làm tui sợ lắm, rất nhiều nỗi sợ chồng chất lên nhau mỗi khi anh dùng tay siết chặt lấy tui, anh biết không?

Dũng lấy ghế ngồi gần nó, nhưng không nhìn trời nữa, có một nơi thu hút tầm mắt của Dũng nhiều hơn:

- Anh muốn Triều nói thật với anh những suy nghĩ của mình. Anh cũng sẽ nói thật những suy nghĩ của mình cho Triều nghe. Đồng ý không?

Nó cười mỉm, mắt vẫn không rời khỏi những cụm mây kia:

- Được thôi! Anh hỏi trước đi, tui sẽ trả lời!

- À khoảng, anh muốn Triều hứa trước với anh chuyện này đã!

Nó ngạc nhiên quay qua nhìn thẳng Dũng, lúc này cả hai đã nhìn trực diện vào nhau:

- Chuyện gì? Anh phải nói ra xem chuyện đó có荒唐 không đã!

- Anh có một ít quà muốn tặng Triều, ngày mai anh sẽ tặng nó cho Triều và anh muốn Triều hứa là Triều sẽ nhận nó?

Nó nheo mắt, giọng có chút dò xét và trách móc:

- Cái gì vậy? Bao cao su còn dư hử, hay là ... Ủa mà đồ tịch thu từ dân vượt biên thì có gì đáng để tặng nhỉ?

- Trời ... sao Triều biết những chuyện đó? Ai nói với Triều vậy?

- Ai nói không quan trọng, nhưng mà chuyện anh cất cả đồng bao cao su làm tui ghê sợ anh đó, anh biết chưa?

Dũng thở dài, mắt vẫn không rời khỏi nó:

- Triều lại hiểu lầm anh rồi! Anh cất, nhưng không có dùng đến?

- Ủa vậy chứ mỗi lúc đi tuần, anh đem theo một đồng vậy làm gì?

- Ai cần thì anh cho, chứ anh không có dùng đến!

- Anh nói thật chứ? Nếu vậy không lẽ ... anh ngồi nhìn tui nó dùng?

- Uhm, anh không hứng thú những chuyện đó, nên anh không có dùng đến.

- Thật không?

- Anh không nói dối Triều đâu, Triều hãy tin anh đi!

Nhìn cái ánh mắt tội nghiệp của thằng Dũng, Triều cười thâm trong bụng rồi gắng hỏi tiếp:

- Vậy thì ai mới làm anh cảm thấy hứng thú?

- Người yêu của anh!

- Ý vậy hử, anh có người yêu rồi hử?

- Uhm, chia tay với anh lâu rồi, từ khi anh với người ấy đã làm chuyện đó?

- Ủa sao vậy? Tui tưởng hai người yêu nhau, có tình cảm với nhau thì mới làm những chuyện đó chứ? Sao người kia lại bỏ anh?

- Vì anh là bộ đội, anh không có tiền, anh nghèo, chỉ biết mang lại cảm giác chần gối nhưng chẳng thể mang vật chất về cho người đó. Rồi người đó bỏ anh đi theo một người khác, một người có thể đáp ứng mọi nhu cầu của người đó. Vậy thôi!

Triều bắt đầu cảm thấy hứng thú với đời tư của thằng Dũng, nó hỏi tới tấp:

- Buồn quá vậy, rồi sau đó anh vượt qua như thế nào?

- Anh cũng chẳng nhớ, từng ngày từng ngày rồi anh cũng quên được người đó, rồi anh quen những người con gái khác, cũng làm chuyện đó, rồi chán, rồi chia tay. Giờ anh thấy hết hứng thú với những chuyện như vậy rồi, lặp đi lặp lại mãi, chẳng có gì mới mẻ!

- Cũng có nhiều mối tình vất vả quá ha, người khó chịu như anh mà cũng có người yêu nữa hả?

- Haha, Triều cứ nghĩ anh xấu xa lắm không bằng, còn Triều? Kể chuyện tình của Triều cho anh nghe đi. Triều có người yêu chưa?

- Tui hả? Tui có rồi, tui yêu người đó lắm!!!

Nó cười ngượng khi nghĩ về Giang, không biết nó với Giang mà nói là “yêu” thì có chính xác không nhỉ?

- Uhm, vậy hả? Người đó là con trai hay con gái?

Triều chưng hửng, nó gằng giọng đáp lại:

- Gì vậy? Nói vậy là sao hả?

Dũng cười, khoanh tay nhìn nó:

- Triều đừng tưởng anh không biết gì nha, đóng quân nơi hẻo lánh vậy chứ không có ai lạc hậu đâu. Hồi đó anh cũng từng nghe đến những người như vậy rồi, người ta gọi mấy người như vậy là gay đó.

- Vậy tại sao anh nghĩ tui như vậy? Anh thử nói tui nghe coi!

- Anh thấy Triều có điểm khác khác so với tui con trai xung quanh.

- Ủa? Vậy ai có điểm gì khác khác với xung quanh là anh kết luận người đó là gay hả. Anh nói như vậy người ta mới nghĩ anh lạc hậu đó, anh biết chưa? Mỗi người có thói quen, sở thích khác nhau, đừng vội kết luận qua vài cái nhìn sơ sài, hiểu chưa?

Dũng vẫn cười đáp lại lời nó:

- Vậy thì Triều là con trai bình thường hả? Đúng vậy không?

- Chứ còn gì nữa!!!

Vậy hả - Dũng chồm người sát lại gần nó, làm nó giựt mình - Vậy tại sao anh khoát tay lên vai Triều, Triều lại hất xuống? Con trai với con trai làm vậy có ảnh hưởng gì đâu?

Nó trả lời ấp úng, mắt nhìn lơ ra bên ngoài:

- Tại ... tui không thích như vậy?

- Thiệt không?

- Tui không thích, anh không tin thì thôi! Ủa mà ví dụ tui là gay đi! Thì sao? Đâu có ảnh hưởng gì tới ai đâu?

- Haha, thì tất nhiên là không ảnh hưởng gì tới ai rồi. Anh hỏi chơi vậy thôi, sao Triều giận dữ vậy hả?

Triều cười, nó lái câu chuyện sang hướng khác:

- Ủa mai anh tặng cái gì cho tui vậy? Giờ anh nói luôn đi, tò mò quá!

- Thôi, để mai anh tặng cho rồi Triều sẽ biết!

- Thôi anh nói liền đi, không thôi tui về à!

Dũng cười lớn, kiểu cười của kẻ nắm thế chủ động:

- Biết đường không mà đòi về đó?

- Sao không, thì đi cái đường mòn hồi nãy anh dẫn tui đi chứ có gì đâu?

- Về tới phòng thì không xa, nhưng tối thui Triều có thấy đường không? Mà Triều có sợ ma không?

Ê Ê! – Nó nhảy dựng lên, ngồi sát rạt vào thằng Dũng, hai tay nắm chặt cánh tay của thằng Dũng – Anh đừng có giỡn như vậy nha, tui ... tui sợ ma thật đó!

Bất ngờ trước cái phản ứng rất con nít của Triều, Dũng khoát tay qua vai nó, cười trấn an:

- Vậy là Triều phải ngồi lại đây với anh rồi! Chút gác xong anh dẫn Triều về.

- Chờng nào anh mới gác xong lận?

- 4 tiếng thôi, 10h là đổi gác đó!

- Rồi chờng nào mới biết là tới 10h?

- Thì thấy thằng nào đổi gác đi ra là biết 10h chứ sao?

Triều nhăn mặt, nó muốn đi về liền ngay lúc này:

- Rồi lỡ cái thằng đổi gác không ra thì sao?

- Chắc chắn sẽ ra thôi, bộ đội ở đây ý thức lắm!

- Tui không biết đâu, lát anh phải dẫn tui về đó, tui không muốn ngủ ở đây đâu.

- Có sao đâu? Ngủ ở đây cũng được mà! Ở đây không có muỗi đâu, lạnh thì nằm gần nhau thôi.

Không mà – Nó vùng vằng, rồi chợt nhận ra cái tay của Dũng trên vai mình – Nè nè, bỏ tay xuống coi, nói rồi nha.

Vấn đề cái tay đó, Dũng kéo nó sát lại gần hơn nữa:

- Con trai với con trai thôi mà? Có sao đâu? Triều mới nói Triều là con trai bình thường mà!

Nó hớ dỗi chút rồi ngập ngừng:

- Ờ ... thì ...!!! Thôi một, sao cũng được!!!

- Khoát tay thôi mà, có sao đâu! Mà Triều chưa hứa với anh chuyện hồi nãy đó nha!

- Chuyện nhận quà của anh đó hả?! à ... ừ ... tui hứa, nhưng mà nếu anh có ý đồ gì, thì đừng hòng tui sẽ nói chuyện với anh nữa!

- Triều yên tâm, anh không dám làm Triều giận anh nữa đâu.

Thích thú vì được xem là quan trọng, nó cười tủm tỉm. Bất giác Dũng dựa đầu vào vai nó! Một cảm giác êm ả len lỏi giữa đêm trăng thanh ...

- Anh xin lỗi vì lúc trước anh đã có ý nghĩ xấu với Triều.

Dũng lên tiếng phá tan không gian yên tĩnh, và làm nó bất ngờ hỏi lại:

- Là sao? Tui không hiểu.

Dũng thôi tựa đầu vào vai nó, nhìn vào mắt nó mà nói:

- Anh hỏi Triều câu này, Triều trả lời thật với anh nha!

Nó ngạc nhiên nhìn thẳng Dũng:

- Anh hỏi đi?!

- Đã có ai nói với Triều là muốn làm chuyện đó ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy Triều chưa?

Nó giựt mình, nhưng Dũng chẳng có gì là đùa cợt trong câu hỏi:

- Gì vậy? Anh nói vậy là sao? Tui không hiểu?

- Lần đầu anh thấy Triều, là cái đêm đầu tiên Triều đến đây, lúc đó anh đứng ngoài hành lang, anh thấy Triều đi vào phòng và nhìn anh. Anh chẳng hiểu sao nhưng từ lúc Triều nhìn anh, anh đã thấy trong lòng cứ nôn nao, thôi thúc anh cái chuyện.... Anh nói thật, anh chẳng hiểu sao anh lại như vậy nữa!

Có vẻ như chuyện này chẳng xa lạ gì với nó trong quá khứ! Giang ... anh Bảo ... thằng Hào ... từ sau những lần gặp đầu tiên, dù không nói nhưng ai cũng có những hành động gần gũi quá mức với nó, và đối phương cũng chẳng hiểu tại sao?! Nó nuốt nước miếng rồi nói tiếp:

- Vậy giờ ... anh thấy như thế nào?

Dũng ngập ngừng đôi chút rồi nói nhanh:

- Triều! Triều kích thích ham muốn của người nhìn Triều đó! Triều biết không?

Nó bối rối thực sự trước câu nói thẳng thừng của thằng Dũng, lúc này nó chỉ biết im lặng và nhìn thằng Dũng thôi, nó chẳng biết nói gì nữa!

- Anh xin lỗi, có lúc anh đã có ý nghĩ xấu với Triều.

Nó đáp lại cùng với trái tim đang đập thành thịch:

- Là ... lúc nào?!

- Lúc Triều ngủ!!!

Trời! Nó thở phào trong lòng, tưởng là lúc tắm hay gì đó. Hên là Dũng chỉ nghĩ đơn giản như vậy thôi. Nó nói tiếp:

- Mai mốt anh không được như vậy nữa nha!

- Anh hứa, sẽ không bao giờ anh muốn như vậy nữa. Triều cũng đừng giận anh nữa nha!

- Ủa ...

Vài câu nói đẩy đưa làm thời gian trôi nhanh hơn, chốc chốc khi nói chuyện với Dũng, nó lại quay qua nhìn bầu trời đêm mông lung, rồi lại cao hứng hát vu vơ vài câu ...

“Phải chi Giang ngồi đây với mình nhỉ, mình muốn Giang cùng ngồi đây, cùng nhìn mây ngấm trăng và được nằm gọn trong vòng tay của Giang. Hic hic, càng xa thì càng nhớ đến quay quắt, coi bộ cái quyết tâm mãnh liệt trước lúc lên đây sắp sửa thất bại rồi!”.

- Đổi gác rồi kìa Triều, mình về thôi.

Nó quay lại, thấy có bóng người từ đi lên từ cái bậc thang bằng đá. Dũng bàn giao ca gác với thằng đó rồi đi về với nó. Trời tối, và nó bị cận, nên lúc bước xuống mấy bậc thang, nó không lường được chỗ tiếp đất nên bước hụt chân và té nhào. Chỉ là cái té nhẹ thôi, đứng lên là đi được ngay.

- Có sao không Triều? Cái chân lúc trước còn đau không? Có đi được không vậy? Thôi để anh công cho!

Nó tính từ chối, nhưng thấy thằng Dũng có ý tốt, nó cười thầm một cách tinh ranh rồi nhanh nhẩu:

- Ủa, cảm ơn anh Dũng nha, anh công tui một đoạn thôi được rồi.

Nói là một đoạn, nhưng mà cái đoạn đường về nhà có vẻ hơi xa. Dũng công nó trên lưng, đầu nó đặt lên vai thằng Dũng, nó nhìn gương mặt của thằng Dũng rất gần, chốc chốc lại nghe những tiếng thở đều và mạnh bên tai. Bất giác, nó vòng tay ôm cổ thằng Dũng, má áp sát vào cái má nóng hổi kia, cảm giác ấm áp từ một người tưởng như mãi mãi sẽ xa lạ quẩn quất lấy tâm hồn và thân xác của nó.

Dũng đặt nó xuống bật thêm rồi mở cửa, căn phòng vẫn tối om như mọi khi, cả đám đi tuần chưa về! Đêm trên vùng cao, gió lạnh lạnh, có thể trốn tránh cái lạnh bằng cách đắp chăn hoặc ôm một ai đó. Nhưng

Triều chọn cách đắp chăn, và mặc bộ đồ k03 ngủ luôn, nó xả hai tay áo xuống rồi leo lên giường trên giăng mùng ngủ!

Sao cái lúc ôm cổ thằng Dũng, Triều chẳng thấy cảm giác gì trong lòng cả?! Cứ như là ôm một cục đá!!!

Nó mừng thầm cho cái suy nghĩ vừa thấp thoáng trong đầu rồi thiu thiu ngủ ...

Hôm sau, Triều ngồi chơi trong phòng, chờ Dũng kêu là đi gác chung liền. Mấy bữa nay nó chẳng thèm lên trên kia ghi chép nữa, không biết có bị ai la không? À mà thôi, lo gì, cái ông sĩ quan đi chung có gì để ổng làm phụ, mình làm bữa giờ nhiều rồi, giờ là chỉ đi chơi thôi!

- Huýt!

Dũng đứng ngoài cửa, vẫy tay ra hiệu, Triều cười hớn hở rồi cầm cuốn Trà sữa tâm hồn lon ton đi ra. Gác ban ngày thời gian nhiều hơn ban đêm, nên nó đem theo cuốn truyện đọc cho đỡ buồn!

- Hôm nay có bắt ngờ cho đ/c Triều nha! Đ/c ...

- Anh Dũng anh Dũng!

Hai đứa vẫn cứ bước, nó ngắt ngang lời của thằng Dũng:

- Đừng có kêu cái từ “đồng chí” nữa được không? Tui năng nỉ anh luôn đó.

- Sao vậy? Trong quân đội thì phải gọi như vậy mà?

- Thôi thôi, có tui với anh, anh đừng có kêu từ đó, nha! Cái từ dài dòng, nghe mà mắc mệt.

- Haha, được thôi! Anh sẽ không kêu vậy nữa.

Nó cười, mắt vẫn không rời khỏi cái bịch xốp đen Dũng xách trên tay:

- Anh Dũng cho mượn cái kia coi!

- Thôi, lát anh cũng đưa cho Triều à.

- Hồi hộp quá, cái gì vậy ta?

- Bảo đảm Triều sẽ thích!

Nếu nói cái chòi hôm qua được đặt trên đỉnh núi thì không sai chút nào, toàn bộ cảnh vật thâu hết vào trong tầm mắt, còn nếu nói cái chòi này nằm dưới chân núi ... thì cũng chẳng sai chút nào. Mà không, nói là nằm giữa rừng đúng hơn. Xung quanh toàn cây với cây, xanh lè xanh lét, cái chòi gác cũng được sơn màu xanh nốt!

Dũng ký bàn giao ca rồi hai đứa vào chòi gác ngồi, âm thanh phát ra từ cái radio của thằng đang đổi gác như cố làm bớt đi sự trống trải giữa vùng rừng tĩnh mịch. Trong phút chốc, mọi thứ lại yên ắng như cũ.

- Bây giờ đưa tui coi được chưa hả?

Triều nói nhanh khi Dũng vừa ngồi xuống, từ hành động và lời nói cho thấy nó chẳng thể chờ đợi thêm một lúc nào nữa.

Nè – Dũng vừa chìa cái bịch ra là nó đã chớp lấy ngay - Tự mở cho nó hay, haha!

Triều bóp bóp cái bịch. Gì đây ta?! Tròn tròn, thon thon. Kích thước mà bàn tay nó cảm nhận được cho nó biết đó là một cái hũ. Triều từ từ kéo cái nút thắt của cái bịch xốp ra!

Và lúc này đây, trên gương mặt nó chỉ có sự ngạc nhiên đan xen khó hiểu, chẳng có một chút bất ngờ nào cả ...

Một hũ kem Pond's!!!

- Sao hả? Triều thích không?

Dũng ngồi, để hai tay lên đùi, nghiêng đầu chờ phản ứng từ nó. Triều đáp lại, giọng rất là bình thường:

- Cái gì đây? Anh kiếm đâu ra hũ kem này vậy?

- Thì Triều cũng biết rồi đó, đồ buôn lậu qua biên giới bị tịch thu chứ đâu?!

HAHAHA - Triều cười um sùm trong cái chòi nhỏ. Chẳng hiểu sao, nó lại mắc cười dữ dội như vậy nữa? Vừa nói vừa cười, từng câu nó nói ra chắc thằng Dũng nghe được hết cũng khó lắm - Đồ buôn lậu bị tịch thu? ... Hahaha, bên kia biên giới là Campuchia, mà mấy cái này bên đó cũng có người xài nữa hả? ... Hahaha! háhahaha! ... Mắc cười quá! Trời ơi, đau bụng quá ... Hahaha! Kem pond's buôn lậu qua Campuchia ... háhahaha!!! ...

Dũng nhìn nó cười lăn cười bò mà chẳng hiểu có gì mắc cười nữa. Chờ nó cười cho đã đời, Dũng mới hỏi tiếp:

- Vậy giờ sao? Triều sẽ xài chứ?

- Rồi rồi ... háhahaha ... được rồi, tui sẽ xài, mà hũ kem này chắc được ba ngày là hết quá.

- Anh đem về tới hơn 10 hũ lận!

Giọng Dũng rất là bình thường, còn nó thì ngạc nhiên thực sự:

- Trời ... anh chắc chắn tui sẽ nhận nên đem về cả đống vậy đó hả? Ủa vậy cái thùng cạc tông nhỏ nhỏ anh nhét dưới gầm giường là cái thùng đựng kem luôn đó hả?

Ủ, cái hôm đi tuần, bọn anh bắt được nhiều hàng lắm. Anh nghĩ cái này Triều sẽ dùng, nên xin về một ít - Chợt nhớ ra một điều nữa, Dũng búng tay cái "chóc" - À còn nữa, cái này khó lắm anh mới xin được đó, chỉ có một cái thôi!

- Gì nữa vậy? Kem dưỡng da loại khác nữa hả?

Dũng khoát tay qua vai nó, vỗ vỗ cái vai rồi nói:

- Không phải, cái này Triều xài lâu dài được luôn. Nhưng với một điều kiện đã!

Dũng cười tươi, còn nó thì vùng vằng:

- Sao anh cứ ra điều kiện hoài vậy hả? Rồi, giờ tui đồng ý luôn, anh nói đi!

- Tối trước khi đi ngủ, để anh xúc kem cho Triều nha!

Triều cười như muốn ngã ngửa trước câu nói của Dũng:

- HAHA! Anh nghĩ gì mà lại nói như vậy hả? Mà anh nghĩ kem này là kem gì? Đây là kem dưỡng da mặt, chứ không phải kem dưỡng da toàn thân, biết chưa hả? Nhìn cái hũ kem đi, có ghi hướng dẫn rõ ràng đó, mà anh đem về là loại dưỡng da ban ngày nữa, có phải ban đêm đâu? Nhìn cho kỹ đi nè!

Cái mặt lộ vẻ hụt hẫng của thằng Dũng làm Triều cười thêm một chập nữa. Dũng nói như cố vớt vát một chút hi vọng:

- Mà Triều hứa với anh rồi đó, tối phải cho anh xúc kem đó nha!

- Ok luôn! Giờ nói tui nghe coi, anh tính tặng tui cái gì nữa nè? Rồi chừng nào anh mới đưa?

- Anh không có đem theo, để coi nếu kịp thì tối anh đưa cho Triều luôn.

- Trời! Gì mà kịp với không kịp? Làm thấy ghê!

Dũng cười:

- Giờ nè, Triều lấy cây bút ra đi, ghi mấy bài hát mà Triều thích vào, chút trưa đổi gác xong là anh đi công chuyện ở BCH dưới Đà Lạt, tối anh về anh có bất ngờ cho Triều nữa.

- Ủa? Đi công chuyện gì vậy? Xin cấp thêm súng cho trên này hả?

- Đại loại là vậy thôi, giờ ghi mấy bài hát mà Triều thích đi nè.

Nó cười mỉm, chắc Dũng tặng nó cái MP3. Mà thôi, nó không suy đoán lung tung làm gì, bất ngờ thì để bất ngờ cho trọn vẹn, làm vậy hết hay. Đến tối nó cũng sẽ biết thôi!

- Triều nè, nói anh nghe coi, hôm bữa Triều làm gì mà té đến nỗi đi khắp khiêng vậy?

Vừa nói chuyện, nó vừa nhớ lại những bài hát mà nó thích:

- Tui đang tập hít xà đơn, đi vòng vòng thấy cái cành cây, cũng chắc chắn và ngang tầm, tui đưa tay hít thử thì cái cành cây nó gãy, rồi té nhào đầu xuống dốc. Hic hic!

- Ầu hết sức, sao lúc đầu không nói anh, anh chỉ chỗ hít cho?

- Ủa, anh biết hả?

- Sao không? Chiều nào anh cũng đi hít xà đơn nè!

- Trời! Hèn chi ... Ủa mà chỗ đó đi có xa không vậy?

Dững cười ha hả:

- Haha, cái sào phơi đồ ở phía sau chứ đâu mà xa? Bữa giờ Triều không biết hả?

- Ủa ủa, cái sào phơi đó hít được hả?

- Chứ sao? Triều không thấy chiều nào cũng có vài đứa ra đó tập hít xà hả? Cái đó thực chất là cái xà đơn nhưng được tận dụng để phơi đồ thôi.

- Trời, lúc đầu tui cứ nghĩ sào phơi gì mà cao quá, giờ mới biết.

- Chiều nay anh đi rồi, có gì chiều mai anh chỉ cho Triều cách tập hiệu quả hơn.

Ký ức nhập nhoè trong cái chớp mắt, nó thở dài:

- Tui chỉ muốn hít được 23 cái thôi!

- Sao vậy? Tập chỉ để hít được 23 cái rồi thôi hả?

Nó chẳng muốn kể chuyện này cho Dững nghe chút nào, nó đáp lại bằng một giọng buồn rầu:

- Thì mục tiêu của tui là chỉ muốn hít được 23 cái thôi, nếu có sức thì hít thêm cũng được.

- Ủ, tập vào sáng sớm với buổi chiều là tốt nhất. Chiều nay ra tập thử vài cái đi!

- Ủa ...

Trưa hôm đó, sau khi nhét vội tờ giấy vào túi áo, Dững cùng vài ông sĩ quan khác leo lên xe rồi đi ra ngoài, còn nó thì lủi thủi đi ăn cơm một mình tiếp. Do cái đợt đi tuần vừa rồi bắt được hàng buôn lậu, nên cấp trên chỉ đạo tiếp tục tuần tra thêm vài ngày nữa. Vậy là trong vài ngày tới, chỉ có nó và thằng Dững ở trong phòng thôi. Nhưng có sao đâu, nó ngủ giường trên, Dững ngủ giường dưới ... chỉ trừ những lúc gần gũi quá mức như ngồi trong chòi gác hay đi tắm thôi!

Ngồi đung đưa hai chân trên cái hành lang, Triều cứ ngóng nhìn ra hướng đường lộ, nó mong lắm cái đèn xe ô tô giữa trời tối đen như mực.

Có vẻ việc chờ Dững về làm nó không phải suy nghĩ đến Giang nữa!

- Hù!

Triều cười, nó tự nghĩ mình ngốc quá, xe có chạy vào đây thì cũng chỉ dừng ở ngay cái nhà chỉ huy, chứ có vào thẳng trong này đâu mà nó chờ, với lại nó cận nên nó có thấy được Dững đang đi tới đâu? Triều quay lại, cười giả lả:

- Hết hồn!

Dững leo lên ngồi chung với nó, choàng tay qua vai, hai cái đầu chụm lại với nhau:

- Đâu đâu? Quà gì cho tui đâu? Móc ra liền!

- Sốt ruột lắm rồi đúng không? Haha, trưa mai đi gác với anh đi, anh đưa cho? Ok?

Nó nhăn nhó, rồi Dững nói tiếp:

- Tại anh muốn Triều phải thật bất ngờ, còn bây giờ anh chuẩn bị chưa có kỹ, mắc công Triều không vui.

Lờ mờ đoán đó chỉ là cái MP3 thôi, làm gì mà kỹ lưỡng như vậy không biết? Nhưng quan trọng hơn hết là bây giờ đây, nó thấy nó đã có ý nghĩa với một người, và việc đó làm nó cười hí hửng!

- À đúng rồi.

Dũng chạy vào trong phòng, lúc đi trở ra là trên tay cầm một hộp kem, Dũng kéo tay nó:

- Đi ra đây với anh nè!

Tự nhiên thấy Dũng như đứa con nít, nó phì cười! Ánh trăng không sáng nhưng cũng đủ thấy mờ mờ cảnh vật xung quanh. Ánh trăng soi bóng xuống mặt nước phẳng lặng của cái hồ nước, cái nhà tắm ngoài trời yên ắng bị phá tan bởi tiếng bước chân hối hả. Dũng dẫn nó đứng mé bên kia cái hồ, khuất tầm nhìn từ bên ngoài. Dũng đặt hũ kem lên thành hồ, nó cười ngật nghèo rồi đưa đưa cái mặt ra:

- Nè, muốn xúc kem hả? Nè nè, xúc đi!

Dũng đáp lại rất là tỉnh bơ:

- Cởi hết đồ ra!

Triều tưởng giỡn chơi, nó vừa nói vừa cười đáp lại:

- Gì vậy anh? Xúc kem thì xúc trên mặt nè, kêu tui cởi đồ ra chi vậy?

Đã nói cởi đồ ra – Dũng vẫn nói tỉnh bơ, vẻ mặt vẫn chẳng có gì là đùa cợt - Hứa với anh sao hả? Quên rồi phải không?

Lúc này đây Triều mới nhận thức được là nó đã hoàn toàn ở trong thế bị động, nó vùng vằng:

- Gì kỳ vậy, tui đâu có hứa là cho anh xúc kem kiểu như vậy đâu?

- Triều hứa sẽ cho anh xúc kem trước khi đi ngủ, nhớ không?

- Đúng, nhưng sao anh kêu tui cởi đồ ra?

- Anh xúc lên toàn thân của Triều.

- Ủa ủa, kem dưỡng da mặt mà? Anh có nhớ lộn không vậy? Làm sao xúc toàn thân được?

Dũng cười mỉm một cách ... thoải mái:

- Anh không biết, Triều hứa cho anh xúc kem mà? Sao lúc đó Triều không nói rõ là chỉ xúc trên mặt thôi? Thấy chưa, tại Triều không rõ ràng chứ không phải tại anh nha! Bây giờ cởi đồ ra mau lên.

Nó tính chống chế thêm thì Dũng vòng tay qua, kéo đầu nó lại gần nói nhỏ:

- Không giữ lời với anh là mai anh khỏi tặng quà cho Triều luôn à!

Quả thực, nó chẳng hiểu sao, và nó cũng chẳng biết lúc đó nó nghĩ gì nữa! Câu nói làm nó bất động hoàn toàn. Vừa dứt lời là Dũng đưa hai tay ... kéo từ từ cái quần đùi và quần lót ở trong xuống.

Triều lấy hai tay bịt miệng, bước lại phía sau. Dũng đặt cái quần lên thành hồ rồi cởi nốt cái áo thun của nó ra! Gió đêm lành lạnh thổi qua, nó ôm hai tay vào nhau, mắt nhìn vào cái bóng trăng trên mặt hồ nước, nó chẳng để ý xem vẻ mặt của Dũng lúc này như thế nào nữa!

- Triều ngại hả? Thôi được rồi, để anh cởi đồ ra cho giống Triều!

Nhanh như gió đêm vừa thổi, thoáng chốc cả hai đứa chẳng còn mảnh vải che thân. Dưới ánh trăng mờ mờ, nó chẳng thấy gì rõ nhưng nó vẫn chỉ dám nhìn cái mặt của thằng Dũng thôi!

Dũng vẫn cười mỉm. Mở hũ kem ra, Dũng lấy hai ngón tay khoét một cục rồi thoa khắp lòng bàn tay. Triều quay lưng lại rồi nói nhanh:

- Xúc trên lưng trước đi ...

- Uhm.

Cái cảm giác nhờn nhờn rồi nhanh chóng khô ráo bắt đầu từ chỗ hai vai, rồi đến bắp tay, rồi chạy dài khắp lưng. Dừng lại một lúc, rồi hai lòng bàn tay lại dính chặt vào cơ thể nó, đầu tiên là hông, rồi vòng ra trước bụng ... Triều chống hai tay vào tường, cũng là lúc Dũng đưa bàn tay lên phía trên ngực, nó rợn người nhưng cảm giác nhờn dính trên đôi tay đó được xem là lý do duy nhất và chính đáng nhất lúc này. Triều tự trấn an bản thân trước đôi tay đang sờ soạng khắp thân thể nó, và nó cũng chẳng phải cố dừng suy nghĩ nhiều, thực sự lúc này đây nó đã tin tưởng vào thằng Dũng tuyệt đối, nó chắc chắn là Dũng chẳng dám giở trò gì với nó đâu!

- Xong chưa vậy ... anh Dũng?

Triều quay lại hỏi nhưng Dũng không trả lời, chỉ cười khì. Câu trả lời được thay bằng cảm giác hai bàn tay của Dũng đang trải đều khắp ... đấy! Có vẻ hơi lâu!

Tiếp, Dũng vuốt chầm chậm từ đùi xuống bắp chân, thoa thoa rồi bỏ tay ra. Dũng xoay người nó lại:

- Còn hai cánh tay nữa là xong rồi!

Dũng quay qua lấy thêm kem, nó đưa hai tay ra. Hình như đây là nơi duy nhất nó chẳng phải lo nghĩ gì nữa, mặc cho Dũng muốn làm lâu đến đâu đi chẳng nữa.

- Xong rồi nè. Triều thấy khô chưa? Còn chỗ nào nhột không?

- Không ... khô hết rồi, tui mặc đồ vào nha.

Nói là làm, nó lấy bộ đồ trên thành hồ mặc vào thiết lệ. Dũng có vẻ chẳng gấp gáp gì, cứ từ từ mặc cái áo rồi cái quần vào. Triều nhìn hũ kem, chép miệng:

- Chưa gì đã thấy gần hết rồi kìa. Kem dưỡng da mặt mà đem dưỡng toàn thân, phí quá.

Dũng cười:

- Còn nhiều mà, Triều có muốn xức trên mặt không anh xức luôn cho.

- Thôi khỏi, kem này dưỡng ban ngày, ban đêm xức làm gì? Thôi tui vào chuẩn bị đi ngủ nha.

Dũng nắm tay nó lại, cười thành tiếng:

- Chờ anh vào chung nữa, sao đi nhanh quá vậy!

Vừa lúc đó, tiếng còi điểm danh cũng vang lên, Triều xem đó như cái lý do, nó không trả lời mà đi tiếp. Nhưng phải công nhận là cái kem dưỡng da đó làm nó cứ thích thú sờ hết chỗ này đến chỗ kia trên người, mịn màng một cách dễ chịu!

Có vẻ đêm nay là đêm duy nhất nó không nghĩ về Giang trước khi đi ngủ!!!

...

Hôm sau! Chưa bao giờ Triều mong đến buổi trưa thật nhanh như lúc này, nó hết đi vòng vòng trong phòng, rồi nằm xuống giường, lăn qua lăn lại. Dũng đi đâu mất tiêu rồi, Triều ngồi thờ ra, chợt cái thùng cạc tông nhỏ đập vào mắt nó. Háo hức, nó lôi cái thùng nhỏ và mở ra. Toàn là kem pond's. Ý! có loại ban đêm nữa nè, 1 2 3 4 ... cả thấy 11 hũ kem, Triều xếp những hũ loại ban đêm lên trên, như cố ý cho Dũng biết. Chợt nó thấy tiếc cái hũ kem tối qua, Triều đẩy cái thùng vào gầm giường rồi mở balô của Dũng ra, nó lấy hũ kem và mở nắp. Nhìn chừng chắc chỉ hai đêm nữa là hết hũ, tự nhiên thấy phí phạm quá, nhưng mà thôi, đâu phải của mình đâu. Triều lấy ngón tay chấm thử một ít rồi thoa thoa lên mặt.

“Ba cái quỳ này xài không biết có trắng không nữa, thấy quảng cáo rầm rộ lắm, thôi kệ, đâu phải của mình mua đâu, xài thử cho biết, còn chuyện có trắng hay không thì hên xui đi!”.

Ngồi nghiên cứu mấy hũ kem một hồi, cũng đến giờ cơm trưa, tiếng còi nghỉ vừa được bật lên là nó đã vào nhà ăn trước. Ăn cho nhanh, rồi Triều đi về phòng, cũng là lúc Dũng vừa đi ra:

- Có ngủ trưa không vậy?

- Không, tui ngủ tới 9h mới dậy nè, giờ đi gác hả anh?

- Uhm, Triều chờ anh chút, anh tắm cái rồi mình đi.

Nó thay cái áo K03 ra, mặc áo thun vào, dù gì ở đây trời không nắng lắm nhưng đang giữa trưa, cũng nóng chứ! Dững đi vào, thay đồ, đeo súng trên vai rồi ra ngoài. Suốt đường đi, Triều cứ me giựt cái hộp gói bằng giấy báo trên tay thẳng Dững, hai đứa đùa giỡn um sùm trên con đường nhỏ.

Triều thấy hoang mang khi cái chòi gác hiện ra trước mắt. Cái chòi cao ... cao lắm ...!!! Nó chẳng ước chừng được chiều cao của cái chòi là bao nhiêu, nhưng nó chỉ biết là cao thôi. Và điểm đặc biệt nhất, là cái chòi này nằm giữa thảo nguyên bao la, rộng lớn. Cái chòi dựng bằng những thanh sắt, khá chắc chắn, có cầu thang leo lên. Triều lưỡng lự nhìn một chút rồi leo lên trước, Dững đang đổi gác phía dưới.

Woaaa!!! Gió thổi lồng lộng, nghe vù vù bên tai. Nắng trải dài khắp cánh đồng cỏ bạt ngàn, từng cái bóng của những đám mây phía trên chạy dài theo chiều gió, hệt như những con thú to lớn đang di chuyển. Đẹp quá, ban đêm ở đây chắc còn đẹp tuyệt nữa!

Dững đã leo lên tới, ngồi gần bên nó, Dững hỏi:

- Sao hả? Triều thấy cảnh ở đây đẹp không?

- Đẹp quá!!! Gió thổi vù vù cũng mát quá ha.

Dững để nó ngồi phía trước, ra sau lưng nó, đặt cái hộp gói bằng giấy báo lên tay nó, Dững vòng tay ôm eo nó rồi nói nhỏ:

- Triều mở ra đi!

Nó cười hì hì, vui sướng và phấn khích. Nó mở lớp giấy báo, rồi mở cái nắp hộp ra ...

Đúng như Dững nói, nó sẽ bất ngờ và bất ngờ thật sự, và nó có cảm thấy như thế nào, thì nó cũng đã hứa sẽ phải nhận!

Một cái điện thoại di động!

Nhưng đặc biệt, cái kiểu dáng của cái điện thoại này không làm nó lẫn với bất cứ loại nào khác được.

LG BL40!!!

Triều đóng cái hộp lại, túm tờ báo vào cái hộp, nó toan đứng dậy thì thẳng Dững ôm chặt nó lại, nó quay mặt sang, khó chịu:

- Bỏ tui ra!

Dững vẫn nói nhỏ:

- Sao Triều lại bực bội anh? Triều không thích hả? Anh tặng đồ đàn ông hoàng cho Triều mà!

Quả thực nó cũng chẳng hiểu sao nó lại bực tức một cách thừa thãi như vậy. Nó hỏi những câu không liên quan đến cảm xúc:

- Anh kiếm đâu ra cái điện thoại này vậy?

- Thì anh nói rồi, đồ bắt được lúc đi tuần biên giới. Cái điện thoại này là anh xin riêng đó, không có ai được đem về xài đâu.

- Tại sao anh lại quan tâm tới tui như vậy? Hết kem rồi tới điện thoại, tui nhớ lúc anh đi tuần cũng là lúc tui với anh còn ghét nhau lắm mà? Sao anh lại quan tâm tui nhiều quá vậy?

Dững không trả lời, mà áp má vào gáy nó. Nhột! Nó vùng vằng:

- Anh nói coi, tại sao anh lại quan tâm quá mức tới tui như vậy? Hả?

Dững đáp bằng cái giọng lí nhí và chậm rãi:

- Sao cứ tìm một người không biết câu trả lời mà hỏi! Hồi đó Triều nói với anh câu đó đó, Triều còn nhớ không? Triều hứa sẽ nhận thì Triều cứ nhận đi.

Nó đứng lên, quay lại, nhìn thẳng vào mắt Dững:

- Bây giờ anh không nói, anh khỏi nói chuyện với tui nữa. Nói coi! Những cái hành động gần đây là sao hả?
 - Nếu anh nói ra, thì em có nhận không?
- Dững ngồi, chống hai tay lên đùi, chờ phản ứng từ nó.
- Tui nói anh nói thì anh nói đi, đừng có hỏi ngược lại. Bây giờ nói đi. Tại sao hả?
- Dững im lặng một chút, rồi nói ... mà không hề có chút ngập ngừng:
- Tại anh thích em!
 - Hả???
- ...Gió vẫn thổi vù vù bên tai.

5. Chương 5

Người lạ.

Điện thoại là một trong rất nhiều thứ (sử dụng rượu bia, thuốc lá, chất kích thích v.v...) cấm kỵ trong quân đội. Hạ sĩ quan (một cách gọi khác của tiểu đội trưởng) và chiến sĩ không được vi phạm vào các điều khoản đó, chỉ có sĩ quan trở lên mới được dùng điện thoại. Ở trung đoàn của nó, đứa nào bị phát hiện sử dụng điện thoại thì cứ như là bị sao quả tạ chiếu vậy ... viết tường trình, kiểm điểm nè, báo động trung đội đó một đêm nè, người vi phạm ký vào biên bản rồi tự huỷ cái điện thoại đó nè, phạt lao động nè! Với cái lý do bất hủ “vi phạm chỉ thị” nên hầu hết chả có đứa nào trách móc hay van xin năn nỉ được. Nhưng suy cho cùng, đó là ở thành phố, còn ở đây thì khác. Và dưới quyền chỉ huy của thằng Dững thì còn ... khác nữa!

...

- Triều. Triều đi đâu vậy? Đứng lại nghe anh nói nè!
- Thôi mệt, tui nói một lần cuối nha. Anh đang nghĩ sai đó, ngồi đó mà suy nghĩ lại đi, tui xuống đây!
- Nhưng mà ... khoảng ... Triều ơi! Triều!

Mặc cho Dững gọi í ới trên cái chòi nhỏ, nó lật đật chạy tới cái cầu thang, tót xuống đất, rồi tự đi về một mình!

“Cái gì nữa đây trời!!! Nói nhảm hay nói thật vậy??? Lạy trời đừng có thật nha!”

“Ừa mà nếu cái chuyện đó thực sự nghiêm túc, thì mình phải làm sao đây???”

Đoạn đường từ cái chòi gác về nhà, Triều thần thờ bước, lâu lâu nó lấy tay tự vỗ vào đầu mình, chốc chốc nó ngồi xuống tảng đá nào gần đó, nhăn nhó suy nghĩ.

Nó thở dài.

“Không được đâu, cho dù Dững có nói gì đi nữa, mình cũng không chấp nhận đâu. Dững có làm gì nữa, cũng không thể thay thế được tất cả cảm xúc mà Giang đã dành cho mình, và Dững có nói gì, làm gì đi nữa, mình cũng sẽ từ chối thôi. Vì đơn giản mình có phải “như vậy” đâu!!!”

Đến chiều, nó vừa cầm cái ca nước ra tính đi tắm thì Dững về, nó tính đi ra luôn, nhưng Dững kéo tay nó lại, vừa nói vừa thở hổn hển:

- Triều ... Triều ... cho anh xin lỗi, anh nói giỡn thôi! ... Triều đừng có để bụng nha.

Vẫn cầm cái ca, nó khoanh tay lại, neho mắt:

- Phải không? Giỡn thôi hả? Rồi tui tin anh đó, từ rày về sau còn nhắc cái từ đó hay làm bất cứ hành động nào liên quan tới cái từ đó, tui đập anh cho coi!

- Anh hứa mà, anh không nói vậy nữa, đừng có giận anh nha.
- Biết rồi, mệt quá! Thay đồ đi tắm đi kìa, người mồ hôi không.

Triều cười thầm khoái chí, nó đi từ từ ra nhà tắm, chưa đầy một phút sau, Dũng đã chạy ra tới. Dũng đặt tay lên vai nó, tay kia cầm cái điện thoại, huyền thuyên đủ thứ. Nó cười mỉm!

Thôi thì cứ xem như nó nhận món quà đó và chưa nghe gì hết, khỏi phải suy nghĩ gì nhiều. Vậy đi!!!

...

Tuần cuối!

Càng lúc, nó với thằng Dũng càng trở nên thân thiết hơn. Và nó càng làm biếng hơn nữa! Cứ ngày nào cũng lon ton theo thằng Dũng đi gác, nói ba cái chuyện trên trời dưới đất, xong về ăn cơm, chiều thì tập hít xà, xong đi tắm, xúc kem, rồi đi ngủ. Còn cái công việc chính, lâu lâu nó cũng nghĩ tới rồi chép miệng cho qua.

“Kê, mình không làm thì cái ông đi chung làm. Mà cũng có cái gì phải học hỏi thêm đâu? Toàn những thứ quen thuộc, chỉ có đều là phải chép tay thôi!”

Sao kỳ thiệt! Cái lúc Triều mong thời gian trôi qua nhanh, thì nó lại chậm. Còn cái lúc Triều mong thời gian trôi chậm, nó nhanh đến nỗi có lúc Triều giật mình mới biết là đã hết ngày! Thấm thoát còn vài ngày nữa là nó về lại thành phố rồi. Cái cảm giác sắp phải chia tay sao khó chịu quá, nó làm con người ta bực dọc vì không biết làm cách nào để níu kéo lại được nữa. Y chang cái lúc chia tay anh Bảo!!!

Trời nhá nhem tối, Dũng đổi gác rồi cùng nó đi về. Hồi đó mỗi lần trời gần tối như vậy, Dũng hay hù ma nó lắm, còn nó thì đánh huỳnh huých vào cái người cứng cáp của thằng Dũng! Bữa nay cũng vậy, Dũng cứ hay xô xô nó vào mấy cái bụi cây, nó la làng rồi dính cứng ngắc với thằng Dũng, mỗi lần như vậy là Dũng lại cười khoái chí.

- Ủa anh Dũng, tui hỏi anh cái!

Dũng choàng tay qua vai nó, đáp lại:

- Triều hỏi đi.

- Sao mỗi lần đổi gác, tui thấy thằng nào cũng kêu anh là “Dũng củ mì” hết vậy? Anh thích ăn củ mì lắm hả? Hay quê anh ở Củ Chi?

- Haha, không phải đâu. Triều muốn biết không anh nói cho nghe.

Triều bỏ cái tay của thằng Dũng trên vai xuống:

- Không muốn biết thì tui hỏi anh làm gì? Vậy cũng hỏi ngược lại được, ngơ gì mà ngơ dữ!

Dũng nắm tay kéo nó đi tới phía trước, ánh lửa bập bùng hiện giữa màn đêm. Tới nhà rồi. Dũng mở cửa phòng, thấp cái đèn để lên trên bàn:

- Đi ra tắm với anh, anh nói cho Triều nghe.

Dũng thay đồ rồi lấy cái khăn đi ra trước. Như mọi hôm, nó cầm ca nước rồi lấy đồ đi theo sau.

Đám lá cây xào xạc khi gió thổi qua, trăng vẫn soi ánh sáng dịu nhẹ xuống khắp cái hồ nước. Dũng ngồi trên thành hồ, cởi trần. Triều vừa ra là hỏi lại ngay, như sợ thằng Dũng quên mất:

- Nói tui nghe coi, sao đứa nào cũng kêu anh là “Dũng củ mì” vậy?

Dũng nhảy xuống, cầm tay nó đưa vào chỗ-kia, cười tươi:

- Đó, hiểu chưa hả, hỏi hoài!

Đặt cái ca, chai sữa tắm, chai dầu gội lên thành hồ, nó cười nham nhở:

- Trời, làm tưởng gì hay lắm, của anh còn nhỏ hơn của tui nữa, anh cũng thấy rồi đó! Vậy cũng kêu là củ mì! Củ mì kiểu gì vậy?

Dũng vẫn cười:

- Thì củ mì kiểu này nè!

Dũng áp người vào nó, vẫn để tay của nó ở chỗ cũ. Dũng dùng tay mình bóp bóp cái tay của nó lần cái-củ-Dũng đang ở trong tay nó. Tay kia vòng qua eo nó. Sờ soạn. Thở đều. Rồi Dũng bỏ nó ra, lùi lại và ... cởi cái quần:

- Củ mì nè Triều, thấy chưa hả?

- Há há!

Nó cười thành tiếng, trong đầu nhớ lại những lần nó với Giang hôn nhau. Rồi nó cũng đưa tay vô trong cái quần!!!

Một lúc sau! nó cũng cởi nốt cái quần ra:

- Có nhiều đó cũng kêu là củ mì. Nè, đó, thấy chưa hả? Nào giờ chưa thấy đúng hông?

Dũng khoanh tay nhìn, vẫn chưa chịu thua:

- Thì anh ngắn hơn Triều chút thôi, nhưng của anh, nó ... mập hơn!

- Hông dám! Anh coi kỹ lại coi, mập hơn có chút xíu mà kêu mập hơn, an gian hả?!

Dũng chống chế:

- Thì mập hơn Triều là được rồi. Sao hả? Có chịu công nhận là “củ mì” chưa?

Nó cười mỉm một chút rồi nói nhỏ:

- Bạn thân của tui còn hơn anh nhiều đó, anh chưa phải là củ mì đâu, đừng có ham nha. Hehe!

-Vậy hả? Mà thôi, anh không cần biết ai hơn anh, nhưng anh muốn Triều công nhận là của anh nó ... bự, nó ... củ mì hơn Triều!

Nó chép miệng rồi lấy cái ca múc nước tắm:

- Không chịu thì anh giận rồi làm thịnh nữa hả? Có cái trò làm hoài! Rồi đó, tui công nhận đó, Dũng củ mì! Chịu chưa hả?

Dũng cười, đánh vào đít nó cái “bép”.

Nó xối ca nước đầu tiên, lạnh! Vài ca sau nó đã thích nghi được, nó đưa ca cho Dũng rồi hỏi tiếp:

- Sao dạo này có cái tật đánh đít là sao vậy?

Dũng xối nước ào ào. Dưới ánh trăng, từng dòng nước ngắn dài chảy từ vai xuống dưới làm nó chốc chốc cứ nhìn lên!

- Tại cái đít nó cứng cứng, chắc chắc, đánh đã tay.

Nó hít xà được gần hai tuần, bắp tay chưa có to nhưng cả cánh tay và vai đã có chút chuyển biến, nó cứ thích thú tự rờ ròi lại nhìn qua Dũng.

- Ủa Triều, anh hỏi cái coi!

Nó cho Dũng tắm chung chai sữa tắm với nó rồi, cho nên cái chai giờ chỉ còn lại một ít, nó xịt một cách tiết kiệm rồi chà chà khắp người.

- Sao anh?

Triều chưa có quan hệ bao giờ phải không? – Dũng vừa nói vừa lấy khăn lau người, giọng hỏi chẳng có gì đùa cợt – Sao anh thấy khúc ở trên nó... đồ ầu vậy?

- Trời, có vậy cũng thắc mắc nữa. Nó đồ thì tại nó đồ, vậy thôi.

- Sao của anh nó bình thường quá, không có ngộ ngộ như Triều!

Nó lấy khăn lau người, hỏi lại:

- Ngộ gì mà ngộ? Thì cũng giống như anh thôi.

Dũng cười khì, khoát tay lên vai nó đi vào trong:

- Đỏ đỏ, đen đen, y chang cây kem sôcôla dâu!

- Ấc ... Kem gì mà kem, anh giống quỷ quá!

Dũng thắp cái đèn dầu lên, để trên cái ghế phía cuối giường. Ánh sáng từ ngọn đèn soi một cách yếu ớt khắp căn phòng. Căn phòng chỉ có hai đứa!

Có thể căn phòng chỉ có nó và Dũng cho đến lúc nó về. Nghe Dũng nói cấp trên điều thêm lính ở đây lên đó đóng quân rồi, không phải là đi tuần nữa. Cũng buồn, nhưng nhiều lúc Triều muốn chỉ có nó với thằng Dũng là được rồi! Và nhiều lúc nó cũng mong có ai đó trong phòng để thằng Dũng không có ... lộn hành dữ vậy!

Chẳng hạn như lúc này nè ...

- Bỏ tui ra coi, anh kỳ cục quá nha!

- Làm gì mà kỳ cục? Triều cứ ngồi im đi.

- Không được, anh không thấy kỳ hả? Cái chuyện vậy mà anh cũng đòi nữa. Tui nói không được là không được nha!

- Triều mắc cỡ gì nữa chứ, có anh với Triều thôi mà, anh đóng cửa lại hết rồi, không có ai thấy đâu.

- Nhưng mà ...! Thôi không được, kỳ cục quá, tui tự cởi được. Sao tự nhiên bữa nay đòi ... cởi đồ cho tui nữa!!!

Giờ sao hả? - Dũng khoanh tay, đặt hũ kem xuống giường - Sao lúc nào cũng thích chống đối anh hết vậy hả, bây giờ có ngồi im chưa?

Nó buông thông hai tay, làu bàu trong miệng:

- Cái tật áp đặt người khác không bỏ được!

Dũng lại ngồi gần bên nó, nói khẽ:

- Chống lệnh của chỉ huy là bị đòn à!

Dũng đưa tay, kéo từ từ cái quần đùi của nó xuống, rồi cởi hằn ra. Như bao lần, nó đều thấy một chút gì đó ... tê dại trong mắt của thằng Dũng, và Dũng chẳng bao giờ lộ ra cảm xúc gì trên mặt lúc này cả. Triều ngồi trên giường, Dũng đứng chống nạnh nhìn nó:

- Triều hít xà được hai tuần rồi phải không? Bắp tay với vai nhìn thấy khác rồi đó.

- Ủa ừa, thôi anh xúc lệ đi, rồi đi ngủ.

- Từ từ đã!

- Sao nữa?

- Anh chưa ... đồng bộ với Triều mà!

- Thì anh làm đi.

- Triều cởi cho anh!

- Anh lộn xộn quá, tự làm đi.

- Triều không cởi thì anh khỏi xúc kem cho Triều. Mà anh không xúc kem cho Triều thì Triều khỏi ngủ với anh luôn.

- Anh riết thấy coi không được rồi đó nha!

Triều quay qua, cởi nhanh cái quần nhưng vẫn nhìn vào mặt Dũng. Nó không có nhìn chỗ-nào-khác!

- Rồi đó, xúc lệ đi anh chỉ huy!!!

- Uhm, vậy mới được chứ. Lần sao mà bướng nữa là bị đòn đó nha.

Dũng mở hộp kem rồi bắt đầu xúc!

- Ủa bị đòn là bị làm sao? Anh đánh tui giống như anh đánh mấy đứa kia hả?

Dũng đánh nhẹ vào ... cái đít của nó, rồi xoa xoa khắp cái chỗ-vừa-đánh:

- Đó đánh đòn đó!

- Trời ... anh thiệt giống quý quá anh Dũng, xúc lệ đi rồi đi ngủ nè, tui buồn ngủ rồi đó!

- Từ từ nào ... nhanh mà! ...

Xong! Triều mặc cái quần vào, đang định leo lên giường thì Dũng kéo tay nó lại:

- Khoan đã!

Nó đứng tựa vào thành giường. Dũng đem cái đèn dầu đặt lên bàn rồi tắt. Tối thui! ánh trăng hắt mờ mờ qua khe hở của cái cửa sổ đóng. Dũng vòng tay qua ôm eo nó, tay kia bóp bóp ... cái đít của nó. Áp đầu vào má nó, Dũng nói nhỏ:

- Triều còn mắc cỡ với anh hả?

- Là sao? Tui không hiểu? Nhưng mà sao anh cứ bóp đít tui hoài vậy?

- Tại ... đít Triều bóp đã tay!!!

- Anh kêu tui đứng lại chỉ vậy thôi hả? Đạo này tui thấy anh sao sao đó nha!

- Sao là sao? Anh em lâu lâu gần gũi nhau chút thôi, Triều nghĩ gì vậy hả?

- Tui đang nghĩ bậy bạ đó! Được chưa? Rồi anh hỏi tui còn mắc cỡ với anh không là sao? Tui không hiểu???

- Thôi Triều đừng nghĩ gì bậy bạ, anh nói rồi, mình là anh em với nhau thôi, không có gì phải mắc cỡ hết. Biết chưa!

- Ủa! Bây giờ bóp đã tay chưa, cho tui đi ngủ nè.

- Uhm, thôi lên ngủ đi, sáng mai anh kêu dậy ra hít xà đó.

- Ủ, ngủ ngon nha.

Triều leo lên giường mừng rồi chui vào, lấy cái điện thoại ra nghe nhạc.

Ngộ ghê, nếu hồi đó, là Giang thì nó sẽ giả bộ ngại ngùng, rồi cũng mắc cho Giang muốn làm gì làm. Còn nếu là anh Bảo, nó chỉ cho ổng ôm thôi, chứ không có chuyện sờ mó lung tung vậy đâu. Còn sao đối với thằng Dũng, nó thấy khác khác quá. Cũng là một người lạ muốn gần gũi với nó, nhưng Dũng không có cái mục đích muốn thoả mãn như thằng Hào, mà Dũng có cái gì đó lạ lẫm, bản thân không cảm thấy ngờ vực hay sợ sệt mỗi khi gần bên. Nó cứ suy nghĩ hoài về cái cảm giác lạ lẫm mà thằng Dũng tạo ra trong nó.

- Hôm nay anh không có gác!

Ủa sao vậy? - Triều ngậm đôi đũa ngơ ngác hỏi.

- Những tuần cuối tháng anh không có đi gác, anh phải ở lại kiểm kho. Triều ở Hậu cần nên cũng biết cái chế độ này mà phải không?

- À! Kiểm kê cuối tháng phải không? Cái này hồi ở trung đoàn tui làm hoài.

- Lát đi lên kia lấy đồ với anh nha!

- Đi lên đâu?

- Cái phòng Triều thường viết báo cáo với trình ký đó, anh lên đó lấy danh sách biên chế súng rồi đi qua kho luôn.

Triều duỗi thẳng hai chân, nhần nhó:

- Thôiiii, anh đi đi, tui không đi đâu, lên đó mắc công bị bắt ở lại nữa.

Dũng uống ngụm nước, chép miệng:

- Thì cứ đi lên với anh đi. Thôi, đi về Triều!

Buổi cơm sáng trôi qua nhanh, nó với Dũng về phòng thay đồ rồi đi lên đó, nếu không làm thì hơn một tuần rồi nó có bước chân lên đó lần nào đâu? Toàn bộ thời gian nó dành cho thằng Dũng hết rồi!

Rón rén, chả hiểu sao nó lại như vậy nữa! Dũng mở cửa phòng đi vào, nó bước theo sau, mắt vẫn nhìn tới nhìn lui. Dũng mở hộc tủ lấy quyển sổ ra, ngồi xuống ghi ghi chép chép cái gì đó. Triều đứng cũng chẳng yên, nó cứ đi đi lại lại, tới khi thằng Dũng đóng cuốn sổ lại và đứng lên, nó mới thở phào:

- Đi lẹ lên nè!!!

Nó hí hửng cùng thằng Dũng bước ra ... và hụt hẫng một cách tột cùng khi chạm mặt cái con người mà nó không mong muốn:

- Trời, bữa giờ đ/c ở đâu vậy? Tại sao không lên đây làm công tác hả? Bây giờ đ/c vào viết báo cáo đi, chiều nay họp giao ban đ/c phải trình bày những điều đ/c học được trong thời gian ở đây đó!

Nó ú ớ, chả biết nói gì thêm nữa, trong lòng đang thầm rửa xả thằng Dũng đã dẫn nó vào chỗ “chết”.

Làm gì đứng đó hoài vậy? – Dũng chống nạnh nhìn nó, chau mày – Đi dọn kho nè!

Ông sĩ quan kia vỗ vỗ tay lên vai nó:

- Thôi đ/c vào viết báo cáo đi, công việc đó người khác làm cũng được mà!

Dũng đáp lại bằng một giọng rất bức dọc, khó chịu:

- Còn đứng đó nữa, CÓ ĐI KHÔNG HẢ???

Vài chục giây lặng thinh trôi qua, Dũng đưa tay hai vào túi quần đi tiếp, nó quay lại nhìn về mặt ngơ ngác sau lưng nó, rồi nó cười trừ một cách ... thông cảm. Rồi nó đi theo thằng Dũng!

Đi được một đoạn, Triều hỏi khề, chân đi nhẹ nhàng trên nền đất cứng:

- Ủa ... anh Dũng ... nãy sao anh lớn tiếng quá vậy???

Rút một tay trong túi quần ra đặt lên vai Triều, Dũng vừa đi vừa nói, mắt vẫn nhìn phía trước:

- Ở đó cho tụi kia sai vặt chứ làm gì, đi với anh Triều đừng có lo nghĩ gì hết. Biết chưa hả? Làm gì mà lúc vào phòng đứng lóng ngóng như ăn trộm vậy? Nhìn phát bức!

- Mà ... anh làm vậy, lỡ ông kia méc với cấp trên sao?

Dũng dừng lại, nhìn nó. Ánh mắt chan chứa sự che chở một cách quyết liệt và bất chấp:

- Thì thôi, cách chức anh xuống làm lính cũng được! Lúc đó anh khỏi phải khó xử khi làm gì nữa. Đúng không???

Phải chi anh bị cách chức sớm hơn thì hay quá - Triều cười ha hả trên đường đi – Lúc đó anh mà khó chịu với tui hả, tui ...

- Sao hả? Triều làm gì anh?

Dứt lời, Dũng bế thốc nó lên vai. Nó giãy giụa, la lối nhưng chẳng ăn nhằm gì. Dũng đá cái cửa sắt, đi vào phòng và đặt nó ngồi xuống bàn. Cái nhà kho to thì to thật, nhưng đường đi giữa những cái giá để súng thì chỉ đủ cho một người. Dũng ra đóng cửa kho lại, ánh sáng giảm bớt đôi chút, chỉ còn ở những lỗ thông gió phía trên.

Triều ngồi trên cái bàn, đung đưa hai chân:

- Đi kiểm súng đi kìa, đứng đây chống nạnh chi vậy?

- Nhìn Triều chút không cho hả?

- Thôi mệt quá, tui nói thiệt anh riết giống quỳ lắm rồi đó nha, làm cho lẹ còn đi về nữa kìa!

Dũng xoa đầu nó, cười khê:

- Ngồi chờ anh nha.

Triều vẫn đung đưa hai chân, nhưng mắt vẫn không rời khỏi Dũng:

- Kiểm từng cây súng như vậy, đến khi nào mới xong? Hay để tui phụ anh nha!

Thôi, Triều ngồi đó đi – Dũng vẫn cặm cụi với công việc của mình - Mấy cái này Triều đâu có rành đâu sao phụ anh được!

- Thì anh chỉ tui đi, tui phụ anh. Kiểm từng cây vậy chắc tới chiều cũng chưa xong quá!

- Thôi Triều ngồi đi, anh làm quen rồi, cũng không lâu lắm đâu.

Ngồi nhìn tới nhìn lui, chán chường. Nhưng Dũng không cho phụ, nó chẳng biết ngồi làm gì hơn ngoài đung đưa hai cái chân. Một lúc sau Dũng quay lại, lưng áo ướt đầm mồ hôi, Dũng đánh dấu cái gì đó trên tờ giấy rồi làm tiếp công việc.

- Tự nhiên anh đóng cửa lại chi vậy? Vừa ngộp vừa nóng nữa!

Dũng lấy tay gỡ gỡ đầu, mắt vẫn chăm chú vào tờ giấy cầm trên tay:

- Anh không thích có người làm phiền lúc anh đang làm việc.

Nó chép miệng:

- Người anh mồ hôi không kìa. Nóng quá thì cởi cái áo ra đi!

- Ủ, cũng được, giữ giùm anh cái áo nè.

Từng giọt mồ hôi lã lã trên cơ thể của Dũng, Triều nhìn lơ đãng khác khi nhận cái áo từ thằng Dũng, nhưng chốc chốc nó cứ ngoái lại. Đây không phải lần đầu nó nhìn thấy cái cảnh này, hồi đó mỗi lần Giang đá banh, nó thấy hoài chứ gì, nhưng đối với người nó thương, thì ... những cái cảnh như vậy mới có sức hấp dẫn, chứ với người khác, nó chỉ thấy bình thường!

Mãi suy nghĩ, nhưng mắt vẫn đang nhìn thẳng Dũng, Dũng quay lại làm nó giật mình, Dũng cười:

- Làm gì nhìn anh dữ vậy?

- Đâu có.

Dũng lại gần nó, chống nạnh, vẫn nhìn nó cười mỉm.

Triều đưa tay bóp bóp cái bắp tay của thằng Dũng, Dũng cũng làm lại tương tự:

- Sao hả? Muốn đô giống anh vậy phải không?

Nó gật đầu.

- Có gì khó đâu, chăm chỉ hít xà đơn là được mà. À bữa giờ Triều hít xà lên tới đâu rồi? Hít được 20 cái chưa hả?

Nó đáp lại, giọng buồn hiu:

- Tui hít được hơn 20 cái rồi!

- Thiệt không vậy?

- Anh không tin chiều tui hít cho anh coi. Tui có quyết tâm là phải hít được 23 cái đó, anh nhớ không?

Nó bặm môi rồi nói tiếp:

- Bữa giờ sáng nào tui cũng tập hết, tới chiều lúc không đi gác với anh, tui cũng ra đó tập. Tui hít được 23 cái rồi đó!

Dũng khoanh tay, nhìn nó một cách khó hiểu:

- Kỳ vậy? Hít có 23 cái rồi thôi hả?

- 23 cái được rồi, tui thấy tui cũng đỡ được chút chứ bộ.

- Đâu? Cởi áo ra anh coi coi!

Triều lè lưỡi:

- Cởi con khỉ nè, cứ bắt tui cởi đồ hoài vậy?

Vẫn đứng khoanh tay, Dũng nheo nheo mắt:

- Bây giờ có cởi ra không? Anh coi một chút rồi thôi, hay là muốn anh ... Sao hả? Giờ sao???

Triều khoanh chặt tay, làm mặt dỗi:

- Đó đó, bắt đầu nữa rồi đó, gỡ cái giọng chỉ huy ra nữa!

Dũng không trả lời, vẫn chăm chú nhìn nó.

Triều vẫn khoanh chặt tay, thở đều, chốc chốc nó lại nhìn sang. Chợt! Dũng tiến tới, nó co người lại ... Nhưng Dũng chỉ lấy cái áo và nói gọn lọn một câu:

- Chiều làm tiếp, về thôi!

Dũng mặc áo rồi đi ra, còn mình nó ngồi trong phòng, nó phì cười.

" Ghê chưa! Giận mình luôn rồi. Hahaha! Để coi giận được bao lâu, há há!!!"

Nhưng nó sẽ là người làm huê trước, nó không muốn phí phạm thêm thời gian gần bên thằng Dũng nữa. Vì chỉ còn hai ngày nữa là nó phải về lại trung đoàn rồi!

Triều hí hửng đóng cửa kho lại, đi về phòng.

Trong phòng chẳng có ai, Triều đi ra ngoài nhà tắm, cũng chẳng thấy Dũng đâu. Nó đi vòng vòng những chỗ mà nó biết, cũng chẳng thấy tắm hơi đâu hết! Triều đi về, không tìm nữa, nó nằm chơi chờ tới giờ ăn cơm rồi đi ăn, nhưng lúc vào nhà ăn nó cũng chẳng thấy Dũng đâu!

Chán!

Nó đi về phòng ngủ, thế nào tối cũng gặp, còn nếu không thì thôi vậy!!!

...

Cái giường kê rung rinh, Triều mở mắt, vớ cái điện thoại. Gần 4h chiều, nó tụt xuống tính lấy ca đi tắm thì thấy thằng Dũng đang nằm ở dưới, gối hai tay dưới đầu, mắt nhắm như đã ngủ từ lâu lắm. Nó chạy ra nhà tắm rửa mặt rồi chạy vô lại, Dũng vẫn nằm đó. Nó ngồi kể bên thằng Dũng, giả bộ lay người:

- Anh Dũng ... anh ngủ hả?

Dũng vẫn nằm im, cơ thể phập phồng theo từng nhịp thở. Triều cười thầm. Nó leo lên ngồi trên cái chỗ dưới bụng thằng Dũng, chống tay lên hai bên ngực. Dũng mở mắt ra, vẫn cái kiểu nhăn mặt nhưng lại không có vẻ khó chịu nào:

- Gì vậy Triều? Leo xuống coi!

Nó nhăn hai tay xuống vùng cơ săn chắc của Dũng, cười tươi:

- Hồng á!

Dũng ngẩn đầu dậy, hai tay đẩy nó xuống, nhưng không ăn thua. Triều nhún người huỳnh huých, cười khoái chí!

- Triều leo xuống coi, đừng có ... a ... Triều ... xuống đi. Đừng có ngồi im đi Triều! Triều

- Anh hứa với tui một chuyện đi, tui leo xuống!

Dũng có vẻ khổ sở lắm, nhưng điều đó làm cho nó thích thú cứ cười miết, hai tay Dũng nắm lấy hai cái tay đang chống xuống của nó, mỗi lần Dũng cố kéo ra là nó bấu những ngón tay lại. Đau! Dũng thả người, nhìn nó:

- Rồi Triều nói đi!

- Anh kiếm trái trứng cá về cho tui ăn coi, tui thèm ăn trứng cá quá à!

- Trứng cá đâu mà ăn? Ở đây đâu có cây đâu. Trên này ... a.....

Triều nhún thêm hai ba cái nữa, tay nó vẫn chống trên ngực của Dũng, bấu chặt:

- Xạo tui nè, lúc đi lên đây tui thấy người ta trồng quá trời, cái bụi cây nhỏ nhỏ, trên mỗi cành có mấy trái màu đỏ dính chùm với nhau nè, phải hông!

- Không phải, cái đó là cây cà phê mà!

- Ủa???

Cứ nghĩ làm như vậy, Dũng sẽ đau và la lối, nhưng nó đã nhầm. Dũng có la nhưng âm thanh phát ra không tỏ vẻ gì là khó chịu, mà chỉ dồn dập một cách khó hiểu. Thêm nữa, nó cảm thấy cái chỗ nó đang ngồi không thể ngồi thêm được chút nào nữa!!!

Thiệt là nó chẳng có ý gì hết, chỉ muốn giỡn một chút với thằng Dũng thôi, nhưng có vẻ nó đã đi quá xa. Triều leo xuống, đánh trống lảng sang chuyện khác để thằng Dũng khỏi khó xử:

- Ủa vậy là cái cây đó là cây cà phê hả, tui cứ tưởng cây trứng cá.

Dũng ngồi dậy, không ngồi cùng với nó, mà ngồi thụt vào trong một chút, xếp bằng:

- Sao hồi đó không nói với anh sớm, anh hái cho vài trái xem thử, bây giờ sao hái được nữa?

Triều quay lại hỏi:

- Ủa sao vậy?

- Xung quanh đây đâu có ai trồng cà phê đâu, mỗi lần đi xuống BCH dưới Đà Lạt thì mới hái được.

- Chà, làm lúc lên đây, tui cứ muốn coi coi cái trái cà phê nó ra sao, ai dè thấy mà không biết.

Bây giờ thì Dũng mới ra ngồi với nó, khoát tay lên vai:

- Thôi, lát tắm xong ra đây với anh, anh làm cái này cho Triều, coi như quà tặng để Triều cảm về, được không?

Nó run đùi, búng tay cái “chóc”:

- Ok liền, chỉ huy là phải vậy chứ!

- Mà khoang đã, đi ra kia hít xà đơn cho anh xem xem, coi có được 23 cái chưa?

- Haha, ra liền luôn nè!

Nó kéo thẳng Dũng đứng dậy, đi ra ngoài sào phơi đồ!

Gió chiều mát rười rượi thổi qua. Triều cởi cái áo máng lên thanh sắt, nó gồng tay đưa cơ thể lên xuống, thở đều đặn mỗi nhịp.

Đến cái thứ 22, người đã lấm tấm mồ hôi, nó buông tay, thả người xuống:

- Hít đủ rồi nha!

- Thiếu một cái kìa, ăn gian hả!

Nó vắt cái áo lên vai, rồi lấy cái khăn đang máng kể bên:

- Tui dư sức thêm mấy cái nữa cho anh coi luôn đó, nhưng tui chỉ muốn tới đây thôi!

Dững chép miệng, đi theo nó vào nhà tắm:

- Sao mà khó hiểu quá, chắc cá độ gì với ai ở dưới thành phố hả?

Nó cười gượng. Chẳng biết lúc này nó nên phấn khởi hay buồn rầu nữa? Hai ngày nữa là nó về rồi, và nó sẽ gặp lại Giang, nó sẽ hít xà đơn cho Giang coi, rồi nó sẽ bắt Giang làm những điều mà nó muốn ... mặc dù những điều đó bây giờ chẳng còn ý nghĩa gì nữa, nhưng nó vẫn cố nhớ tới, để an ủi hay hi vọng, nó cũng không biết nữa!

Đồng lửa trại vẫn được thắp lên như mọi khi, nó ngồi lặng thinh ở cái bậc tam cấp trước cửa, chờ Dững về. Dững nói sẽ làm tặng nó cái chuông gió khi nghe nó kể về cây bút của anh Bảo. Cứ nghĩ tới đó, Triều hết cười thành tiếng rồi lại cười thầm trong lòng.

- Anh về rồi nè.

Triều đi vào phòng với Dững, nó vắn cái đèn dầu và đặt lên bàn, Dững lấy trong túi quần ra vài viên đạn:

- Biết đạn gì không?

Nó cười khì, hích khuỷu tay vào ngực thẳng Dững:

- Đạn của súng máy 12ly7 chứ gì, anh làm như tui không biết vậy. Ủa mà bộ đội biên phòng cũng xài loại súng này nữa hả?

Dững lấy tay xoa đầu nó, rồi đặt tay ngay eo, kéo nó lại gần:

- Hồi chơi coi có biết không thôi. Hồi đó anh có đi diễn tập với tụi bộ đội phòng không, ngoài đạn 12ly7 ra còn nhiều lắm, nhưng anh chỉ xin cái đạn này thôi, tại anh thấy nó hữu dụng.

- Ủa, tiểu đội trưởng của tui cũng nói vậy, cái đạn này làm được nhiều cái hay lắm, làm bút đẹp hơn đạn AK đó. Ủa anh Dững, chiều dài của viên đạn vậy là vừa đủ rồi hả, có cần nối hai cái vào cho nó dài ra không? Ủa mà ... treo lên nó có kêu hông vậy? Vỡ đạn làm bằng đồng mà ...

Dững gỡ đầu, cười trừ:

- Anh cũng không biết nữa, thôi cứ làm rồi treo lên là biết!

Trên bàn là 4 cái vỏ đạn 12ly7 và một thanh sắt hình chữ thập, đúng hơn là hai thanh sắt hàn vào nhau, tại nó thấy ở giữa có cái mối hàn. Đầu mỗi thanh sắt và vỏ đạn được khoang một lỗ nhỏ. Dững xỏ sợi chỉ đen qua cái lỗ trên vỏ đạn rồi tới cái lỗ trên thanh sắt, sau đó cột hai đầu sợi chỉ lại. Cứ thế đến cái thứ 4, Dững cầm cái chuông gió lên, rồi dùng kéo cắt sắt cắt dính chỗ cột chỉ với cái lỗ nhỏ trên thanh sắt lại.

Triều thổi nhẹ, một vài cái va vào nhau, tạo lên những tiếng kêu nhỏ, nhưng không thanh và vang như những cái chuông gió trong nhà sách. Nó chống tay lên cằm:

- Tui nhớ mấy cái chuông gió tui thấy, ở giữa có cái cục gì đó, để lúc gió thổi, cái cục đó đập vào mấy cái thanh tròn kia mới có tiếng!

Dững gõ gõ ngón tay xuống bàn:

- Vậy hả?! Anh nghĩ chắc nó chỉ như thế thôi, để mai anh kiếm gì đó treo vào ở giữa.

- Mà thôi, tui thấy vậy là được rồi, nó kêu tiếng nhỏ nhỏ vậy cũng hay!

Dững cười, nhướn nhướn cái chân mày. Triều cũng cười, nó cầm cái chuông gió lên đung đưa qua lại, rồi đặt xuống. Dững quay người sang, nhìn nó:

- Anh thấy Triều trắng ra đó!

- Vậy hả? Thiệt chán ghê, ở đây không có tới một cái gương nữa. Mà tui để ý nha, lâu lắm rồi tui chưa có soi gương đó.

- Haha, thì cứ hỏi anh nè, anh trả lời cho.

- Ủa anh Dũng, tui trắng lắm hả? Hay hơi hơi thôi?

Dũng đặt cánh tay song song với cánh tay của nó:

- Đó thấy chưa? Mà mặt Triều cũng trắng hơn một chút đó!

Ủa vậy hả - Nó đưa ngón tay vỗ vỗ lên hai bên má – Mấy hũ kem của anh, sáng tui có sức thử một ít, mặc dù không có thường xuyên lắm.

- Àh, nhắc tới mấy hũ kem mới nhớ.

Dũng đứng dậy, đi lại kéo cái thùng giấy ra, đặt lên bàn:

- Còn có hai hũ thôi nè, một về Triều cầm theo để về dưới xài đi.

- Ủa, còn cái hũ đang xài dở đâu? Gần hết chưa.

- Đủ dùng một lần nữa thôi. Anh để dành cho ngày mai, tối nay khỏi nha!

- Ủa, tùy anh, sao cũng được!

Dũng cất hai hũ kem vào thùng, kéo tay nó đứng dậy và tắt cái đèn dầu:

- Khỏi mặc áo, ra ngoài này ngồi nè, ngồi trong này nóng quá.

Mà công nhận nóng thật, nó với Dũng đi ra ngoài hồ nước, nó ngồi trên thành hồ, dùng đưa chân, Dũng ngồi kế bên, khoát tay qua vai nó.

- Tự nhiên muốn đi gác với anh nữa quá, nhớ cái lần đầu tiên anh dẫn tui đi chung, lúc đó tui mới thấy bầu trời về đêm đẹp dữ vậy.

Vài giây lặng thinh trôi qua, nó nói tiếp:

- Ở trên này cũng thấy nhiều sao quá ha, ở dưới thành phố chả có khi nào tui nhìn lên mà thấy sao hết.

- Thích ngắm sao phải không, đi với anh!

- Ủa đi gác hả?

- Không phải, có tới lượt anh gác đâu, nhưng anh biết chỗ này ngắm sao hay lắm, bảo đảm Triều thích liền.

Cầm tay thẳng Dũng, nó nhảy tới nhảy lui:

- Tất nhiên là thích rồi, ở đây vậy?

- Biết ngay mà, haha. Vào nhà lấy hai cái áo ra đi rồi ra đây.

Nó chạy vào lấy cái áo của nó với của thẳng Dũng, rồi chạy ra.

- Leo lên nè!

Dũng bắt cái cầu thang leo lên nóc nhà, nó leo lên sau. Nóc nhà trên này lợp bằng ngói, Dũng trái cái áo ra, đặt lưng lên, nó làm theo. Vừa thả lưng xuống, nó đã huyền thuyên đủ thứ không ngót, Dũng chỉ cười đáp lại lời nó.

Nói một hồi cũng mệt, Triều nằm im thưởng thức đêm đầy sao. Dũng quay người, kê tay cho nó gối đầu lên, tay kia đặt lên bụng nó. Nhìn nó chăm chú.

Triều nhìn bầu trời sao, nó cứ nghĩ ngôi sao nào là nó, ngôi sao nào là Giang? Hai ngôi sao đó có gần nhau không? Hay cách nhau giữa muôn trùng ngôi sao sáng khác. Bất giác nó thở dài. Dũng vẫn nhìn nó chăm chú.

- Anh Dũng nè, cảm giác khi thích một người là sao vậy?

Triều cảm nhận được Dũng giựt mình từ cái bàn tay đặt trên bụng, Dũng nói khẽ:

- Sao Triều lại hỏi anh như vậy?

- Thì lúc anh còn cặp với người này người kia đó, cảm giác của anh lúc mới quen như thế nào vậy?

Dũng thở phào, nói bằng giọng bình thường, vẫn nhìn nó chăm chú:

- Anh không nhớ nữa, lâu rồi nên anh cũng quên cái cảm giác lúc đó rồi!

- Vậy có khi nào anh nhớ tới những người đó không?

- Sao Triều không hỏi anh cảm giác của anh lúc này như thế nào?

Dũng kéo người nó xoay lại, kéo tay nó vòng qua người mình, và Dũng ôm chặt lấy nó.

- Là sao, tui không hiểu?

Triều nằm gọn trong lòng của Dũng, nó vẫn chưa hình dung được ý của thằng Dũng muốn hỏi. Dũng im lặng không trả lời, chỉ có hơi thở là vẫn rõ ràng và đều đặn.

- Vậy cảm giác của anh lúc này ra sao vậy?

Nó chép miệng hỏi đại. Dũng lắc đầu, và nó nhận được một câu trả lời cũng khó hiểu không kém:

- Anh cũng không biết nữa. Nhưng mà chưa bao giờ, anh lại muốn cái cảm giác mà anh không biết đó sẽ ở lại đây mãi với anh!

Chẳng khác gì với lúc Dũng cõng nó trên lưng. Dù được thằng Dũng ôm gọn, Triều cũng chỉ cảm thấy như có một khối đá chắc chắn nào đó đang bao bọc lấy nó, không ấm lắm nhưng cũng không có cảm giác gì.

- Thôi xuống đi ngủ đi anh, gần 9h rồi đó.

- Xuống dưới Triều có cho anh nằm chung với Triều không?

Nó đứng dậy, lấy cái áo lên giữ giữ:

- Nếu không cho thì sao?

- Thì anh nằm đây luôn!

Triều cười ha hả:

- Nói được làm được nha, hahaha. Thôi xuống đi, tui ngủ với anh, được chưa hả?

Dũng cười, leo xuống với nó. Dũng khóa cửa phòng, giữ chiếu, giăng mùng rồi vén mùng cho nó vào. Nó cười tủm tỉm rồi chui tọt vào trong.

Tất nhiên Triều chẳng phải đứa ngơ ngơ, nó biết tổng Dũng đang nghĩ chuyện gì trong đầu, nhưng mỗi lần muốn bắt bài thằng Dũng, tự nhiên nó lại thấy mắc cười! Chẳng hiểu sao nữa!!!

Ngày cuối.

Triều nhận được thông báo lúc ăn cơm trưa xong, tối nay nó phải lên cái nhà chỉ huy gặp gỡ với tất cả cán bộ, phát biểu rồi bàn giao công việc. Lười! Nó tính để cho cái ông kia đi nhưng lần này chắc nó không trốn được tiếp nữa. Nó cứ tưởng lần này sẽ giống lần nó chia tay anh Bảo, cứ bám càng rồi khóc lóc riết, nhưng Dũng chẳng tỏ vẻ gì buồn chán trên mặt, Dũng vẫn vô tư như mọi hôm, trò chuyện với nó, đùa giỡn với nó

...

Tối đến. Triều mặc bộ đồ k03 vào, đi lên nhà chỉ huy. Tưởng gì to tát, mấy ông tổ chức cái gọi là bữa cơm thân mật, rồi ngồi huyền thuyên đủ chuyện trên trời dưới đất, lâu lâu nó quơ vài đĩa rồi cười trừ đáp lễ, nó chả biết nói gì nữa. Bây giờ nó chỉ muốn đi về phòng với thằng Dũng thôi.

...

Cuối cùng cũng xong cái buổi nói chuyện đông dài, ông chỉ huy vừa nói “các đ/c về ngủ nghỉ mai đi về” là nó đứng lên cười tươi, rồi chạy thiệt lẹ về phòng! Nó mở cửa phòng đi vào. Tối thui, ánh trăng khuyết rọi

qua những ô cửa sổ chưa đóng, ánh trăng còn soi vào chiếc giường kê cuối, cái nội vụ còn nguyên. Nó thắc mắc rồi kéo cái nội vụ ra, giăng mùng lên rồi chui vào nằm.

“Ủa Dũng đâu rồi? Hơn 10h rồi còn đi đâu nữa vậy? Hay là đi gác???”

Triều nằm gối một tay dưới đầu, tay kia cầm dây phone vào cái điện thoại rồi chỉnh nhạc. Triều ngược lên nhìn qua cửa sổ, xen kẽ qua những cái lá cây đang đung đưa, phía sau là bầu trời chỉ chút những ngôi sao. Chốc chốc nó lại nhìn thấy trăng khi gió thổi qua những cành cây đang che khuất.

“Đi đâu vậy không biết nữa, chờ mình lâu quá rồi giận lấy nữa chắc!”

Nó phì cười, rồi nhắm mắt, tập trung vào các giai điệu trong cái tai phone...

Tiếng đẩy cửa thật khẽ, nhưng Triều vẫn nghe được. Nó hí mắt nhìn rồi dùng tay giật nhanh cái phone xuống. Nhắm mắt!

Tiếng đóng cửa, hơi to, chắc là Dũng đang khoá cửa. Nó thở đều nghe tiếng chân từ từ đi tới!!!

Dũng tháo cái móc mùng ở bốn góc trên của cái giường ra, kéo ra khỏi cái chiếu rồi túm lại, để một góc. Triều mở mắt:

- Anh đi đâu vậy?

Dũng xốc tay xuống cổ và đùi nó, bế nó lên. Dũng quay người lại ngồi xuống giường. Ánh trăng dịu nhẹ soi lên gương mặt và đôi mắt của Triều. Dũng đưa tay chạm vào đôi môi, rồi nhéo mũi nó, sau đó ôm nó vào thật chặt.

- Sao người anh đỏ lè vậy? Có mùi nồng nặc nữa! Hôi quá!!!

Triều nhăn nhó, cổ vùng vẩy. Dũng kê sát đầu vào má nó, lè nhè:

- Hôi đầu mà hôi, mùi rượu trắng mà hôi gì hả?

- Rượu ở đâu ra mà uống vậy?

- Ai biết? Mấy thằng phòng kế bên rủ thì anh đi, mà tại anh nhớ lát Triều trên kia về nên anh mới về sớm đó.

- Hôi quá! Tui không có chịu được mấy cái mùi này, bỏ tui ra coi.

Dũng một tay ôm chặt, tay kia sờ soạn khắp người nó. Hay tay của nó không đẩy nổi một tay của thằng Dũng. Mối! Nó buông tay ra, lúc đó hai cơ thể áp sát vào nhau. Lần này nó cảm thấy nó không phải nằm trong một tảng đá nữa, ngoài vẻ cứng chắc vốn có, toàn thân của Dũng lúc này nóng nóng sao đó. Triều thả lỏng người, hơi thở đều đặn xen lẫn nhịp tim dồn dập:

- Anh xin rồi thì đi ngủ đi.

- Thôi, Triều hát anh nghe đi.

Triều chưng hửng, vừa nói vừa cười:

- Gì vậy? Anh bị khùng hả?

- Có hát không?

- Tất nhiên là không, tự nhiên bắt tui hát. Anh bị khùng thiệt hả!

Vẫn áp mặt vào má nó, Dũng thở mạnh:

- Không hát được thì nằm im đi, nhúc nhích hoài vậy?

- Thôi mệt anh quá, bỏ tui ra rồi nói chuyện nè. Trưa mai ăn cơm trưa xong là tui lên xe xuống BCH rồi đi về luôn đó.

- Trưa mai? Uhm... vậy thì trưa mai về. Sao nữa?

- Hả? Là sao?

- Sao là sao? Sao Triều hỏi anh? Anh có biết gì đâu sao Triều hỏi anh hoài vậy? Cái gì cũng hỏi? Hỏi hoài!

- Tui mệt anh quá, bỏ ra cho tui ngủ coi!

Dững bỏ nó ra, nhưng không phải bỏ hẳn. Dững để nó ngồi lên đùi mình, hai tay ôm nhẹ vào eo nó:

- Triều muốn ngủ hả?

Nó gật.

- Ôm lưng anh đi, hay ôm cổ cũng được!

- Chi vậy?

- Bây giờ có muốn ngủ không? Muốn thì làm theo đi. Hỏi hoài, hờ ra là hỏi. Bực quá!

Dững nhăn nhó, cái mặt đỏ lừ cứ kè sát. Triều làu bàu:

- Ông chỉ huy bữa nay bị khủng!

- ... Hèèè ... Lính thành phố đẹp trai thật!

Nó cười nắc nẻ:

- Trời, anh bị khủng thiệt luôn rồi đó. Chừng nào anh mới cho tui ngủ đây hả???

Dững áp sát người vào nó, kê đầu lên vai, nói khề:

- Triều chưa thấy trái cà phê phải không? Anh nói sẽ hái cho Triều mà chưa làm được nữa, anh thấy buồn mình quá!

- Thôi! Để mai anh hái cũng được, giờ đi ngủ đi!

- Uhm, trái cà phê mai anh kiếm cho ăn, giờ ăn cái khác nha!

Triều than trời trong lòng, đôi co với cái người mà tâm trí họ đang ở đâu đâu chắc tới sáng cũng chưa xong.

- Thôi cái khác để mai ăn đi, giờ đi ngủ đi anh Dững, tui buồn ngủ lắm luôn rồi đó.

- Ăn củ mì nha!

- Ờ, ok luôn, vác cuốc đi đào củ mì đi, tui ngồi đây chờ.

- Không phải! Củ mì em đang ngồi lên kia!

Triều rùng mình, nó bỏ tay, đẩy người Dững ra:

- Ê ê, em cái gì mà em, tui đập anh bây giờ. Thôi đi ngủ đi, đừng có nhăm nữa.

“Á”.

Dững siết chặt người nó lại. Nó nhăn nhó tính chửi thì Dững nói trước:

- Để tay lại như cũ. Hay em muốn anh trói em vào thành giường hả?

Thoáng sờ sờ, nó nhìn vào đôi mắt nheo nheo của Dững. Và nó thấy điều mà trước đây nó đã cố tránh né trong ánh mắt đó. Thở mạnh. Nó đặt tay lên vai Dững rồi quay mặt đi chỗ khác:

- Thôi anh Dững, cho tui ngủ đi!

Dững đưa tay xuống, kéo người nó sát hơn vào mình, cố tình làm cho nó cảm thấy điều Dững đang-mong-muốn. Triều càng thở mạnh hơn nữa.

Dững kè sát mặt vào nó, thì thào:

- Một chút thôi, nhanh lắm, rồi anh sẽ cho em ngủ.

Không - Triều đáp lại, lí nhí - Anh làm tui sợ thật rồi đó, anh bỏ tui ra đi, anh đừng có như vậy nữa! Tui ... tui giận anh nữa đó!!!

Dũng gầm gừ:

- Anh bực rồi nha, bây giờ em không làm theo ý anh, thì anh sẽ mạnh tay với em. Lúc đó em đừng có năng nỉ anh! Bây giờ có tự nguyện không?

Triều quay qua, nhìn thẳng vào mặt thằng Dũng, nói to:

- Không là không!

Dũng cười khì:

- Vậy em thích bị cưỡng bức à?

Dứt lời, Dũng xoay người nó qua, đè nó xuống giường. Triều chống cự quyết liệt mặc dù đôi tay nhỏ nhắn chẳng thể làm suy chuyển được tấm thân cứng chắc đang đè lên. Dũng áp đầu vào cổ nó. Ướt! Nó la lối, vùng vẫy:

- Anh Dũng, bỏ ra coi. Gớm quá, anh không thấy mình đang làm cái gì hả?

Giữ chặt hai tay nó lại, Dũng nói trong hơi thở mạnh:

- Nằm im đi, em nói nhiều vô ích thôi.

Triều cố gắng giãy giụa:

- Thiệt gớm giếc quá, tự nhiên hai thằng con trai đè nhau ra làm gì vậy?

Dũng dừng lại, vẫn nắm chặt hai tay nó:

- Làm gì mà gớm ... có sao đâu?

- Thôi anh đừng có giả bộ nữa, anh hỏi thằng nào bạn anh thử coi, cái trò anh đang làm có gớm không hả? Tui không ngờ cái mặt anh vậy mà cũng nghĩ ra mấy chuyện đồi bại này nữa!

Nó thở mạnh, rồi nói tiếp:

- Bỏ tui ra coi, tui nói không đúng hả? Tự nhiên cảm thấy thất vọng quá!

Dũng vẫn nắm chặt hai tay nó:

- Nhâm nhí cái gì vậy? Làm gì mà phải thất vọng? Hmmm, tối nào em cũng để anh chạm hết chỗ này đến chỗ kia trên người em, giờ em lại nói gớm giếc là sao? HẢ?

Triều chau mày:

- Anh nói để anh sức kem cho tui, tui mới cho anh làm. Mà ngay từ đầu tui cũng có đồng ý đâu? Anh ép tui. PHẢI KHÔNG?

- Hàà ... nếu em là một thằng con trai, em phải từ chối chứ?! Tại sao lại dễ bị khuất phục vậy? Sao hả? Nói anh nghe coi!

- “Anh em với nhau, có gì đâu mà ngại”! Anh nói với tui câu đó, tui mới đồng ý vì tui nghĩ chuyện đó vô hại, chẳng có gì phải lo nghĩ cả. Nhưng bây giờ anh đi quá xa rồi đó Dũng, anh đang lợi dụng cái câu nói đó để thỏa mãn mục đích của anh lúc này đó. Bỏ tui ra đi! Còn không tui quyết ăn thua đủ với anh luôn đó!!!

Vài giây trôi qua im lặng. Dũng buông tay, ngã người qua một bên, Dũng kéo cái gối nằm vắt tay lên trán:

- Mệt ... mất hứng quá. Thôi ngủ đi!

Triều ngồi im một lúc, đến khi nó cảm thấy Dũng đã thực sự ngủ, nó mới đứng lên lấy cái gối xuống, tháo cái tai phone ra và tắt nhạc, sau đó nó mới nằm xuống ngủ. Khỏi giăng mừng luôn.

“Haha, hay thật, mình không nói ra câu đó, chắc gì được yên ổn mà ngủ.”

“Đúng là mỗi lần có chuyện gì, cũng phải bình tĩnh mà suy nghĩ. Những lúc như vậy mình thấy phục mình ghê luôn.”

“Ồ mà có gì ghê đâu? Còn nhớ cái lần đầu tiên, Giang cũng đề mình xuống như vậy, rồi mình cũng nói cái câu đó. Nhớ lại thấy tếu thật, mấy đứa con trai hoàn toàn, đứa nào chả tự ái chứ? Hahaha ...”

Vùi mình vào cái chăn, Triều cứ cười thầm mãi...

“Giang ơi Giang ... mai là em được gặp lại anh rồi!”

...

Triều trở mình, ánh sáng chiếu vào mặt nó khó chịu, nó đưa tay lên dụi mắt, rồi bật dậy ngay lập tức, mắt đảo đảo nhìn quanh. Trên bàn, Dũng đang ghi chép cái gì đó, Dũng nhìn nó:

- Dậy rồi hả?

Triều luống cuống lấy bàn chải, kem đánh răng, không quên vớ lấy cái ca dưới gầm tủ rồi chạy thật nhanh ra nhà tắm.

Lúc chạy vào, nó thấy Dũng đang soạn đồ cho nó, nó hỏi:

- Ủa mấy giờ rồi vậy?

- Mới 8h sáng à, chút ăn cơm trưa xong là Triều lên xe về luôn đó.

- Trời ... làm tưởng trễ giờ rồi chứ!

- Tối qua nằm mơ thấy gì mà ngủ trễ vậy?

Triều cười mỉm, nó lấy cái balô xuống soạn lại đồ. Dũng để cái chuông gió ở túi cóc phía trước, rồi để hai hũ kem và hũ đang xài dở vào trong balô. Có thể là Dũng quên mất chuyện tối qua rồi, mà dù có hay không, nó chẳng muốn nhắc lại làm gì!

Hôm nay Dũng dẫn nó đi lại cái chòi gác nằm giữa thảo nguyên, nó muốn chụp lại vài cảnh trước khi về, và theo nó thì cảnh vật nhìn từ cái chòi đó xuống thì tuyệt vời. Đẹp nhất trong tất cả các vị trí gác mà nó từng thấy! Dũng với nó leo lên cái chòi cao vút, thằng gác chòi cười nói với hai đứa nó rồi bắt chuyện với thằng Dũng, còn nó thì đứng tựa vào cái lan can.

Đẹp quá! Chưa bao giờ Triều chán nhìn và thôi nghĩ về khung cảnh nơi này. Vẩn vẩn và gió, trải dài và lỏng lẻo, nhưng hôm nay bầu trời xanh một màu xanh thắm, không một gợn mây. Tự nhiên lòng nó man mác buồn. Triều đưa điện thoại lên, nó trầm ngâm một chút rồi cất điện thoại vào trong túi.

- Sao vậy?

- Thôi, nhìn như vậy đẹp hơn, không chụp đâu!

Triều quay qua cười tươi với Dũng.

- Bây giờ đi từ từ về là vừa tới giờ cơm luôn đó, về thôi Triều.

Ừ! – Nó quay sang thằng đang ngồi gác - Chào đ/c nha, chúc đ/c ở lại mạnh giỏi.

Nó vẫy tay với thằng gác chòi rồi leo xuống đi về. Trên đường về nhà, và từ nhà đi tới nhà ăn, đứa nào cũng đều hỏi thăm nó, vẫy tay với nó. Nó cười!

Dũng ăn xong đi về trước, nó ở lại nói chuyện với mấy đứa khác rồi về sau. Về phòng, nó thay đồ, mang giày, đeo balô, đội nón, rồi cùng với Dũng đi lên nhà chỉ huy. Khi gần tới, Dũng kéo tay nó lại, lấy trong túi áo ra một mẫu giấy và nhét vào trong túi áo của nó:

- Lên xe mới được mở ra đọc nha! Sao mà như người mất hồn vậy? Về nhà phải vui lên chứ?

- Anh ... cho tui gửi lời tới mấy người cùng phòng ...

- Rồi! Anh biết mà.

- ...

- Thôi Triều ra xe đi, xe tới kìa.

Chiếc xe gầm gừ sau lưng, nó chẳng buồn quay lại. Cố vớt vát một chút giây phút được nói chuyện với thằng Dũng:

- Anh ở lại, nhớ giữ gìn sức khỏe ... nha!

Dũng cười, vỗ vỗ tay lên vai nó:

- Triều dặn gì anh nhớ hết rồi, đừng có buồn nữa, được về nhà là phải vui lên, biết không?

Nó bặm môi, gật đầu. Dũng tháo balô cho nó, để lên phía trước, ông sĩ quan đi cùng chào hỏi mấy ông chỉ huy rồi ra phía sau xe ngồi. Nó ngồi trước với bác tài.

Chiếc xe rồ máy, nó quay đầu nhìn ra lại phía sau.

Dũng đứng đó, khoanh tay, chau mày nhìn nó. Vẫn cái kiểu mà nó thấy khi lần đầu tiên nó đến.

Chiếc xe chạy từ từ. Dũng cúi đầu, đưa tay vào trong túi quần rồi quay người lại ...

- Anh Dũng, TUI NHỚ ANH LẮM!!!

Vịn một tay vào cửa, Triều chồm người ra, cố nói thật lớn, giọng có đôi chút lạc đi.

Nó cận, nhưng không phải không thấy. Khi nó nheo mắt nhìn, thì nó thấy Dũng quay lại, hơn nữa, nó thấy Dũng không còn chau mày nhìn nó nữa, Dũng nhìn nó thật buồn, nhưng cũng đầy tiếc nuối. Đó mới là ánh mắt mà Dũng đã cố không để lộ ra cho nó thấy. Dũng đã cố cười tiễn nó về, dù trong lòng cũng buồn chẳng khác gì nó.

Mắt rưng rưng, Triều vẫn nhìn theo cho đến khi nó chỉ thấy hình bóng Dũng nhỏ và mờ dần, sau đó khuất hẳn.

Triều ngồi xuống, cố nén hơi thở lại. Tay nó nắm chặt cái điện thoại. Chợt! Triều nhớ tới mẫu giấy mà Dũng nhét vào túi. Nó mở túi áo rồi lấy mẫu giấy ra.

“Nếu tôi qua anh làm chuyện đó thật, Triều có buồn anh không? Nếu anh nghĩ hôm nay Triều sẽ về và chẳng bao giờ quay lại đây nữa, anh có làm gì thì Triều cũng đâu thể nào trách móc anh được, rồi anh quyết tâm làm bằng được điều đó, Triều có buồn không? Anh hoàn toàn có thể làm được, cứ mặc kệ những suy nghĩ của Triều là anh sẽ làm được. Nhưng thật tâm anh không muốn. Triều biết vì sao không?”

Anh đọc được trong cuốn truyện Triều mang theo, có đoạn truyện nhân vật nữ xem tình cảm của mình với nhân vật nam là hai con đường. Con đường của hai nhân vật này không nằm trùng nhau, không đi song song với nhau, nhưng lại cắt nhau rồi kéo dài ra vô tận. Đọc tới đoạn truyện đó, anh suy nghĩ nhiều lắm. Anh với Triều cũng như vậy đó. Dù thật sự chẳng thể đi cùng nhau, nhưng anh không quên được khoảng thời gian mà anh gặp Triều. Ngay cái chỗ cắt nhau đó, chưa bao giờ anh cảm thấy từng ngày lại thú vị như vậy. Triều còn nhớ cái hôm anh với Triều xém đánh nhau, rồi Triều chạy ra phía sau sào phơi đồ ngồi không? Cái cười mỉm và ánh mắt của Triều khi đó làm anh muốn buông xuôi tất cả, anh bất chấp mọi điều mà người khác kỳ vọng vào mình, anh cũng không màng tới trách nhiệm mà anh phải làm, chỉ cần được nhìn thấy Triều, nghe Triều nói. Như vậy với anh thôi là đủ rồi.

Tất nhiên anh càng không được làm Triều có suy nghĩ không tốt về anh. Nhưng quả thực, anh không hiểu sao, bản thân anh lại mong muốn một điều nhiều hơn vậy nữa, kìm nén những cảm xúc đó dù rất khó khăn, nhưng anh vẫn phải cố, để cái chỗ cắt nhau đó không bị khuyết vì những hành động thiếu suy nghĩ, và để Triều vẫn cười mỉm khi nghĩ về anh, về khoảng thời gian mà chỉ có anh với Triều! Nhìn Triều ngủ mỗi sáng đã là thói quen của anh rồi, hôm nay anh nhìn Triều lần cuối và anh đã ghi ra hết những suy nghĩ của mình. Vậy thôi, từ lúc này về sau, anh với Triều sẽ là hai con đường, kết thúc chỗ cắt và sẽ kéo dài mãi, Triều cứ đi trên con đường của Triều, anh cũng vậy, anh sẽ đi trên con đường của anh, anh chỉ mong Triều đừng bao giờ quên nơi mà hai con đường đó cắt nhau, nơi mà anh với Triều đã gặp nhau. Nhớ nhé, anh sẽ không bao giờ quên được đâu, và Triều cũng phải như vậy đó.

Giấc Mơ Mùa Thu - Lệ Quyên.”

Nó bặm môi, thở ngất quãng, nước mắt cứ lã từ từ. Câu cuối cùng trong lá thư là bài hát mà Dũng muốn nó nghe, nó thấy cái bài này trong điện thoại rồi nhưng chưa nghe tới. Nó gấp tờ giấy lại, cắm phone vào

và chính cái bài hát đó.

Giữa trưa nắng, từng giai điệu vang lên trong đầu. Bầu trời lúc này vẫn xanh thẳm, nhưng mây trắng đã kéo tới kín trời.

Và nó khóc nhiều hơn nữa. Lời bài hát chẳng khác gì điều Dũng mong muốn với nó. Nó khóc rầm rức, từng câu từng lời trong bài hát, nó cảm thấy như Dũng đang thì thầm với nó! Triều cảm thấy chưa bao giờ nó khóc đã đời như vậy, và chưa bao giờ nó cảm nhận được rõ cảm xúc của Dũng qua bài hát này lại rõ ràng như vậy! Đúng hơn, ngay lúc này đây, nó đang nhìn thấu được tâm hồn và suy nghĩ của Dũng, dù rằng đã trễ mất rồi! Nó quay sang, ông tài xế đang nhìn nó chằm chằm.

Kệ. Mắt ổng thì ổng nhìn, mắt mình mình khóc. Cứ khóc đi, khóc cho đã đời, cho vơi hết nỗi nhớ trong lòng đi!

Giống như mây kia đang trôi về phía dưới vậy, nơi có Dũng đang ở đó, dưới bầu trời xanh thẳm thẳm. Từng hàng cây, ngọn đồi, từng thửa ruộng bậc thang, và từng bụi cây cà phê, với những trái cà phê xanh xanh đỏ đỏ mà nó chỉ nhìn chứ chưa bao giờ được thưởng thức. Tất cả đang trôi vụt lại về sau. Triều vẫn khóc rầm rức, nó nhắm nghiền mắt, rồi ngủ lúc nào không hay ...

Bài hát vẫn cứ vang lên bên tai!

“Giang ơi, em về với anh rồi đây”

...

Đường dẫn xóc, thêm tiếng còi xe inh ỏi làm Triều tỉnh giấc. Sau khi khóc một trận đã đời, mắt nó mệt nhoài, nó muốn ngủ tiếp nhưng cơn buồn ngủ không đến nữa! Chiếc xe nhích từng chút một, bác tài tỏ vẻ khó chịu:

- Kẹt xe rồi mấy đ/c ơi!
- Ủa chú ơi, tới nơi chưa vậy?
- Chưa đâu, mới vào địa phận huyện Củ Chi à, phải chạy xuống BCHPSTP đưa mấy anh này về trước rồi chú mới chở con lên GD được.
- Thôi chú cho con dừng ở BCHP cũng được.
- Gì? Tính trốn về hả con?
- Haha, đâu có đâu, con có xin đảng hoàng mà. À cho con xuống kia mua cái sim điện thoại cái nha.
- Ờ đi đi.

Triều mở cửa, nó chạy nhanh tới tiệm tạp hoá mua đại cái sim rồi leo lên lại. Chiếc xe vẫn nhích từng chút một.

- Kẹt xe vậy biết chừng nào mới về đây?

Bác tài ngán ngẩm nhìn lên phía trước. Nó rờ vào túi áo, mẫu giấy của Dũng vẫn ở đó. Nó thở dài.

“Tui sẽ không bao giờ quên anh đâu, anh nói đúng lắm, anh cứ đi trên con đường của anh, tui cũng có con đường của tui, nhưng tui với anh sẽ không bao giờ quên được nhau đâu.

Và tui đang trên đường đi về gặp lại “con đường” của tui đây!”

Triều cười mỉm, có lẽ nó khóc như vậy cũng làm vơi đi rất nhiều nỗi nhớ rồi, nó vẫn phải bước đi tiếp thôi.

Trời xế chiều, dòng người bắt đầu dần dần, chiếc xe đi được nhanh hơn. Nó gắn cái sim vào máy, kích hoạt tài khoản và gọi cho mẹ.

... tút tút ...

- Alô, ai vậy?

Triều nói một cách háo hức:

- Mẹ!!! Con nè!

- Ủa? Vậy hả? Sao mày gọi được cho mẹ vậy???

- Con có điện thoại rồi, con sắp về tới nhà rồi nè, mẹ có ở nhà không?

- Gì nữa đây, mày trốn về nữa hả? Cái thằng này, mẹ đang ở bên nhà Bảy mày nè, chừng nào về gọi để mẹ biết.

- Dạ ... Ý khoảng, mẹ ơi, mẹ đừng có nói với ai con sắp về nha!

- Rồi rồi, có ăn gì không để mẹ nấu cho.

- Dạ thôi con hông ăn đâu!

- Ủa, lát về có gì rửa mấy con chị mày đi chơi, tụi nó cứ hỏi mày riết.

- Con biết rồi, thôi con cúp nha mẹ. Thương mẹ nhiều!

- Ủa...

Triều cúp máy, cứ nghĩ tới cái cảnh gặp lại cái đám ở nhà, nó ngồi không yên, cứ nhoi lên nhoi xuống! Xe chạy nhanh hơn, vào nội thành, rồi cũng tới BCH. Bác tài dừng trước cổng:

- Xuống ở đây luôn hay vô trong hả nhóc?

- Dạ xuống luôn, con bắt xe về nhà được.

- Ờ, đi mạnh giỏi nha.

- Dạ!

Nó nhảy xuống, vác cái balô to dùng trên vai. Trời lúc này đã tối hẳn, Triều chưa đi vội, nó cố nhớ một số điện thoại rồi bấm máy, vừa đi vừa cười tươi.

... tút tút ...

- Ai đó?

- Ai cái con khỉ, ông nói chuyện với ai vậy hả? Bấm máy mà hỏi nghe thấy ghét!

- Thằng nào vậy? Ê.. ủa ... thằng Triều hả? Mẹ mày, về tới trung đoàn chưa vậy?

Cái giọng ngô ngố chả lẫn vào đâu được, nó cười um sùm:

- Ông Lâm, tui nói ông nghe cái này nè.

- Nói đi mày.

- Ông cho tui về nhà mấy ngày nha, tui nhớ mẹ tui quá à.

- Không được thằng quỷ, mày đi tao phải ở đây trực luôn nè, có về được ngày nào đâu. Má, mày tính cho cổ vào, tao có về được đâu nè?

- Thôi mà!!! Ông không cho tui cũng về à, tui không có lên đâu. Mà ông lỗ trực rồi trực dùm tui thêm mấy ngày nữa đi, đi mà ông Lâm. Hahaha.

- Má, mấy ngày là mấy ngày, dứt khoát đi thằng quỷ.

- Để coi. Uhm, 10 ngày cho chẵn nhé.

- Má, tao bắn mày bây giờ, 3 ngày thôi.

- Thôi à, tui cúp máy nha, điện thoại hết tiền rồi, 10 ngày nha ông Lâm, cảm ơn ông nhiều nhiều.

- Ê ... Ê ... thằng quỷ ... 7 ngày thôi mày, chết tao đó...

Cái giọng Bình Định hôm nay sao nghe dễ thương ghê, trước khi cúp máy nó nghe loáng thoáng câu cuối.

“Để coi, 7 ngày hay 10 ngày ta? Thôi chuyện đó tới đó tính, giờ đi về trước đã, nhớ nhà quá rồi. Hahaha!”

Triều bắt taxi từ CMT8 về NTB. Tính ra nó về cũng nhiều, trung đoàn của nó có tạo điều kiện cho quân nhân về nhà vào thứ 7 và chủ nhật, thời gian từ 7h sáng tới 8h tối trong ngày phải có mặt. Nhưng đó là chế độ dành cho lính, nó thì khác, ngày thường nó cũng về, chưa kể cái thời gian Tết vừa rồi, nó trốn về cũng hơn 15 ngày. Đợt đó đi lên nó tưởng bị đuổi về đại đội Thông tin lại rồi chứ, về đó chắc nó chỉ có chết. Ai dè ông Lâm cũng lui về quê với vợ. Rốt cục là nó với ông Lâm bị phê bình trước Ban Hậu Cần, và bị giam quân hàm! Ông Lâm là tội nhất, đợt 30/4 vừa rồi lẽ ra ông lên Thượng úy rồi, giờ này còn lẹt đẹt Trung úy, nó thì chả màn mấy cái đó, có lên quân hàm thì tiền phụ cấp và trách nhiệm tăng cũng được tám chín chục ngàn thôi chứ nhiều. Quân hàm có lên cao thì cũng 18 tháng sau mới được xuất ngũ, có được về sớm hơn đâu, mà ba cái vụ quân hàm này ai đi lâu dài trong quân đội mới quan trọng, chứ đối với nó thì khỏi đi!

Xe chạy tới đường NTB, Triều kêu bác tài dừng ngay đầu đường, nó tính tiền rồi vác balô lững thững đi vào chung cư. Trời tối nên mấy ông xe ôm với mấy bà bán hàng trước cổng chung cư nghỉ hết rồi, còn mấy ông giữ xe trong chung cư thôi, nó gật đầu chào mấy ông rồi đi vào.

Lầu 5. Nhà nó ở trên lầu 5. Triều bước đi háo hức trên cầu thang bộ, đang ở cầu thang lầu 4, trước mặt nó có nhỏ con gái đang vừa đi vừa bấm điện thoại. Cái tướng quen thuộc làm nó cười khoái chí, nó đi khẽ lại gần rồi với tay chụp cái điện thoại. Nhỏ con gái quay lại, cái mặt hung dữ vốn có hiện lên rõ nét:

- Đm giết đồ ... Ủa ủa??? AAAAAAA! Trời ơi trời, mày hả Khoa???

- Cái tật không bỏ được, con ngựa bà!

- ÁÁÁ, sao mày trắng quá vậy? Trời ơi, coi tướng kia, đô ghê luôn, cho tao ôm mày cái coi!

Nó cười tít mắt:

- Má, bỏ tao ra coi Dung, mấy đứa kia đâu rồi?

- Đi đi! Đang ngồi một đám trên lầu 5 kìa! Lát mày lên coi tụi nó hú lên nè!

Dung kéo tay nó làm nó chạy theo muốn hụt hơi. Gần tới lầu 5, mấy cái giọng om sòm thân quen làm nó vui lắm. Vừa lúc đó, con Dung kéo tay nó đi lên ...

- ÁÁÁÁÁÁÁÁÁ!!!

5 cái miệng, gồm của chị họ nó, của hai con bạn kế bên nhà và của hai chị em ở cùng lầu, đồng loạt vang lên.

- Trờiiiiiiii, em tui đây phải không? Sao mày đẹp trai quá vậy???

- Khoa ơi Khoa, mày đi lính mà trắng ghê luôn. Má ơi nhìn mày khác quá à!

- Ê ê, cho tao sờ mày cái, sao mày đô quá vậy? Trời tụi bây coi cái bảng tên kìa, Đoàn Thoại Đông Triều luôn nha!

- Ê nó có dú luôn rồi kìa, cho tao bóp cái coi!

Nó đặt cái balô xuống, nói nhanh:

- Tụi bây từ từ coi, cho tao thở nữa!

Nó trả lời muốn hụt hơi với mấy đứa này, chưa kể con Dung còn đi la làng lên là nó mới về, làm mấy thằng bạn cũng kéo ra hỏi han nó đủ điều.

- Khoang chờ chút, tụi bây cho tao vào gặp mẹ tao cái, tao cất balô nữa.

- Đây đây, để chị đi với em, mẹ em đang bên nhà chị nè.

Nó xách cái balô lên, quay sang nói với cả chục đứa đang nháo nhào:

- Tao chưa có ăn gì đó, để thay đồ rồi đi đâu ăn nha tụi bây.

Dứt lời, cả đám còn ồn hơn trước nữa, chị họ nó dẫn nó vào trước cửa nhà cô Bảy, giọng vui khôn xiết:

- Cô Nhung ơi, Khoa nó về nè cô!!! Mẹ ơi, thằng Khoa về chơi nè mẹ!!!

Mẹ nó bước ra, cười tươi, vỗ vỗ tay lên má nó, cô Bảy nó cũng ra, hỏi han đủ thứ, hàng xóm ai cũng nhìn nó cười, ai cũng nói nó đi bộ đội về nhìn thấy khác hẳn.

- Ủa mẹ, mẹ thấy con trắng lắm hả?

Mẹ nó vừa mở cửa, vừa nói với nó:

- Ủa, bộ mày ít ra nắng lắm hả, tao tưởng mấy đứa đi lính đứa nào cũng đen hết chứ.

Quyên - chị họ nó nhanh nhẩu:

- Chắc thằng này suốt ngày ở trong mát không nè. Mày không tin vào nhà nhìn mày trong gương kia.

- Ghê vậy, để vào coi coi sao.

Triều cởi giày ra, đi vào. Đặt balô lên giường, nó đứng nhìn quanh căn nhà thân quen của nó một vòng, nó cười mỉm rồi đi lại cái gương...

“Trời ... sao ... sao mà ...! Nhìn không ra mình luôn đó, khác thật!!!”

Nó lấy tay sờ hết chỗ này tới chỗ kia trên mặt. Toàn thân cũng trắng, nhưng không bằng trên mặt thôi. Nó thấy lạ cũng đúng, vì cái chỗ nó ở có cái gương nào đâu, làm nó chẳng biết thân thể nó thay đổi thế nào nữa!

- Ủa mẹ ơi, lúc con đi ba có gọi về cho mẹ không?

- Ông gọi hỏi con, mà mẹ nói trên đó mày đâu có xài điện thoại, nên ông hỏi thăm qua loa rồi thôi à. Mà mày có điện thoại rồi hả?

Dạ - Vừa nói, nó vừa lấy ra cho mẹ nó xem - Bạn con tặng con đó mẹ!

- Điện thoại gì mà như đồ mót tivi vậy? Thôi con ra đi chơi với tụi nó đi, mẹ qua phụ Bảy mày làm đồ, mai bà còn xuống bán nữa. Nè cầm chìa khoá của mày nè, tối nay chắc tới khuya mới về phải không?

Mẹ nó cốc đầu nó, nó xoa xoa đầu, lè lưỡi, nó mở tủ lấy đồ, thay đồ rồi đi ra ngoài.

- Kìa kìa, nhân vật chính xuất hiện kìa. Sao nè, giờ mày muốn đi đâu hả Khoa?

Con Thảo kể bên nhà hỏi, tay cũng không quên sờ tới sờ lui trên người nó.

- Thì giờ đi ăn đi, tao chưa có ăn gì hết. Má này, bỏ cái tật tò mò đó đi nghe chưa.

- Mày đi ăn thì có nước vô KFC ăn hamburger thôi chứ ăn cái gì giờ!

- Haha, tụi bây đúng là không quên được tao mà, hiểu ý ghê.

- Thôi đi nè, ai cũng đói hết rồi.

Thằng Cường kêu vai nó, cười:

- Tao chở mày cho Khoa, cho mày coi tay lái lùa của tao tiến bộ lên nè.

Quyên nhéo thằng Cường một cái đau điếng:

- Ê, em tao nó mới về đó nha, tập cho nó quen cái tật cũ nữa đi.

- Má, tụi bây nói chuyện đừng có rờ rờ tao coi, nhột quá.

Xuân Anh - nhỏ bạn cùng lớp nhanh nhẩu - Mà công nhận tướng mày nhìn ngon ghê Khoa, bộ trên đó nó bắt tập thể lực dữ lắm hả?

- Ủa, sáng 5h sáng phải chạy bộ hụt hơi, rồi chiều phải đi cuốc đất cuốc đồ tùm lum hết, lao động quần quật từ sáng tới chiều luôn!

Cả đám vừa đi xuống cầu thang vừa hỏi um sùm, rồi im thin thít nghe nó nói. Nó cười hề hề:

- Nhưng mà tao không có làm gì hết, tao chỉ ăn với ngủ từ sáng tới chiều thôi. Hahaha!

Vui thật, chưa bao giờ nó nói nhiều như thế này, từ lúc bước ra khỏi nhà tới giờ, nó chưa thể ngậm miệng lại được nữa. Thằng Cường đi lại nói với nó:

- Khoa tới đi vòng vòng chơi không? Thằng Tuấn nó mới độ lại chiếc wave kia.

Nó lắc đầu, cười.

- Đi đi, rủ thằng gì bạn mày đi chung luôn. Ủa mà nó biết mày về không vậy?

- Thằng nào hả?

- Giỡn quài, quên tên rồi ta ... à thằng Giang đó, nó khoái đi đêm với mày lắm mà?!

Nó chép miệng:

- Thôi tao không đi đâu, ở nhà chơi cho vui mày ơi!

Tránh thằng bạn hỏi thêm, nó lảng sang chuyện khác:

- Ủa Dung, mấy con lấu 7 với tụi bánh bèo dưới lầu 2 còn lên kiểm chuyện với mày không vậy?

Nó vừa hỏi vừa cười, con Dung trẻ môi:

- Thứ ngựa cái tụi nó dám lên, chị em trên lầu 5 đông lắm, không lẽ làm không lại mấy con đó. Ê mày bây giờ khác xưa rồi nha, phải biết giữ mình à, bây giờ chung cư phức tạp lắm chứ không như hồi đó nữa đâu.

- Ghê vậy, đi đêm một mình có bị hiếp không? Hahaha.

Thảo chép miệng:

- Ai chứ cái mặt mày mà không tao cùi nè.

- Thôi mấy má, đi lẹ đi, đói bụng quá!!!

Cả thấy 11 đứa từ lúc lấy xe, cho tới khi vào KFC chọn đồ ăn, rồi đem lên lầu ngồi, vẫn không ngớt hỏi tới hỏi lui, nó trả lời mà muốn khô cổ họng. Nhưng mà vui thật, phải chi nó đi nghĩa vụ mà lòi được cái đám lấu la này theo, chắc nó sẽ không bao giờ buồn đâu.

“ Và nếu có Giang, mình sẽ vẫn còn vui hơn nữa!”

Tự nhiên cái suy nghĩ khó hiểu xen vào, nó ngậm cái ống hút rồi tiếp tục trầm ngâm.

Mấy đứa kia về trước, tụi nó ghé vào FamilyMart mua mỳ ly để chút ra hành lang chung cư ngồi ăn với tám, còn nó với thằng Cường:

- Ê mày chở tao lại Tour Les Jours ngay Nguyễn Kim chút đi Cường.

Gần 11h tối, tiệm bánh có vẻ đang dọn dẹp. Cường ngồi ngoài, mua trái bắp rồi ngồi xơi từ từ, nó mở cửa đi vào trong.

- Tour Les Jours xin chào!

Nó đi lại cái quầy, hỏi nhỏ:

- Ủa chị cho em hỏi chị Linh còn làm ở đây không dạ!

- À chị Linh quản lý hả, em đứng chờ chút chị lên kêu nha.

- Dạ em cảm ơn.

Nó lấy cái khay bánh và đồ gấp, lựa những cái bánh mà nó thích. Chị Linh trên lầu đi xuống, chắc đang bận gì đó, chị lại bàn nói gì với nhân viên, rồi lấy sổ tay ra ghi ghi chép chép. Nó cầm cái khay bánh lại, cười nói:

- Chị ơi bán em 10 cái Tiramisu đi.

Chị Linh đáp lại, vẫn chưa quay sang nhìn nó:

- Bánh đó hết rồi em ơi, em thông cảm hôm sau em ghé nha.

- Vậy có nhiều bánh ở đây lấy hết cho em đi!

Mấy chị nhân viên bùm miệng cười, chị Linh quay lại. Đầu tiên là ánh mắt khó hiểu đi trước, rồi tới ngạc nhiên và vui mừng theo sau:

- Ối trời!!! Triều đó hả em!

Chị Linh lấy cái khay bánh của nó đặt lên bàn, rồi ôm chồm lấy nó:

- Trời ơi, chị nhận không ra em luôn đó, em khác nhiều quá đó Triều.

Bả cứ nhìn nó từ đầu tới cuối, rồi quay qua nói với hai chị nhân viên:

- Thằng này hồi trước nó làm ở đây nè, rồi nó phải đi nghĩa vụ nên nó xin nghỉ rồi.

- Ý vậy hả, em đi nghĩa vụ sao trắng quá vậy? Chị nghe người ta nói ai lên đó cũng phải ra nắng cả ngày đó.

- Em ngồi đây chị hỏi chút coi. Trên đó có khổ lắm không em? Em ăn ra sao, ngủ ra sao vậy? Có đứa nào hăm he gì em không? Rồi bây giờ người ta mới cho em về thăm nhà hả?

Nó cười, trả lời hết thảy những câu hỏi mà bà Linh với mấy chị khác đang thay phiên nhau hỏi nó.

- À chị quên kể em nghe cái chuyện này nữa.

- Ủa chuyện gì vậy chị?

- Cái thằng quỷ sống mà hồi trước nó lại đây quậy chị em mình đó, từ cái hôm em xin nghỉ, nó cứ lên đây quài. Mà mỗi lần kể tới cái chị nổi máu điên à, chị chưa thấy thằng nào cô hồn như cái thằng đó hết. Em cắt liên lạc với nó cũng đúng lắm đó.

- ...

- Tối nào nó cũng lại đây, nó hỏi chị coi em đang ở đâu, chị không trả lời cái nó làm trợn làm thượng, khách người ta vô đều đi ra hết, rồi bữa đó thanh tra trên công ty người ta xuống nữa, chị tưởng bị đuổi luôn hôm đó rồi chứ!

- ...

- Tức thiệt đó, thứ mất dạy, cô hồn sống, nhìn cái mặt nó ai ưa nói chị nghe coi, sao nó đi ngoài đường xe tải không cán banh thầy nó ra luôn đi, toàn đi báo hại cho người khác. Mà chị cũng khiên quyết không nói cho nó biết, cũng hên từ đó tới giờ nó không có lên đây hỏi kiếm em nữa. Ủa mà em về nó có biết không vậy?

Nó trả lời, giọng buồn thiu:

- Dạ không, em cắt liên lạc luôn rồi mà, em đâu có gặp lại nữa đâu!

- Đúng rồi đó, cái hạng người đó không nên giao du nhiều đâu em.

- Thôi trễ rồi, em về nha, em được về nhà tới 10 ngày lận, sáng mai em lên đây chơi với chị nha.

Chị Linh vỗ vỗ tay lên má nó:

- Ủ, chị chuẩn bị đóng tiệm luôn, thôi về ngủ đi em.

- Dạ, chào mấy chị em về.

- Chào em ...

Nó tính tiền rồi xách bị bánh đi ra, thằng Cường vừa đề máy vừa nói:

- Sướng ha, vừa vào là gái bu một đồng.

- Sao mà toàn nghĩ tùm lum không vậy, người ta hỏi thăm tao mà.

- Ai biết mà, hồi đó thì sát trai, bây giờ sát gái.

- Sát con khỉ, thôi đi về đi, tụi nó chờ kìa

- Hahaha, tao nói không sai hử, hồi đó thằng nào nhìn mày cũng khen mày dễ thương, con trai mà khen dễ thương trước mặt là thấy ngộ rồi, giờ đi tới đâu gái bu tới đó, sướng thật!

Triều cười khẩy, nó ôm eo thằng Cường:

- Vậy giờ tao bù cho mày nè, chịu hông Cường.

- Ê thằng chó, bỏ ra coi, bỏ tao nó thấy chết tao giờ, giỡn kỳ quá mày.

- Cho mày chữa cái tật nhâm nhâm, hahaha!

...

Triều xách bịch bánh lon ton đi lên nhà. Đi ngang lầu 2, lầu 3, nguyên một đám ngồi ngoài hành lang chung cư chẳng khác gì trên lầu 5 của nó. Tiếng ồn kết thúc khi nó đi ngang qua, rồi những tiếng xì xào bắt đầu, thằng Cường đi theo sau vừa đi vừa nói chuyện điện thoại với bồ nó. Triều đi lên tới lầu 5 là cả đám đã tụ họp đông đủ.

- Thôi tụi bây ăn mỳ ly đi, tao ăn bánh này à.

Xuân Anh kéo ghế cho nó ngồi, đơn đá:

- Đâu đâu, mày ngồi đây cho tụi tao ngắm kỹ lại cái coi!

Hồi Tết mày về mày đâu có trắng dừ vậy đâu Khoa - Chị Quyên của nó hỏi - Ở trên đó mày được lên chức rồi hử? Không có ra nắng nữa hử?

Lâu ngày không gặp nên thấy nó vậy thôi, chứ mình kỹ cũng đâu có trắng dừ lắm đâu? - Con Thảo đáp, tay sờ sờ cái điện thoại trong túi nó - Nãy giờ để ý rồi nha, đâu móc ra cho chị em coi cái coi. ...

- Chờ ơi, BL40 luôn kìa. Má, xài cái này nhìn sang ghê luôn đó mày. Ủa tiền đâu mày mua cái này vậy?

- Bạn tao nó tặng tao!

- Sướng vậy! Ủa mà bộ trên đó nó bắt lao động nặng lắm hử? Sao tướng mày nhìn khác quá vậy Khoa?

- Hi, tại thời gian gần đây tao mới hít xà đơn thôi, chứ trước đó tao cũng ít lao động lắm.

- Sao tao nghe nói đi lính bắt lao động dừ lắm, mà có mình mày là không bị vậy?

Triều nuốt đại cái bánh, lè lưỡi:

- Thì tụi bây cứ coi tao là trường hợp đặc biệt đi.

- Ê Khoa, mày trên đó về đây giờ là bị lạc hậu rồi đó!

Cả đám cười hô hô giữa hành lang. Nó run đùi, nhồm miệng cười:

- Thôi khỏi chọc tao, sáng thứ ba nào tao cũng mua báo 2! đọc hết. Tao cập nhật thông tin mỗi tuần luôn đó, hahaha.

- Xạo, tao hỏi thử mày trả lời được là tao biết mày có đọc hay không àh.

- Ok, tao trả lời được mai phải bao tao đi ăn sáng đó nha!

Đã lâu không mở cái cửa, cho nên thao tác của nó chậm và gây ra tiếng ồn khá nhiều. Triều khê đẩy cửa vào. Mẹ đã ngủ trước rồi, nó khoá cửa, thay đồ, đánh răng rửa mặt rồi leo lên gác. Cái gác nhỏ không một hạt bụi, ở nhà mẹ nó lúc nào cũng lên đây lau dọn hết, dù lâu lâu nó mời về! Triều ngả người xuống tấm nệm, tay nó vớ lấy cái chăn, rồi ôm vào trong lòng. Đã quá!!! Đúng là nhà mình có khác! Trên kia dù nó được chiêm ngưỡng giường ngủ cũng chỉ có cái gối nằm và cái chăn mỏng te, còn ở nhà có tới bốn cái gối lộn: gối nằm, gối gác chân, gối ôm, gối gác đùi để sát tường. Tha hồ mà vùng vẫy.

Triều mở lại cái list nhạc trong điện thoại. Cái tên bài hát của Dũng hiện ra. Nó cười mỉm, rồi bấm nút xoá!

“Bây giờ tất cả đã là kỷ niệm rồi. Một kỷ niệm đẹp, với một người lạ! Mình sẽ không khóc khi nghĩ về Dũng nữa. Đã kết thúc cái chỗ cắt nhau rồi, mình phải đi tiếp thôi ... đó cũng là điều mà Dũng muốn mà ...!”

“Cứ đi tiếp thôi ... vì phía trước còn một điều quan trọng hơn!”

“Giang ...”

“Giang ơi ...!”

...

- Dậy! Dậy! Đi ăn sáng nè thằng kia?!

Quyên đập chán chát vào đít nó, thêm mấy cái miệng dưới nhà đang kêu inh ỏi nữa. Dư âm của cơn buồn ngủ với một chút làm biếng chỉ đủ giữ nó nằm lại một chút trên giường ... rồi nó cũng phải ngồi dậy, tốt xuống đánh răng, thay đồ, rồi đi với các má của nó.

Cô Bảy của nó bán bánh cuốn dạo, buổi tối mẹ nó qua phụ làm đồ, sáng nào Bảy nó cũng đi sớm hết. Chắc giờ mẹ nó đang ở dưới chung cư. Triều cùng con Quyên, con Dung với bé Hằng hàng xóm đi xuống mua đồ ăn sáng. Hôm nay thứ 4 nên mấy đứa kia đi học rồi, trưa trưa tụi nó mới về!...

- Ủa nó là thằng Khoa hả? Nhìn nó lạ ghê bà ơi!

- Trời! Con chị đó hả? Đi bộ đội chưa được một năm mà nhìn nó lớn dữ vậy?

- Con về chơi hả con? Chừng nào con mới lên trên đó lại? Rồi chừng nào con mới về luôn vậy??? ...

Triều tươi cười đáp lại tất cả, rồi tranh thủ ăn nhanh miếng phở. Mẹ nó cũng vừa mua đồ nấu cơm xong, hai mẹ con nó đi thang bộ lên lầu 5.

- Ủa cái thẻ siêu thị mà trước khi đi con có đưa mẹ một cái đó, mẹ có xài không vậy?

Mẹ nó chép miệng:

- Tao có thêm xài tới mấy cái đó.

- Chờ ơi, mẹ này! Ba cho thì mẹ cứ xài đi, có sao đâu!

- Tại tao không thích, ổng cho mày thì mày xài đi.

Triều cười:

- Vậy lát nấu cơm xong, con với mẹ với chị Quyên đi siêu thị nha!

Con Quyên nhảy dựng lên:

- Đi đi cô Nhung, mình mua đồ đâu có tốn tiền đâu mà lo! ...

- Cái đó mày rủ chứ mẹ không có kêu à nha!

Nó với con Quyên hú hí um sùm, bé Hằng chửi nó vài câu rồi chỉ biết lắc đầu cười ...

Cơm xong, Triều bắt taxi rồi cùng mẹ nó với con Quyên đi siêu thị. Cả ba người mua những đồ dùng hàng ngày trong nhà mà Triều cứ tưởng nhà nó với nhà con Quyên chuẩn bị mở tiệm tạp hoá!!! Sau khi mua đồ phủ phê, nó cầm cái thẻ VIP mà ba nó đưa cùng với hoá đơn lại quầy ký nhận rồi xách đồ về. Cũng hên chung cư có thang máy, ba người xách những bịch đồ to dùng từ taxi vô thang máy rồi đi lên nhà.

- Ủa mày được về nhà tới mấy ngày lận Khoa?

Quyên vừa hỏi vừa sắp xếp đồ vào tủ lạnh. Nó cười, đáp lại:

- 1 tuần à!

- Trời, tưởng 2 3 ngày, 1 tuần là đủ vui rồi.

- Ê bà Quyên, tui hỏi bà cái này cái. Bạn bà có ai xài kính sát tròng không vậy?

- Contact lens chứ gì?! Mày tính xài hả?

- Ủa, tui tính mua một cái để lên trên đó xài, chứ cái mặt tui đeo kính ngu lắm. Hông đeo kính đâu!

- Ờ ha, tao quên mày cũng bị cận. Tao biết chỗ bán nè, thiếu gì, một bộ gồm đồ đựng, đồ gấp với nước rửa khoảng 400 500 ngàn gì thôi à!

- Lát chiều đi nha! Ở trên đó tui không có xài tiền, tiền phụ cấp mỗi tháng tui để dành không à!

- Ờ, có gì chiều đi chung với tụi nó cho vui!

- Ủa, vậy đi, thôi tui về ngủ trưa.

Mẹ nó ở nhà cũng đang sắp xếp đồ mới mua, nó lại gần, nói khẽ:

- Mẹ! Chiều mẹ nhớ kêu con dậy làm phụ với mẹ nha!

Mẹ nó nhéo má nó, cười:

- Mẹ tưởng mày quên luôn rồi chứ!

Triều hí hửng, rồi leo lên gác nằm ngủ ...

3h30, mẹ nó kêu nó dưới nhà, Triều đi xuống rửa mặt rồi lại bàn ngồi cùng mẹ. Mẹ nó cầm điện thoại nhắn tin, rồi ghi ghi chép chép vào tờ lịch vừa mới xé, nó thì ngồi vặn radio, lấy cuốn tập với cây bút chuẩn bị ... dò đài!

Hồi đó chiều nào nó với mẹ nó cũng ngồi với nhau vậy hết. Tự nhiên nhớ tới cái thời đi học quá! Sáng đi học, trưa về ăn cơm xong đi ngủ, chiều ngồi ghi sổ với mẹ, tối tối thì đi chơi, khuya thì về nhà cày game với mấy thằng gần nhà ... xong đi ngủ!

...

- Chiều con đi ăn với tụi nó nha, mẹ khỏi chờ cơm cho con!

- Ủ, tối đừng có đi khuya quá đó nha.

- Dạ!

Con Dung gọi í ới trong điện thoại, nó thay đồ rồi chạy lẹ xuống đất. Cả đám đi ăn rồi đi mua kính cho nó. Quyên kêu nó lấy màu đen, con Xuân Anh thì kêu màu nâu, con Dung thì bảo nó chọn màu xám tro, cuối cùng nó quyết định không chọn màu, chỉ là cái kính sát trùng bình thường thôi, nó ra đo độ rồi lại quỳ tính tiền.

- Ngày mai mới lấy kính lận, tưởng lấy liền luôn chứ.

- Chi vậy? Mày cần chi gấp vậy?

- Đeo cái đó vô cho nó tiện, mà quên nữa, hồi ở trên tao đọc báo 2! thấy nó quảng cáo phim quá trời luôn, mà có đi coi được đâu! Bữa nào tụi bây dẫn tao đi ra rạp coi phim đi.

- Haha, bữa nay mới thứ 4 à, thứ 3 ngoài rạp mới giảm giá lận!

- Má, tụi bây hi sinh vì tao một bữa đi, ngay thứ 3 tuần sau tao lên đó lại rồi.

Thảo lấy cái ví, kéo rẹt rẹt mấy tờ tiền:

- Để coi tài khoản còn nhiều đã!

- Có bao nhiêu đâu mà bày đặt đếm. Thôi lát tối về chọn phim, mai rủ nguyên đám đi coi nha!

- Rồi rồi, một thằng này ghê! Bây giờ đi ăn đi, kiếm chỗ nào ngồi tối tối về luôn.

- Ok, gì chứ đi ăn vặt là tao khoái nhất! Hahaha!!!

Triều cứ cười tít mắt với cái đám lâu la của nó suốt!

Hôm sau, bé Hằng chở nó đi lấy kính. Lần đầu tiên xài kính sát trùng quả là khó khăn thật, mắt nó cứ giựt giựt khi cái lens mới vừa chạm vào mí mắt! Mà phải công nhận, cái cảm giác nhìn rõ mọi vật mà không

vườn cặp kính trên sống mũi thích lắm. Triều cứ nhìn hết chỗ này rồi tới chỗ kia, cái này xong tới cái khác, cảnh vật rõ nét và sống động tới từng chi tiết. Cứ như lúc nó chưa bao giờ bị cận vậy. Thích quá!

Hôm sau nữa, chị Linh với con Dung chở nó đi cắt tóc. Một phần vì thời gian nó ở trên Lâm Đồng cũng lâu, tóc dài ra rồi, một phần vì nó muốn thay đổi một chút, thử không để tóc mái xem sao!

Con chủ tiệm là bạn học với con Dung, nên nó cũng thoải mái diễn tả được cái kiểu nó hình dung trong đầu: cái mái không ngắn lắm nhưng cũng tự dựng lên được, bắt tóc hai bên tỉa sơ, còn phần đuôi chỉ cắt vài đường cho gọn lại, hầu như là không thay đổi gì!

Chị nó, bạn chị nó, con Dung cứ xuyết xoa miết, còn tranh thủ lấy điện thoại ra chụp lại. Nó cũng vui vẻ, làm kiểu mặt bực bội cho hợp với cái kiểu tóc mới – theo lời của con Dung! Mà quên nữa, gì chứ đi coi phim là Triều siêng nhất, mấy cái phim hay mà nó chưa coi được, về nhà lên web coi, còn phim nào mà nó kêu muốn coi là mấy đứa kia trốn ở đâu nó cũng lôi ra hết được.

...

Thấm thoát cũng tới ngày cuối tuần. Bữa nay nó không đi chơi với tụi kia, mà nó ra tiệm bánh chơi với chị Linh. Triều đã ra từ sáng sớm, nó mặc cái áo sơmi trắng, giả bộ chạy tới chạy lui, dạ dạ vâng vâng với mấy chị cho giống nhân viên mới vào làm! Lâu rồi không làm lại cái công việc đã từng, tự dưng Triều thấy vui quá, dù sao thì nơi đây cũng là nơi có nhiều kỷ niệm với nó nhất mà! Triều cũng đang ngáp ngừng, không biết có nên kể với chị Linh cái chuyện nó gặp Giang trên đó không? Bả mà biết cái “thằng” cô hồn sống mà bả luôn miệng nhắc tới ngày nào cũng ôm ấp nó, ôm hôn nó suốt một thời gian, chắc bả từ nó luôn quá!!!

- Tối nay em lên lại trên đó hả?

- Dạ! Em xin về có một tuần thôi à!

- Ủ, vậy thôi giờ em về soạn đồ đi, chút nhớ ghé chị, chị cho mấy cái bánh đem lên đó ăn chơi.

- Dạ thôi, cả buổi ở đây với chị là em vui rồi!

- Thôi thôi cái gì, mặc đồ bộ đội lại đây cho chị xem xem có đẹp không rồi mới được đi. Biết chưa hả?

Chị Linh cốc đầu nó một cái, nó le lưỡi rồi đi với chị họ của nó về.

Đâu phải lúc nào người ta cũng hiểu rõ bản thân mình đâu?! Chẳng hạn như lúc này nè. Chuẩn bị xa nhà nữa mà Triều háo hức như chuẩn bị dọn nhà không bằng, đến nỗi mẹ nó cứ la nó hoài mỗi khi nó hấp tấp làm hỏng việc. Hehe, nó không vui sao được, không phải nó đi xa, mà nó đang đi về lại chốn yêu thương của nó – nơi có người mà nó ngỡ sẽ mãi mãi không bao giờ gặp lại và nó cũng chẳng thể tin được là gặp lại người đó ở một nơi như thế!

- Kỳ này tao xuất ngũ trước Tết mà, với lại giờ tao có điện thoại rồi, muốn gọi là gọi thôi có gì đâu, tự nhiên khóc lóc chi vậy?

Chị Quyên nó nắm tay con Dung, cũng đang meo máo:

- Một tuần nay mày ở đây quen rồi, tự nhiên giờ mày đi tụi tao thấy thiếu thiếu cái gì đó!

Triều cười tươi, trấn an mấy con bạn:

- Thôi mà, rồi tao cũng về mà, nín đi, tụi bây đánh lộn không khóc mà tao đi thì khóc là sao?

Triều vác cái balô trên vai, sau khi nghe dặn dò và đem theo đủ đồ dùng, nó vẫy tay chào mẹ nó, dì nó, mấy chị của nó rồi cùng thằng Tuấn đi xuống. Thằng Tuấn tay lái nó cứng hơn thằng Cường nhiều, với lại thằng này chạy nhanh nhưng không ẩu lắm. Tuấn chở nó lại tiệm bánh, chị Linh chạy ra cứ ngó nó hết góc độ này đến góc độ khác, sau đó còn tranh thủ chụp một tấm hình với nó rồi mới đưa bịch bánh cho nó đi!

7h tối. Đường từ Q1 tới Q12 khá xa, nhất là đi qua cái Q.BT, giờ này xe vẫn còn đông góp. Thằng Tuấn lách từ từ cũng chui khỏi dòng người đông đúc, nó phóng ào ào trên đường, đi qua cầu vượt QT ... rồi đến nơi.

Triều kêu Tuấn dừng cách cổng trung đoàn một khúc, rồi nó lấy hai cái bánh đem theo, còn bao nhiêu nó kêu thằng Tuấn cầm về cho tụi kia. Thằng Tuấn đội cái nón bảo hiểm mà bày đặt lấy tay chào kiểu bộ đội, nó cười, chào thằng bạn rồi từ từ đi vào cổng.

Mặc dù đi chậm nhưng chẳng hiểu sao hai chân nó cứ mắc vào nhau, xém té.

“Sao tự nhiên hồi hộp quá! Bình tĩnh nào, đi vào cổng thôi ... nhà đây rồi ...!”

Thằng gác cổng gật đầu chào rồi mở thanh chắn cho nó đi vào. Triều thở phào một cách hạnh phúc, mất nó lúc này không còn thấy mờ mờ nữa, từ cái hướng đường đi xuống Hậu cần, nó cố tình đi một đường xa hơn, mục đích chỉ để vòng ngang đại đội 7. Hôm nay ngày nghỉ nên không có chế độ. Trước sân đại đội, tụi nó không có tập trung ngồi xem tin trên tivi như mọi hôm. Triều chỉ thấy lướt qua trong phòng trung đội, cái phòng của Giang. Nó không thấy Giang đâu, chỉ có vài đứa đi ra đi vào, và vài đứa đang nằm ở giường trên. Nó buồn thiu rồi lủi thủi đi về Hậu cần. Dù sẽ không có cái cảnh lao vào ôm chặt lấy, nhưng nó chỉ muốn nhìn thấy Giang một lần thôi! Mặc cho nỗi nhớ đang nhen nhúm trong quyết tâm của nó!!!

Dãy nhà ăn vẫn lặng lẽ trong màn đêm, không một ngọn đèn đường. Bầu trời lưa thưa vài ngôi sao bị khuất sau những đám mây mưa đỏ tím. Triều lặng lẽ đi trên hành lang của Ban Hậu cần. Phòng nó đây rồi, nó đưa tay vừa vặn tay nắm cửa thì sau lưng có tiếng gọi:

- Ô! đ/c về thăm nhà lên rồi đấy à?

Triều quay lại, giật mình, nó đặt nhanh cái balô xuống sàn rồi đi lại lễ phép chào:

- Dạ, con chào chú Huấn! Con mới lên!

- Sao? Trên đó có cực khổ lắm không? Đi ba tuần về nhìn khác hẳn luôn nhỉ?

- Dạ, nói chung cũng ổn chú ơi, con thích nghi được mà!

- Uhm, anh Lâm có nói là mày xin về 1 tuần, tao đồng ý rồi! Phải tạo điều kiện cho người vừa hoàn thành nhiệm vụ chứ!

Ông vừa nói vừa cười, vỗ vỗ tay lên vai nó. Triều thở phào, nó cũng cười.

- Thôi bây giờ về viết báo cáo đi, sáng mai chào cờ đầu tuần xong là giao ban tháng trung đoàn luôn đấy, chú mày phải lên trình báo nội dung mà chú mày học được trong thời gian công tác cho trung đoàn trưởng nghe đấy nhé!

- Dạ! Con biết rồi, thưa chú con về phòng!

Ông Huấn cười, rồi đi về phòng ông. Ông là Chủ nhiệm Ban Hậu cần, mà tính ra ông không có khó tính như mấy ông sĩ quan già khác, ông này dễ chịu hơn nhiều. Triều mở cửa đi vào, phòng tối thui! Chắc cha Lâm đi về rồi, lỡ bữa nay mà nó không lên chắc ông bị chửi cũng ít lắm. Triều soạn lại đồ vào tủ, cái bản báo cáo công tác nó viết sẵn ở nhà rồi, ba cái chuyện này nó rành quá mà!

Mới 8h tối, nó nhấn tin trấn an cái lủ ở nhà rồi đi ra ngoài. Lúc ở nhà nó quen ngủ trễ rồi, không biết lát nó ngủ sớm được không? Triều đi vòng vòng chơi giết thời gian. Đeo cái lens này lúc đầu khó chịu thật, lâu lâu nó cứ đưa tay lên dụi mắt, nhưng bù lại nó thấy được rõ ràng từng cảnh vật, dù là buổi tối! Triều đi chậm chậm ra sân bóng – cũng là sân chào cờ của trung đoàn. Cái sân rộng thênh thang, gió lạnh thổi vù vù, tự nhiên nó thấy buồn quá! Triều đi lại, ngồi ở cái bậc đá dưới chân cột cờ, chống cằm suy nghĩ.

“Ngày mai đi ăn cơm trưa, thế nào cũng gặp cho coi! Lúc đó mình sẽ làm gì ta?”

“Mình có đủ sức để làm lơ không? Hay vừa bước chân vào là mình nhìn tới ngay cái bàn mà Giang hay ngồi?”

“Không được! Đã quyết tâm rồi mà! Điều này sẽ tốt cho cả hai đứa, nhưng bù lại nó sẽ đau đớn lắm!”

“Nhưng mình phải làm thôi!!! Ngày mai mình sẽ không đeo lens.”

...

Triều đứng dậy đi về. Vào phòng, nó khoá trái cửa, nó thay đồ ra, mặc cái quần đùi rồi đứng trước gương, nó cười khi thấy nó khác thật, cái kiểu tóc mới làm nó trông láo lếu sao đó. Nhưng nó thích như vậy! Triều vào toilet, đánh răng, rửa mặt, tháo cái lens bỏ vào hộp đựng rồi đi ra giường nằm, chờ cái còi ngủ thăm thiết vang lên như mọi khi để đưa nó vào giấc ngủ!

Cái còi vang lên đúng giờ và nó ngủ thật.

...

Khi cái tiếng còi báo thức vừa vang lên là nó bật dậy, vệ sinh xong là nó chạy ra cắntin ăn sáng liền, chứ chờ đến cái lúc đi ăn cơm, tụi nó đổ dồn ra đây một lần, nó làm biến phải chen chúc chỉ để kiếm một tô phở hay một tô hủ tiếu.

Triều đi về phòng cũng là lúc ông Lâm vừa lên tới. Nó cười ha hả chọc ổng. Ông Lâm bực bội vì đi về nhà được có một đêm, hôm nay chào cờ đầu tháng nên các Ban phải đầy đủ sĩ quan. ổng với nó ngồi nói ba cái chuyện trên trời dưới đất, tới 7h, toàn bộ Ban Hậu cần ra chào cờ, Triều thì ngồi trong phòng chơi, chờ ổng về rồi nó với ổng đi lên hội trường!

Triều vào toilet, đeo cái lens lên, chỉnh chu lại trang phục rồi nó rảo bước đi trước. Bên Ban Chính trị đang chuẩn bị loa, đèn, sắp xếp lại bàn ghế cho buổi giao ban tháng, nó ngồi ở cái bậc tam cấp trước cửa, chờ ông Lâm đi lên.

Trong hội trường đã có lác đác vài sĩ quan, gần tới giờ họp rồi! Chờ lâu, Triều đi vào kiểm chỗ ngồi trước. Triều chưa kịp thấy cái chỗ muốn ngồi mà nó đã thấy một cảnh tượng làm nó giật mình thật sự: Giang đang đi vào bằng cửa bên, đeo quân hàm Hạ sĩ.

Ngoài ra còn có một thằng khác còn đùa giỡn với Giang nữa, mà Giang còn khoát tay qua vai thằng đó nữa chứ??? ...!

Triều nhắm tịt mắt! Rõ ràng nó có đeo lens mà, nó đâu có nhìn lộn đâu? Rồi nó nép vào ông sĩ quan đang ngồi trước, nhìn cho kỹ một lượt rồi vụt chạy ra ngoài!

- Anh Lâm anh Lâm! Báo cáo em viết rồi nè, anh cứ y vậy mà đọc thôi! Em về nhà trước nha!

Ông Lâm đang từ từ đi lên, giật mình khi thấy nó chạy lại, ổng chưa kịp phản ứng thì nó đã chạy về Hậu cần rồi.

“Quân Lực?”

“Rõ ràng mình nhìn cái bản nhỏ màu hồng Giang đeo có chữ đó!”

“Giang lên Quân Lực hồi nào vậy?”

“Cái thằng đi kế bên là ai? Sao Giang lại kề cổ nó, còn nhéo má nó nữa?”

“Người lạ đó là ai vậy? Sao lại thân thiết với Giang được như vậy?”

“Không ... không phải đâu ... ủa mà ... Sao ... sao tự nhiên mình lại suy nghĩ nhiều quá vậy ... đã quyết tâm dứt khoát rồi mà ... sao tự nhiên ... lại nghĩ ngợi nhiều làm gì???”

“Giang đi với ai cũng đâu có liên quan tới mình nữa đâu?... ”

“Nhưng... nhưng... thằng đó là ai vậy?”

Vẫn chạy nhanh về phòng. Nhưng Triều cảm thấy mắt nó đang nhoè đi.

6. Chương 6

Bánh plan, sữa chua, dâu tây.

Một buổi chiều ẩm đạm đang chuẩn bị đến. Triều ngồi thờ trong phòng, còn ông Lâm thì ngáy ro ro. Trưa nay nó không có đi ăn cơm, nhưng sao nó không cảm thấy đói! Chắc đang bận suy nghĩ nhiều quá!

“Cái thằng đó là thằng nào vậy? Bực mình quá! Cứ nhớ tới cái cảnh Giang néo má nó là mình tức điên lên!”

“Thằng bạn thân nhất gần nhà Giang mà Giang còn chưa làm cái hành động đó. Đúng hơn Giang chỉ làm với mỗi mình thôi! Nhưng mà TẠI SAO???”

“Tưởng ở đây trông ngóng mình, ai dè đã có người kẻ vai bá cổ rồi, sung sướng thật!!!”

“Ủa khoảng đã! Sao mình lại bực bội chứ? Đâu có đáng để mình phải bực bội như vậy đâu. Giang đi với ai là chuyện của Giang mà ...?”

“Nhưng mà vẫn không tránh được cái suy nghĩ đó, tức quá!!!”

“Mà ...có vẻ như ... thằng đó là tình địch với mình hả?”

Triều dậm chân đùng đùng, đang bực dọc chả biết làm gì, chợt còi báo kết thúc giờ hành chánh lúc 4h30 vang lên, nó đi vào thay đồ, mặc cái quần đùi rồi đi ra bãi thể lực. Triều tính không mặc áo, nhưng nếu ra đó, trông nó sẽ lép vế hơn mấy thằng kia nên nó mặc áo cho ... đỡ quê.

Triều khép cửa lại, đi được vài bước thì có người kêu nó sau lưng, cái tiếng quen quen, nó không nhớ, đến khi nó quay lại thì tự nhiên nó chết lặng: thằng Hào!

Hào chạy tới gần nó, nhìn nó lạ lẫm rồi cất tiếng:

- Em mới về hả? Hồi sáng anh thấy em ở hội trường!

Triều lặng thinh nhìn thằng Hào.

“Haaa! Thằng khốn nạn này vẫn còn kiếm mình. Làm gì giờ đây? Có nên đập cho nó một trận không? Sức mình bây giờ cũng đủ làm cho nó bầm dập rồi!”

“Đập đi! Đập đi! Cho nó một trận bầm dập đi. Nhớ lại coi, cái mặt nó lúc này với cái mặt nó lúc “đó” như thế nào? Đập nó diiiii, đừng có do dự!”

... “Nhưng ... sao giờ nhìn nó mình thấy dư thừa thế nào đó? Hài thật! Bây giờ đập nó thì mình cũng đã bị nó “cướp mất” rồi? Chỉ thêm cái đau tay thôi chứ được gì đâu? Thôi mặc kệ nó đi.”

Triều nhếch môi, rồi quay đi tiếp, Hào vịn tay nó lại. Bất ngờ nó quay lại, đập một phát thật mạnh vào bụng thằng Hào:

- Biến mẹ mày đi!

Hào đau đốn đứng dậy là nó đã hả hê bước đi rồi. Cái đập đau điếng vừa rồi đã trút mọi bực bội của nó ra theo, Triều vừa đi vừa cười đã đời. Đến cái chỗ hít xà đơn. Vì vừa bắt đầu giờ nghỉ nên ở đây khá đông, nó ngồi nhìn mấy đứa kia gồng tay lên cái xà, mặt nhăn nhó nhưng chỉ được 4, 5 cái, thằng nào giỏi hơn thì gần 20 cái thôi. Nó cười khế rồi chống tay xuống hít đất, khởi động một chút. Bãi tập thưa thớt dần, Triều thở đều rồi đi tới cái xà, nó đưa tay lên và bắt đầu hít.

Một cách chậm và đều, Triều gồng tay đưa người lên xuống theo từng nhịp thở, nó cảm nhận được mồ hôi đang chảy dọc sống lưng ... Đến cái thứ 23, nó buông tay thả người xuống. Triều quay quay hai cánh tay, mấy đứa khác đứng gần xem nó hít xà lại hỏi nó đôi chút, nó vui vẻ trả lời rồi bay lên hít tiếp. Lần nào cũng chỉ có 23 cái, đến khi tay đã mỏi hần, nó đi vòng vòng quanh cái xà cho đỡ mệt rồi mới đi về. Đằng sau lưng, giọng thằng Hào vọng lại:

- Triều!

Nó quay lại, chống nạnh, hất mặt nhìn thằng Hào:

- Tao nói mày biến đi!

Hào ngáp ngừng nhìn nó:

- Cho anh xin lỗi!

- Ok, xin lỗi hả? Chấp nhận! Rồi nha, biến đi, đừng có xuất hiện trước mặt tao nữa!

- Mà ...

Triều khoanh tay, giọng bắt đầu khó chịu:

- Muốn ăn đập nữa không?

Nó thấy Hào cúi mặt, có nét buồn buồn, rồi thằng Hào quay lưng đi về, nó chép miệng rồi đi về tắm rửa đi ăn cơm. Vậy là chắc chắn Giang sẽ không ngồi ăn cơm ở dãy bàn của đại đội 7 đâu, Giang được kiêm chức giống nó rồi, vậy thì chỉ có qua nhà ăn sĩ quan ăn thôi. Nghĩ vậy, nó mới đi vào nhà ăn bằng lối dành cho bộ binh. Triều mặc cái áo trắng, tay cầm cái tô với cái muỗng thần nhiên đi vào. Chợt nó thấy có cảm giác nhột nhột sau lưng, theo phản xạ nó sẽ quay lại nhìn nhưng có vẻ như, cảm giác thân quen đó nó đang cố tránh né, nên nó không quay lại!

Nhà ăn của sĩ quan cũng rộng thật, nó lựa một bàn ngồi đại. Buổi trưa không ăn làm nó đói, Triều ăn ngấu nghiến rồi đứng lên đi ra bồn rửa tô, muỗng.

“Ủa! Cái chỗ mình ngồi là ngay lối ra vào, lúc ăn mình để ý đâu có ai vào nữa đâu? Nhà ăn buổi chiều thường ít sĩ quan ăn lắm. Nhưng mà ... sao mình không thấy Giang đâu hết ta? Giang đâu có ngồi trong đây đâu! Từ lúc mình vào mình cũng nhìn một lượt mà có thấy Giang đâu!”

Triều cứ đắm chiêu nghĩ ngợi, nó quên mất khoá vòi nước!

Cứ đều đặn mỗi buổi chiều, Hào đều ngồi quan sát nó ra hít xà, mỗi lần như vậy nó nhìn thằng Hào một cách khó chịu rồi mới đi về!

Tối, nó lên phòng Chủ nhiệm ngồi coi tivi với ông Lâm, chú Huấn, với mấy ông bên Ban Kỹ thuật qua. Mấy cái bản tin thời sự làm nó cứ ngáp ngáp dài, nó đứng lên đi ra ngoài nhắn tin. Đứng dựa vào lan can, Triều thấy có bóng người đi tới, nó nhìn theo rồi chú tâm tiếp vào cái điện thoại.

- Báo quân số hả đ/c?

Tiếng nói trong phòng vọng ra, dội vào tai nó. Triều cất cái điện thoại vào túi, nó đi vào trong ngồi, nhìn kỹ cái thằng đang ghi ghi chép chép lên cuốn sổ. Cái thằng đó nhìn nó cười mỉm, còn nó thì nhìn thằng đó chằm chằm, không rời mắt. Thằng đó nhìn nó ngại đôi chút rồi đứng lên thưa mọi người đi về, Triều đứng lên đi theo, nhưng nó dừng lại ở cái lan can, nó chống tay nhìn theo thằng đó đến khi bóng nó khuất hẳn trong màn đêm.

“Oh! Nhớ rồi, bữa mình thấy nó kè kè đi chung với Giang nè!”

“Coi nào! Tướng hơi nhỏ con. Mắt, mũi, chân mày, nụ cười và gương mặt của nó đều hài hoà với nhau, không có cái nào dư thừa hay làm giảm đi cái đẹp tổng thể cả. Đặc biệt là cái môi trái tim! Nói chung là nó cũng được!!!”

“Nhưng cái tên của nó mình thấy bựa bựa thể nào đó.”

“Lê Huy Lưu Ly.”

“Vãi đạn thật! Hahaha.”

Triều nheo mắt suy nghĩ, nó nhịp chân một cách thích thú.

...

Trưa hôm sau, nó vẫn không thấy Giang ở nhà ăn sĩ quan. Triều chợt giật mình, vậy thì chỉ có nước Giang vẫn ngồi ở đại đội 7 thôi, có khi nào lúc nó đi qua nhà ăn của tiểu đoàn 2 (gồm có đại đội 5, 6, 7), Giang thấy nó không? Triều thở dài, nó đi ra canteen mua trà C2 uống! Canteen buổi trưa không đông lắm, nhưng có một cái bàn ồn ào ngay cạnh quầy tính tiền. Do lỗi tai nó cảm nhận thấy thôi chứ nó cũng chẳng quan tâm mấy, nên nó không nhìn. Nó đi đến mở tủ lấy chai trà rồi ra tính tiền.

Chẳng biết vô tình hay cố ý, lỗi tai của nó cũng nghe được những “nội dung” như sau:

- Ủa em, em có hay tin gì chưa? Chồng trong mộng của em có đứa vót rồi kìa!

Một cái giọng khác cũng dài không kém cái giọng vừa nói:

- Gì nữa vậy trời? Sao dạo này ở đâu mà nhảy ra cạnh tranh quá trời vậy? Em mới nghe kể có mấy “em” lính mới nữa cũng đang bắt đầu để ý tới ảnh rồi kìa! Thiệt, bực bội quá.

- Chiều nào chồng em cũng ra bãi thể lực ngồi hết á, mà nó hổng có tập, nó ngấm thằng nào đó đó, chờ người ta về hết rồi nó mới chịu đi về. Rồi bữa chị còn thấy nó đứng nói chuyện với thằng nào đẹp trai lắm, mà lần nào chị cũng thấy chồng em nó buồn thiu à!

- Chờ ơi, bực bội quá đi à! Đứa nào mà gan quá vậy? Dám đối xử với ảnh như vậy luôn hả?

- Thì chiều nay em ra ngoài đó quan sát thử coi. Chịu khó theo dõi đi em, không là mất vào tay “con” khác đó! Ở đây thấy vậy chứ nguy hiểm lắm đó em!!!

- Đâu đâu, chiều nay chị dẫn em ra đó đi, để em coi coi nhan sắc nó cỡ nào mà nó dám làm như vậy?

Triều tính tiền rồi đi ra, ngay quầy tính tiền có cái tủ mát đựng nước uống, nó nhìn vào cái kính. Và nó thấy cái đám nhô nhố vừa rồi đang nhìn nó. Cả thấy có năm đứa! Nhưng nó tò mò nhìn theo vậy thôi, chứ nó chẳng rảnh quan tâm tới mấy “con” đó. Nó đang bận tìm hiểu xem cái thằng họ Lê tên Ly kia là ai mà lại thân thiết quá độ với Giang như thế!!!

Nhưng trước tiên, nó phải đè nén được cái cảm xúc của nó xuống đã. Không sớm thì muộn, nó với Giang cũng sẽ giáp mặt nhau thôi. Lúc đó nó không được phép mủi lòng, nếu không thì mọi cố gắng của nó trong một tháng qua coi như vô ích!

Nó ra bãi xà đơn đều đặn mỗi buổi chiều ... Hào cũng ra nhìn nó đều đặn mỗi buổi chiều! Nó nhớ khi thấy thằng Hào ngồi đó một cục rồi chạy tới cái xà bắt đầu hít. Đến khi mỏi tay, đã đời, nó cởi áo ra lau mồ hôi rồi đi tà tà về. Tất nhiên nó cũng thấy thằng Hào bắt đầu đứng dậy đi về khi nó vừa đi khỏi, và nó cũng thấy thêm là ngoài Hào ra còn có vài người cũng đứng đó nữa, nhưng nó không để ý lắm.

Chiều hôm sau, nó không thấy thằng Hào tới, nghĩ có lẽ thằng đó đi gác rồi, Triều mừng thầm một bữa rồi chạy tới cây xà bắt đầu hít. Lúc về, đang đi tà tà trên đường, ngược chiều nó có một đứa đang đứng khoanh tay, Triều không biết là đang nhìn nó nên nó vẫn cứ bước.

- Đồ cái thứ đi giựt bồ người khác không biết nhục!

Triều giựt mình, nó quay lại nhìn thằng đó khó hiểu! Thằng kia nhìn nó, bĩu môi rồi đơn giản đi lại bắt chuyện với cái đám đang đi sau lưng Triều. Nó vất cái áo lên vai rồi đi tiếp!

“Cái gì nữa đây trời! Đang nhúc nhúc đầu cái chuyện thằng Ly thằng léo gì đó, giờ tự nhiên lại được là mục tiêu của cái đám nào lạ hoắc nào nữa vậy? Mệt ghê!!!”

Từ buổi sáng ngoài canteen, tới trưa ngoài bồn nước ở nhà ăn, đến chiều ngay bãi thể lực, và đến những lần sau nữa, Triều đều gặp cái đám đó. Tụi nó cứ lờn vờn trước mặt, không thì nói bóng nói gió mỗi khi nó đi ngang qua. Vài lần đầu nó tưởng là lộn người, nhưng khi suy nghĩ lại, nó chợt nhớ ở trong cái trung đoàn này, không phải hoàn toàn 100% quân số đều là “nam”, còn có vài “nam” khác nữa, và đặc biệt là thằng Hào giống như là hot boy trong cái trung đoàn này vậy.

Triều bật cười khi nó nghĩ ra đúng chính xác lý do mà mấy đứa kia đang chửi xéo nó.

...

Và rồi! Triều phải đụng mặt với Giang thật! Đại đội trưởng của đại đội Vận tải có xin lệnh đưa xe với vài quân nhân ra ngoài đi làm công tác, chú Huấn chủ nhiệm Hậu cần đã ký, và nó phải cầm lên Ban Tham mưu cho Tham mưu trưởng ký lần cuối rồi mới cầm về. Đặc biệt một điều nữa là khi xuất quân ra ngoài, phải trình báo với Quân lực, Quân lực ghi nhận rồi mới chuyển qua phòng Tham mưu trưởng!

Triều thở đều, bình tĩnh bước. Cứ nghĩ tới cái đêm mưa trên Quân y, nó buồn lắm, càng nghĩ càng muốn khóc. Nhưng nếu nghĩ đến, nó sẽ thấy nó không xứng đáng với Giang, và đã nghĩ được như vậy rồi, nó sẽ đối mặt với Giang dễ dàng hơn, không còn cảm thấy ray rức và có lỗi nữa!

Triều đi thật êm. Nó thấy Giang ngồi trên bàn qua cửa sổ trước khi đi tới cửa.

Triều chép miệng, rồi tạo một gương mặt hết sức bình thản dù tim đang đập thành thịch trong lồng ngực, nó đẩy cửa vào:

- Cho hỏi có anh Vinh ở đây không?

Mắt nó nhìn thẳng kể bên, nhưng trong góc của ánh nhìn, nó thấy Giang ngược lên thật nhanh! Triều muốn biết lắm ánh mắt của Giang khi đó. Nhưng nó không thể!

- Anh Vinh đi phép rồi, đ/c kiểm anh Vinh có gì không?

“Tình địch” của nó đang hỏi. Nó vui vẻ đáp:

- Báo quân số!

Thằng đó ghi chép vào tờ giấy của nó, rồi đóng cái mộc lên tờ giấy trình ký của Hậu cần, nó vừa chuẩn bị đưa cho Triều thì Giang lên tiếng:

- Đưa anh xem cái coi, bé Thanh! ...

Triều nổi đóa, nó quay qua chống tay vào lan can, mắt nhìn hàng cây phía trước nhưng trong lòng đang thâm rửa xả!!!

- Nè đ/c, của đ/c nè! ...

Giang nói nhỏ sau lưng. Triều quay lại, nhìn vào ánh mắt buồn đầy hy vọng đó, mỉm cười:

- Cám ơn!

Nó rào bước đi tới phòng Tham mưu trưởng, thằng liên lạc Ban Tham mưu ra nhận giấy tờ rồi đi vào trong, nó ngồi ở ngoài đợi.

“Vẫn vậy! Đôi mắt sâu, chân mày ngang, cái môi đỏ đỏ ... NHƯNG KHÔNG THUỘC VỀ MÌNH NỮA! ...”

“Má!!! bé Thanh bé Thanh!!! Có tên thân mật với nhau luôn rồi!!! Sao tự nhiên bực quá vậy!!!”

Triều thở từng hơi thở nặng nhọc, thằng liên lạc đưa trả tờ giấy trình ký. Triều cầm về, từng bước nặng nề kết hợp với hơi thở tức tối ...

Nó về phòng, đứng ngồi không yên! Triều ước phải chi có cây súng AK ở đây, nó bắn cho mấy phát vào bé Thanh bé thiết gì đó, rồi nó đập cho Giang một trận ... cho bỏ ghét!!! Tiếp theo! Triều lấy cái balô ra, rồi lấy cái gối đập đùng đùng vào cái balô chỉ có vài bộ đồ ở trong. Sau đó, nó úp mặt vào gối, hét một hơi thật dài!

Ông Lâm lại cốc đầu nó, chửi nó khùng rồi ra bàn làm việc tiếp. Nó ngồi trong phòng, lâu lâu cứ dậm chân đùng đùng xuống sàn!!!

“Không lẽ ngày nào cũng phải mang cái tâm trạng bực bội này trong người hết sao?”

“Sao ... mình thấy ghét cái thằng đó quá ... nó dính cứng ngắc với Giang cả ngày, chưa tính tới cái chuyện tôi ngủ chung nữa, rồi ... rồi ... Má! Mình ghét nó quá ... tại nó ... phá ...!”

“AHHHH! Đúng rồi! ... Nó phá đám! ... Nó là đứa phá đám!!!”

“Đ’ cần biết nó ở đâu chui ra, nhưng nó xuất hiện vào lúc này là không được. Mình đang muốn để Giang một mình, có thời gian suy nghĩ. Chứ mình không có mượn đứa nào an ủi Giang lúc này!”

“Được rồi ... chờ đi em! bé Thanh hả em! Xem những gì chuẩn bị đến với em nè! bé Thanh hả??? Vãi đạn thật!”

“Hahaha...”

...

Triều bắt đầu quan sát và để ý cái đám đang móc méo nó, và nó cũng không quên dòm tới bé Thanh của Giang ...! Trong đầu nó lúc này đang suy tính nhiều chuyện lắm.

Còn Hào thì cứ lẻo đẻo đi theo nó mỗi chiều!

Bữa nay Triều đi ra bãi thể lực, nhưng nó không có tập. Nó đi lại chỗ thằng Hào đang ngồi rồi hỏi một cách khó chịu:

- Mày rảnh lắm không có chuyện gì làm hả? Sao cứ đi theo tao quài vậy?

- Anh xin lỗi!

- Thì tao chấp nhận rồi, đừng có đi theo tao nữa, chướng mắt quá!

- Nhưng mà ... anh đi theo em là chuyện của anh mà! Em đừng để ý tới anh là được rồi!

Triều hăm hở:

- Ê! Trả lời kiểu gì vậy? Tao đập cho một cái nữa bây giờ?

Hào bắt ngờ dang hai tay ra, nói một cách chắc chắn, không hề do dự:

- Vậy em cứ đánh anh nữa đi, chừng nào em cảm thấy hả hê rồi thôi! Anh sẽ không trách em đâu!

Triều hơi bắt ngờ đôi chút, nhưng nó vẫn giữ vẻ mặt khó chịu:

- Nói chung là bây giờ mày muốn cái gì?

Hào ngập ngừng:

- Anh thật sự xin lỗi! Anh chỉ mong được trở lại bình thường với em như trước thôi!

Triều khoanh tay, nheo mắt suy nghĩ ... chợt, nó cười hết sức ma mãnh:

- Hào! Ôm nhau một cái làm huê! Ok không?

Hào hơi bắt ngờ trước đề nghị của nó, còn đang do dự thì nó đã chủ động trước, nó nói khê vào tai:

- Bữa nay làm biếng hít xà quá, ra sân banh chạy bộ với Triều nha!

Hào trả lời trong ngạc nhiên, rồi cũng cười và chạy đi với nó. Lúc chạy ngang cái đám đang đứng lơ nhố đằng xa, nó không quên liếc mắt nhìn và tạo một nụ cười đầy ẩn ý ...

Nói chung là ... Triều đã bắn phát pháo đầu tiên vào cái “fan club” của thằng Hào trong cái trung đoàn này!!! Nghe có vẻ ghê ghê nhưng thật sự là lúc này nó đang tuyên chiến với rất nhiều người. Mà mục tiêu cuối cùng của nó chẳng phải cái đám kia.

Triều cười thầm với cái dự định vừa hình thành trong đầu! Còn Hào thì chỉ biết im lặng chạy song song với nó ...

Đến hôm nay thì Triều đã thấy được dung nhan của cái thằng bị nó “giật chông”. Thằng đó với cái đám của nó, nói chung là cũng có kết cấu, bố cục, điểm nhấn này nọ ... tạm thôi, không đẹp lắm. Nhưng quan trọng là tụi kia thua xa thằng bé Thanh gì đó ... và tất nhiên bé Thanh đó lại càng thua xa nó hơn nữa!!!

- Hào đi qua đây với Triều chút nha!

- Đi đâu vậy?

- Thì cứ đi lại đây đi, không cần làm gì hết, chỉ ngồi đó chờ Triều thôi được rồi! Nha!!!

- Uhm, đi!

Bữa nay nó hít xà trễ một chút, nó dẫn thằng Hào xuống nhà ăn của tiểu đoàn 1. Vài ngày quan sát, nó tình cờ biết được là Giang vẫn ăn cơm ở chỗ của đại đội 7, còn thằng Thanh kia thì ăn ở bên tiểu đoàn 1 này, đặc biệt là cái đám lâu la đang có ác cảm với nó cũng ăn ở bên này. Triều đẩy cửa bước vào, nó hơi ngạc nhiên khi thấy thằng Thanh ngồi một mình ở cái bàn gần cửa sổ, còn cái đám kia thì chẳng khó tìm lắm, lúc nào cũng ồn và gây chú ý!

Triều đi lại cái bàn đó, đứng trước mặt cái thằng mà bảo nó “giật chông”. Chống nạnh nhìn nó, Triều nói lớn:

- Ê! Con đ? hồng l^n". Đm mày nói ai giựt chồng mày hả?

Thằng đó từ đấy đuổi nhìn thằng Hào đang đi sau lưng Triều, rồi chuyển qua ngơ ngác nhìn Triều. Triều nói lớn hơn nữa:

- Mày đứng lên nói cho mọi người ở đây biết coi? Đứa nào là chồng mày? Rồi đứa nào đi giựt chồng mày? HẢ???

Do buổi chiều ăn cơm ít khi tập trung đi giống buổi trưa, nên nhà ăn có lác đác vài đứa đi ăn sớm. Nhưng cũng đông!

- Đâu? Mày đứng lên nói thử coi? Sao mày nói tao giựt chồng mày? Chồng mày là đứa nào mà mày nói tao như vậy?

Tất cả những con mắt trong nhà ăn đang đổ dồn về phía cái bàn tụi kia ngồi. Thằng đó sợ sệt nhìn qua mấy đứa bên cạnh, tụi nó cũng làm thinh, chả ai dám nói câu nào! Còn thằng Hào thì ngồi nhìn từ nãy giờ, bản thân nó cũng chả hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Sao hả? Không nói được đúng không? Đám tụi bây chỉ đi chửi đồng người khác chứ làm được cái quần gì!

- Triều quay qua nhìn thằng đó lần cuối - Đm cái mặt chó của mày đừng có kiếm chuyện với tao nữa nha. Tao đ' có thời gian để hơn thua với cái lũ ở không tụi bây đâu!

Trước khi đi ra, nó đá cái ghế sắt bay lại chỗ tụi kia ngồi, cái ghế đụng vào bàn, một cái chén rớt xuống vỡ tan tành, cả đám bàng hoàng nhìn nó với thằng Hào đi ra.

Và trước khi Triều ra, nó liếc nhanh và thấy Thanh cũng đang nhìn nó. Triều cười thầm.

Hào hỏi nó chuyện gì, nó bảo chỉ những chuyện vặt, đừng quan tâm. Rồi nó đi ra hít xà. Làm một lượt 22 cái cho đã, xong nó đi xuống để thằng Hào lên hít thử, nhưng Hào hít còn yếu hơn nó, chỉ có khoảng 10 11 cái là đã bỏ tay ra rồi. Chán, nó ngồi xuống nhìn mấy đứa kia tập từng đợt từng đợt.

- Anh gì ơi!

Triều quay qua, nó phì cười khi thấy cái thằng đang kêu nó. Rồi nó hỏi lại:

- Gì vậy?

Thằng đó ngồi xuống kế bên nó, nói nhỏ nhẹ hết sức:

- Anh có thể nói chuyện với em một chút không? Chỉ một chút thôi!

Triều chưa thấy thằng này bao giờ, tuy nó bị móm nhưng mặt nó cũng có nét, không đến nỗi nào nhưng Triều thấy nó tếu tếu sao đó. Triều cười, quay qua ngồi đối diện với nó:

- Hỏi đi, nghe nè!

- Anh có chuyện gì với mấy người hồi nãy vậy?

Triều chép miệng, nó tưởng gì hay ho lắm:

- Chi vậy? Về nói lại cho tụi nó nghe hả?

- Không phải đâu, em chỉ muốn nói với anh, là anh đừng kiếm chuyện với tụi đó, tụi nó không bình thường như anh nghĩ đâu!

Triều cười:

- Thôi! Ai có làm gì ai, cứ chờ thì biết, không phải chứng minh cho nhau biết làm gì? À, sẵn cho hỏi tên tuổi của mấy đứa đó là gì được không?

Thằng đó nói ngay lập tức:

- Cái đứa mà anh hăm hồi nãy, nó tên Phi, nó là liên lạc của đại đội Trinh Sát, còn thằng kế bên nó, tên Danh, là liên lạc của đại đội Phòng Không, thằng đối diện thằng Phi là đứng đầu cái đám tụi nó đó, thằng đó là lính cũ, lẽ ra nó xuất ngũ đợt trước rồi nhưng nó đăng ký đi học Quân y, nó mới về. À, nó tên Hải đó anh! Còn thằng kế bên là trợ lý Tác huấn của Ban Chính trị. Nó tên Quỳnh!

- Ô! Cũng dữ dội nhỉ? Liên lạc toàn đi tới đi lui trong đại đội, có làm cái gì mệt đâu? Quân y thì khỏi bàn, toàn ru rú trên Quân y. Hèn gì anh thấy thằng đó trắng nhất, còn thằng kia ở Ban Tác huấn trong Ban Chính trị hả? Hình như bên đó lo phụ trách mấy hoạt động văn nghệ, thể dục thể thao này nọ trong trung đoàn mình phải không?

- Đúng rồi anh. Còn nữa, thằng Hải Quân y đang quen với thằng liên lạc ban Tham mưu, cũng do thằng Quỳnh mai mối đó ... bởi vậy ai cũng sợ cái đám thằng Hải hết! Đứa nào chọc ghẹo gì tụi nó, là thằng Hải giật dây cho đại đội đó bị báo động ban đêm liền. Bằng cách nào em không biết, nhưng ai cũng sợ đám tụi nó là vì lý do đó đó!

Triều gãi đầu:

- Gì mà giống thâm cung nội chiến quá vậy. Cái đám khủng đó làm riết thấy lố quá! Ủa quên, em là gì trong đám tụi nó? Sao chưa nghe đề cập tới? Mà mục đích của em tới gặp anh chỉ để nói với anh vậy thôi hả?

Thằng đó trầm ngâm một chút rồi nhìn Triều, giọng cũng buồn lắm:

- Em ở bên đại đội 2, hồi trước cũng thân với tụi nó lắm. Nhưng cũng từ một bữa, em thấy anh Hào đi gác về, ảnh bị té ướt áo, em tới đỡ ảnh dậy, rồi em chỉ ảnh phơi cái áo ướt ở sào phơi đồ của đại đội em ... Sau đó, em với ảnh có ngồi nói chuyện một chút, ảnh cũng vui tính lắm!

Triều nhìn vào đôi mắt mơ màng vừa kể vừa nhìn thằng Hào đang hít xà ở đằng kia, tự nhiên nó nén không được cười, nó cười hết sức có thể:

- Haha! Rồi sao nữa?

Thằng đó đáp, giọng cũng chưa bớt buồn:

- Lúc đó, thằng Phi nó đi ngang qua. Nó thấy anh Hào ở trần, ngồi cười giỡn với em, nó ghen. Rồi lúc đi ăn cơm, nó chửi em giữa nhà ăn tiểu đoàn 2, ai cũng nhìn em, em tự ái với buồn quá nên không chơi chung với tụi nó nữa!

- Hahaha, cái đám nhảm nhí. Mắc cười quá đi! HAHahaha!!! Một mình nó mới có quyền thích thằng khi đó thôi à? Hahaha.

- Sao anh lại nói anh Hào như vậy? Anh không tôn trọng anh Hào gì hết!

Triều cười nghiêng ngả, nó không kìm lại nổi:

- Nó có cái gì mà anh phải tôn trọng nó! Anh đâu có phải như em đâu? Hahaha!!!

- Vậy anh với anh Hào là gì? Tại sao anh lại đi chung với anh Hào!!!

Triều cười cho đã đời, nó ngồi đằng hoàng lại, suy nghĩ một cái lý do rồi nói cho thằng đó nghe:

- Thằng Hào nó mắc nợ anh, nhiều lắm. Chỉ có đến khi nó chết mới trả hết được thôi!

Thằng kia sững sốt liền! Triều cười ác liệt hơn nữa:

- Hahahaha. Dù sao cũng cảm ơn em đã nói cho anh biết những chuyện đó nha. Thôi anh về đây, hẹn gặp lại!

Triều đứng dậy đi về, Hào thấy nó đứng dậy nên chạy ra đi về chung. Chợt, Triều quay lại hỏi:

- Ủa? Em tên gì?

- Em tên Phát!

- Anh tên Triều, thôi anh về!

...

Hôm nay là một ngày mà Triều không biết phải nên vui hay buồn nữa???

Đang chống tay hít đất dưới đường, nó ngược lên nhìn rồi sững người, nằm bẹp xuống đường luôn! Nó đứng dậy, quay mặt qua hướng khác, giả bộ phui phui bụi trước áo.

Giang đang đi tới!

Triều tính đi về, nhưng có một suy nghĩ làm nó chùn chân ... nên nó ngồi lại.

Cái đường rộng thênh thang, nhưng Giang đi lại và ngồi kế bên nó. Triều cảm thấy tim nó đập loạn xạ, cũng hên hôm nay thẳng khùng kia đi gác rồi, có nó ở đây nói nhảm, chắc Triều chết luôn quá!

Giang chống tay xuống hít đất, lúc này nó mới dám nhìn qua.

“Chà! Thời gian mình đi chắc ở đây siêng tập tạ lắm, coi bắp tay với cái lưng kìa! Cơ bụng thấy rõ luôn! Từng đường nét đều đặn và nhấp nhô ... nhìn hấp dẫn quá!”

“Hic, cái lưng quen thuộc, sao mình muốn được nằm dưới cái lưng đó quá đi!...”

“Ôi! Mình lại tự làm yếu lòng nữa rồi. Đừng nhìn nữa ... quay đi ... hay làm gì đó đi!!”

Giang hít đất xong rồi đứng dậy, đi lại cây xà và hít. Nó biết chắc Giang đang nhìn nó, bởi vậy nó sẽ không nhìn, nó ngó lơ chỗ khác. Nhưng nó cũng biết được Giang hít được bao nhiêu cái, bởi mấy thằng đứng coi tụi nó đếm theo, và Triều nghe được!

23 cái! Giang hít được 23 cái. Nó không nghe thấy tụi kia đếm nữa, lúc này Triều mới đứng lên, đi lại cái xà và bắt đầu hít! Giang không đứng đâu xa, đứng ngay kế bên nó ... và nó chỉ hít đúng 22 cái!

Mấy đứa xung quanh cứ huyết sáo, tiếc cho nó, còn một cái nữa là bằng được người kia rồi. Nó cười, vất cái áo lên vai, rồi đi về!

- Khoa ...!

Âm giọng rất buồn! Nó nghe kỹ hơn và thấy trong đó có thêm một nỗi nhớ rất lớn lao! Nhưng nó khước từ tất cả! Triều cười trong lòng vì lý trí của nó đã vượt qua được cơn tim rồi, nó vẫn bước đi mà không hề thấy ray rứt trong lòng!

Những buổi chiều sau đó, mấy đứa thường ra đó tập thể lực, tụi nó thắc mắc sao lúc nào cũng có một thằng hít xà được 23 cái, thằng kia có 22 cái rồi thôi. Và có mấy hôm thằng Hào cũng có mặt ở đó, Hào nhìn nhìn Giang nhưng không nói gì, nó thì chỉ làm thỉnh từ đầu tới cuối thôi. Chứ nó biết làm gì nữa bây giờ?!

...

“Sao mình nghĩ hoài không ra vậy ta!”

“Làm cách nào mà anh Vinh đưa Giang lên Quân lực vậy? Rồi đưa thêm con kỳ đà cắn mũi lên ở chung nữa!”

“Tức quá, bảo đảm Giang cãi lời mình nữa rồi! Muốn lên trên đó ngồi chỉ có nước chi tiền ra thôi. Chứ lính thường không có người thân làm trong này thì làm quái gì mà được lên đó!”

“Ôi thôi kệ đi, cứ việc ăn chơi phá phách như ngày xưa. Muốn làm gì làm, mình không quan tâm nữa!”

Tự an ủi là vậy, nhưng mỗi lần nghĩ tới kế bên Giang có thằng Thanh kia, tự nhiên nó lại tức điên lên!

...

Tối nào nó cũng ra canteen ngồi chơi, vừa uống nước vừa xem hoạt hình trên TV, cái giờ đọc báo xem tin đa số lính phải tập trung trước đại đội, rồi kéo tivi ra, cả đám ngồi xem, nên giờ đó ngoài canteen hầu như chả có ma nào ... ngoài nó ra! Điện thoại có tin nhắn, nó trả lời được. Nhưng có ai gọi nó phải đi chỗ nào khuất để nghe. Nói cho cùng nó được phép xài nhưng phải kín, không có vụ hiên ngang cầm điện thoại đi giữa đường đâu.

Chị Quyên gọi, nó đứng lên nhìn xung quanh, gần nhất là cái nhà tắm của ... đại đội 7! Triều chép miệng rồi chạy vô lẹ để nghe điện thoại. Bả gọi hỏi thăm, rồi kể mấy chuyện trên trời dưới đất, nó ừ ừ, cười nói một hồi rồi thôi. Cái này tắm đại đội 7 này ít hơn đại đội 5 một hồ nước, cũng tương đối rộng. Mấy lúc buồn nó hay xuống nhà tắm đại đội 5, nằm trên cái bậc thềm nghe nhạc, nhìn mây nhìn trời cho đã đời rồi mới về!

Cúp máy xong, nó cất điện thoại vào trong rồi đi ra ... vừa lúc đó Giang đi vào!

Theo phản xạ, nó ngược lên nhìn. Và nó thấy Giang cũng vừa mới ngược lên nhìn nó. Tự nhiên Triều thấy sợ, nó lùi ra thật nhanh ... nhưng không kịp.

Lúc này nó mới thấy là nó phải cố gắng hít xà đơn thật nhiều hơn nữa!

Giang nắm chặt hai tay nó, kéo nó vào trong cái góc thay đồ của nhà tắm, ở cuối là cái cửa vào nhà kho, hầu như nhà tắm của đại đội nào cũng đều có kiểu thiết kế như nhau! Nó giằng mạnh tay, chống cự quyết liệt nhưng chỉ vô ích. Giang mạnh hơn nó!

Giang mở cái cửa, đẩy nó vào trong đó, Giang đi vào rồi đóng cửa lại. Ánh đèn nhà tắm hắt vào cái cửa gỗ, để lại trên thềm những vệt sáng song song nằm ngang nhau. Nhưng hai đứa nó không đứng chỗ đó, tụi nó đứng ở góc tối phía trong!

Giang ôm nó cứng ngắt, nó không sao thoát khỏi cái vòng tay đó. Triều cố gồng tay, đẩy tay Giang ra, miệng làu bàu:

- Bỏ ra coi!!! La lên đó nha!!! Muốn không hả?

Cùng với hơi thở ầm, Giang thì ào vào tai nó:

- La lên cho người ta lại hả? Lúc đó bị hiểu lầm là vào kho ăn cắp thì sao?

Cũng đúng thật! Triều cố sức vùng vằng, giọng nói khề một chút:

- Bỏ ra! Bực bội quá nha!

- ...

- Giang! Đừng coi ... Gian ... ah ...!

- Suyt, có người vào!

Triều đứng im, nó lắng tai nghe tiếng dép đang đi vào trong này:

- Anh Thắng, ở đây nè anh!

Nó ngạc nhiên, tiến xích tới nhìn qua khe hở của cái cửa. Giang vẫn ôm nó cứng ngắt!

- Ở đây được không vậy?

- Hồng sao đâu anh, an toàn mà!

Cái giọng nhào nhoẹt vừa dứt là Triều đã lấy cái điện thoại trong túi ra, chỉnh chế độ quay phim và nó quay lại. Tự nhiên nó lại có phản xạ như vậy, Triều chép miệng cho qua cái hành động của mình rồi chăm chú vào cái điện thoại.

Thằng tên Thắng đó, nó là liên lạc ban Tham mưu, Triều còn nhớ mặt nó mà. Và Triều chợt nhớ tới lời kể của Phát, thằng Thắng này đang cặp với thằng Hải Quân y, mà thằng Hải đó nó trắng, chứ không có giống thằng này. Triều ngờ ngợ, nhưng nó cứ quay lại đã, có gì lát về tính tiếp!

Hai đứa nó ngoài kia bắt đầu “cấn” nhau ngẫu nhiên. Triều cố gắng quay lại thật rõ, ánh sáng phía ngoài cũng đủ thấy được, không mờ lắm.

Giang nói lỏng tay, nói nhỏ với nó:

- Làm vậy chi vậy?

- Suyt ...

Triều cứ tập trung vào công việc của mình. Còn Giang ... Giang vén áo nó lên, đưa tay vào trong ... hai tay Giang sờ soạn lần lượt từ bụng tới ngực!!!

Tiến thoái lưỡng nan. Triều chỉ còn biết thở đều, cơ thể nó tê dại với đôi bàn tay đó. Chốc chốc Giang khề hôn lên má nó ...

Triều giựt mình, nó không tin nổi nó đang thấy gì!!! Thằng Thắng tựa người vào tường, còn thằng kia thì ... ngồi xuống. Tụi nó bắt đầu “bạo” hơn ...

Giang nói khê:

- Ghê quá, tắt đi!

Nó đáp lại, giọng khê hơn:

- Đừng có nói gì hết!

- Ok!

Giang ráng hôn một cái vào má nó, rồi ôm nó vào thật nhẹ.

...

Thắng kê kêu một tiếng, nó thở mạnh nghe thấy rõ. Còn thằng kia thì đứng lên, hai đứa nó “cắn” nhau một lúc nữa rồi mới đi ra ... Xong! Kết thúc vài phút “mây mưa” ngắn ngủi. Triều thấy ghê với cái kiểu nó vừa thấy, nó bấm lưu đoạn phim vừa quay lại rồi cất điện thoại vào túi. Lúc này, Giang cũng vừa xoay người nó lại, ôm hờ người nó, nhưng nó lại cảm thấy đang ôm rất chặt ...

- Đủ rồi đó, bỏ ra đi!

Giang không nói gì, nhẹ nhàng cúi đầu xuống. Triều quay đầu qua, đôi môi Giang chạm vào má nó. Giang cố gắng lần nữa, nhưng nó thì lại quay đầu sang chỗ khác tiếp. Giang hỏi khê, hơi thở của cả hai lẫn vào nhau:

- Sao vậy?

- Đừng có nghĩ tới chuyện đó nữa! Bỏ tui ra đi!!!

- Nếu không thì sao?!

Giang hôn vào trán, vào mắt nó, rất khê. Nó quay người, mở cửa đi ra:

- Tui đã nói với anh rồi, anh không chịu hiểu hả? Anh cố chấp như vậy thì người thiệt thòi sẽ là anh đó.

Triều ngáp ngừng, rồi nhìn vào đôi mắt đen sâu láy đó một lần nữa:

- Cố gắng suy nghĩ những gì tui nói đi, đó là những điều tui mong muốn nhất ở anh đó. Đừng tìm tui nữa!

Nó bước ra, vừa đi khỏi nhà tắm đại đội 7, là nó chạy một mạch về Hậu cần.

“Thua rồi!”

“Thua đậm rồi!!! Hic hic, lý trí lý trí treo gì ở đây nữa? Thua con tim mất rồi!”

“Nói cho sưng miệng vậy thôi, chứ quả thực mình không đủ can đảm để đứng đó thêm một chút nào nữa ...”

“Mọi cố gắng quên Giang trong một tháng qua, trước mắt là đã thất bại rồi! Bây giờ chỉ còn phụ thuộc vào hiện tại nữa thôi!”

“Mình sẽ cố!!!”

Về tới phòng rồi, nhưng trong đầu nó cứ lờn vờn hơi ẩm trong lòng Giang, cái mùi quen thuộc, cái cảm giác an toàn quen thuộc, và cả giọng nói quen thuộc. Tất cả kết hợp với nhau đánh sập cái suy nghĩ cố chấp mà nó đã cực khổ dựng lên!

Dù đã chạy đi xa rồi, nhưng nó vẫn ước ao được Giang ôm một lần nữa! Chẳng hiểu sao!!!

...

Triều bực bội khi thấy Giang đang cố tình lì lợm trước mặt nó. Sáng sớm đi báo quân số, Giang cứ nhè nó mà hỏi trong khi Hậu cần ngồi đó một đồng người. Trưa ăn cơm, Giang đi vòng qua cái bàn nó ngồi, phải đụng vào người nó một cái rồi mới chịu đi qua đại đội 7 ăn. Chiều cũng vậy, mỗi lần Giang chuẩn bị hít xà là Giang nhượng nhượng cái chân mày nhìn nó, cười nhẹ. Nó thì chau mày nhìn theo...

... nhưng thực ra là nó chỉ nhìn cái cơ thể rắn rỏi đang lăm lăm mỡ hôi mà thôi!

Hôm sau, Triều phát hiện ra một điều rất thú vị. Cái thằng trong đoạn phim nó quay lại được, lúc tối về nó coi đi coi lại, cốt chỉ để nhìn thấy mặt thằng đó, và nó nhận ra thằng đó chính là thằng Quỳnh, chứ không phải thằng Hải. Rõ rồi, tụi nó ăn vụng bị Triều bắt quả tang!

Nghĩ tới đó, Triều cười khoái chí, nó chuẩn bị tinh thần cho tiết mục thú vị sắp đến!

Chiều tối. Nó nói với thằng Hào là bữa nay nó mệt, không tập một bữa. Khi nó yên tâm là thằng Hào đã đi vào canteen ngồi chơi, nó mới hí hửng cầm cái điện thoại, dây phone đi xuống nhà ăn tiểu đoàn 1.

Cái đám âm binh tỏ vẻ khó chịu khi nó bước tới. Bữa nay Triều càng vui hơn khi nó thấy thằng Thanh cũng có mặt ở đây. Triều đi lại, đứng khoanh tay trước mặt cái thằng trắng nhất đám – tên Hải, nó cười nhẹ:

- Hải phải không? Có thể ra đây gặp riêng một chút không vậy?

Thằng Hải bĩu môi, liếc nó:

- Tao thì có gì để cho mày nói, thứ giựt chồng đ' biết xấu hổ!

Triều cười thân thiện hết sức:

- Trời, thì cứ ra đây một chút thôi, rồi sẽ biết được ai giựt chồng ai!

Hải khó chịu đứng dậy, đi theo nó xuống ngồi ở mấy cái bàn phía dưới. Nó cầm dây phone, chỉnh cái clip đó cho thằng Hải coi, rồi nó ngồi chờ phản ứng ...! Từ từ, rồi thằng Hải nheo mắt nhìn, rồi bặm môi, nghiêng rằng ... từng hơi thở tức giận đang hì hục theo nhịp thở. Triều có cảm giác nó thấy được cục tức ngay cổ họng của thằng Hải đang càng lúc càng bùng, và sắp sửa nổ tung!

Hải tháo cái phone ra, đưa cho nó, nói nhỏ nhẹ bằng giọng kìm nén:

- À em! Cảm ơn em nhiều nha, chị cảm ơn em rất là nhiều luôn đó!!!

Dứt lời, nó lao tới giáng một bạt tay thật mạnh vào thằng Quỳnh, làm thằng đó té ngửa ra sau. Hải thét lên, khá là chói tai:

- TẠI SAO MÀY LẠI LÀM VẬY VỚI TAO?

Triều run nhẹ đùi, ngồi nhìn, cách đó mấy bàn, Phát cũng đang tập trung quan sát. Còn thằng Quỳnh, hình như nó chưa biết lý do tại sao, trên mặt nó vẫn còn thoáng chút ngạc nhiên pha lẫn sợ sệt:

- Chị ... chị nói gì vậy ... sao chị đánh em ... em có ... làm gì chị đâu ...?!

- MÀY VỚI THẲNG THẮNG VỪA LÀM CÁI GÌ SAU LƯNG TAO? HẢ?

Lúc nó thấy thằng Quỳnh đang điếng người, cùng là lúc mấy đứa ngồi chung bàn tự động tản ra. Triều đi lại gần, vịn tay lên vai thằng Hải, cười tươi:

- Thôi tui về nha, mấy bạn ở lại ăn cơm vui vẻ. Ủa mà đã là chị em với nhau rồi, thì có gì từ từ nói, đừng lớn tiếng quá, không có hay đâu!

Hải vẫn tức tối nhìn chằm chằm vào thằng Quỳnh. Triều nhìn sang bàn Thanh đang ngồi, Thanh lặng im nhìn nó, nó cười nhẹ đáp lại rồi đi ra ...

- ĐMM, TAO COI MÀY NHƯ EM TAO, MÀ MÀY LẠI LÀM CÁI TRÒ ĐÓ SAU LƯNG TAO LÀ SAO?

- CŨNG CHÍNH MÀY DẪN NÓ LẠI LÀM QUEN VỚI TAO ... TRỜI ƠI ... TAO CÓ NGỒ ĐÂU ... MÀY LÀ CON Đ? CHÓ!

- BỮA NAY TAO CHO MÀY CHẾT ... CHO MÀY CHẾT LUÔN ... ĐỂ MÀY KHỎI DANG DÍU VỚI CHỒNG TAO NỮA!

- Chị ơi! Chị ơi! Tha cho nó đi chị ...

- BỎ TAO RA!!! ...

- AAAAA

Tiếng la hét vọng lại khắp hành lang nhà ăn, vài đứa nghe đánh lộn xúm lại coi càng lúc càng đông. Triều hả hê bước từng bước, nó thử tưởng tượng ra cái cảnh trong đó đang diễn ra tới đâu ...

- Anh Triều! Anh Triều!

Giọng của thằng Phát, Triều quay lại, thọc tay vào túi quần:

- Gì vậy em?

Phát vừa nói vừa thở dốc:

- Quỳnh ... Quỳnh ... bị thằng Hải rạch mặt. Nó khóc quá trời luôn!!!

- Gì ghê vậy, tới mức độ đó luôn hả?

- Mà ... anh nói gì với Hải vậy? Sao nó lại đánh thằng Quỳnh dữ vậy!

Triều cười mỉa, nó không cảm thấy hối hận một chút nào:

- Anh nói rồi, tụi nó kiếm chuyện với anh trước, anh chỉ cho thằng Hải biết một chút thông tin mà nó cần biết thôi.

Nó liếm môi một cái rồi nói tiếp:

- Sao em lo lắng quá vậy? Tụi nó thanh toán lẫn nhau thôi mà! Có ảnh hưởng gì đến em đâu!

- ...

- Tách ra được rồi thì tốt, đừng phụ thuộc vào đám tụi nó quá. Giờ cứ làm gì mà em thích đi. Đừng sợ, nếu tụi nó còn kiếm chuyện thì lại nói với anh nè!

- Anh Triều ...

- Thôi anh về, em lại đó hóng chuyện tiếp đi!

“Tội nghiệp thật, bị nó rạch mặt, đưa lên Quân y, mà thằng đó cũng ở Quân y, lên đó chắc nó cho thêm hai ba đường nữa.”

“Hahaha...”

“Ai kêu chọc tao làm gì! Cho chờ cái tật hoang tưởng rồi đi kiếm chuyện với người khác! “

“Nhưng mà ... cái ánh mắt thoang thoáng lo sợ của Thanh lúc đó nhìn thích thật! Hahaha, chưa đâu em, chưa tới lượt em đâu! Cứ ngồi đó chờ đi ... Haha!!!”

- Ê đứng lại!

- Hả???

- Tao nói mày đó, đứng lại liền cho tao!

Thanh đứng xuống, gạt chống cái xe đạp, nó ngơ ngác nhìn Triều đang hùng hổ tiến tới:

- Xe này của Hậu cần, tao lấy lại đó!

- Nhưng ... cái này của ... anh Giang mà!

- Anh con khỉ, mày ngon thì về kêu Giang xuống đây gặp tao nè. Đừng nhiều lời!

Thanh lặng lẽ lấy mấy cuốn sổ để trước gió xe ra, Triều giựt chiếc xe lại rồi đạp về Hậu cần, không quên ném lại một cái nhìn khó chịu!

Chuyện là vậy! Nó thấy sáng nào Giang cũng cuốn bộ đi ghi quân số từng đại đội, tiểu đoàn và các đại đội binh chủng. Đó cũng là một trong những công việc chính của Quân lực, tổng hợp quân số các đơn vị trong trung đoàn lại trong cuốn sổ quân số ngày. Đơn vị nào quân số vắng so với biên chế thì phải trình báo này nọ, để cấp trên tiện theo dõi. Nhưng cái trung đoàn rộng lớn, đi bộ làm xong công việc đó cũng có khi một giờ hơn. Bởi vậy nó mới nhắc khéo ông Lâm là dưới Hậu cần có chiếc xe đạp, ông Lâm mới đưa cho Giang đạp đi mỗi sáng. Bữa nay nó ngồi trên bàn đá, chờ Giang đạp xe xuống như mọi khi, nhưng khi thấy thấp

thoảng bóng thằng Thanh từ xa, nó nổi máu điên, đi lại giành chiếc xe xuống, để thằng đó đi bộ cho bỏ ghét!

Mà cái thằng đó, không biết đầu óc nó nghĩ gì nữa. Nó đi méc Giang thật!

Đang ngồi hóng gió, nó thấy Giang đi tới, thằng kia thì lẻo đẻo theo sau. Không nói câu nào, Giang tới dẫn chiếc xe đạp ra cho nó. Triều đứng lên, thằng kia nép nép sau lưng Giang, Giang khoanh tay, cười:

- Nghe nói đ/c tính đánh ai hả?

Triều ... tức muốn khóc. Thấy cái cảnh đó nó vừa buồn vừa bực. Nó bậm môi quay đi thì Giang kéo tay nó lại, ôm chặt:

- Đừng nhỏ mọn vậy chứ Khoa!

Chịu hết nổi, nó hét lớn:

- BIẾN!

Giang cười hà hà, để chiếc xe đạp cho Thanh đi, Giang đi theo sau nó, tay thọc vào túi quần, huýt sáo!

Triều hăm hăm đi về phòng đóng cửa lại. Nhưng chưa đầy 5 phút, ông Lâm đã lôi đầu nó ra lại. Tại ổng với nó đang bàn cái vụ dọn kho.

Cái bàn ghế đá đầu có nhỏ? Nhưng Giang thì lại chen vào, ngồi chung với nó với ông Lâm. Bị kẹt ở giữa, nó khó chịu, chống cằm rồi nghiêng mặt qua hướng ông Lâm, mặc cho ổng đang nói cái gì, nó cứ vùng vằng khi Giang hết đặt tay lên vai nó, rồi lấy ngón tay khều khều cái ót nó.

- Ủa? Hai thằng bây là bạn hả?

Nó tính nói “không” nhưng Giang đã lên tiếng trước:

- Đúng rồi anh, thằng này là thằng Khoa bạn em.

- Vậy mày nhầm rồi, nó tên Triều mà?

- Ủa? Vậy hả? Tại em thấy Triều có nét hao hao giống thằng bạn cũ của em!

Ông Lâm đứng lên nghe điện thoại. Giang kéo nó vào lòng mình, thì thầm vào tai:

- Bạn cũ của em ngủ chung với em hoài chứ đâu!

Triều đứng bật dậy, mặt nó khó chịu tột độ, trong khi Giang thì cứ nhìn nó cười tỉnh bơ. Nó thở hai ba hơi nặng nề rồi gằng giọng:

- Đừng có chọc điên nha! Bực quá rồi đó!

Nó tiếp tục hăm hăm đi về phòng. Giang vẫn ngồi đó, nói vọng lại:

- Cái mặt bực bội hợp với tóc mới lăm đó cưng!

Triều đi vào phòng, xé một tờ giấy, vo thành cục rồi đi ra ném cái vèo vào mặt Giang. Tất nhiên Giang đỡ được ngay, còn cười chọc quê nó nữa. Triều tức mình, đóng cửa cái “rầm” thật mạnh.

Cứ nghĩ tới cái mặt lì lợm của Giang với cái mặt trơ trơ của thằng Thanh, Triều lại muốn tức điên lên! Giang đang cố tình chọc điên nó hay gì đó! Tức quá đi!!!

Bữa nay Triều bỏ tập xà một bữa, chả còn hứng thú nào để tập nữa, nó lủi thủi một mình đi vô nhà ăn ăn cơm trước.

Ngồi nhâm nhi chén cơm, nó suy nghĩ xa vời rồi lại thở dài thườn thượt. Triều lừa nốt miếng cơm cuối cùng, đang chuẩn bị đứng lên thì ngoài cửa có ba người đang đi vào.

Thằng Hải, thằng Phi với thằng Danh! Ba đứa nó hùng hổ đi tới chỗ Triều ngồi. Triều đứng dậy, khoanh tay:

- Gì nữa đây mấy má???

Thằng Danh chỉ vào mặt nó, giận dữ:

- Ê con đ? Tụi tao có thù oán gì với mày? Tại sao mày lại làm cái trò đó hả?

Triều ngạc nhiên:

- Trò đó là trò gì? Tụi bây làm gì thì tụi bây tự biết chứ!

Thằng Hải lao tới, sẵn sẵn vào nó:

- Mày chia rẽ chị em tao, để cho tụi tao đánh nhau rồi mày ngồi cười. Đm cái thứ như mày ra đường chó đ' thêm liêm. Tao nói cho mày biết, từ nay về sau, mày mà còn đụng tới tụi tao, tao đá lòi l'! Mày ra đó con đ? kia!!!

- Ghê vậy, nói liền làm liền luôn đi nè!

Dứt lời, nó đập một phát vào bụng thằng Hải, thằng đó té ngã ra sau. Thằng Phi chụp cái nồi đựng cơm ném vào người nó, nó né qua bên phải thì gặp thằng Danh cầm cả cái khay nhôm đập xuống. Triều đưa tay đỡ, đồng thời nó dộng cùi chỏ vào mặt thằng Danh. Hải đứng dậy được, nó vớ những thứ có thể ném được ném tới tấp vào Triều. Tức mình, Triều ném nguyên cái khay vào đầu nó. Thằng Danh với Phi lao tới, nắm tóc, nắm áo nó, miệng chửi rủa không ngớt.

Triều tức quá rồi, nó hăng máu, nắm tay lại rồi tán một cái đầu đinh vào đầu thằng Danh. Sau đó nó ngồi dậy thật nhanh, lấy một cái khay nhôm trên bàn, đập thật mạnh từng cái xuống đầu thằng Phi, nó đưa tay đỡ được vài cái rồi ngồi bẹp xuống, ôm đầu khóc nức nở. Cái khay nhôm móp méo vì những cú đập lúc này, rồi nó ném cái khay hỏng qua thằng Danh, nó lấy tiếp một cái khay khác, cầm thật chắc rồi tán ngang qua đầu thằng Danh. Danh phản ứng không kịp, nó quỵ xuống đau đớn, lúc này thằng Hải đã đứng dậy rồi, nó lui lại móc trong túi ra cái gì đó rồi nó lại lao lên tiếp. Triều cầm cái khay đánh tiếp với nó. Thằng Hải quơ tay đánh trả, Triều thấy một đường sáng loé lên trong tay thằng Hải, nhưng khi nó kịp nhận ra thì đã muộn.

Cái lưỡi lam kéo một đường dài từ giữa cánh tay trái cho đến cùi chỏ!

Nhó!!

Triều dộng cái khay vào mặt nó. Hải lão đảo lúi ra sau, máu miệng bắt đầu chảy xuống, Triều ném cái khay bay ngang, trúng vào gò má thằng Hải. Đang điên máu, nó quay lại chop một cái khay nữa, vừa giơ lên chuẩn bị đập xuống, thì nó thấy ... Hào chạy ra chop tay nó lại, nói rất lớn:

- ĐỦ RỒI ĐÓ! MUỐN ĐÁNH CHẾT TỤI NÓ LUÔN HẢ?!

Triều thở trong bàng hoàng, nó nhìn từ thằng Phi đang ôm đầu, tới thằng Danh đang lết lại gần thằng Hải, và thằng Hải đang lấy tay che miệng, máu chảy chậm chậm trong khe tay của nó.

Triều thở nhẹ! Nó nhìn thằng Hào đang bối rối nhìn nó. Rồi nó đặt cái khay kia xuống bàn. Lúc này Triều mới nhìn thấy rõ mình: máu chảy từng dòng từ cánh tay, ướt đầm cái áo trắng, nhỏ từng giọt đều đặn xuống sàn nhà.

Nhưng nó không thấy đau!

Từ bên trong, toàn bộ nhà ăn chật kín người xem, không ai nói một câu nào. Cho đến ngoài cửa sổ, lính mới cũng bu đông nghẹt. Triều bặm môi, nó đi ra ngoài cửa, máu vẫn nhỏ đều xuống sàn nhà khi nó đi. Ra đến cửa, có đến cả ngàn đôi mắt đang nhìn nó! Triều lặng lẽ bước tiếp.

Chợt, nó thấy từ xa. Giang với Thanh đang cầm chén dưa đi ăn cơm. Giang cầm cái hũ nhựa trắng, ở trong có màu vàng nhạt. Là cái bánh plan. Giang giơ lên cao, Thanh nhón chân với tay chụp lấy, hai đứa đang đùa giỡn với nhau. Rồi Giang nhìn nó, Giang sưng người và hoảng trong ánh nhìn, Thanh cũng ngạc nhiên nhìn nó. Còn nó! Nó cảm thấy đau rất kinh khủng ngay cánh tay. Đau quá! Tự nhiên sao cánh tay nó lại đau nhói một cách tột cùng như vậy? Nó cắn môi, quay đi và lặng lẽ bước tiếp.

- Mày tính để như vậy đi về Hậu cần hả?

Triều quay sang. Là thằng Tài, ở chung tiểu đội hồi còn tân binh với nó. Tài nắm tay kia của nó, kéo đi:

- Đi xuống đây tao lấy đồ cho thay!

Đám đông tản ra cho hai đứa nó đi. Tay nó đau nhói mỗi khi nó quay lại nhìn ...

Tài dẫn nó xuống cái khu của các đại đội Hoả lực ở. Mấy đứa trong trung đội ngạc nhiên nhìn nó máu me tím lúm, ngồi im trên giường của thằng Tài.

- Ê, kêu thằng Minh quân y xuống dùm tao cái đi.

Tài nói với thằng đối diện, rồi quay sang nhìn Triều:

- Mà y làm gì mà gây chuyện với mấy đứa tụi nó vậy?

Nó im lặng, không nói gì! Tưởng sẽ hả hê lắm, nhưng nó lại thấy trống trải thế nào đó! Nhưng khi nhớ tới cảnh hai người kia vô tư đùa giỡn với nhau, nó lại thấy buồn thê thảm, và cánh tay thì đau buốt cảm thấy rõ

Thằng quân y xuống cầm máu, sát trùng rồi băng bó cánh tay cho nó. Tài lấy cái áo khác cho nó thay, cái áo trắng đầm máu Tài đem bỏ vào thùng rác.

- Ngồi đây nói chuyện với tao đi, tụi tụi hẩn về!

Cả đại đội Hoả lực tập trung ra ngoài đọc báo xem tin, nó với thằng Tài ngồi trong phòng, Tài gắng hỏi mãi nhưng nó chỉ im lặng không nói câu nào.

- Cái đám đó tao cũng ghét lắm. Mẹ nó! Rảnh không có gì làm, suốt ngày thấy đi dạo hết thằng này tới thằng kia, có bữa xuống đây tao chửi cho quá trời. Riết cũng cách mặt tao luôn rồi.

Triều cười, nó nói câu đầu tiên:

- Mà y mà cũng để ý tới chuyện thiên hạ nữa hả? Tao tưởng mày yên phận ở đây rồi chứ!

- Tại nó “xâm phạm lãnh thổ”, mà phải chi tụi nó đẹp tao không nói. Trời ơi Triều ơi, mày nhìn kỹ thử một lần coi, ba đứa nó, đứa thì nhìn y chang con thần lẩn, đứa thì trắng nhách, ốm nhom như ma cây, đứa thì người ngợm toàn nốt ruồi không!

Nó cười nắc nẻ, thằng Tài thì tiếp tục nói:

- Nghe nói còn một thằng nữa, mà thằng đó không biết làm gì mà bị rách mặt, nó đào ngũ về nhà rồi. Mà hình như nó được biên chế lên Ban Chính trị đó. Lên đó mà còn đào ngũ nữa, nó mà bị bắt lên là bị đuổi về bộ binh chắc!

Triều cười thâm! Nó với Tài ngồi nói chuyện một chút rồi nó mới đi về.

Ông Lâm nhìn cái tay nó, ngạc nhiên hỏi. Nó nói đại là bị té, rồi đi vào phòng ngồi.

Có tiếng gõ cửa, nó bước ra nhìn. Là Hào, nó đi lại giường ngồi, Hào đi vào, ngồi dưới sàn nhà, nhìn vào cái tay quấn băng của nó:

- Bớt đau chưa?

- ...

- Sao em đại đột quá vậy?

- Tụi nó kiếm chuyện trước mà!

Nó khó chịu nói lại, rồi quay mặt chỗ khác.

- Đừng cử động mạnh quá, coi chừng vết thương bị rách nữa đó. Thôi anh về! Anh mua cái này cho em nè, ăn đi.

Hào đặt cái bịch xốp kế bên nó, nó không thèm nhìn. Đến khi nghe tiếng đóng cửa, nó mới chịu mở cái bịch ra!

Hai cái bánh flan?!

Triều cảm thấy tủi thân ghê gớm. Nó tự mếu rồi khóc nhiều hơn nữa, cái tay lại đau nhói lên!!!

...

Không biết đến bao giờ nó mới được hít xà lại nữa! Hít một lần được 22 cái đầu phải dễ đâu? Đầu phải ai cũng hít được đâu? Không chăm tập đều là yếu dần liền luôn! Hồi đó sáng nào nó cũng ra cái sào phơi đồ hít, rồi chiều chiều phải hít cho Dũng coi nữa. Cũng nhờ Dũng kèm nó mà nó mới có sức đánh lộn với mấy thằng kia. Chứ nó mà như hồi đó, chắc bầm dập với tụi nó rồi!

Sáng nào Giang cũng xuống đây ngồi ngoài bàn ghế đá với ông Lâm, Giang tính vào trong nhưng chỉ đứng được ở ngoài, nó khoá cửa rồi, Giang đi thì nó mới chịu ra, còn không là nó ở lì trong đó luôn! Lúc trước, nó có thể dẹp cái nổi nhó và hy vọng qua một bên, còn để cho Giang chọc ghẹo được, giờ cứ thấy Giang là trong lòng nó lại buồn man mác đan xen bực tức! Khó hiểu thật!!! ...

Cũng được gần một tuần rồi, Triều mong vài ngày nữa nó có thể hít xà lại được. Bữa giờ nó tập hít đất bằng một tay, mới được có 8 cái là nó nằm bẹp xuống sàn!

Trưa ăn cơm xong, nó đi ra ngoài cắntin tính mua sữa chua ăn. Dọc đường nó gặp ba đứa kia! Tụi nó nhìn nó, lấy tay che mặt che mày, rồi rẽ hướng khác. Nó chả thèm nhìn theo, đi vào mua đồ rồi còn về ngủ.

Triều lấy hũ sữa chua dâu, tình cờ cũng gặp Hào đang mua nước. Đang chờ bà tính tiền nghe điện thoại, bất chợt nó quay sang. Nó thấy Thanh đang ngồi ở cái bàn gần cửa ra vào.

Thanh ngồi im, mắt nhìn lên cái tivi. Đặc biệt trên bàn Thanh cũng có hai hũ sữa chua! Triều tiếp tục bực bội, nó vừa đưa tay vào túi tính lấy tiền ra thì ... chừng hững! Nó quên mang tiền theo! Thấy nó loay hoay, Hào mở lời trả dùm nó. Nó cảm ơn rồi cùng với Hào đi ra. Hào hỏi thăm nó, nó quay qua, vừa tính mở miệng. Thì nó thấy Giang đi tới.

Giang đi từ hướng đại đội 7 ra cắntin. Triều chau mày nhìn rồi bước tiếp. Chợt nó đứng lại!

Hình ảnh đầu tiên nó liên tưởng được là hai hũ sữa chua. Hình ảnh tiếp theo nó tưởng tượng được là Thanh cười tươi khi Giang vừa ngồi xuống, và hình ảnh tiếp theo hiện ra mặc dù nó không muốn, là cảnh hai người đó dứt sữa chua cho nhau ăn!!!

Ngay chính bản thân nó, cũng nghĩ đó chỉ là tưởng tượng thôi, nhưng nó lại cảm thấy đau khổ lắm! Tại sao nó lại nghĩ ra được cái cảnh tượng như vậy chứ?

Tức mình, Triều vung tay thật mạnh, nó ném hũ sữa chua đang cầm trên tay ra khá xa. Hũ sữa chua rơi xuống mặt đường, bật nảy, văng tung toé khắp nơi. Nó chau mày nhìn rồi im lặng bước nhanh. Còn Hào thì đang nhìn nó khó hiểu!!! ...

Vết thương liền sẹo gần hết rồi, nhưng nó vẫn chưa thể hít xà được. Có bữa nó thử ra hít, nhưng chỉ một cái đầu tiên là cái tay lại nhói lên. Triều sợ, nên mấy bữa nay nó chỉ tập hít đất bằng một tay với chạy bộ thôi!

...

Thấm thoát cũng gần tới tháng 8 rồi! Cái tay của nó đã thực sự lành hẳn, nên nó bắt đầu tập đều đặn lại! Còn 6 tháng nữa, Triều sẽ xuất ngũ.

Nhớ ngày nào cũng khoảng thời gian này, anh Bảo cứ than ngắn thở dài, rồi đếm ngày đếm tháng! Bây giờ cũng tới lượt nó đếm từng ngày!

Tuần trước nó có về nhà chơi hai ngày! Quyên dẫn nó đi tắm tóc, rồi bả trả lại cho nó hai hũ kem pond's, tại bả xài không quen. Bỏ cũng uống nên nó đem lên trên đó xài tiếp. Nên sáng nào đánh răng rửa mặt xong, nó cũng ngồi trước gương thoa thoa trét trét. Ông Lâm lại chửi nó khùng. Dù không thích da trắng lắm, nhưng thật sự nó rất thích cái diện mạo mới của nó lúc này. Gai góc và lưu manh cứ như ai đó lúc trước ...

Còn một chuyện nữa! Giang dạo này kết thân với ông Lâm rồi. Sáng nào cũng xuống đây ngồi chơi nói chuyện, chiều chiều hay ra đá banh với ông, tối cũng ráng xuống đây ngồi xem tivi chung. Tất nhiên là những lần đó sẽ không có mặt nó!

Triều ngồi trong phòng, nó lấy cây bút của anh Bảo ra, lấy giấy nhám chà lại cho bóng, không thì sấm soi cái chuông gió của Dũng ở trước cửa. Đến giờ nó vẫn chưa kiếm được vật nào phù hợp để cột vào giữa cái chuông, thành ra mỗi khi có gió, cái chuông kêu không được hay lắm.

Còn một điều làm Triều thắc mắc, nó điều tra hoài mà không biết thằng Thanh kia lúc đó ở đơn vị nào. Nó hỏi cả những người rành rọt nhất trong trung đoàn, nhưng vẫn không ai biết thằng kia từng ở đâu. Không lẽ nó đi hỏi Giang chứ? Thôi dẹp đi, đừng hòng có một cử chỉ thân thiện nào với Giang lẫn thằng kia từ nó!

...

Đạo này buổi tối, trời hay mưa lắm. Dù rất thích mưa, nhưng buổi tối có ngắm được cái gì đâu? Thêm nữa nó bực hết sức khi trời mưa lớn, Giang không về được nên ... ngủ lại trong phòng nó luôn! Ông Lâm mắc mùng ngủ ở ngoài, nó nằm trên giường ở trong, còn Giang thì nằm dưới sàn!

Vài lần đầu nó mặc kệ, nằm dưới đó cho lạnh chết luôn cũng được! Nhưng có lần nó quay qua, nó thấy Giang nằm co ro giữa sàn nhà, đèn nhà tắm hắt vào cái gương mặt đáng yêu mà nó hay nhìn trộm mỗi khi ngủ chung. Triều mỉm lòng! Nó lấy cái chăn xuống đắp cho Giang, rồi nó mặc cái áo K03 vào, xả tay áo ra rồi chui vào mùng nằm ngủ. Như vậy cũng ấm hơn chút!

Tưởng tượng ra cái cảnh sáng mai, Giang cảm ơn nó, nó thì vẫn hất hủi như thường lệ. Tự nhiên nó mỉm cười, rồi thiiu thiuu ngủ!

Đến sáng! Không khí se lạnh đôi chút, nhưng toàn thân nó lúc này ấm áp lạ thường. Triều mở mắt ra, gương mặt đáng yêu cách nó chưa được nửa gang tay, hơi thở thân quen nhẹ nhàng chạm vào môi nó! ... Triều vùng dậy, tay đập chạn chát vào người Giang, miệng lầu bầu không ngớt. Giang ngồi dậy, gỡ đầu, cười thân thiện với nó, rồi đi vào nhà tắm. Nó ngồi trên giường bực bội, rồi đứng lên gấp mùng mền lại.

Chợt nó nhớ tới chuyện gì đó, nó đập cửa nhà tắm ùng ùng, và Giang mở cửa ra. Đã quá muộn! Giang đánh răng bằng cái bàn chải của nó. Giang nhỏ nhẹ cảm ơn, còn vò nhẹ đầu nó, rồi hôn nó cái “chóc” lên trán. Điên tiết, nó đập một cái thật mạnh nhưng bị hụt. Giang cười nắc nẻ rồi chạy ra khoá cửa lại ... Một buổi sáng u ám đối với nó vừa trôi qua!

Hôm nay mưa vẫn lớn khi đến tối như mọi bữa. Nó đứng trước cửa, nhìn Giang khó chịu. Ông Lâm vừa mắc mùng vừa nói:

- Mày cho nó vào nằm ké đi, ở đây đủ cho tao nằm rồi!

- Không!

- Sao mày lì quá vậy? Mưa vậy sao nó về được? Cho nó ngủ chung đi, làm như mày chưa ngủ chung với ai bao giờ vậy!

Tự nhiên bị la vô lý, nó nhìn Giang bực bội rồi lớn tiếng:

- BÂY GIỜ ANH MUỐN CÁI GÌ?

- Anh muốn em!!!

Nhanh, gọn! Âm giọng phát ra rất bình thường và đều một cách lạ lùng. Giang đứng im khoanh tay nhìn nó, cười mỉm. Ông Lâm nhìn hai đứa chùng hững. Còn nó! Mắc cỡ quá không biết làm gì, nó vớ cuốn báo trên bàn, cuộn tròn rồi đập cái “chát” vào đầu Giang!

Nhưng mà Giang cũng chẳng thêm né làm gì, Giang vẫn đứng im đó. Bị đánh xong, Giang nheo một bên mắt, gương mặt làm ra vẻ đau đau. Nhưng mắt vẫn nhìn nó trêu mếu.

Triều lại mỉm lòng nữa! Suy nghĩ kiên quyết không cho ngủ chung biến mất trong tích tắc khi nó thấy cái gương mặt đáng yêu đó lại làm trò với nó. Mà nó lại mắc cỡ nữa, nó quay đi thật nhanh để Giang không thấy nó đang cười, cổ vớt vát bằng một thái độ khó chịu còn sót lại chút xíu:

- Nằm dưới sàn đó nha!

Giang không nói gì, lẳng lặng đi vào phòng. Giang khoá cửa, cởi áo rồi trải dưới sàn nằm lên. Nó lờm cho đã cơn ngứa rồi giăng mùng ngủ.

Triều biết chắc Giang cũng sẽ chui lên nằm với nó, bởi vì ... một khi nó đã ngủ là nó ngủ say như chết! Ai có làm gì thì nó cũng ngủ ngon như thường!

Và đến sáng, mọi chuyện diễn ra vẫn như bao buổi sáng trước đó! Không có gì mới!!!

- Ý, cái gì đây?

Sau cơn mưa đêm lạnh buốt, bữa nay Giang không xuống đây nên nó ngủ ngon lắm. Và đến sáng, Triều thấy trên bàn có cái hộp nhỏ màu đen, trên nắp thắt cái nơ bằng lụa trắng. Nó cầm lên, soi đi soi lại rồi mở ra.

Một chiếc nhẫn trơn.

Triều không biết coi trang sức, nó không phân biệt được cái nhẫn này bằng bạc hay bằng inox. Cái nhẫn mới tinh, óng ánh dưới ánh đèn, và khi tính xỏ vào tay, nó chợt nhận ra một điều đặc biệt nữa.

Mặt trong cái nhẫn có ghi duy nhất một con số: 26.7

“26/7??? Ngày gì vậy? Hình như những người mình biết, tính luôn người thân, đâu có ai có ngày sinh nhằm vào ngày này đâu?”

“Của Giang hả?”

“Đâu phải! Sinh nhật Giang mình làm sao quên được? Ngày 14/2 luôn mới ghê chứ! Ủa nhưng mà cái ngày này là ngày gì trời???”

“Ai vậy ta? Có khi nào tặng lộn hông? Ủa mà có khi nào của ông Lâm không ta? Để xúu mình hỏi ổng coi!”

Sau một hồi thắc mắc, nó xỏ đại cái nhẫn vào ngón áp út. Bây giờ Triều mới chắc chắn là cái nhẫn này không giành cho nó, vì nó đeo vào không vừa! Ngón tay nhói đau một chút khi nó cố đẩy cái nhẫn vào, tức mình, Triều vào nhà tắm, nó làm trơn tay bằng xà bông cục rồi ráng đẩy mạnh thiệt mạnh cái nhẫn vào. Ngón tay ê ẩm khi cái nhẫn đã vào vị trí. Triều cứ thắc mắc cái con số nằm bên trong, đeo vô như vậy rồi thì ai thấy cho được? Mà cái số đó là ngày hay là kỷ tự gì, mà nó nghĩ cả buổi sáng không ra!

Nó hỏi ông Lâm, ông Lâm bảo không biết! Nó để ý cái cử chỉ của Giang, Giang mảy may không thèm nhìn tới cái ngón tay của nó. Chiều đi hớt xà, thằng Hào cũng chẳng có cử chỉ gì đáng nghi!

Cứ ngồi đoán già đoán non mãi không được gì, cuối cùng, nó quyết định kêu mẹ lên thăm nó, đồng thời xem dùm cái này là giả hay thật! Nếu thật thì ... nó bán luôn.

Đúng thôi! Hỏi không ai biết thì có nghĩa là nó lụm được rồi! Mà từ khi đeo cái nhẫn vào, nó cảm thấy vườn vườn ở ngón tay sao đó, vì trước giờ nó có đeo nhẫn lần nào đâu!

Thứ bảy, chủ nhật. Đứa nào được về thì về nhà trong ngày, đứa nào không về thì có người nhà lên thăm. Những người lên thăm con cháu thường đi đông, và cái số được về nhà thì ít hơn ở lại, nên vào hai ngày cuối tuần này, cái căn tin nhộn nhịp hơn hẳn. Mẹ Triều lên, nó ra đón mẹ rồi kiếm chỗ cỏ thật êm, dưới tán cây rộng lớn. Triều lấy tấm táng trải ra, nó với mẹ nó ngồi. Mẹ nó mua vài đồ ăn vặt với trái cây cho nó. Triều nhai nhóp nhép đã đời, xong nó lấy trong túi áo cái nhẫn ra đưa mẹ xem. Phải nói việc tháo ra hay gắn cái nhẫn vô với nó, cứ như là cực hình vậy! ...

- Đồ thiệt hay giả vậy mẹ!

- Thiệt đó con, cái này làm bằng vàng trắng, không phải bạch kim hay inox đâu!

- Ủa sao mẹ biết hay quá vậy, con thấy nó nặng nặng, mà con sợ đồ giả quá!

- Giả đâu mà giả, mà của ai cho mà vậy?

- Con có biết đâu! Tự nhiên thấy nó trên bàn, con lấy đeo thử luôn!

- Đâu mà đeo vô tao coi coi?

Nó le lưỡi, tranh thủ cắn miếng dưa hấu:

- Đau lắm, cái nhẫn chật thấy mồ luôn. Con hông đeo đâu!

Mẹ nó cốc đầu nó, cười:

- Để đó đi mai mốt ai xin lại thì đưa. Vậy giờ mẹ cho mày cái này, mày nhìn coi có đeo được không?

Mẹ mở túi, tìm tòi một hồi, mẹ lấy ra một sợi dây chuyền màu trắng đưa cho nó.

- AAAAA! Dây chuyền của mẹ mà! Mẹ hông đeo nữa hả?

- Thôi mẹ đeo chán rồi, mày thích thì lấy đeo đi, mẹ cho luôn đó!

Triều muốn nhảy tưng tưng trên cái tấm tăng:

- Há há! Cám ơn mẹ nhiều nha! Ý, mẹ đeo dùm con đi, con hồng thấy đường!

Kiểu dây chuyền này con trai hay con gái gì đeo cũng hợp. Mẹ nó đeo xong, nó lấy cái điện thoại ra soi, thích thú:

- Thích quá đi. Hahaha.

- Ủa Khoa! Cái tay mày bị gì vậy?

Mẹ cầm tay nó, sờ sờ vào cái vết sẹo dài.

- Con ...

- Mày mà nói bị té, tao đánh mày cái chết luôn đó. Nhìn là biết bị vật nhọn đâm vào rồi, té sao mà có cái sẹo kiểu này?!

- ...

Mẹ cốc đầu nó cái nữa, giọng không vui:

- Mày lại đi gây sự đánh nhau nữa hả con? Đã vào đây rồi mà vẫn còn ngang ngạnh nữa hả?

- Dạ ...

- Bỏ đi nghe chưa!

- Dạ! Con biết rồi!

Mẹ nó nhìn nó khó chịu, còn nó thì chỉ biết cười trừ thôi.

- Sao mẹ không để con về chơi! Mắc công mẹ lên đây quá.

- Thôi, mày đi về riết vậy coi sao được? Lỡ người ta kỷ luật mày rồi sao! Để mẹ lên thăm được rồi, hạn chế về đi.

- Chờ! Từ Q.1 lên Q.12 xa tí vậy, để mẹ đi mắc công quá!

Mẹ nó ngắt ngắt cái má của nó:

- Mày cũng biết thương mẹ hả?

Triều cười mỉm:

- Thương mẹ nên hồi Tết mới trốn về với mẹ đó! Hihi.

- Cái thằng này, toàn làm cho chỉ huy nó để ý mày không vậy?!

- Kệ nó, con hông có lo, bức quá bị nó đánh thôi chứ có làm gì được con nữa đâu? Mà cứ nghĩ tới cái cảnh Tết có một mình mẹ ở nhà, con chịu không được!

Mẹ nó cười, nó nói tiếp:

- Nhớ tới bữa đó vui quá mẹ ha! Con với mẹ đi về quê ngoại mấy ngày, xong lên đây chơi đã đời luôn. Mà con nói thiệt chứ bộ, cái lúc con lên đây lại, con chỉ bị la thôi à! Đâu có bị phạt gì nặng đâu!!!

- Cái thằng, lý lợm giống ai không biết!

Triều le lưỡi:

- Con mẹ đẻ ra mà!.

Hai mẹ con ngồi nói chuyện trên trời dưới đất cho đã đời, rồi mẹ nó đi về. Dẫn mẹ ra cổng xong, tự nhiên Triều muốn thấy mặt Giang một cái quá?! Chẳng hiểu sao nữa!!! Nó đi qua đại đội 7. Lấp ló trước cửa, nó thấy cái giường của Giang. Còn Giang thì đang nằm ngủ, nó rón rén đi vào. Giang nằm gối hai tay dưới đầu, một chân gác lên cái thành giường, chân kia duỗi thẳng.

“Nằm cái tướng nhìn bố lão thật! Ghét quá!!!”

Triều đá một phát thật mạnh vào cái giường. Giang lui cui ngồi dậy là nó đã chạy vèo ra bên ngoài, không quên quay lại nhìn Giang một cách đăm đúi trong tích tắc. Tất nhiên là Giang không thấy nó rồi!

Đi về phòng. Triều cởi trần, nó khoái chí nhìn cái nhăn với cái dây chuyền. Hai món này làm cho nó trông bánh hơn thì phải!

...

Hôm nay! Triều quyết định sẽ kết thúc cái việc cứ suy nghĩ vớ vẩn về thằng Thanh. Sẽ không còn phải buồn bực khi trông thấy nó đi với Giang, không còn tự hỏi xem thằng đó từ đâu lên, không còn lườm nó ngang dọc mỗi khi chạm mặt nữa ... tất cả sẽ kết thúc, bởi một việc mà nó chuẩn bị làm!!!

“Anh Bảo ơi, em xin lỗi anh. Em chỉ cãi lời anh một lần này thôi, và em sẽ không bao giờ tái phạm nữa. Tha lỗi cho em nhé anh Bảo!”

Triều nhìn cây bút của anh Bảo, nó tự an ủi rồi đi xuống đại đội Hoả lực kiếm thằng Tài...

- Gì nữa đây? Mà xuống đây chi?

- Đi ra ngoài sau nhà, tao nói cái này nè!

Tài thắc mắc, rồi đi ra với nó. Nó đưa cho Tài tờ giấy A4 kẹp trong cuốn sổ có kích thước tương ứng. Tài mở ra coi. Một cái thông báo bình thường, chả có gì đặc biệt.

- Là sao đây?

- Thấy cái thông báo này là của ai không?

- Tham mưu trưởng chứ ai? Có chữ ký nè! Mà đánh đổ tao hả?

Triều nói nhỏ hết sức:

- Không phải! Mà giúp tao một chuyện này thôi nha, chỉ có mày mới giúp được tao thôi!

- Nói luôn đi, mệt quá!

Triều vỗ tay sau lưng, đừng đưa người qua lại:

- Mày nhìn cái chữ ký đó cho kỹ nha ... rồi ký y như vậy vào tờ giấy của tao nha!!!

Tài nghiêm mặt, giọng có chút quả quyết:

- Ê Triều! Mày chuẩn bị làm trò gì nữa vậy? Tao không ký đâu, mày cầm về đi.

Tài quăng cuốn sổ xuống đất, nó nhật lên, giọng hơi buồn:

- Tài giúp Triều một lần nha! Chỉ có Tài mới làm được thôi! Triều hông biết nhờ ai nữa hết ...!

- Nhưng mày kêu tao giả chữ ký của Tham mưu trưởng ĐỂ LÀM GÌ? HẢ???

Tài nhìn chằm chằm vào nó, nó rụt rè đưa một tờ giấy nữa cho thằng Tài:

- Tài đọc thử đi, rồi ký y như tờ giấy bên kia nha! Tài cứ đọc là biết thôi à, Triều đâu có làm gì xấu như Tài nghĩ đâu! Rồi ngày mai Triều qua lấy nha Tài!

Tài đắn đo, rồi giựt tờ giấy, kẹp vào cuốn sổ, nó không thèm coi, đi vào phòng một mạch. Triều hí hửng nhảy lên một cái, rồi nó lon ton đi về.

Dù cái chuyện nó đang mưu tính chưa được thực hiện nhưng Triều cứ tưởng tượng mãi cái cảnh tượng mà nó sắp trông thấy, tự nhiên nó cảm thấy hẫ hẫ một cách khó hiểu. Chiều hôm đó Phát lại gặp nó, nói cho nó nghe là thằng Quỳnh gì đó lên đây lại rồi, thằng đó không bị đuổi về bộ binh, nó vẫn được tiếp tục làm ở Ban Tác huấn. Triều nghe cho vui, chứ mấy chuyện đó nó chẳng quan tâm lắm, nhưng dù sao nó cũng cảm ơn Phát trước đó đã kể cho nó nghe câu chuyện bổ ích, bằng cách kêu Hào lại ngồi nói chuyện chung, nhưng chủ yếu là nó muốn nhìn cái ánh mắt say mê của Phát dành cho thằng Hào, rồi lại cười nắc nẻ.

Đến hẹn, nó tung tăng đi xuống đại đội Hoả lực. Tài chờ nó sẵn ở hàng cây dầu phía sau. Triều vui vẻ đi lại, nhưng khi vừa thấy nó, Tài đã đi lại trước, vẻ mặt và giọng nói hết sức giận dữ:

- Mày chuẩn bị làm trò gì vậy?

Triều cười, để ngón tay lên ra dấu im lặng rồi đưa tay lấy cuốn sổ Tài cầm, nó cảm ơn rồi đi về, nhưng chỉ vừa ngoảnh mặt đi, Tài đã kéo áo nó lại:

- Cũng gần một năm mày ở đây rồi, mà mày vẫn không thay đổi gì hết hả? Sao con người của mày nó tàn độc quá vậy Triều?

Nó chống nạnh, nhìn thằng Tài khó hiểu:

- Tao có làm gì ảnh hưởng tới mày hay đại đội của mày đâu! Tao chỉ giải quyết chút chuyện riêng rồi thôi à!

- XẠO! CÁI KIỂU CỦA MÀY TAO LẠ LẮM HẢ? BA THÁNG TÂN BINH Ở CHUNG KHÔNG ĐỦ ĐỂ TAO HIỂU MÀY HẢ TRIỀU?

- ... Thôi mà! Mày đừng có lo xa quá, tao cảm ơn mày nhiều nha Tài!

Tài chẳng mảy may để ý lời nó, vẫn tiếp tục giận dữ:

- Có bao giờ mày nhìn lại mình không hả? Có bao giờ mày tự nghĩ là sao lúc nào mình cũng ru rú ở Hậu cần, bạn thân, bạn bè chẳng có ai xuống chơi với mình. Có bao giờ mày nghĩ vậy không?

- ...

- Đâu có khó đâu, phải không Triều? Bởi vì mày nổi tiếng quá mà, ai thấy cái mặt mày cũng tránh xa ra hết mà? Đơn giản thôi, từ lúc kết thúc tân binh tới giờ, có đứa nào hỏi đó ở chung mà gặp mày, rồi nó chào mày hay nói chuyện với mày không? Hả?

- Thôi ...

- Thôi cái đ' chứ thôi! Nếu mày thực sự thay đổi, thì mày xé hai tờ giấy đó đi. XÉ ĐI!!!

Không được đâu – Nó chép miệng – Tao cần phải làm chuyện này!

- Đm mày khỏi lý do ở đây, tao biết rõ quá mà, ai mà nói được mày chứ? Đến người mày coi trọng nhất là thằng Bảo, mày cũng có nghe lời nó đâu! Cũng hên nó xuất ngũ rồi, nếu nó còn ở đây, ngày nào cũng phải lo cản trở mày, rồi đi hứng chịu hậu quả do mày gây ra, sớm muộn nó cũng phải bỏ mặc mày thôi.

- Tài! Người chịu những hậu quả đó bây giờ không phải là mày, cũng không phải tao. Tao cảm ơn mày nhiều lắm, nhưng tao nói thật đây là lần cuối cùng tao làm những chuyện này! Thôi tao về!

- MẸ MÀY! BỎ VẬY CUỘC ĐỜI MÀY MÃI MÃI KHÔNG BAO GIỜ CÓ BẠN THÂN LÀ VẬY ĐÓ! MÀY CHƯA CHỊU SÁNG MẮT RA NỮA HẢ? ĐMM, MÀY CẦM ĐI, RỒI ĐI MÀ THỂ HIỆN CÁI BẢN CHẤT CỦA MÀY CHO NGƯỜI TA XEM! THẮNG BỎ ĐI!!!

Triều quay mặt bước đi, mặc cho thằng Tài cứ lớn tiếng ở đằng sau ... Nó cũng buồn khi điều đó đúng, không sai!

Bầu trời buổi sáng hôm nay đẹp quá! Xanh thăm thẳm không một gợn mây. Ánh nắng chói chang rọi xuống mọi nơi. Triều bình thần đi lên ban Tham mưu.

Cầm chắc cuốn sổ trên tay, Triều đứng tựa vào lan can như chờ ai đó. Một lúc sau Giang ra, Giang nhìn nó, nói móc nói méo nó vài câu, nhưng nó chỉ cười, rồi kiên nhẫn chờ cho Giang đi báo quân số ...

Khi nó thấy Giang vừa đi khỏi hẳn, nó mới nhìn vào phòng Quân lực. Thanh đang loay hoay gõ cái văn bản trên máy tính, rồi nó đứng dậy, đi vào phòng trong. Nhanh như cắt, Triều vớ tay lấy cái cuốn sổ trình ký lên Tham mưu trưởng trên bàn ... xong rồi nó đặt lại chỗ cũ, rồi đi ra ngoài, tựa vào lan can, chống cằm nhìn trời nhìn mây.

Vài phút sau, nó thấy thằng Thanh đi ra, trên tay cầm cái bì trình ký màu xanh dương. Tay kia cầm cái bịch xốp đựng mấy trái dâu tây, vừa đi vừa nhai nhóp nhép. Triều nheo mắt nhìn rồi nhip chân một cách thích thú.

“Xong. Bây giờ chỉ đứng đây chuẩn bị xem phim thôi! Hahahaha!!!” ...

Tờ giấy trong cái bì trình ký đó, là lệnh hoán đổi biên chế giữa hai đại đội Công binh và Thông tin. 2/3 quân số của Thông tin sẽ chuyển qua Công binh và ngược lại. Nội dung trong tờ giấy đó nó ghi sẵn rồi, có một bữa nó lên phòng Tham mưu trình ký, nó lên lấy cái mộc và đóng dấu vào, và bây giờ nó đã có chữ ký của Tham mưu trưởng. Cái lệnh đó có đầy đủ con dấu và chữ ký của cấp trên, nên khi nó kẹp vào cái bì trình ký, thằng Thanh sẽ nghĩ đó là của liên lạc Tham mưu đưa qua, nên nó chỉ việc cầm xuống hai đại đội đó và đưa cho đại đội trưởng xem thôi. Đặc biệt là ở chỗ này, lính Thông tin thì chỉ biết chuyên ngành Thông tin, là liên lạc bằng sóng vô tuyến, điện đàm, mắc nối dây, mã dịch điện v.v..., còn lính Công binh thì cũng chỉ biết đào hào, đào công sự, đào hầm, dò phá mìn, đặt bộc phá v.v... Nếu 2/3 lính Thông tin chuyển qua Công binh, tụi nó sẽ phải học lại từ đầu những việc của Công binh, và lính Công binh khi qua Thông tin cũng phải học lại tương tự.

Điều đáng nói là huấn luyện một chiến sĩ từ không biết gì đến khi hiểu biết rõ về chuyên ngành, không phải một hai tháng là xong. Còn đối với chuyên ngành Thông tin, đòi hỏi trình độ phải cao, và thời gian huấn luyện có khi hơn nửa năm trời! Cho nên Triều chắc chắn một điều, đại đội trưởng của hai đại đội này sẽ không chấp nhận cái chuyện đưa hơn một nửa số lính của mình qua nơi khác. Tất nhiên họ sẽ gặp riêng Tham mưu trưởng để hỏi rõ hơn, rồi đến khi Tham mưu trưởng thấy được cái lệnh này, ông ấy sẽ tra hỏi nơi đầu tiên là phòng Quân lực, và tất nhiên người hứng chịu hậu quả sẽ là thằng Thanh. Vì nó đã cầm cái lệnh đó, cũng như nó có trách nhiệm hoàn toàn với những gì nó thay mặt Quân lực thực thi.

Gây xáo trộn nội bộ của hai đại đội, ảnh hưởng đến danh dự của Quân lực và thêm một tội nữa là giả chữ ký. Nhẹ thì nó sẽ bị kiểm điểm, kỷ luật trước toàn thể ban Tham mưu. Còn nặng hơn nữa, trung đoàn trưởng sẽ cất chức nó, hạ quân hàm về lại B2 (binh nhì), thông báo đến toàn thể các đơn vị trong trung đoàn về hành vi của người này rồi phạt giam nó một thời gian! Nhưng Triều bảo đảm là chỉ có trường hợp nặng nhất xảy ra thôi, vì tội của nó là trọng tội rồi. Lúc đó thằng Thanh chỉ có nước chết ...

Cứ nghĩ tới cái cảnh mấy ông cán bộ hầm hầm lôi đầu nó tra hỏi, rồi thằng liên lạc ban Tham mưu quả quyết là không có cầm cái lệnh đó qua phòng Quân lực, rồi bao nhiêu chuyện đau lòng đổ cùng lúc xuống đầu nó ... Triều thở dài, buồn cho nó đôi chút, rồi đúi mắt nhìn trời nhìn mây tiếp! ...

- Thằng nhóc này lâu rồi anh mới thấy mày đó!

Đang mãi suy nghĩ về hậu quả của cái chuyện sắp sửa xảy ra, một giọng nói quen quen vang lên cùng cái đặt tay lên vai làm nó giật mình. Triều quay lại rồi nhảy cẫng lên:

- AAAA! Anh Vinh, anh đi phép lên rồi hả?

- Hehe, anh lên chút thôi, khoảng đầu tháng 8 này anh lên lại rồi! Mày dạo này sao rồi?

- Khoẻ lắm, anh khỏi lo, hahaha!

- Nhìn tướng tá mày là biết rồi, ủa mà mày đứng đây chi vậy?

- Hả ... Em ... Ờ, em đi ngang qua, đứng đây chơi chút rồi về!

Anh Vinh vào phòng Quân lực, ngó tới ngó lui rồi đi ra.

- Ủa mày có thấy hai đứa trong phòng này đi đâu không?

Triều ... giả bộ thắc mắc:

- Hai đứa nào anh? Nãy giờ em không thấy.

Ông đứng chống nạnh nhìn vô phòng, chép miệng:

- Chán vậy? Tính lên xem hai đứa nó làm ăn coi có trục trặc gì không, đừng còn giúp tụi nó nữa.

- Ủa anh Vinh, hai đứa đó là em bà con gì của anh hả?

- Đâu có đâu mà! Một thằng tao bắt bên tiểu đoàn 2, còn một thằng tao xin ở trên Bộ Chỉ Huy(BCH) xuống.

- HẢ??? Ủa ủa ... anh nói ai ở tiểu đoàn 2, rồi ai ... ở BCH???

- Mà làm gì ghê quá vậy? Tại tao đi phép năm của sĩ quan, nên ở phòng Quân lực trên BCH biên chế thằng Ly xuống đây làm công việc thay tao, cái thằng nhỏ nhỏ con đó! Mấy bữa đầu tao thấy nó làm không kịp nên tao bắt thêm thằng Giang ở tiểu đoàn 2 qua đây phụ với nó. Thì Quân lực mày cũng biết rồi đó, bận bù đầu bù cổ luôn, gặp hai đứa kia tay ngang nữa, tao không biết tụi nó có bị ai la chưa? Thiệt khổ tụi nhóc quá!

Ông vừa nói vừa lắc đầu, đến khi ông nhìn qua thì Triều đã chạy mất!

...

“Chết rồi! Trời ơi ... Chết nó rồi!”

“Trời ơi trời ... ghen làm gì, để rồi ghen bậy ghen bạ mà không biết ...”

“Ấu quá! Hết sức ấu! Lẽ ra phải tìm hiểu thật kỹ ... nó với Giang đâu có cái gì đâu mà mình tức chứ? Nó từ BCH xuống, nó tới đây trước Giang, còn chuyện Giang làm sao lên được Quân lực, mình sẽ hỏi sau.”

“Bây giờ mình phải cứu nó đã ...”

“Nhanh lên ... Phải ngăn nó lại trước khi nó đưa ra cái tờ giấy đó ... Trời ơi ... Đừng có đưa cho ai nha Thanh ... lạy trời mình đi kịp nó!!!”

Nói về chạy thì nó dám khẳng định là nó chạy nhanh nhất! Triều thở dốc điên cuồng, tự nhiên cái hình ảnh anh Bảo ngồi im trong phòng, nghe mấy thằng tiểu đội trưởng khác phàn nàn về nó, rồi cái ánh mắt tránh né của những đứa từng ở chung với nó khi nó đi đâu, rồi cái vẻ mặt phần nộ của thằng Tài, và những câu nói của thằng Tài hôm qua. Tự nhiên, tất cả những hình ảnh trong quá khứ chợt hiện về rõ, như nhắc rằng nó là thằng tồi tệ và thủ đoạn nhất trong mắt mọi người, mà đến bây giờ nó mới biết!

“Trời ơi! Nó bám cứng ngắc với Giang như vậy, là vì ở đây nó có quen ai đâu? Tại sao mình lại không nghĩ được như vậy chứ? Chết nó rồi, mình ác quá!”

“Cũng giống như mình lúc lên Lâm Đồng, cái gì đối với mình cũng lạ, mình không theo Dũng đi đây đó, chắc cũng chỉ ngồi một mình trong phòng thôi. Thì thằng Thanh cũng vậy. Sao mình ích kỷ và tàn nhẫn quá!”

“Nó với Giang đâu có cái gì đâu mà mình ghen trời??? Nhanh lên ... nhanh lên ... nó chưa đi xa đâu!!!”

“Nó đâu rồi??? Trời ơi Thanh ơi Thanh! Đừng có đưa cho ai nha Thanh ...”

Triều dừng lại, chống tay lên đầu gối rồi thở dốc. Thằng kia sẽ đi xuống Công binh trước, vì ở đó gần, rồi mới tới Thông tin. Nó gắng sức chạy tiếp ...

“A! Nó kia rồi, thấy nó rồi!!!”

Thanh đứng trước Công binh, và nó chuẩn bị mở miệng gọi ai đó ...

Triều dùng chút hơi sức còn lại, tổng nó ra khỏi cổ họng:

- ÊÊÊÊ!!!

Thanh giật mình quay qua, là Triều đã bay tới nó ... hai đứa té nhào ra đường!

Ông đại đội trưởng Công binh ra nhìn hai thằng đang lật đật ngồi dậy, ông hỏi:

- Ô! Quân lực với Quân nhu, có chuyện gì đây hả hai đ/c?

Triều nói nhanh trong hơi thở gấp, ngắt quãng và rất khó nghe rõ:

- Dạ ... không có gì ... hai đứa ... con ... giỡn thôi!

Gần Công binh là cái hội trường của trung đoàn, nó dẫn thằng Thanh đi vào đó, mở cửa ra, rồi kéo ghế ngồi. Hội trường rộng lớn chỉ có hai đứa nó và tiếng thở hì hục của Triều.

Thanh chờ nó bình tĩnh lại, rồi mới nhỏ nhẹ cất tiếng:

- Anh Triều có sao không vậy?

Nó xua tay.

- Vậy anh Triều ngồi chờ em chút nha, em đưa cái thông báo cho bên Công binh cái rồi trở lại sau!

Triều giựt cái bì trình ký trên tay nó, giở ra. Chỉ duy nhất một tờ giấy trong đó – là tờ giấy của nó. Triều giựt ra, xé từng mảnh từng mảnh trước sự ngỡ ngàng của thằng Thanh. Nó xé nhuyễn rồi bỏ vụn giấy vào túi quần. Chút nữa nó đem về Hậu cần đốt! Nó không thể để ai thấy một dấu vết gì trên tờ giấy này được!

- Anh ... Anh Triều?! Sao anh xé vậy? Lệnh của ...

- Tao giả chữ ký và con dấu của Tham mưu trưởng đó!

Nó chăm chú nhìn thằng Thanh, còn Thanh bịt miệng, trở mắt nhìn nó.

- Sao mà ngu quá vậy? Mà đọc nội dung không thấy vô lý hả? Đời nào mà đổi lính mà đổi hơn một nửa đại đội?

- Nhưng ... sao anh lại làm vậy?

- Tại tao thích! Thôi đừng có nói chuyện này nữa, bỏ đi!

Triều thở nhẹ từ từ, Thanh chìa cái bịch dầu tây qua cho nó:

- Anh Triều ăn nè!

Thôi – Nó liếc liếc một hồi - Ở đây ra mà có vậy? Trên Quân lực trồng hả?

- Hồi sáng em ra cổng mua báo cho anh Giang, thấy có xe bán dầu đi ngang qua, nên em mua để dành ăn!

Thanh ngáp ngừng rồi nói tiếp:

- Em xin lỗi anh Triều. Nhưng em muốn hỏi câu này lắm, anh cho phép em nha!

Triều gạt đầu, nó lấy một trái dầu lên nhai nhóp nhép.

- Phải anh Triều có ác cảm với em phải hông vậy!

- Haha! Sao mà nghĩ như vậy?

- Tại em thấy ... anh Triều hay nhìn em ... như là ghét em lắm đó!

Triều bắt đầu bốc một lần hai, ba trái cho lên tay.

- Ghét mà? Mà làm gì mà tao phải ghét mà???

- Hông phải, ý em là có mấy lúc mà anh Triều nhìn em đó, em thấy cách nhìn của anh hông có bình thường.

Triều cười nhạt:

- Tại cái tính tao thích nhìn người lạ vậy đó! Ê tao hỏi cái, bộ trên đó Giang hay sai vặt mà lắm hả?

- Hông phải ... tại ảnh nhờ, nên em mới làm!

- Vậy hả? Coi bộ cũng siêng quá ha.

Thanh cười, rồi nó ngáp ngừng hỏi tiếp:

- Anh Triều ở đây, chắc biết người này người kia cũng nhiều lắm hả?

- Chào, hỏi gì nhảm vậy? Thì cũng giống như mày ở trên BCH thôi, trên đó mày biết nhiều, thì ở đây tao cũng biết nhiều!

- Vậy ... anh Triều có biết ai tên Khoa không?

Thoáng giựt mình, Triều nhìn vào ánh mắt đầy tò mò của thằng Thanh:

- Khoa nào? Trung đoàn này thiếu gì người tên Khoa?!

- Khoa ... mà bạn của anh Giang đó! Anh Triều có biết anh Khoa nào mà hay chơi thân với anh Giang không?

- Không biết mày ơi! Ủa mà mày tìm hiểu về thằng đó chi vậy?

Thanh bặm môi, rồi nó nhìn xa xăm ra bên ngoài:

- Em muốn biết người đó là ai, mà mỗi lúc em hỏi, anh Giang lại thờ dài. Có những buổi tối ảnh đi nhậu về, ảnh kêu em đấm lưng cho ảnh, rồi lúc đó ảnh cứ kêu em là Khoa mãi ...

Triều chăm chú nghe, miệng cắn chậm chậm trái dâu.

- Em chưa nói điều này với ai hết, nhưng được kể chuyện thầm kín với một ai đó, em cảm thấy thanh thản lắm! Anh Triều có quen biết với anh Giang mà phải hông? Anh Triều đừng nói lại với ảnh nha!

Triều nhướng mắt nhìn Thanh.

- Em thích anh Giang!

Triều cười ... cười sặc sụa. Đến khi đã đời, nó mới ngồi đằng hoàng lại, hỏi tiếp:

- Tại sao mày nghĩ là mày thích Giang?

- Tại anh Giang là người duy nhất em biết ở đây, ảnh giúp đỡ em nhiều lắm, em cũng thấy vui khi ảnh nhờ làm dùm một điều gì đó, dù lâu lâu ảnh chỉ ngắt má em một chút thôi. Nhưng mà thời gian ở chung, em cũng biết được tính của ảnh rõ lắm, và đến hiện tại thì em chưa bao giờ làm ảnh khó chịu cả!

- Ủa? Vậy mày có nói là mày thích Giang chưa? Nói ngay mặt Giang luôn á!

- Dạ ... em có nói rồi!

Triều chăm chú hơn nữa:

- Vậy hả? Rồi Giang nói sao?

Thanh thờ dài, thở một cái rõ buồn:

- Ảnh nói em không phải là người ảnh thích!

- Sao nữa?

- Ảnh nói ... ảnh chỉ thích một người viết chữ xấu, chưa tốt nghiệp cấp 3, bị cận nhưng không thích đeo kính, không thích học tiếng Anh, thích làm chuyện khác người, ngủ rất say và hay nói mớ và đặc biệt ảnh thích ở người đó là cái tật hay khóc và sợ ma! ...

“Trời!!! Giang ... Giang ... tức quááááá!!! Hôm nay mà gặp lại, phải đá cho một cái thật đau mới được!!!”

Triều nén cái suy nghĩ vào hơi thở, cố thở bình thường để Thanh không ngạc nhiên:

- Sao nữa? Kể tiếp đi!

Thanh chép miệng:

- Em hỏi người đó phải là người anh hay nhắc tên mỗi lúc nhậu say không? Ảnh chỉ cười, rồi nói là em đừng nghe lời ảnh lúc đó!

- Chào! Nếu vậy thì thôi đi, nuôi hy vọng làm gì cho mệt không biết nữa!

Thanh trả lời ngay, nói bằng giọng nho nhỏ nhưng cũng đầy quả quyết:

- Em thích anh Giang thật lòng! Dù lúc này anh chưa hiểu, nhưng em sẽ cố, và em vẫn hy vọng một thời gian nữa, anh Giang sẽ hiểu và chấp nhận em!

Triều cười gượng, nó đứng dậy, phun “vèo” cái cuốn râu trong miệng ra, nó nhìn thẳng Thanh hết sức bình thản:

- Tao là Khoa nè.

7. Chương 7

Uớt ...

“Cái tính của thằng Khoa kỳ lắm, không có giống những đứa mà tao từng gặp. Lúc nào trong đầu nó cũng suy nghĩ vậy nè. Nó ví những đứa đi cùng đọt với nhau như một đàn vịt, mà con vịt nào có ý định ngóc đầu lên cao hơn, hay cố gắng bay lên, là nó sẽ giựt cho té xuống.”

“Nó nói với tao, là những đứa này đều nhập ngũ chung một đọt, công bằng và bình đẳng như nhau, nên đứa nào có ý làm “anh đại” trong đám tụi nó, nó sẽ cho thằng đó te tua liền! Trong đầu nó có nhiều cái tính toán khó lường lắm, điển hình là hồi đó, nó từng làm cho một thằng bị cả trung đội tẩy chay, rồi tạo ra những cái mâu thuẫn không đáng có giữa các tiểu đội với nhau.”

“Tao hỏi mày nè Giang. Phải ai khi làm gì, cũng đều có mục đích mới làm được phải không? Dù chuyện tốt hay chuyện xấu, nếu không có mục đích thì mày sẽ không định hướng được mày đang làm gì? Phải không?”

“Còn thằng Khoa, tao thấy nó hình như không có mục đích gì cả? Những chuyện nó làm xào xáo cả trung đội, nó cũng chỉ đứng ngoài, hoặc có khi cũng bị ảnh hưởng, nhưng tuyệt nhiên nó không được lợi gì từ những việc nó làm cả? Mày thấy có kỳ không? Nếu mày muốn hơn thằng nào đó, mày tìm cách hạ nó xuống, và mày sẽ được hơn nó, còn thằng Khoa thì không. Nó chẳng bao giờ lấy được lợi ích gì từ những người bị nó hạ bệ!”

“Tao kể một chuyện cho mày nghe nè, trong trung đội hồi đó có thằng kia, mỗi lần nó đi giặt đồ, là nó lại giành thao với những đứa khác, còn cộc cằn khi đứa nào nói lại nó nữa. Đến một hôm, lúc đi học ngoài thao trường về, cả trung đội đều phải lau súng rồi cất súng vào tủ. Thấy cái thằng đó không để ý, thằng Khoa mới lấy súng của nó cất vào tủ súng luôn, cây súng đó chưa có lau. Rồi lúc thằng kia phát hiện ra là súng nó bị mất, nó mới hoảng hốt đi tìm, ông trung đội trưởng thấy vậy mới tập trung cả trung đội lại, bắt tụi nó lục soát toàn bộ, thằng kia mếu xém khóc. Mất súng là tội nặng lắm, mày biết mà phải không Giang? Nếu có ký nhận lúc được biên chế súng, mà làm mất, thì đi tù tới 7 năm lận đó. Cuối cùng, mấy thằng tiểu đội trưởng mới mở tủ súng ra, và mới thấy cây súng của thằng đó trong đó. Ngay buổi tối đó luôn, trung đội trưởng báo động cả trung đội lúc 2h đêm, mặc đồ cầm súng, cuốc xẻng rồi chạy ra thao trường. Ông cho đào hào ngoài đó đến gần 3h mới cho về. Lý do là phạt thằng kia cái tội bất cẩn. Tất nhiên là buổi báo động hôm đó, thằng Khoa cũng bị dính luôn, còn thằng kia thì bị cả trung đội ghét hẳn, nó còn bị mấy đứa khác gây sự đánh nhau nữa.”

“Đó, mày thấy chưa? Nó đâu có được lợi gì từ những chuyện nó làm đâu? Nhưng tao không hiểu sao nó vẫn làm. Mà đời mà Giang, đâu có đứa nào ngu mà để bị qua mặt hoài đâu? Những lần đâu tao có đứng ra nhận lỗi thay cho thằng Khoa, mỗi lần vậy tao bị chửi nhiều lắm đó, nhưng sau cùng, người ta mới biết tao không phải chủ mưu, mà chỉ đi lãnh đạn dùm thôi. Lúc đó tụi nó bắt đầu sợ, và xa lánh dần thằng Khoa. Và lúc đó cũng là lúc kết thúc tân binh.”

“Chuyện này đã qua lâu lắm rồi, tao kể lại để cho mày hiểu rõ thôi, dù gì thì mày nói mày cũng đã từng chơi chung với nó trước lúc đi lính mà phải không? Mà thôi, sau cùng tao cũng chỉ muốn mày để ý đến nó nhiều hơn thôi. Tao thấy chỉ có mày mới nói được nó thôi đó Giang!”

“Ngày mai tao xuất ngũ rồi, tao chính thức trao trách nhiệm lại cho mày đó, cố gắng nha. Cả tao với mày đều xem nó như em mà!”

...

Giang nằm trên giường suy nghĩ, đã có lúc anh nghĩ Khoa hoàn toàn vô hại, nhưng vừa khi này, khi anh thấy Thanh về phòng, mắt còn ươn ướt, và trước đó khi đi báo quân số về, anh thấy nó đang tung tăng trên đường, rồi chợt nhìn anh. Đặc biệt là cái ánh mắt của nó khi đó, không có khó chịu như thường ngày, và ánh mắt đó tự nhiên lại làm Giang nhớ tới lời Bảo nói trước hôm xuất ngũ.

Giang đứng dậy đi ra ngoài, ngồi gần thẳng Thanh:

- Bé Thanh sao vậy? Có chuyện gì buồn hả?

- Dạ hông ...!

- Hông cái gì, nói anh nghe đi, sao lại khóc hả?

Thanh quay sang nhìn Giang, giọng như trách móc:

- Hai ngày nữa anh Vinh lên rồi, em sẽ về lại BCH.

- Vậy hả? À cũng sắp hết ngày phép của anh Vinh rồi.

... Im lặng một lúc, Thanh mới nói một cách khó khăn:

- Anh Giang ... Em thích anh Giang lắm!

Giang cười, vỗ vỗ tay lên vai Thanh:

- Anh nói rồi, anh không có thích em! Hơn nữa anh hoàn toàn bình thường mà? Làm sao thích em được.

- Không!!! Anh Giang nói dối, tại trong lòng anh Giang đã có Khoa rồi, nên em ... em ...!

Thanh khóc, Giang vỗ vỗ vai Thanh, nói chậm rãi:

- Khoa là bạn đặc biệt của anh. Không phải như em nghĩ đâu, anh thấy em đừng suy nghĩ về chuyện này nhiều quá!

Giang đứng lên đi ra, bên ngoài trời đang mưa lâm râm. Thanh úp mặt xuống bàn, người khẽ run lên. Giang đóng cửa lại rồi đi xuống Hậu cần.

“Tểu thật, nếu là hồi đó, thằng nào nói với mình như vậy, là nó ăn đập chắc rồi! Haha...”

Xuống tới nơi, cái áo đã ướt gần hết. Trời cũng bắt đầu mưa lớn, Giang đi vào phòng ngồi chơi với anh Lâm, rồi anh thấy nó đi ra, nó không thèm nhìn tới anh nữa, nó đi qua phòng chủ nhiệm xem tivi.

Giang cười thầm, rồi anh đi vào phòng nó, cởi áo ra máng trên ghế rồi lên giường nằm, tiện tay anh lấy cái điện thoại của nó ngồi chơi game với nghe nhạc. lát sau nó mở cửa vào, Giang chuẩn bị tinh thần sẵn để nghe nó la lối. Nhưng không ... nó không thèm nhìn tới anh, mà nó ngồi trên bàn, anh Lâm vào đưa nó cuốn sổ, rồi hướng dẫn làm việc gì đó.

Hơi tiếc, Giang nằm chờ, rồi ngủ quên lúc nào không hay!

Đến khi Giang tỉnh dậy thì đã hơn 1h trưa. Giang lật đật lấy áo đi về, còn nó thì nằm dưới sàn ngủ trưa. Vì buổi sáng mưa lớn, nên đến trưa trời mát hẳn ra, Giang cùng cái bụng đói meo đi ra canteen kiếm gì đó ăn đỡ.

...

Triều gặp Thanh trên đường đi hít xà vè, Thanh muốn gặp nó một chút, nó vui vẻ ngồi xuống vệ đường nói chuyện với Thanh.

- Ngày mai em về lại BCH rồi!

- Vậy hả? Vậy chắc mai anh Vinh cũng đi phép lên luôn phải không?

- Ừ ...

- Sao? Có gì muốn nói hả? Nói tiếp đi.

- ...

- Không nói thôi anh về nha.

Triều vừa đứng dậy, thì thằng Thanh mới nói:

- Em ghen tị với anh lắm!

- Ồ! Sao nữa?

- Nhưng em vẫn không hiểu!

- Không hiểu cái gì?

- ... Tại sao ... anh Giang lại thích anh được chứ? Anh có phải ... là gay đâu? Anh Giang cũng đâu phải là gay đâu? Nhưng tại sao ... hai người lại thích nhau ...???

Triều chống nạnh nhìn nó, giọng hơi trầm chút:

- Thôi! Không cần phải hiểu đâu, quan tâm làm gì cho nhức đầu hử? Vậy thì cứ nghĩ đơn giản anh với Giang là gay đi. Vậy là được rồi chứ?

Tự nhiên Triều thấy phản phát một chút buồn rầu trên gương mặt của thằng Thanh, nó lắc đầu nguầy nguậy:

- Không! Không phải đâu! Anh đừng có nói vậy, anh không hề biết gì về gay cả!

Nó gằng giọng đột ngột:

- Tao không cần biết cái gì hết. Tao chỉ muốn mày biết một điều, là Giang không phải dành cho mày, cũng không phải là của mày. Đừng ôm cái hi vọng đó vào, rồi để nó ăn sâu từ từ. Đi mà tìm hạnh phúc thật sự cho mình đi.

Thanh lặng im, vẫn chăm chú nhìn nó, một chút buồn rầu vẫn phản phát đâu đó ở Thanh. Nó nói trong ánh mắt quả quyết, rồi quay đi. Bước đều.

... “Giang là của tao.”

...

Nguyên ngày hôm sau, Giang ở suốt dưới Hậu cần, nó cứ thắc mắc sao Giang không ở trên đó tiễn thằng kia. Đến tối Giang mới chịu đi về. Triều nghĩ chắc thằng Thanh không gặp Giang lần cuối, nó sẽ hực hẳn lắm, nhưng có khi nhờ vậy, nó sẽ chóng quên Giang hơn.

“Vậy là bây giờ chỉ còn hai đứa mình thôi!”

Gặp nhau mỗi ngày, nhưng hai đứa đã như hai người xa lạ, nó không thèm để ý tới những trò Giang làm với nó. Triều đã thành công một phần rồi, khi nó đẩy được con tim ra khỏi lý trí, giống như đem yêu thương của nó thả ra ngoài biển khơi vậy, mãi mãi sẽ không bao giờ gặp lại những yêu thương đó. Triều cười mỉm khi nghĩ được như vậy, rồi nó ngủ thiếp đi.

Nhưng Triều cũng đâu có ngờ rằng, một ngày nào đó gió lớn, gió đã thổi những gì mà nó thả đi từ biển xa về. Và ngày mà nó gặp lại yêu thương đó, Triều không buồn hay khóc, mà nó chỉ cảm thấy hạnh phúc đang diễn ra rất thật và sống động, dù đôi lúc có hơi âm thầm! ...

Anh Vinh tất nhiên đâu có ngốc đến nỗi phải cuộc bộ mỗi sáng. Ảnh bắt đại đội trưởng từng đại đội tổng hợp quân số rồi đưa cho liên lạc ở đại đội cầm lên Quân lực, tại anh Vinh mới nói được vậy thôi, chứ Giang làm sao dám! Và cũng từ đó Giang bắt đầu ... quậy nó nhiều hơn nữa!!!

Tối nào cũng vậy, bất kể trời mát hay trời mưa, Giang cũng đều túc trực ở Hậu cần. Khó chịu và bực bội, lâu lâu Triều thở mạnh một cái, cố tình cho Giang biết. Có một hôm trời vừa đổ cơn mưa là Giang vừa tới, mình mấy ướt nhem, Giang đi vào phòng giả bộ kêu anh Lâm qua coi tivi, anh Lâm thấy vậy mới kêu vào mượn đồ của nó bộ đồ. Dĩ nhiên là nó không cho rồi!

- Bạn Khoa cho tui mượn cái áo thun mặc đỡ nha, lát áo này khô tui trả lại.

Đôi mắt sâu đầy ẩn ý, Triều thừa biết Giang cố tình làm ướt người, nó quả quyết không cho.

- Thằng này ngộ ta? Bữa tao nói với mày là nó tên Triều mà? Sao mày cứ Khoa, Khoa quài vậy?

Giang gãi gãi đầu, cười nhẹ:

- Tại em thấy giống thằng bạn của em quá, nên em lộn.

- Thằng đó có cái gì mà mày cứ lộn với thằng này quài vậy? Bộ thiếu nợ mày hả?

Giang cười, trầm ngâm một chút rồi nhìn nó:

- Ủ đúng rồi! Thiếu nhiều lắm, rất là nhiều luôn là khác!

- Vậy hả? Rồi mày đòi được xu nào chưa? ...

Ánh mắt Giang nhìn nó thật khó đoán, chẳng biết trách móc hay nhớ nhung, hay đại loại là cảm xúc gì trong đó! Triều lặng lẽ quay mặt đi, nó vào phòng rồi đóng cửa. Lúc đó Giang với anh Lâm cũng đi qua phòng bên xem tivi.

Trời tạnh mưa hẳn, Triều gắn dây phone vào điện thoại, nó lê đôi dép đi chậm rãi trước sân của ban Hậu cần, đi tới đi lui cho đỡ buồn thay vì ngồi mãi trong phòng.

Một lúc sau, mưa lâm râm, trên cái ánh đèn đường, những hạt mưa từ nhẹ tênh đang rơi xuống dần dần chuyển qua rơi nhiều hơn và rơi nhanh hơn, Triều không vội bước vào nhà, nó đi từ từ vào, và cái áo trắng lấm tẩm nước khi nó đã vào trong. Triều đi khê qua phòng chủ nhiệm, tivi đã tắt rồi. Chợt Triều giật mình, nó tháo cái tai phone và lấy điện thoại ra xem giờ.

9h10. Nó hồi hả chạy về phòng, cửa phòng mở, không có ai ở trong. Triều đi vào, cái áo của Giang vẫn còn máng ở trên ghế, nó cầm lên, tính đem ra phòng trước máng trên ghế, để lát Giang tự lấy rồi đi về, nó khoá cửa ngủ.

Tính thôi ... nó vừa cầm cái áo ra, là Giang vào. Giang cởi trần, cái quần đùi cũng lấm tẩm nước, nhưng đặc biệt là từng giọt nước chạy dài từ vai xuống bụng, từ bắp tay xuống cánh tay. Triều có cái linh tính chẳng lành, nó quăng đại cái áo lên bàn rồi quay người, chạy vào trong ... và nó bị Giang chụp tay lại.

Giang tóm được nó, nó vùng tay ra, lúc đó cả hai đã vào trong phòng. Giang đóng cửa lại, Giang lấy tay sờ rờ ngực, tay kia vịn vai nó:

- Bạn Triều thông cảm cho tui ngủ một bữa nữa nha, mưa quá tui về hông được!

Triều ngồi trên giường, la lổm sùm:

- Đi về ngay tức khắc, không nói nhiều!

Giang không vội trong hành động, vẫn kiên nhẫn trước mặt nó, tay lau lau khắp người:

- Cái áo bạn Triều đưa anh Lâm cầm rồi, tui lạnh quá, bạn Triều cho tui mượn một cái áo nữa nha!

Triều gất gổng:

- Ông Lâm đi đâu vậy?

Giang từ từ tiếng lại người nó, nó thì từ từ xích vào trong tường.

- Anh Lâm qua nhậu với mấy ông bên ban Kỹ thuật rồi, chắc ngủ bên đó luôn quá!

Triều bắt đầu cảm thấy sợ, trời cũng bắt đầu mưa lớn hơn, tiếng mưa rơi ầm ầm trên mái nhà át mất tiếng nói của nó:

- Đi ra ngoài đi, mệt quá.

- Ý ... bạn Triều ơi, quần tui nó cũng ướt rồi, bạn Triều cho mượn thêm cái quần nữa nha ... nha bạn Triều!

- Bực quá, đừng có giã diên nữa, đi về đi!

Giang cởi hẳn cái quần ra ... chỉ còn mỗi cái quần lót. Nó quay mặt sang chỗ khác, giọng khó chịu hẳn nhưng cũng ... sợ:

- Thôi đi, đừng có như vậy nữa, mặc đồ vào đi!

Sao vậy? Bạn Triều mắc cỡ hả? Vậy để tui đóng cửa nha – Giang vừa nói, vừa bấm chốt khoá trái cửa - Rồi nè, bạn Triều đừng ngại nữa nha.

Giang đưa tay chạm vào tay nó, nó giật tay lại, Giang nói như thì thầm vào tai:

- Bạn Triều cho mượn bộ đồ đi, tui lạnh quá!

- Tự đi lấy đi. Tránh ra dùm luôn!

- Nhưng đồ bạn Triều để ở đâu, tui đâu có biết đâu?

- Thì ... ở trong tủ kia, muốn lấy gì thì tự lấy đi. Rồi đi về đi.

Nhìn vào cái bóng trong tường, nó thấy Giang chỉ lấy mỗi cái quần đùi ra. Rồi ... Giang cởi cái quần lót, rồi mặc cái quần đùi kia vào. Xong, Giang lại giương nó, nằm lên, ép nó vào trong góc. Triều toan bước xuống thì Giang đã chụp nó lại. Triều chống cự đủ cách, hai đứa giằng co đến nỗi té lăn xuống sàn. Giang ôm chặt lấy nó, nó vùng vẫy:

- Bỏ ra coi, tức quáááá ...

- Bạn Triều ... tui thấy bạn giống một người bạn của tui quá à!

- Giống cái quần chứ giống! Bực mình quá rồi đó.

- Ý ... bạn Triều đừng nói vậy chứ, nghe đau lòng nhau lắm. Tui thấy giống thì nói giống thôi nè.

Giang nằm trên, hai tay ôm chặt cái lưng cứng chắc của nó. Triều có cố gắng mấy, Giang cũng vòng tay, luồn lách sao cho nó cuối cùng cũng chỉ nằm gọn trong lòng. Hơi thở của cả hai từ từ trộn lẫn vào nhau.

- Giống thì đi tìm nó đi, đừng có ở đây giả điên nữa! Tức quá, muốn la lên không hả?

- Bạn Triều này ... bạn Triều la lên chi cho mệt vậy? Có ai nghe được đâu?

Dứt lời, Giang khẽ hôn nhẹ vào cổ nó. Triều biết nó chống cự không lại ... nên nó đành nằm im!

- Bạn Triều này ... bạn giống y chang bạn của tui quá ... mà tui không gặp lại người đó được nữa ... hay là giờ bạn Triều giả bộ là người đó đi ha ... cho tui ôm bạn Triều một lúc ha!

- Giang! Đủ rồi đó, anh muốn gì thì nói đại ra đi, đừng có giả điên giả khùng với tui nữa.

Triều vừa dứt lời, là ... hai cái bóng đèn trong phòng vừa tắt. Cúp điện!

Triều hoảng hốt! Nó chưa kịp phản ứng thì Giang bỏ nó ra, hơi lạnh tràn đầy khắp cơ thể, nó la lớn:

- Giang ... Giang ... anh đi đâu vậy? GIANGGGGG!!!

Ngay lúc đó, có đôi tay bế nó lên, rồi đặt xuống giường. Nó ôm cổ Giang cứng ngắt, thở mạnh.

- Tui lại tắt đèn, để mắc công lát có điện, mình ngủ quên sẽ không tắt được? Bạn Triều sao vậy? Sợ ma hả?

Triều bầu nhẹ vào cái cổ nó đang ôm:

- Đừng có nói!

Giang nhẹ nhàng luồn tay vào trong áo nó, vuốt khắp cái lưng và eo. Hơi thở nồng nàn của nó phả đều đặn vào Giang.

- Thôi bạn Triều ngủ đi, tui đi về nha.

Triều giãy nảy trong vòng tay và lồng ngực ấm áp đó:

- Đừng có giả bộ nữa, tui mệt quá, anh muốn làm gì thì làm đi. Nhưng ... đừng có ... đi về!

- Bạn Triều nói vậy làm tui buồn quá à ... như vậy đâu có khác gì tui đang đe dọa bạn Triều đâu? Phải không nè!

Môi Giang chạm khê vào má nó, Giang không có ý định hôn. Nhưng nó không chống cự, nên ... Giang càng làm tới. Những ngón tay chạm vào mọi nơi trên cơ thể nó. Mà nói cho cùng, hai đứa nó đều là con trai mà, nên phản ứng của “cơ thể” rõ ràng lắm, làm sao mà giấu được cái phản ứng đó!

- Bạn Triều muốn tui ở đây cũng được, miễn là đừng bỏ tay ra được rồi.

- Nhưng ... đừng có rờ tới rồi lui nữa ... bỏ tay ra đi!

Giang hôn vào má, vào mắt nó, rồi thì thảo vào tai:

- Tui làm vậy để cho bạn Triều ấm hơn thôi ...

Hơi thở của Triều làm Giang thích thú. Bản thân Triều cũng biết Giang sẽ không ngừng lại, và nó cũng biết ... bản thân nó không muốn Giang ngừng lại. Giang kéo cái mền che cho cả hai, rồi quay người, nằm lên nó ... môi vẫn hôn nhẹ vào cổ, phản ứng của cơ thể vẫn dồn dập không ngừng ... Triều đành tận hưởng một cách bất đắc dĩ.

...

Lâu lắm rồi, Giang mới tìm lại được cái cảm giác mãnh liệt này. Anh không đổ lỗi cho Triều, anh chỉ buồn vì Triều chưa kịp nghĩ khác đi. Nhưng anh sẽ không thụ động, để cho Triều lại bỏ anh đi cùng với cái suy nghĩ vớ vẩn trong đầu, lần này anh sẽ chủ động nhiều hơn, anh sẽ làm mọi điều, mọi cách để được gần bên nó. Rồi đến lúc thích hợp, anh sẽ cho nó hiểu là nó đã nghĩ sai.

Còn riêng lúc này đây, anh tận hưởng trước cái ham muốn của bản thân cái đã! Mỗi lần muốn dừng lại, là anh lại gặp cái hơi thở ấm áp thân quen, nó làm anh hứng thú, và khó kiềm chế ...

Cả hai đang trôi dạt từ từ trong ký ức, nỗi nhớ và yêu thương!

Đêm mưa, trời lạnh buốt.

...

Thời gian này trung đoàn đang có chính sách cắt giảm điện dùng trong sinh hoạt từ giờ ngủ buổi tối đến giờ báo thức buổi sáng, thêm nữa trời tối nào cũng mưa đều đều ... Nếu tối Giang không đến, thì nó cũng phải xuống nằm chung với ông Lâm. Nhưng sẽ ấm và thích hơn, nếu nó được nằm với Giang!!!

Cũng có thể Giang nắm được cái suy nghĩ của nó, và tối nào cũng ở đây đều đặn. Nó thì tỏ vẻ khó chịu mỗi khi giáp mặt, nhưng một lát tối là nó cũng phải cho Giang vào ngủ chung. Điều kiện càng thích hợp cho hai đứa nó gần nhau hơn khi ... ông Lâm đi về nhà. Mỗi tối Giang xuống đây, kiên nhẫn ngồi chờ bên ngoài, đến khi còi ngủ vang lên, Giang lại rón rén mở cửa, và đến khi cúp điện, Giang lại ôm gọn nó mà không nhận lại bất cứ phản ứng chống cự nào.

Nếu Triều thừa nhận nó thích điều đó, chẳng khác nào nó chịu thua? Chẳng khác nào toàn bộ thời gian nó cố gắng là vô ích? Thêm nữa nó sẽ què thiệt là què khi nó mở miệng ra thừa nhận điều đó ...

- Triều ơi ... Triều ơi Triều ... mở cửa ra đi tui nói cái này nè.

Giang gõ chậm vào cái cửa, nó ngồi khoanh tay ở trong, nhắm mắt suy nghĩ.

“Bây giờ không mở một lát cũng phải mở. Trời ơi ... sao khó xử quá vậy?! ... mình đang bị dồn vào đường cùng đúng nghĩa luôn rồi ... hic hic ...!”

Triều tạo một gương mặt khó chịu, nó bước ra mở cửa:

- Kêu cái gì mà kêu quài vậy? Bộ trên kia rãnh rỗi không có chuyện gì làm hả?

- Tui ... tui ... trả bộ đồ hôm bữa cho Triều nè. Với lại cho tui vào ngồi nói chuyện chút nha ... tui hứa chỉ ngồi im thôi ... nha bạn Triều!

Triều khó chịu, chép miệng rồi để cửa đi vào, Giang đóng cửa, tất nhiên là khoá chốt. Rồi Giang ngồi như quỳ trước giường nó, hai tay để lên đùi, mắt nhìn nó ngây thơ như một đứa con nít nhìn bịch bánh trên tay ai đó! Triều ngồi đối diện, chau mày nhìn một lúc rồi cầm cúi vào cái điện thoại, Giang vẫn ngồi im đó.

Nó trả lời vài tin nhắn ở nhà, nó ngược lên nhìn Giang, Giang vẫn lặng thinh nhìn nó. Triều làm việc riêng của nó tiếp, đến khi đồng hồ báo hơn 9h, nó mới nhìn lại Giang. Giang vẫn ngồi tư thế đó, vẫn nhìn nó, không có gì thay đổi!

Chợt ... Giang cởi cái áo thun, cơ bụng và ngực chuyển động nhẹ theo nhịp thở, ánh mắt vẫn ngây thơ nhìn nó!

Cơn gió lạnh lùa qua dưới khe cửa, Triều rung mình, nó đứng lên giăng mùng, kéo cái chăn ra, vừa ôm cái chăn, vừa quay lưng lại xem tiếp màn kiên nhẫn của Giang, rồi nó giật mình thấy rõ khi nó thấy Giang không ... mảnh vải trên người.

Và đèn lại phụt tắt như mọi khi.

Triều co ro với cái chăn đang ôm trong lòng, nó chờ Giang đến ôm nó. Nhưng không có một tiếng động xảy ra, nó sợ và không thể chờ thêm nữa, nó mới lên tiếng:

- Giang ...

- Tui vẫn ngồi dưới này nè, bạn Triều xuống đây!

- Thôi ... Giang mặc ...

- Không xuống là tui ngồi đây luôn nha!

Triều ngồi từ từ xuống sàn, nó để cái chăn vào giữa cả hai. Giang ôm cổ nó, lấn cái chăn ở giữa, nói khe vào tai:

- Triều cứ ôm tui giống mấy bữa trước nha! Nhớ đừng có bỏ tay ra đó ...! Bỏ ra ... tui đi về liền đó nha.

Nó im lặng, Giang đưa tay từ từ vào lưng áo nó, rồi ... cởi áo.

- Giang ...

Giang bế nó lên, đặt xuống giường, kéo cái mền ra để kê bên. Giang đưa tay xuống ... kéo nhẹ nhẹ nốt phần dư thừa còn lại trên người nó.

- Đừng ... mà, Giang!!!

Tiếp tục, Giang kéo cái chăn đắp cho cả hai, sau đó Giang kéo tay nó xuống trên lưng mình, rồi áp vào gáy nó, thở đều.

Gió lạnh lùa vào ... Triều co người trong cơ thể ấm áp ... mê man ... rồi ngủ thiếp đi!

Buổi chiều, nó vẫn ra hít xà đơn như thường lệ. Nhưng dạo gần đây Triều bắt đầu hít yếu dần, từ 22 cái, bây giờ nó hít còn có được 17 18 cái ... Tại vì lúc đeo cái nhẫn, mỗi lần hít lên, cái nhẫn cắn vào thanh xà và phần thịt dưới ngón tay đang đeo. Đau lắm, nhưng việc tháo ra tháo vô cái nhẫn khá khó khăn, nên Triều ráng cầm cự.

Giang thì vẫn hít đều 23 cái, Triều cứ nhìn mãi từng giọt mồ hôi lăn dài trên cái lưng to to đó, cái lưng mà tối nào nó cũng được nằm dưới!

Giang đi lại gần nó, chống nạnh, nhìn nó cười. Triều biết tổng cái ánh mắt thách thức đó, nhưng nó nhìn thấy điều khác làm nó quan tâm hơn: sợi dây chuyền trên cổ Giang.

Còn một chuyện nữa, dạo này nó hết đeo lens với xài kem rồi! Cái lens từ lúc mua tới giờ đã hơn 3 tháng, Triều chưa về nhà được, nên nó đành “đuôi” tạm! Còn hai hũ kem, từ lúc cầm lên tới giờ nó cũng chẳng buồn đụng tới, tại một thời gian dài không dùng, nó quên rồi, giờ xài lại, nó làm biếng sao đó!

Triều đi từ từ lại phía Giang, Giang vẫn chống nạnh đứng im. Triều nhìn rõ vào sợi dây chuyền. Rồi nó đưa tay lên cổ. Một cảm giác hụt hẫng và bức tức vừa xuất hiện.

Giang cười khẽ rồi quay lưng đi về. Còn nó, tức ... tức ... tức lắm, nhưng không biết làm sao, chẳng lẽ la làng lên? Hay giựt lại? Tất nhiên cách nào cũng không được, nó đành chờ đến tối ...

Triều chờ dài cổ trong phòng, đến khi 9h, nó mới mang cục tức đi lên Quân lực. Đang hùng hổ đi trên hành lang, nó thấy anh Vinh ra kéo cửa, anh Vinh thấy nó, vẫy tay:

- Mày lên chậm quá, tàn tiệc rồi nhóc ơi.
- Cha này! Xỉn thì vô ngủ đi. Ủa mà có Giang trong đó không anh?
- Thằng nào? ... thằng cu Giang đó hả? ... nó đi đâu rồi nhóc, tối nào nó cũng đi hết đó!
- Rồi rồi, em cảm ơn nha, anh vào ngủ cho khoẻ đi!
- Bái bai ...

Triều tiếp tục hùng hổ đi về nhà, đến nơi, nó thấy Giang đang ngồi trong phòng họp của ban Hậu cần, trên tay đang loay hoay cái điện thoại của nó, lúc này đi gấp quá, Triều quên mang theo. Triều đi vào, nói trong bực tức:

- Trả lại đây!
- Trả gì hả bạn Triều?
- Đừng có để tui chờ nha! Cái đó của mẹ tui, chứ không phải của tui đâu! Đưa đây!!!
- Mà đưa cái gì mới được chứ? Bạn Triều nóng tính quá đi thôi.
- Nóng cái con khỉ, đưa ...

Đèn lại tắt phụt. Triều vịn chặt vào cái ghế, Giang đứng lên, chìa cái điện thoại của nó lên tường:

- Kìa Khoa, Bác Hồ cười kìa em!
- ÁÁÁÁÁÁÁ!!!! THẰNG CHÓ ... THẰNG CHÓ ÁÁÁÁÁÁÁ!!!

Triều la làng um sùm trong cái hội trường, nhưng thực chất là nó đang lôi Giang đi, kéo chạy thật nhanh ra ngoài, Giang cười không ngớt cho đến khi nó với Giang ngồi bẹp ra giữa đường.

Trăng khuyết mập mờ trên bầu trời cuối tháng 8. Toàn trung đoàn tối thui, những con đường dài và đen hun hút, gió lạnh làm bất cứ ai cũng phải rùng mình khi bị nó lướt qua. Triều ngồi đó, nắm chặt tay Giang.

- Ủa, này tui kêu đại tên Khoa, sao bạn Triều lại kéo tui dữ vậy?
- Hả ... hả ... ờ ... thôi mệt quá, đừng có xàm nữa! Đi về đi ...!

Giang nhéo nhéo má nó, lè nhè:

- Ý, em là Khoa mà! Đúng rồi! Khoa nè, Khoa này của anh nè.
- Tin tui đập anh ở đây không hả?

Giang bế nó lên, rồi xốc nó lên vai, nó đâm đùng đùng vào lưng Giang. Chỉ đến khi Giang mở cửa phòng, và không gian tối tăm bao trùm tầm nhìn của nó, nó mới chịu nằm im.

Giang đặt nó xuống giường, rồi ra ngồi sau lưng nó, hai tay ôm chặt lấy:

- Hà hà ... Khoa của anh đây rồi!!!

Triều vùng dậy, nó quay lại, xô Giang ngã ra sau, đầu đập vào tường cái “bình”:

- Đừng hòng giở trò đó ra với tui nữa. Đi về đi, tui hết sợ ma rồi!

Giang chộp tay nó, kéo nó lại. Nó thì giằng co, đánh túi bụi vào ngực, vào lưng. Mà càng lúc, nó cảm thấy Giang càng mạnh tay hơn khi khống chế nó. Và suy nghĩ quyết liệt trong đầu Triều biến mất khi ... Giang hôn nhẹ vào sau gáy nó, hơi thở trườn dài khắp cổ.

Tê đại!

Triều lại không làm chủ được bản thân thêm một lần nữa. Mà cũng ngộ thật, hễ ai đụng, hay sờ, hoặc làm gì đó ngay sau ót nó, là nó rùng mình ngay. Còn trong lúc này đây, Triều lại cảm thấy có cái gì đó rợn rợn khắp người, nó chỉ có thể chống cự yếu ớt trước sức mạnh của Giang.

- Bỏ ra đi ... có người vô kia.

Giang áp vào gáy nó, thở đều đặn, lâu lâu Giang làm cho ... ướt một chút.

- Xạo! Khoa cứ gạt anh, anh khoá cửa rồi mà.

- Bỏ ra ... tui năng nỉ anh đó ...

- Sao vậy? Mình yêu nhau mà!

- Yêu cái gì mà yêu? Đừng có nói nhảm với tui ... bỏ ra đi.

- Có mà! Nãy anh kêu Khoa, cái em quay lại, vậy thì em là Khoa rồi! Mà Khoa với anh thì đang yêu nhau mà ...

- Giang ... bỏ ... cái tay ... Giang áh!

... Chưa bao giờ! Triều cảm thấy không thích khi được ôm trong cơ thể ấm nóng đó. Triều vùng vằng cho đến khi ... “vật thể của cảm xúc” nằm gọn trong tay Giang ... lúc đó cũng là lúc trái tim nó đã bùng nổ trong lớp đất đá của lý trí ... cảm giác, suy nghĩ, hành động, mùi vị, thói quen và hơi ấm thân quen. Tất cả đang quay về và hiện hữu rất rõ! Nhưng Triều có chấp nhận hay không? Điều đó mới quan trọng. Vì hiện tại, nó chỉ đang ở một lúc trong những gì nó đã để mất.

Quần quít ... rả rít ... từng cơn gió lạnh buốt vẫn không ngừng thổi.

...

Sáng! Triều trở mình làm Giang thức giấc, anh vòng tay qua ôm nó, ngắm nhìn nó thật lâu rồi anh ngồi dậy, vào phòng tắm rửa mặt, xong lại leo lên giường, tiếp tục ngắm nó tiếp! Một lúc sau nó dậy, anh giả bộ đang ngủ say, vẫn ôm nó thật chặt.

Giang thích thú trong lòng, khi mặt anh được nó lấy tay khều, rồi tay nó mơn mớn khắp cái bụng của anh. Buổi sáng trời se se lạnh, nó chui đầu vào vai anh, hơi thở của nó từng chút từng chút ở ngực anh. Rồi một lúc sau nó mới dậy.

Giang nằm im thử xem, nó có ý định kêu anh đi ăn cơm không, nhưng Giang chỉ nghe tiếng lục đục trong phòng, và mọi thứ im ắng hẳn đi khi tiếng khép cửa là âm thanh cuối cùng. Giang nằm trên giường, hơi ấm của cả hai còn vượn lại chút ít khiến anh không muốn rời khỏi.

Tự nhiên Giang nhớ tới cái lần đầu tiên, mà anh và nó hôn nhau ...

“- Em về nhà anh ngủ một bữa đi.

- ... Thôi! Em ngủ ở nhà em à.

- Sao vậy?

- Tự nhiên ... em thấy sao sao đó! Anh ngủ ở nhà em thì được, chứ ... em qua nhà anh ngủ ... em thấy kỳ kỳ...!

- Có sao đâu? Chỉ ngủ thôi mà.

Giang thấy nó ngập ngừng một chút, rồi nó nói nhỏ:

- Anh hứa đi!

- Ok, nếu anh mà làm gì em, anh là con chó!

- Chà! Thôi cũng được, em tin anh đó nha!

Tối hôm đó, Giang chở nó về ngủ. Giang ở chung với ba và gia đình cậu, cả nhà đã ngủ rồi, hai đứa nó rón rén đi lên phòng Giang. Rồi ... Giang cởi phăng áo, tắt đèn, đè nó xuống giường, giọng ba gai đúng kiểu của Giang:

- Hehe! Bây giờ anh là con chó nè em!!!

- Giang ... bỏ ra ... thằng lưu manh ... lần sao không tin anh nữa ... Giang ...Giang

-...

- ... úhm!!!

...?!”

Đó!

Lần đầu tiên hai đứa hôn nhau là như thế đó. Gượng ép và vội vàng, nhưng dai dẳng! Lần thứ hai, Giang cũng phải ôm chặt nó lại, sức nó hồi đó làm sao chống cự lại được với anh. Úa mà bây giờ nó cũng có chống lại được anh đâu?! Đến lần thứ ba, thì nó đã tự nguyện.

Nói là tự nguyện cũng không đúng, nó lên hôn anh khi anh ngủ! Nhưng anh thừa biết, vì anh không ngủ say như nó. Giang tra hỏi nó liền hôm đó, nó mắc cỡ không dám nhìn anh. Rồi Giang nghiêng đầu, khẽ hôn nó, nó không phản ứng lại, nó để im, và anh hôn vào sâu hơn.

Giang cười khi nhớ lại chuyện cũ. Đến bây giờ, anh với nó cũng chỉ dừng lại ở việc hôn nhau mà thôi. Bữa nào cảm hứng nhiều quá, thì cũng chỉ “cọ sát” nhau đôi chút, rồi cũng nằm im. Nhưng với anh, được hôn nó đã là quá nhiều rồi! Giang nằm một chút nữa, rồi mặc đồ đi ăn sáng ...

Loay hoay một hồi, cũng xong mấy công việc buổi sáng trên Quân lực, Giang đi ngay xuống với nó. Nó đang ngồi trong phòng đọc báo 2!. Giang vào, nó nhìn Giang, chau mày. Giang ngồi kế bên nó, đặt tay lên vai, rồi gãi nhẹ nhẹ vào sau ót. Nó vùng vằng:

- Đi về đi!

Giang không nói gì, cứ tiếp tục làm. Nó cuộn tờ báo lại, đánh cái “bốp” vào vai anh, rồi đứng lên đi ra. Giang đi theo, cứ chọc nó mãi ...

Đến chiều anh lại xuống, nhưng anh không thấy nó đâu. Anh vào phòng, ngồi chờ nó.

Chờ lâu. Giang đứng lên đi vòng vòng trong phòng, chợt Giang lại mở tủ, mấy bộ đồ K03 xếp gọn gàng cùng với mấy cái áo thun, khăn mặt. Giang cầm bộ đồ ra, tay rờ rờ lên cái bản tên của nó.

Cái mùi nước xả vải quen thuộc toả lên, Giang nhớ đến những lần anh cùng nó ôm ấp. Dù loại nước xả vải này đa số ai cũng xài, nhưng trong suy nghĩ của mình, anh đã mặc định mùi hương này là của nó rồi. Cái mùi đặc trưng làm anh nhớ và thương nó quá!

“Sao vậy Khoa? Em vẫn chưa hiểu được suy nghĩ của anh sao?”

Giang ôm bộ đồ trong tay, cảm nhận đến đã đời, rồi mở tủ cất. Chợt Giang thấy lạ khi ở dưới cùng là một cái áo đã bạc màu, cũ hơn so với mấy cái áo thun mới tinh ở trên. Giang kéo cái áo đó ra, giữa áo có vật gì cứng cứng. Giang mở xem, gói bên trong cái áo, là một cuốn sổ màu đỏ. Cuốn sổ có bìa đóng bằng giấy khá cứng. Đầu có xa lạ gì với Giang, đây là cuốn sổ tay Chiến sĩ, đứa nào cũng được phát lúc nhập ngũ, khổ của nó là 10x15, dễ dàng cất và nhét vào đâu đó. Giang mở đại một trang ra xem, chợt có một vật rớt từ trong cuốn sổ nhỏ ra.

Một tấm hình.

Giang cầm lên xem. Rồi ngạc nhiên hoàn toàn, khi trong hình chính là anh, chụp lúc anh đang nằm ngủ, mình trần, hai tay gối dưới đầu. Khung cảnh trong tấm hình càng làm Giang tò mò hơn: nhà của Giang.

“Ủa? Thằng nhóc này chụp hình mình khi nào vậy? Lúc này chưa nhập ngũ nè.”

Giang cứ xem mãi tấm hình, chợt Giang quay ra mặt sau của tấm hình, từng hàng chữ xiêu vẹo quen thuộc làm anh cười khì.

Ký ức như một màn đêm. Đẹp, nhưng không bao giờ chạm tới được. Kỷ niệm là những ngôi sao, một ngôi sao sáng bất chợt trong đêm như một ngày kỷ niệm chợt ulla về, đau đớn và buồn bã chiếm trọn cảm xúc

Giang lặng thinh đôi chút, rồi mở cuốn sổ ra kẹp tấm hình vào. Anh ngạc nhiên tiếp tục khi vừa mở ra, là những nét chữ như cua bò nằm kín cả trang giấy, từng hàng một. Trên đầu trang có ghi rõ ngày 11/8/2010.

Bữa nay tự nhiên sao thấy bức bối trong người quá. Phải chi có ai kiếm chuyện với mình ha, mình đập cho chết bà nó luôn. Bực quá, cứ thấy cái con mèn mà lờn vờn quanh anh, là em lại nổi điên lên. Nó là ai mà sao cứ bám anh riết vậy. Anh đừng có cho nó đi theo nữa đi, em ngứa mắt quá

Giang cười lẩn cười bỏ.

“Hahaha! Chữ đã xấu, mà còn viết nhật ký nữa! Để xem tiếp nào.”

Giang vừa gỡ tiếp tới vài trang, là có thêm hai tấm hình nữa rơi ra. Giang cầm lên xem... rồi kẹp tất cả vào lại. Xong Giang bỏ túi đi về!!!

...“ Khoa ơi Khoa! Em bị anh bắt thóp rồi! Haha ...”

Giang bước thật nhanh về phòng, trong lòng bỗng phần khởi không thể tả.

...

Triều có thể dùng thủ đoạn hạ ai đó, hay lừa gạt này nọ, nhưng có một điều, là nó không hề nói dối cuốn nhật ký của nó. Mọi suy nghĩ của mình, nó đều ghi hết vào đó, có khi mỗi ngày, có khi cách vài ngày.

Hiện tại là Triều chưa hay biết gì hết. Nó bỏ đi sau khi Giang cứ chọc ghẹo nó, chẳng biết đi đâu, nó đi xuống đại đội của thằng Phát chơi.

Đại đội của nó đang trong giờ ôn chính trị, mỗi đám ngồi một góc, đám thì chụm đầu vào đánh caro, đám thì ngồi nói chuyện, Triều không xài lens nữa, nên nó hơi khó khăn khi đi tìm thằng Phát. Nhưng cũng hên là Phát thấy nó trước, Phát cầm hai cái ghế lại, hai đứa nó vô trong góc nhà ngồi nói chuyện.

- Ủa Phát, mấy đứa kia sao rồi? Tỷ muội gì của em đó!

- Trời ơi anh ơi! Thằng Quỳnh cạch mặt cái đám đó ra rồi, bây giờ nó lủi thủi có một mình nó trong ban Tác huấn à.

- Ủa? Nó trốn về mà? Lúc lên lại không bị đuổi về bộ binh lại hả?

- Hồng có đâu anh! Nhà nó quen biết ai trong đây đó, nên nó đâu có bị rớt xuống đâu.

Triều bắt chéo chân, khoanh tay:

- Ồ ha! Cũng đúng, chứ cái tướng nó mà cho xuống bộ binh, sống sao nổi! Quên nữa, dạo này có được giặt áo cho anh Hào nữa không?

- Hồng có! Nhưng mà mỗi lúc ăn cơm, ảnh hay nhìn em cười, em vui lắm luôn đó!

Triều cười muốn bật ngửa khi nó lại thấy đôi mắt mơ màng đó.

- Mà anh Triều nè, đời nó ngộ quá ha. Người có thì không xài, còn người muốn thì lại không có.

- Gì vậy? Sao lại nói câu đó?

- Thì giống như anh đó. Chiều nào anh Hào cũng theo anh, mà em thấy anh cứ hất hủi ảnh! Phải chi em được như anh, được anh Hào theo đuổi như vậy ...

Nó giựt cuốn tập, đập một cái vào đầu thằng Phát:

- Cái thằng đó có cái gì đâu mà mày cứ điêu đứng mỗi khi nghĩ tới nó hoài vậy?

- Ảnh đẹp trai! Nhìn baby quá trời luôn!

- Gớm! Nhìn cái mặt nó, tao muốn dọn cho mấy cái.

- Anh Triều ác quá, anh hông xài thì cho em đi.

Phát cười khoái chí, nó hạ giọng:

- Vậy hả? Mà mày thích nó lắm hả? Ví dụ nha, mày có bồ, và mày với người đó đang yêu nhau, rồi đến một ngày, thằng Hào nó tới, rồi nó ... này nọ với mày. Lúc đó mày tính sao? Mày có còn thích nó nữa không?

Nét mặt và giọng nói của Triều không vui, Phát ngạc nhiên, trả lời lí nhí:

- Em ... hông hiểu! Mà có rơi vào trường hợp đó, em cũng không biết phải làm sao nữa!

Triều nhìn nó hơi lâu, rồi thở dài:

- Cho dù sau này chuyện đó có đến với mày thật, thì đừng bao giờ rời bỏ người mà mày yêu thật sự nha. Thà nói ra sự thật, dù sẽ đau lòng hay có mất mát, nhưng vẫn hơn việc mày im lặng mãi. Và cái chuyện đó cứ làm mày chết dần, chết mòn trong suy nghĩ!

- Ủa ... anh Triều chắc từng trải nhiều lắm ha! Mà anh có yêu ai chưa ...?

Triều cầm cuốn tập đánh nó nốt cái nữa rồi đứng lên đi về:

- Hối lung tung!

...

- AAAAAAAAAA!!!

Ông Lâm đi vào, đánh vào đầu nó đau điếng:

- Mày khùng hả? Tự nhiên la làng lên vậy?

Triều luống cuống tay chân, còn cái miệng nó thì lắp bắp:

- Mất ... mất ... Ủa anh! Có ... ai vào phòng em không vậy???

Ông Lâm chống nạnh nhìn nó, mặt cũng ngơ ngác đôi chút:

- Có tao với mày thôi chứ ai? Mày làm mất cái gì hả?

Nó gật đầu.

- Mất cái gì? Mày tìm kỹ chưa?

- Em chưa có tìm ... mà ... mà mới hôm qua em vừa cất vô xong ... sao tự nhiên nó!!! Mất tiêu rồi???

- Nhưng mà rốt cuộc mày mất cái gì?

Ông Lâm chau mày nhìn nó. Triều gãi gãi đầu, rồi nói lí nhí:

- Cuốn sổ tay chiến sĩ của em!

Ông đánh thêm một cái vào đầu nó nữa, rồi bực bội bỏ ra ngoài:

- Má cái thằng điên! Làm tao tưởng cái gì quan trọng lắm!

Ông Lâm đóng cửa lại, nó thì ngồi thừ trong phòng.

“Trời ơi ... Ai mà đọc được, chắc mình chết mất! Huhuhu.”

Triều ngồi suy tưởng ra các trường hợp hợp lý nhất ... Rồi nó đứng dậy, lao thật nhanh ra ngoài cửa.

“Người lạ vào đây thì lấy cái gì có giá trị, chứ chả ai cần tới cái cuốn sổ đó cả. Chỉ trừ một người thôi ...”

“Anh chết với tui ... dám lục đồ của tui hả?”

“Đồ lưu manh! Lần này tui đập anh cho coi!!!”

Nó chạy còn hơn bay xuống đại đội 7. Bây giờ là hơn 4h30 rồi, trong trung đội của Giang cũng có vài đứa còn trong phòng, Triều đi vào, tới cái giường cuối cùng của dãy giữa. Nó leo lên, mở cái nắp balô ra.

“Vành nón cối che mắt đi tuổi trẻ, đôi giày vải làm hao mòn tuổi thanh xuân”.

“Đời lính chết không cần mồ mả, thân xác ta đã có thú rừng lo”.

Mấy câu thơ ngớ ngẩn mà anh Bảo chỉ Giang ghi, Triều bực bội khi thấy đây đúng là balô của Giang, nó đưa tay vào, lục tung tất cả bên trong ... dù trong đó chỉ vón vện một bộ đồ k03.

- Ê nhóc! Lâu quá không thấy xuống chơi?

Một thằng quen nó chào nó. Triều lật đật hỏi ngay:

- Ủa anh? Giang có ngoài bãi thể lực không vậy?

- Ủa? Thằng Giang nó đi diễn tập rồi mà? Nó đi hồi chiều hôm qua, đi chung với phòng Quân lực đó!

- HẢ???

...

Trung đoàn hằng năm đều tổ chức đi diễn tập cho các đại đội bộ binh và các binh chủng. Địa điểm là trường bắn quốc gia số 3 (Xuân Lộc, Đồng Nai). Một năm chia làm hai đợt diễn tập, đợt một đi vào đầu tháng 5, chỉ dành cho các trung đội thuộc các đại đội được chọn ngẫu nhiên. Đợt hai là vào đầu tháng 9, và đây cũng là đợt có quy mô lớn hơn, dành cho các đại đội thuộc một trong 2 tiểu đoàn của trung đoàn và các đại đội phối hợp như Thông Tin, Công Binh, Trinh Sát, Hoả lực. Hậu cần thì chỉ có khoảng 20 đứa bên Bếp cơ quan điều đi lên đó nấu ăn thôi. Còn lại các sĩ quan của các Ban trong trung đoàn đều phải đến tham quan buổi diễn tập.

Nếu là hồi tháng 5, thì phải hành quân bộ đi lên trường bắn. Có nghĩa là từ Q.12 đi bộ ra tới Đồng Nai luôn đó! Đi bộ thì chia ra trong 5 ngày, 1 ngày là 1 chặn, tối thì mắc tăng, vồng giữa hai cái cây rồi ngủ. Còn đợt tháng 9 này thì đỡ hơn, do tham gia đông, nên trung đoàn trưởng đã cho xe ở đại đội Vận tải chở bộ đội lên tới nơi, lên đó chỉ việc ôn những chiến thuật trong đề mục diễn tập mà ban Tham mưu đề ra, rồi tới ngày diễn thật cho chỉ huy xem, xong thì đi về! Và diễn tập nó cũng giống như một bài thi cuối kỳ, tất cả những gì học được trong quá trình tại ngũ đều được vận dụng tối đa vào những đợt diễn tập như thế này.

Giang lên đây cũng chẳng làm gì nhiều, mọi việc quan trọng anh Vinh đều làm hết cả rồi. Tối tối Giang hay tới chỗ đại đội của anh đóng quân, ngồi đó chơi với tụi cùng phòng, đến giờ ngủ thì đi về. Hôm đầu tiên lên, cứ nghĩ tới cái bí mật mà mình sắp khám phá ra, anh cứ đứng ngồi không yên, trong lòng thì vui lạ một cách lạ thường.

Trời chập choạng tối, Giang lấy tăng, vồng ra, kiếm hai cái cây có vị trí thật đẹp rồi bắt đầu mắc vồng.

Đầu tiên là mắc một sợi dây giữa hai cái cây, sau đó phủ tấm tăng lên sợi dây, bốn góc của tấm tăng được ghim chặt xuống đất bằng những nhánh cây nhặt được, nhưng phải thật chắc để tấm tăng không bật lên mỗi khi có gió, sau đó mới mắc cái vồng ở dưới tấm tăng, và sau cùng là giăng mùng bên trong. Chắc chắn hơn nữa khi trời mưa, hai đầu của cái vồng thường cột những miếng vải thưa. Như vậy nước mưa sẽ không chảy xuống dưới.

Loay hoay một hồi, Giang thở phào, nhìn công trình của mình một lần nữa rồi lấy đồ đi tắm. Ở đây tụi nó toàn tắm sông, chứ kiếm đâu ra cái hồ có nước sạch đàng hoàng như ở trung đoàn. Nhưng bù lại cũng vui chán. Và ở đây cũng chẳng có điện, đến tối thì không có tập trung xem tivi trước đại đội như ở nhà, mà chỉ kiếm củi, rồi đốt lửa lên, đại đội nào thì quây quần bên đại đội đó (giống như cái đơn vị mà Triều đi công tác ở Lâm Đồng). Còn một điều đặc biệt nữa, kỷ luật khi ở những nơi như vậy thường lỏng lẻo hơn ở nhà, tối tối tụi nó cũng hay ra mua rượu từ những người dân sống lân cận về uống cho khuây khoả. Giang thì tất nhiên đêm nào cũng tham gia, mà mỗi lần tàn tiệc, anh lại thấy nhớ Triều da diết, nhất là lúc đi một mình về vồng. Trời đầy sao, trăng soi sáng mọi nẻo đường, và cả nơi đóng quân. Tiếng côn trùng kêu inh ỏi trong đêm, gió trên đây lạnh hơn rất nhiều so với ở nhà, Giang thọc tay vào trong túi quần, lặng lẽ bước từng bước buồn bã.

Trước khi nhận thông báo đi diễn tập, anh có thủ sẵn cây đèn pin mang theo, mục đích là chỉ để đọc những dòng mà Triều ghi trong cuốn sổ tay chiến sĩ! Giang mở balô, lấy cái đèn pin và cuốn sổ ra, rồi ngồi trên vồng. Giang giở ra trang đầu tiên, những dòng in sẵn để điền thông tin cá nhân hiện ra cùng với nét chữ thân quen, anh đưa tay vuốt nhẹ lên trang giấy đó, rồi cười khì. Tay anh lật nhanh qua những trang giới

thiệu về quốc huy, quốc kỳ, điều lệ Đoàn, các ngày lễ lớn, các bài hát truyền thống và những nội dung giới thiệu về QĐN, sau đó anh cẩn thận gỡ tới trang đầu tiên mà Triều ghi.

14.9.09: bữa nay được phát cuốn sổ này, mình chả biết ghi cái gì vào nữa. thôi thì ghi đại cái cảm giác hôm nhập ngũ vậy. hôm đó là buổi sáng ngày 10.9, mẹ tiễn mình ra nơi tập trung quân, cứ dặn mẹ đừng khóc, mà mình toàn khóc trước. rồi đến khi lên xe, nhìn qua cửa sổ thấy mẹ đang vẫy tay chào, mình càng khóc nhiều hơn nữa. cứ nghĩ đến cái cảnh sớm tối chỉ có một mình mẹ ở nhà, là mình lại không cầm được nước mắt. đã vậy trước hôm nhập ngũ, cô Bảy còn nói mình sẽ khóc giống như đứa con gái mới về nhà chồng, làm cả nhà cười mình um sùm. nhưng mà mình khóc như vậy thật. lúc đó là buổi tối của đêm đầu tiên, sau khi mình đã chui vào trong mùng, đầu óc còn suy nghĩ tùm lum chuyện, thì có thằng nào nó bật radio, và bài hát lúc đó mình nghe được là bài Có Đôi Làn của Phương Vy. tự nhiên mình nhớ chị Quyên quá, sáng nào bà cũng kêu mình đi ăn sáng, rồi mở tivi lên vừa lúc bài hát đó bắt đầu. nhớ bà quá, bây giờ không còn được bà dẫn đi ăn sáng chung nữa rồi, mà mình cũng nhớ mẹ nữa, rồi mấy đứa gần nhà nữa. trời ơi, cái hôm đó mình nằm ngửa, mà nước mắt cứ chảy mãi chảy mãi, đầm cả hai bên gối, mặc dù mình không hề phát ra một tiếng động nào, và không ai biết mình đang khóc. hix hix, đêm đầu tiên của tui ơi!

Giang bật cười, anh cũng nhớ lại đêm đầu tiên của mình ở đây. Rồi tay anh lại tiếp tục lật nhẹ qua trang khác.

15.9.09: Cái tiếng máy bay gầm um sùm trên trời, lâu lâu cứ vọng xuống. Muốn về nhà quá! tự nhiên nhìn cái máy bay đó là mún về nhà à, huhuhu. nhớ nhà quá đi, huhuhu.

19.9.09: Đến bây giờ mình mới nhớ được cái tên của cái thằng tiểu đội trưởng gì gì đó. cái tướng thì nhỏ con, mà khoái nạt nộ người này người kia, đã người ta bắt đắc dĩ mới bị bắt lên đây, chứ có đứa nào khoái đi nghĩa vụ đâu, không động viên thì thôi, đừng có làm cái giọng đàn anh đó. mà cũng ngộ, nó thấy mình lườm lườm nó mấy lần rồi nên nó ko dám kiếm chuyện với mình nữa hay sao đó. kệ, như vậy cũng đỡ bận tâm được phần nào.

22.9.09: Hix hix, bữa nay ra thao trường lần đầu, nắng gì mà muốn xỉu luôn, đứa nào cũng mồ hôi đầm đìa, đã vậy còn bị bắt bò, lếch, lẩn trong mấy bụi cây nữa, y như là cực hình. tới tối thì chỉ có cái kênh thời sự là coi đi coi lại mãi, còn buổi sáng, mới 5h sáng đã bị dựng đầu dậy, còn bắt gấp xếp chăn màn sao cho nó vuông vức như cái hộp diêm nữa. khó quá, mình toàn gấp méo xeo. ôi sao ở đây cực khổ quá, mình muốn về nhà, nhớ nhà quá, nhớ mẹ quá đi, huhuhu.

28.9.09: trời ơi, ở đây có cái màn tập đội ngũ giống như là tra tấn vậy, bắt ke chân, đánh tay giữa trời nắng chan chan, tập mà muốn điên luôn. mà hôm bữa mẹ lên thăm, cũng bớt nhớ nhà được một chút rồi, nhưng mà vẫn còn muốn về lắm, hix hix. à, bây giờ mình mới để ý, là trong đây bây giờ bắt đầu chia bè chia phái rồi, tiểu đội nào thì chơi với tiểu đội đó, còn riêng mình thì mình thấy đứa nào nhìn cũng ngứa mắt hết, chả có ai mà để chơi thân được, chán.

...

17.10.09: tội nghiệp anh Bảo. hèn chi bây giờ mình mới biết sao mấy anh tiểu đội trưởng kia ko kêu anh Bảo = tên Thế Bảo, mà toàn kêu = thế mạng. mà mấy thằng đó, và những thằng trong tiểu đội của nó nữa, có đứa nào tốt lành gì đâu, mà anh Bảo cứ bình tị nó chằm chập, chán quá, toàn lo chuyện bao đồng ko à, đừng có can thiệp vào nữa đi anh Bảo, chỉ 1 mình em thôi cũng đủ làm cho tiểu đội tị nó nháo nhào lên rồi, hahaha.

...

7.11.09: ngày mai là được đi bắn đạn thật rồi, hồi hộp quá, còn được ném lựu đạn với đánh bộc phá nữa, nhưng mà mình ko có thấy đường, làm sao mà nhắm đc đây, anh Bảo nói đời lính mà ko đc cầm súng bắn thì coi như chết rồi vậy, thôi mai mình sẽ lên bắn luôn, còn chuyện có trúng hay không thì hèn xui vậy.

8.11.09: hehe, mình bắn bữa vậy mà cũng được 66đ, giỏi quá, còn ném lựu đạn với đánh bộc phá có cái gì khó đâu, chỉ có lúc ném lựu đạn là hơi run xịu. ủa mà để ý nha, hình như bây giờ có mỗi mình mình là chơi chung với anh Bảo thôi, hình như tụi nó cứ thấy mình ở đâu là lảng lảng ra chỗ khác, đã vậy còn tụ tập xầm xì với nhau nữa, kệ, mình chả quan tâm, cũng sắp hết thời gian tân binh rồi, khỏi phải gặp lại cái đám giẻ rách đó nữa, chỉ cần anh Bảo thôi đc rồi.

...

“Ghe ta! Mình bắn được 91đ, đạt loại giỏi luôn, thằng nhóc này bắn bừa mà cũng được khá nữa sao? Hahaha.”

Những trang mà nó ghi về cái cuộc sống hồi còn tân binh, Giang chỉ đọc lướt qua, ngoài những đấu đá mà nó gây ra với mấy đứa khác, ngoài ra chẳng có gì nổi bật, Giang nôn nóng muốn lật nhanh tới những trang cuối, để xem mấy ngày qua nó ghi cái gì, nhưng làm vậy thì lại mất đi cái tính thú vị của cuốn nhật ký, nên anh đành đọc từng trang một.

23.11.09: 5 ngày nữa thôi là kết thúc tân binh rồi, cứ nghĩ tới cái lũ ở chung là mình muốn đi gấp, còn nghĩ tới anh Bảo, thì mình lại muốn ở lại, nhức đầu quá đi, hix hix. hông biết hết tân binh mình được biên chế đi đâu nữa, nghe anh Bảo nói chỉ có ra làm vệ binh mới là sướng nhất, chỉ có gác với đi chốt thôi, đâu có phải ra thao trường hay lao động cực khổ, nói chung là chả có làm cái gì mà nặng nhọc hết. mà tướng mình vậy ra làm vệ binh ư ko ta, hồi đó ở nhà có biết hít đất là gì đâu, vô đây ư anh Bảo kèm cũng hít được vài chục cái, ôi mà thôi, lo làm gì cho nhiều, đưa đi đâu thì cũng chỉ vòng vòng trong này thôi, có ư về nhà đâu mà mong. chán.

2.12.09: mình ư biên chế về đại đội thông tin cũng gần 5 ngày rồi, sao mới đầu vào đây, mình thấy cái ko khí ở đây căng thẳng quá, đứa nào cũng lăm lăm lì lì, chả thấy hoà đồng gì hết, làm tướng chỗ ở mới sẽ khá hơn chỗ cũ, đã vậy mấy thằng sĩ quan bên này, nhìn thẳng nào cũng ngu ngu ngơ ngơ sao đó, rõ chán.

10.12.09: hehe, ư về nhà 1 ngày đã gì đâu, đi ư 3 tháng rồi đó, bây giờ mới cho về, tự nhiên muốn trốn ở nhà luôn quá, nghĩ tới cái cảnh sáng nào cũng phải làm vệ sinh khu vực một mình, chiều thì cũng phải làm một mình, tối thì ngồi một góc xem tivi, cả phòng im thin thít chả ai nói với ai câu nào, thiệt mỗi lần nhớ tới thấy nản quá.

16.12.09: trời ơi, chịu hết nổi rồi, có làm cái gì đâu mà cũng bị phạt chung với tội nó nữa, má nó, cái đứa có tội thì nhờn nhờ, còn cái đứa vô tội thì bị bắt lao động bù cho cái đứa có tội, mấy thằng quan thông tin này bị lú hết rồi hay sao đó, nản quá.

20.12.09: mẹ. chịu hết thấu rồi, con ông cháu cha thì ở nhà đi, vào đây làm gì ko biết, chỉ ư cái nằm với ăn, ư làm ư cái gì ra hồn, sức người có hạn, sống ở đây riết mai một chắc đào ngũ thiệt luôn quá, mà thôi, quyết định rồi, mai mình sẽ mạo hiểm một phen đi lên phòng quân lực gì gì đó, hy vọng mình ư 1 cơ hội thoát ra khỏi chỗ này, hix hix

Gió lạnh thổi qua làm Giang khẽ rung mình, anh nằm xuống vông, tán mừng, rồi soi đèn vào cuốn nhật ký, tiếp tục đọc.

21.12.09: trời ơi, thiệt mừng hết sức luôn vậy đó, đúng là ở hiền gặp lành mà, mình ư đưa xuống hậu cần, ko biết ở đây có phức tạp như trên kia ko nữa, nhưng trước mắt là mình chỉ ở có một mình trong phòng thôi, từ ngày mai mình sẽ sống khoẻ rồi, haha, hạnh phúc quá đi, ngày mai còn được ăn lễ thành lập QĐN nữa, ôi vui quá đi.

24.12.09: mọi năm là chỉ có cái bánh tiramisu với ly capuchino là mình cảm thấy đủ rồi, năm nay thì ngồi trong phòng xem tivi đỡ buồn vậy. ko biết tối nay anh có đi đâu ko, hồi đó anh hứa vào ngày này, anh sẽ dẫn mình đi chơi chung, ko biết anh còn nhớ lời hứa đó ko, nhưng mà thôi, mình đã thực sự cách xa anh rồi, mình phải làm vậy thôi, vì mình muốn anh sẽ là anh, chứ ko thể vì mình mà anh mất đi chính anh ư, chắc anh sẽ buồn lắm, nhưng rồi anh sẽ quên ư thôi.

Giang cười khì, rờ nhẹ nhẹ lên trang giấy có những con chữ xiêu vẹo của nó, tự nhiên anh thấy nó ngốc hết sức, và anh cũng thấy thương nó nhiều hơn.

1.1.10: hix hix, xem tivi mà thấy ham quá, muốn về nhà ghe, huhuhu, mẹ ơi, chị ơi, nhớ cả nhà quá đi.

...

5.2.10: ồ ồ, tết năm nay rơi vào ngày 14 hử ta, tình cờ vậy, để mình xin ông Lâm cho về 2 ngày coi ư ko, còn ông ko cho chắc mình trốn quá, mình ko muốn mẹ phải ở nhà một mình vào những ngày này đâu. hình như mình có một lời hứa với anh nữa, đúng rồi, mình hứa sẽ làm 1 cái gì đó tặng anh vào ngày này, vì ngày đó cũng là sinh nhật của anh luôn mà, nhưng có lẽ mọi lời hứa đã chìm vào dĩ vãng rồi.

25.2.10: thiết chán cái ông Lâm này ghê, tối đó mình xin ông, ông cho về 3 ngày, mình đi tới 10 ngày luôn, ai dè hôm qua lên lại, ông cũng vừa từ dưới quê lên, haha, nghĩ tới mà mắc cười quá, nói không sai là mình với ông vừa đào ngũ lên đó, há há, bị quán triệt gần 2h, cả ông với mình đều ko đc lên quân hàm, kệ, ko bị đá về lại thông tin đc rồi, mà về nhà chơi vui ghê luôn, he he he.

Giang hơi buồn ngủ, anh đọc lướt vài trang. Rồi anh chợt tỉnh hẳn khi mắt vừa đọc được những dòng đầu tiên mà anh mong đợi.

9.3.10: trời, trời ơi. anh đó hả, có phải là anh ko vậy, chắc ko phải đâu, tại mình bị cận nên nhìn nhầm người quai chứ có gì lạ đâu, nhưng sao cái tướng người đó, cái dáng dấp đó nhìn thân quen quá, hix hix, hy vọng đó ko phải là anh, nhưng mình chắc sẽ ko phải là anh đâu, làm sao có thể trùng hợp đc như vậy chứ, ko lẽ một đứa phá phách như anh mà chịu đi nghĩa vụ sao. ko phải anh đâu, mình chắc chắn là vậy mà, hix. nếu đó thật sự là anh, thì mình phải làm sao đây hả, vẫn cứ chạy đi như hồi đó, hay cứ ôm khư khư cái quan điểm mà theo mình là tốt cho cả hai. thiết, mình chả biết phải làm sao nữa, lúc thì mình muốn như thế này, lúc lại thế kia. thôi. đã vào tới đây rồi, có suy tính gì nữa thì cũng chẳng chạy xa thêm đc chút nào nữa đâu. thôi thì cứ để cho thời gian và con tim quyết định đi.

10.3.10: ôi, bây giờ mình mới thấy mình tàn nhẫn quá, mình đã bỏ mặc anh, trốn tránh anh, làm cho anh đau khổ, mà khi gặp lại, anh vẫn ko hề trách mình. mình cũng vậy, cũng có rất nhiều sự đấu tranh trong đầu, cũng có những suy nghĩ rất kiên quyết, và mình cũng đã nghĩ nó sẽ bền vững mãi cho đến khi mình quên hẳn đc anh. nhưng ko, tất cả như chưa từng có trong suy nghĩ của mình, khi mình đc anh hôn. ôi, cái nụ hôn nhẹ nhàng đầy yêu thương đó, anh đã về lại đây với mình rồi, bây giờ mình phải làm sao đây, tiếp tục giữ quan điểm hay chấp nhận anh?

11.3.10: nếu anh gắng hỏi mình, mình cũng chả biết trả lời sao cho đáng nữa. đằng sau bức tường được xây bằng quyết tâm của lí trí, là trái tim đang đau đớn từng ngày, quyết định đó như bóp chặt tim mình từng ngày. đau đớn lắm. đến khi nhận ra thực sự đó là anh, mình cứ tưởng cái bức tường đó sẽ vững chắc mãi, nhưng nó đã sụp đổ, và trái tim lại tiếp tục được đập nhịp đập mà nó muốn.

12.3.10: Giang ui, em tưởng sẽ vô đây là ko còn bao giờ sẽ gặp lại anh nữa, anh biết ko? em cứ nghĩ 18 tháng trong này, vừa đủ để em quên anh, vừa đủ để anh ở ngoài kia cũng quên em. nhưng em ko ngờ, lại gặp anh tại chính nơi đây. giờ em phải làm sao đây Giang, đón lấy anh hay tiếp tục rời xa. em cũng ko biết nữa.

14.3.10: hehe, tối đc ôm anh ngủ, đã quá đi, cảm giác của ngày xưa hiện về rõ thiết, anh bây giờ khác hồi đó nhiều, mà vẫn ko bớt đi sức hấp dẫn, anh đô con quá, ôm anh đã quá đi, hehehe. chắc mình sẽ ko nghĩ ngợi làm gì cho mệt nữa đâu, bây giờ có tính tới đâu đi chẳng nữa, thì mình với anh cũng đã ở đây rồi, có trốn có chạy cũng ko thoát đc. thôi, ko nghĩ gì nữa, ôm anh và hôn anh mỗi ngày thôi. hehe.

Giang cười, anh tắt cái đèn rồi để cuốn nhật ký lên bụng, anh thấy hạnh phúc khi nghĩ về những ngày đầu gặp nó, rồi lúc anh tìm được nó ở nơi đây. Không phải chỉ có mỗi mình nó, mà bản thân anh cũng không tin được là anh với nó lại gặp nhau ở chỗ này. Giang nhớ nó quá, anh muốn ôm nó và quây nó như hồi đó ghê. Cái lạnh làm anh thấy lẻ loi quá, anh nhắm mắt nghĩ về nó tiếp, rồi anh thiêu thiêu ngủ ...

Chiều tà lại đến, anh không xuống đại đội 7 nữa, mà anh đi lại vòng, háo hức đọc tiếp những trang nhật ký của nó. Giang cười một mình khi thấy cái cách ví von của nó dành cho anh, cho thằng Bảo. Giang thích thú khi thấy cái suy nghĩ rất ư là con nít của nó dành cho anh, cũng như cho thằng Bảo, anh chưa bao giờ cảm thấy thấu hiểu nó rõ như lúc này, dù thời gian trước còn bên nhau, anh chẳng mấy may để ý! Giang cứ đọc, trôi đi trong từng trang nhật ký ... và điều anh muốn biết cũng đã đến.

...

28.5.10: chưa bao giờ, mình lại cảm thấy buồn vô cùng như lúc này. anh Bảo xuất ngũ rồi, và cũng đã đi rất xa rồi. còn anh, mình cũng sẽ phải rời bỏ anh thôi. Giang ơi Giang, em xin lỗi anh, vì em lại đem cảm giác trống trải và cô đơn đến với anh thêm lần nữa. em không xứng đáng với anh nữa đâu, mọi thứ anh dành cho em, từ lời nói, cử chỉ, đến những cái hôn quên đi mọi suy nghĩ, em cảm thấy mình ko xứng đáng để nhận thêm bất cứ điều gì từ anh nữa. anh có thể nghĩ sao cũng đc, nhưng em ko thể nói ra lý do với anh, thật sự mỗi lần nghĩ tới, em giận bản thân mình lắm, giận nhất là đã vô cớ kiếm chuyện với anh, rồi em với anh tránh xa nhau, rồi để cho người khác thay thế anh, làm mất đi lần đầu tiên trong cuộc đời em. em hối hận lắm, điều quý giá nhất mà em muốn dành cho anh, đã mất bởi một người em ghét cay ghét đắng.

Giang ơi Giang, thực sự em rất hối hận, phải chi em với anh ko giận nhau, có lẽ em sẽ không đi xa như vậy đâu. Giang ơi, xin anh hãy chấp nhận sự cách xa, hãy cố quên em đi và cứ sống cuộc sống của anh!

Giang ngồi hần dẩy, đọc đi đọc lại cái trang này. Vậy là cái lý do mà nó bỏ anh đi, là nó đã làm mất đi lần đầu tiên của nó?! Giang bật cười.

“Thằng nhóc này! Thì ra trong suy nghĩ nó là nó đã muốn “cho” mình rồi, vậy mà lúc mình muốn thì nó lại không “cho”?! Hahaha, chỉ có thể thôi mà nó bỏ mình đi à? Một cái lý do cón con thôi mà nó bỏ mình đi! Khoa ơi là Khoa, gặp lại em là em khỏi có chống cự với anh luôn nhé em, haha!”

“Ừa thằng mà nó ghét cay ghét đắng là thằng nào vậy? Để đọc tiếp coi sao. “

Giang lật qua trang, một mảnh giấy rớt ra từ cuốn nhật ký, Giang ngạc nhiên mở ra xem ... Không phải chữ của Triều, Giang đọc xong rồi gấp lại, khi anh vừa định kẹp vào thì anh thấy cái dòng đầu tiên của trang: 31.5.09 – 26.6.09: Cao Duy Dũng. công tác ở Lâm Đồng. nơi đóng quân của bộ đội biên phòng. 3 tuần.

Giang hơi bất ngờ, nhưng cũng có rất nhiều thắc mắc, anh nhìn xa xăm vào màn đêm phía trước, hàng loạt câu hỏi hiện ra trong đầu! Một lúc lâu sau, anh mới mở cuốn sổ ra, đọc tiếp.

4.7.10: hé hé, về nhà đc một tuần luôn, đã quá, bây giờ nhìn trong gương mình khác thật, nhìn mãi ko thấy chán, trắng trắng một chút nhìn cũng đẹp, dù mình không thích da trắng lắm, nhưng mà thích nhất là cái kiểu tóc mới. hehehe, đẹp trai lắm luôn đó nha. chuyến này đi về lại mình thay đổi hoàn toàn luôn, được tặng cái điện thoại xịn nè, bắt đầu xài kính áp tròng nè, ngày mai là mình có thể nhìn thấy anh từ xa rồi, hé hé.

5.7.10: ac ac, đứa nào? đứa nào đi bên anh vậy? anh còn nhớ má nó nữa là sao? nhớ tới cái cảnh đó, tự nhiên mình bực bội quá, tưởng sẽ gặp lại vẻ mặt buồn rầu của anh, ai dè anh đang hơn hớn cười đùa với đứa nào lạ hoắc. Không lẽ có người thay thế đc mình rồi sao? Huhuhu.

8.7.10: trời, có tên thân mật với nhau luôn hả? bé bé, anh anh, nghe vui quá ha, hạnh phúc quá ha, vậy anh có thấy đc cảm xúc gì trong mắt của mình ko? chắc là ko đâu, lúc đối mặt với anh, anh vẫn còn tỉnh queo mà, mình có thấy anh buồn đâu, hix hix. đúng là cái thằng lưu manh, chóng quen chóng quên mà, tự nhiên bực quá đi.

Giang chau mày. Thằng nhóc không hiểu được suy nghĩ của anh thì đúng hơn, nó ghi lung tung rồi lại tự buồn rầu với những gì mà nó ghi. Càng đọc, Giang càng thấy nó hết sức con nít. Và điều đó lại làm anh quyết tâm phải gần nó hơn nữa!

10.7.10: ôi, bữa nay mới thấy anh ở trần, nhìn anh ngon lành quá, hix hix. anh còn bày đặt lại gần mình làm trò này nọ, mà nhìn cái tướng anh hít đất, sau tự nhiên thấy kỳ kỳ trong lòng quá. hehehe, tại vì mỗi lần gần anh, mà anh ở trần vậy là chỉ có bị anh giở trò thôi. ôi anh ơi, cái lưng của anh kia, cái bụng của anh kia, mình muốn ôm cái bụng đó, muốn nằm dưới cái lưng đó quá đi. hehe.

11.7.10: em có nhớ anh ko? từ tận đáy lòng, vang đến các nỗi nhớ, kỷ niệm, ham muốn, vọng lên tiếng “có” rất ư là tha thiết. nhưng cái miệng của em thì lại nói “ko”. chắc chắn là em sẽ nói “ko” khi anh hỏi câu đó. hehe, anh cũng đừng có buồn nha, bởi vì câu trả lời bên ngoài ko chính xác bằng bên trong đâu, mà muốn nghe đc câu trả lời từ bên trong, thì phải làm = hành động thôi. hehe.

13.7.10: Điền vào chỗ trống những từ ngữ thích hợp sau đây: đêm lạnh là em, hư hỏng, cũng hông biết sao, trong lòng anh, chạy ngược xuôi, bỗng dưng em thấy, tự nhiên, cơ thể anh, tận hưởng, giở trò hư đốn, chống cự.

Giang ơi, hôm nay ... yêu anh nhiều quá, ... em muốn được ... với anh quá à, em ... nữa, cứ ... lại nhớ đến anh, em thèm được ... với anh lắm, và sau đó thì lại nằm im ..., ... những ham muốn đang ... trong ôi anh ơi, em ... là vì anh đó anh có biết hông Giang.

Hehe, mình điền đúng hết rồi, tự thưởng một cảm giác yêu thương từ quá khứ nào, dù là chỉ trong suy nghĩ và kỷ niệm thôi.

16.7.10: Giang dễ thương nhất là khi nào: khi vừa đá banh xong, tay chùi chùi mồ hôi trên trán, ôi trời, nhìn dễ thương lắm luôn á.

Giang đẹp trai nhất là khi nào: bất cứ lúc nào Giang cũng đẹp trai, nhưng đẹp nhất là lúc Giang đang ngủ.

Giang đáng iu nhất là khi nào: khi bị mình đánh mấy cái vào người, cái mặt nhăn nhăn nhìn iu ko chịu đc, hí hí.

Giang hấp dẫn nhất khi nào: Giang ngủ mà nằm ngửa, cái bụng của Giang làm mình không thể nào không nghĩ lung tung. ôi, hiện tại mình cũng đang nghĩ lung tung rồi đây.

Giang ui, tự nhiên muốn hôn anh quá à, hẹn gặp anh trong giấc mơ tối nay của em nhé, em sẽ hôn anh thật dài và lâu. hí hí.

Giang cười khì.

18.7.10: Tự nhiên mấy bữa nay thấy sao sao á, cứ rãnh một chút là suy nghĩ của em lại có anh trong đó, mà chiếm đa số thời gian em suy nghĩ là có anh à. Chỉ trừ những lúc ngứa mắt khi thấy anh đi cùng với thằng kia thôi. chắc em sẽ ko quên được anh quá, hix hix.

21.7.10: Anh ơi, em chịu hết nổi rồi đó, sức chịu đựng em đâu có bự bằng cái bao tải đâu, đã đến lúc em phải hành động thôi, em sẽ phải diệt con kỳ đà cản mũi kia, em sẽ cho nó biết tai họa đúng nghĩa là như thế nào. hí hí hí, ai kiu nó cứ bám dính với anh hoài làm chi, em muốn anh có thời gian để quên em, và để anh trở về lại chính là anh, chứ ko phải là rời xa anh để anh có thời gian với người khác. anh đừng lo gì cả nha, cứ vô tư đi, rồi một ngày nào đó, em sẽ tính sổ với anh sao, vì cái tội coi người khác quan trọng hơn em. Hehe

“Cái thằng này, nó mà ngồi đây, mình cú đầu nó liền. Không ngờ nó lại nghĩ được những điều như vậy. Còn đồ thừa cho mình nữa? Haha, nó làm mình “khó chịu” ghê.”

“Chờ đi nhóc, anh hứa với em luôn! Anh mà về thì em có chạy cũng không thoát đâu! Hahaha ...!”

“Chà ... “khó chịu” thật đó ... thằng nhóc này ...!”

22.7.10: Nay anh, hôn em thật nồng say vào, để sau này hôn ai, anh còn nhận ra em trong những nụ hôn lạ lẫm đó.

Nay anh, yêu em thật nồng say vào, để sau này chia tay, còn có cái mà nhớ đến.

Nay anh, hãy để em rời xa anh đi, bởi vì em không muốn như thế, và bởi vì anh vẫn còn yêu.

Nay anh, hãy bỏ mặc em đi, để cho em khóc đi. và em vẫn đang khóc đây ... hức hức.

25.7.10: Chào, sao anh cứ giả trò với mình quài vậy, cứ kiếm chuyện rồi xáp xáp lại gần là sao, đi về trên kia với thằng đó đi, để mình nhìn thấy anh đi chung với nó, mình sẽ có nhiều động lực hơn để thực hiện chuyện này. Hihihì, nghĩ tới cái cảnh nó bị mọi người quay lưng lại, tự nhiên mình vui ghê, cho nó chừa cái tật phá đám. hí hí.

26.7.10: ồ ồ, tự nhiên lụm đc cái nhẫn, bán hay đeo đây? ủa mà cái này có phải của anh hông ta, mà chắc hông phải đâu, mấy bữa nay để ý cử chỉ của anh, thấy anh đâu có phản ứng gì tới cái việc mình đeo nhẫn đâu. vậy của ai trời? cái ngày này là ngày gì vậy, bạn mình đâu có ai sn vào ngày nay đâu. khó hiểu quá. thôi cứ đeo đại vậy, chán thì tháo ra đem bán, mà cái quý này tháo ra đau tay muốn chết, hix hix.

29.7.10: à ừm, để tao nghĩ xem nhé. mày vẫn ở đó với Giang, làm việc cùng Giang, rồi đến khi anh Vinh lên, anh Vinh sẽ chính thức cho mày ở đó luôn, vậy là vấn đề của Giang với mày chỉ còn là thời gian thôi đúng không? lửa gần rơm lâu ngày ko cháy mới lạ, tới lúc thích hợp mày sẽ xuất chiêu và Giang sẽ dính đòn, lúc đó thì tao ra rìa chắc rồi, hợp lý không? quá hợp lý luôn là đằng khác, có khi lúc đó mày sẽ đường đường chính chính lên ngôi luôn ý. mún làm hoàng hậu à? đc thôi, ngày mai tao cho mày thành võ hậu luôn nè con. khừ khừ

30.7.10: ac ac, nhúc đầu quá, cúi cùng là anh với nó là cái gì của nhau vậy. cứ lẻo đẻo theo anh quài, ngứa mắt lắm đó, anh bít ko. dứt khoát ko có gì thì nói thẳng với nó đi, đừng có để nó ngồi đó ôm mộng rồi hối tiếc. anh im lặng là anh ác lắm, anh bít ko hả. giống như em từng rời xa anh đó, trước khi đi em cũng nói cho anh bít đó, mà cái thằng ba gai như anh có thèm nghe ai bao giờ đâu. bởi vậy em mới đi nghĩa vụ cho

bỏ ghét, mà ai ngờ trời xui đất khiến, lại gặp anh ở đây. trời ơi, nhiều khi nghĩ lại, em cũng ko biết mình đang xui hay hên nữa.

Giang chau mày, hơi bực! Anh thích cái cách suy nghĩ cón con của nó, nhưng anh không thích cách nó vận dụng những suy nghĩ đó vào cuộc sống của anh lẫn nó. Bởi vậy anh càng quyết tâm phải gần nó hơn nữa, trước là để cho nó thấy nó đang sai, sau là ... để quây nó cho đã đời.

Giang lật qua trang, thì có cái gì đó rơi xuống đất, anh soi đèn nhìn theo. Là 3 tấm hình.

Tấm đầu tiên anh đã thấy trước đó, tấm thứ hai và thứ ba dính chéo với nhau, Giang cầm lên xem, và anh rất ngạc nhiên!

Trong hình, Giang ngồi trên cái ghế đá, khoanh tay trước ngực, mắt nhìn đăm chiêu đâu đó phía xa. Anh ngạc nhiên vì cái chỗ anh ngồi là bàn ghế đá ở ban Tham mưu!!!

“Thằng nhóc này! Nó chụp lên mình khi nào vậy? Cái này chắc mới đây thôi, nhưng sao mình lại không phát hiện ra? Xem cái góc độ cũng đâu có xa đâu? Khó hiểu quá ...”

Giang tách tấm hình đó với tấm phía dưới ra, và lật lại đằng sau

Nếu cuộc đời cũng như một màn đêm, mỗi người là một ngôi sao, có ngôi sao sáng, cũng có ngôi sao mờ nhạt, có ngôi sao cùng với những ngôi sao khác, tạo nên một bầu trời sao, cũng có ngôi sao nằm riêng biệt, xa xăm nơi góc trời. Giang à! em mãi mãi chỉ muốn là ngôi sao đó, một ngôi sao lẻ loi, yếu ớt và đứng đủ xa để có thể quan sát được anh, biết anh vẫn bình thường như bao người khác. Bởi vì em với anh, cả hai ngôi sao đó, đều tỏa ra những ánh sáng khác nhau, em không giống anh, và anh lại không giống em. Em không thể bắt anh giống em, để đứng cạnh em được, chỉ có một sự lựa chọn cho em thôi, Giang ơi. Điều cuối cùng em dành cho anh là sự cô đơn và đau khổ, xin anh, đừng giận em, và đừng cố tìm kiếm nữa, vì em đã đi quá xa anh rồi.

Giang lại tiếp tục đăm chiêu, vừa lúc đó, một tia sáng loé lên trên bầu trời, toàn bộ cảnh vật vụt sáng rồi lại tối om như thường, một chút sau, tiếng sét đánh mới ồ ạt vang lại. Ở nhà thì không sao, chứ còn đi diễn tập mà ngủ ngoài rừng kiểu này, trời mưa cứ như là một thảm họa với tụi nó! Giang luống cuống cột cho chắc mấy cái mối nối lại, còn mấy cái cọc gỗ giữ tấm táng, mỗi lần mưa chắc cũng bị bật ra ít nhất 3, 4 cái. Có trường hợp mấy thanh cột dây ầu, trời mưa lớn là sút dây chắc. Đêm hôm lạnh cóng, không một thứ ánh sáng, sút dây văng trong lúc này thì chỉ có chết thôi ...

Giang ngó tới ngó lui, soi đèn pin một lượt. Khi đã thấy chắc chắn, anh mới chui vào trong, tấn mừng xuống. Tiếng mưa lộp độp từ từ, rồi nhanh dần! Một lúc sau, Giang mới thở phào yên tâm khi văng không bị thấm nước, anh bật cái đèn pin, xem tiếp tấm hình thứ ba.

Và đây mới là thứ thật sự gây bất ngờ cho anh!

Trong hình, anh khoát tay qua vai nó, còn nó thì giơ điện thoại lên tự chụp. Một kiểu tự chụp bình thường, nhưng nó rất đặc biệt. Đặc biệt từ trong cái nhìn đầu tiên, và tiếp theo là đến suy nghĩ của anh! Giang như thấy lại toàn bộ kỷ ức. Hôm đó là một buổi tối, trời mưa dầm, nó và anh ngồi trong tiệm kem mà nó thích, vì mắc mưa không về được, nên nó với anh ngồi tự chụp hình với nhau cả buổi. Điều đặc biệt ở đây là nó! Từ cái ánh mắt, cái áo, cái tóc, đến cái kiểu cười. Anh đã cảm thấy thích nó từ những chi tiết mà lần đầu tiên anh gặp, đến những lần sau đi chơi chung, anh được quan sát kỹ hơn, rõ hơn, và anh lại cảm thấy thích nó nhiều hơn nữa. Có lúc, Giang nghĩ là anh đã yêu nó rồi.

Thứ tình cảm lạ lùng đó, Giang cứ để cho nó âm ỉ trong lòng, anh không muốn nói ra, cũng không muốn cho nó kết thúc. Giang cứ vô tư bên nó, cho đến khi nó rời xa anh, và giờ khi nhìn lại tấm hình này ... tự nhiên ... Giang thấy buồn, và nôn nao trong lòng quá. Giang nhìn tấm hình thật lâu, nhìn anh, nhìn nó, nhìn lại cảm giác và từng ngày của cả hai, chợt Giang nén hơi, thở dài buồn bã ... rồi anh giở mặt sau của tấm hình lại.

Có một lúc nào đó, người ta chợt dừng lại, tự hỏi mình đang đi đâu, cố gắng vì cái gì, và chợt nhận ra chẳng có nơi nào đẹp hơn chỗ mình đang đứng.

Giang lặng thinh, cứ đọc đi đọc lại mãi từng câu chữ vồn vện đó.

“Khoa ơi, em cũng suy nghĩ giống như anh sao? Em cũng còn nhớ thời gian mà mình bên nhau sao? Dù chỉ chưa đầy hai tháng, dù đó chỉ là một khoảng khắc ngắn ngủi ...”

“Ngay chính em cũng muốn quay lại khoảng khắc đó mà? Nhưng anh không hiểu, tại sao em lại quan trọng cái lần đầu tiên đến như vậy? Anh không tin đó là lý do chính đáng để em bỏ anh đâu ...”

“Đúng. Cái thời gian đó là chỗ đẹp nhất mà anh từng bước qua ... nhưng nếu không có em, nó cũng sẽ trở nên vô vị và dư thừa, rồi cũng sẽ chìm nhanh vào quên lãng như bao nơi khác anh từng đến thôi.”

Giang cứ nhìn mãi 3 tấm hình. Rồi anh kẹp vào lại cuốn nhật ký. Anh gỡ qua trang đọc tiếp.

2.8.10: chỉ còn lại em với anh thôi! chỉ còn lại em với anh thôi! chỉ còn lại em với anh thôi! chỉ còn lại em với anh thôi! chỉ còn lại em với anh thôi! Giang ơi ...đêm nay trời lạnh lắm ... xuống đây ngủ với em nhé ... xuống đây để em được chống cự với anh, rồi lại nằm im trong lòng anh ... Giang ơi ... mình chỉ ôm nhau thôi ... ôm nhau thôi ... Giang ơi.

Cái câu nó ghi trong tấm hình làm Giang cứ lặng người mà suy nghĩ, đến khi đọc xong cái dòng kia, Giang mới được cười một cách đã đời. Bây giờ anh có thêm một kinh nghiệm nữa, là sẽ không tin bất cứ gì nó nói, anh chỉ tin phản ứng của nó thôi! Thằng nhóc này ghê lắm!!!

5.8.10: chết rùi, hít xà hết nổi rùi, cái nhẫn này cắn tay đau quá, bữa giờ hít còn đc có 13 14 cái gì à, hix hix. hít vậy hùi đó hít cho xong 23 cái trước mặt anh luôn cho rùi, lỡ mai một anh nhớ chuyện cũ, kêu mình hít thử, lúc đó chắc trốn lun quá. hix hix.

8.8.10: bữa nay đọc báo 2!. báo có nói 1 tháng nữa có sao băng vào khoảng ngày nào đó, hông nhớ nữa. tự nhiên mình nhớ tới con pé Hằng với con Dung quá, cũng có cái hôm nào đọc trên mạng nói là đêm đó có sao băng, mình với 2 đứa nó ráng thức tới 3h khuya coi thử. tới 3h30 hơn, chả thấy cái sao băng nào, đến sao xet cũng chẳng thấy, hông bít có coi lộn hướng ko nữa, nhưng bù lại thấy nguyên một con cú trắng bay cái vèo qua trước mặt. 3 đứa la làng um sùm giữa đêm khuya rồi mạnh ai nấy chạy về nhà. hahaha, nghĩ tới mà vui thật.

15.8.10: cứ giả điên giả khùng quài, nhìn bức bối quá, mà ngộ thiệt, ban ngày nhìn mặt thì thấy bức tức sao đó, đến tối nhìn mặt thì lại thấy iu iu sao đó. hihihi cái miệng kêu bạn triêu bạn triêu nhìn iu ghê lun, bữa nào hun lén 1 cái mới đc, nhớ quá. hé hé.

16.8.10: ngày nào trời cũng mưa vào lúc tối mịt, trời mưa cứ như cổ vũ cho anh xuống đây hoài hay sao đó. mà hum nay trời tạnh mưa vừa lúc buổi chiều, mấy cái ô cổ trước nhà ngập trong nước mưa nhìn đẹp thật, cỏ xanh mướt, nước trong veo, cứ như cổ được đóng trong những cái hộp thủy tinh vậy. mà từ hậu cần này có một chỗ ngắm mưa đẹp lắm, thấy được một dãy 4 cái nhà ăn mờ nhạt trong mưa, thêm mấy cái cây thẳng tắp, đều đặn trước mỗi lối đi vào nhà ăn nữa. cứ mỗi khi mưa là mình chạy ra đây, coi mãi vẫn ko thấy chán cái cảnh này.

19.8.10: chùi ui, tivi chói cảnh mấy con bọ xít hút máu, nhìn ghê quá à, tự nhiên thấy sợ quá, làm sáng hôm sau phải tổng vệ sinh lại nguyên phòng, mọi góc ngách mình kiểm tra kỹ rùi. nói chung là cũng bớt lo đc phần nào, hix hix. ý Giang ui! hôm qua em nằm mơ thấy ngộ lắm, em đi trên một cái xe buýt, đang chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ, rồi có một cái xe buýt khác đi ngược chiều xuống, và em thấy anh ngồi trên xe đó, anh cũng đang nhìn em nữa, hai ánh nhìn chỉ chạm được nhau trong tích tắc, rồi biến mất mãi mãi. tự nhiên em lại ngồi dậy, và khóc quá trời lun. em cũng không biết sao nữa. em sợ như vậy quá. huhuhu.

22.8.10: mẹ pà, sao cái trung đoàn này bóng nhù dữ vậy. bộ phường tụi nó ở con trai chết hết rùi hay sao đó, đưa mấy đứa nó vào đây làm gì ko bít, thằng nào thằng nấy xiu xiu ỉn ỉn, đc cái làm 3 cái chịn tào lao thì giỏi lắm. mà cái thằng khốn nạn kia có cái gì đâu, mà đứa nào cũng chết mê chết mệt, đã vậy nó cứ đi theo mình quài mới ghê chứ. sao giống y như trong phim quá. hahaha.

23.8.10: năn. cúp điện sao ko cúp ban ngày đi, cúp ban đêm làm gì, đêm hôm có ai xài điện đâu mà cúp ko bít, cúp ban đêm chắc tiết kiệm được nhiều lắm chắc. cúp điện làm gì để người ta cứ mò xuống đây quài, rùi còn mò tùm lum trong chần nữa. Giang ui, để em làm quen với bóng tối đi, để em quên dần anh đi, đừng có xuống đây ôm em mỗi đêm nữa, đừng có làm em nhớ anh thêm nữa. hix hix.

25.8.10: Lạc Long Trường Giang. Đoàn Thoại Đông Triều. Trường Giang và Đông Triều. Biển rộng và sóng

lớn. Biển bao la nhưng nếu không có một con sóng, biển có còn là biển nữa ko? Em không biết, Giang ơi. nhưng em biết là nếu anh chấp nhận sự chia tay, anh sẽ vẫn còn là anh. còn em, em cũng chẳng hình dung ra lúc đó mình sẽ ra sao nữa.

26.8.10: huhu. trả sợi dây chuyền lại đây. ghét quá. đồ cái thằng lưu manh... đồ dâm tặc > <” đã=“” dâm=“” mà=“” còn=“” dai=“” nữa,=“” với=“” nhìu=“” trò=“” nữa=“” chứ.=“” hix=“” hix.=“” thằng=“” lưu=“” manh=“” đáng=“” ghét=“”> <>

27.8.10: thôi. thua rùi. toàn bộ những tháng ngày cố gắng xa anh, coi như vô ích rùi. ý mà hông phải, có ích thì đúng hơn, càng xa càng nhớ nhìu hơn, và khi gặp lại thì càng dữ dội hơn. hix hix, tại sao hôm qua anh lại ko mặc đồ hả. ghét anh quá, mới đầu là hôn, mình đã thấy đi quá xa rùi, bây giờ thêm cái ngủ ko mặc đồ với nhau nữa, hix hix, vậy chắc là đã đi xa lác xa lơ lun rùi quá. ôi Giang ơi,sao lúc nào anh cũng làm em phải đấu tranh nội tâm hết vậy. em ghét anh quá đi.

Trang cuối cùng của cuốn nhật ký, Giang tắt đèn pin, rồi thu mình lại trong chăn. Tiếng mưa rơi dai dẳng, gió lạnh chốc chốc lại lướt qua khắp khu đóng quân. Giang co lại trong vòng, cứ suy nghĩ mãi về nó ... rồi anh ngủ thiếp đi lúc nào không hay ...

Thấm thoát cũng gần tới lúc đánh trận thật, buổi sáng của bộ binh và các binh chủng tất bật với đủ thứ cần phải chuẩn bị, cấp trên ở trung đoàn đến và các sĩ quan ở những đơn vị mời tham quan diễn tập cũng đã đến đầy đủ, chỉ chờ ngày mai nữa thôi. Và khi kết thúc diễn tập, tất cả cũng lên xe về ngay trong ngày hôm đó.

Buổi chiều cuối cùng, ánh hoàng hôn trải dài cả khu trại, từng vệt nắng xen kẽ qua các thân cây, âm thanh duy nhất lúc này là tiếng đàn ghita đang vang lên trong trại. Tiếng đàn buồn bã, như tiếc nuối cảnh hoàng hôn tuyệt đẹp sắp sửa biến mất. Giang ngồi lặng thinh thật lâu. Rồi anh lấy bút ra, viết chậm rãi lên cuốn nhật ký của nó.

7h sáng, mọi công tác chuẩn bị đã xong, tất cả đã vào vị trí chiến đấu, chỉ chờ hiệu lệnh từ trung đoàn trưởng là bắt đầu.Giang ở trong lều chỉ huy với anh Vinh, đứng quan sát quá trình tập luyện trong một tuần của cả trung đoàn cho đợt diễn tập này. Cả một vùng rộng lớn, lưa thưa vài bụi cây và tảng đá, phía xa là đồi núi mờ mờ trong làn sương mù buổi sáng. Tất cả có 3 tuyến bắn. Tuyến thứ nhất, bộ binh và hỏa lực mạnh gồm súng cối 100, súng máy phòng không 12ly7 triển khai đi lên, bắn vào bia đặt ở tuyến bắn thứ hai, và cứ như thế cho đến tuyến bắn thứ ba. Mỗi trung đội bộ binh và hỏa lực đều có một thằng lính thông tin đi theo, diễn tập có thành công hay không là đều ở mấy thằng thông tin này. Thông tin giữa các bên với nhau mà không được thống nhất, thông suốt là ở trên sẽ thấy được liền.

Tiếng đạn bắn nghe sướng tai thật, lâu lâu có vài tiếng pháo nổ từ súng cối 100 vang lên, có khi đồng thanh, có khi ngắt quãng. Cả một tuần tập luyện cực nhọc chỉ để làm tốt trong thời gian chưa tới 20 phút. Nếu hỏi đó Giang còn ở đại đội, chắc ngay lúc này đây anh cũng đang ở dưới đó, hì hục chạy cùng với cả trung đội. Và khi trình sát báo cái bia cuối cùng đã tan tành, cả trung đoàn hò reo mừng rỡ, âm thanh vang dội từ tuyến bắn thứ ba như một làn sóng, lan tỏa khắp mọi nơi trong khu trại, và cả lều chỉ huy, vài người dân hiếu kỳ cũng tụ tập rất đông nơi đây để xem. Tất cả sĩ quan đứng lên, đồng loạt vỗ tay, ai cũng cười vui, ông này bắt tay ông kia, đợt diễn tập thành công mỹ mãn, toàn bộ mục tiêu đề ra đều đạt được, không có người bị thương và không có thiếu sót trong các khâu, nhưng có lẽ vui nhất là tụi bộ binh, vì đây là đợt diễn tập cuối cùng trong suốt thời gian phục vụ tại ngũ của tụi nó, tháng 9 rồi, chỉ còn 4 tháng nữa thôi là về nhà. Giang cũng hơi tiếc vì lần cuối cùng này, anh không được tham gia!

Và ... đây cũng là một đặc thù của QĐN , anh chắc chắn là như vậy vì anh đã được nghe kể và hiện tại là anh cũng đang chứng kiến: toàn tiểu đoàn 2 thu dọn khu vực đóng quân còn nhanh hơn lúc mới triển khai nữa. Chưa tới 15', toàn bộ lều, vòng, trại dựng tạm và rác thải đã thu gọn tươm tất, các đơn vị tập trung thành hàng, chờ xe đến rồi lên xe về thôi!

Giang thu dọn đồ xong, anh đứng dậy, chống nạnh, nhìn lại khung trời đầy nắng và mây lần cuối, dù sao nơi đây cũng đã gắn bó với anh và cuốn nhật ký trong vài ngày. Giang sẽ không quên được cái cảm giác thu mình trong vòng giữa đêm mưa, soi đèn tìm lại những ký ức mà nó giấu trong từ những trang sách! Anh mỉm cười rồi vác balô lên xe.

...

Còn Triều!

Khi nó phát hiện ra mất cuốn nhật ký, nó cứ lao đao mãi, có bữa nó còn chạy tới chạy lui như bị điên, mà chả biết chạy đi đâu! Chán chường, nó ngồi thừ một đồng trên cái hành lang phía sau nhà ăn, mắt nhìn đâu đó phía xa!

Triều cứ tưởng tượng mãi cái cảnh Giang lại trước mặt nó, nói những câu như: “Haha, anh biết rồi nha em! Em bày đặt xạo xạo với anh hả! Em dối lòng mình làm gì hả! Tưởng em cực khổ quên anh, ai ngờ em cũng nhớ anh như anh nhớ em! Haha, em bị anh bắt quả tang rồi nha!”

Nếu Giang nói với nó những câu đó thật, chắc nó chỉ biết đứng chết trân!

“Hic hic, diễn tập đi tới 11 ngày lận! Mình không chắc có phải Giang lấy hông nữa! Nhưng mà mình đã kiểm kỹ rồi, không thấy ở đâu hết! Chán thiệt luôn đó! Hix hix!!!”

Bây giờ Triều chỉ có hai lựa chọn sau 11 ngày đó. Thứ nhất là chấp nhận là lý trí của nó đã thất bại, nó sẽ trở về với Giang, và không suy nghĩ gì nhiều nữa. Thứ hai, cố gắng một cách ngoan cố để chối từ, cãi chày cãi cối hay nói bậy nói bạ thế nào cũng được, miễn là giữ được cái lập trường ... cùn đó!

Triều cứ nghĩ mãi ... nghĩ mãi ... cho đến khi có ai rẽ nhẹ lên vết sẹo trên cái cánh tay trái của nó, Triều thất thần quay sang nhìn, rồi giật mình thấy rõ: thằng Hải trên Quân y vừa leo lên ngồi kế bên nó!

Lúc này nó chẳng còn hơi đâu mà gây lộn với cái đám này nữa, Triều quay mặt đi, tiếp tục nhìn đâu đó xa vời phía trước.

- Xin lỗi nha! Chắc mày đau lắm hả!

- ...

Triều chẳng buồn trả lời, nó cứ làm thinh mãi, rồi thằng kia cũng nói tiếp.

- “Chị em” nhau trong đây có mấy đứa à, mà cứ kiếm chuyện với nhau hoài, thiệt kỳ quá.

Bây giờ thì nó mới quay qua, nhìn đối diện vào thằng đó:

- Ai “chị em” với tụi bây? Tụi bây kiếm chuyện với tao trước chứ bộ!

Hải liếc nó, trề môi:

- Thôi muội ơi, muội với anh ôm ấp giữa thanh thiên bạch nhật, ai mà hồng thấy, còn chối đây đẩy nữa. Bởi vậy ai cũng ghét muội cũng đúng. Xí!

Triều thoáng giật mình, nó gặng hỏi lại:

- Ôm ai? Tào lao quá!!!

- Thì anh Hào chứ ai, còn giả bộ hông biết! Mà muội đừng có chối nữa, ai cũng thấy rõ ràng anh cho muội ôm, còn đi chung với muội hoài, hồng biết muội với anh có làm cái gì chưa nữa?

Đến lúc này Triều mới cười được cái đầu tiên, nó nói tiếp:

- Haha! Cái thằng chó không thèm liếm đó hả? Làm tưởng cái gì chứ! Mà tao với nó có làm gì hay không? Tụi bây thích thì cứ suy tưởng thoải mái, tao không quan tâm.

Hải chép miệng tiếc rề:

- Thiệt buồn ghê, người có thì hông xài, người cần xài thì hông có!

Triều chợt nhớ ra một chuyện, nó gặng hỏi thằng Hải:

- Tao nghe nhiều đứa nói về mày lắm đó, bộ “chị em” tụi bây rảnh không có gì làm, đi kiếm chuyện với thiên hạ hả?

Nãy giờ Hải nói với nó bằng giọng bình thường pha chút buồn buồn, bây giờ thì nó đã trở về đúng bản chất, cái giọng eo éo làm Triều cứ cười từng chập:

- Ủa? Tao hỏi mày nha, tự nhiên mày đang đi vậy đó, có đứa nào kêu mày “bóng bóng” mày có tức không? Hả? Đm mấy đứa khốn nạn, tao có ăn hết của ông nội nó đâu, sao nó chửi tao? Nó chửi tao quài thì tao phải ra tay thôi!

- Thì ai kêu “chị” đi cái tướng lộ quá chi, giữ khê một chút có ai nói gì đâu?

- Thôi má! Sống mà lấp liếm, che đậy mệt lắm. Tại sao phải giả bộ, trong khi thật sự mình đã là như vậy? Cứ là chính mình hay hơn hông?

Nhìn cái mặt đầy tự tin đó, Triều không thấy mắc cười, nhưng trong lòng nó cứ vang đi vang lại cái câu thằng Hải vừa nói. Tại sao nó cứ phải giả bộ, trong khi thật sự nó ... đang mong Giang quay lại???

- Vậy hả, sao “chị” nói “chị em” trong đây ít lắm, phải đoàn kết lại, mà “chị” cũng cho ra rìa hết mấy đứa đó? Là sao hả??? Rồi còn rạch mặt thằng gì đó em “chị” nữa? Tóm lại chị cũng đâu có vừa?

- Chờ ơi, cứ nhắc tới là buồn. Cũng tại mê trai quá mà tình “chị em” bị tan tành, bây giờ ngồi nghĩ lại thấy hối hận quá. Với lại cái hôm mày cho tao coi cái clip đó đó, tao mới có cầm cái con dao lam lên là thằng kia nó la làng, rồi chạy mất tiêu rồi. Tự nhiên thấy nó chạy mà tao hông có giận nữa, tao thấy bức rức sao sao đó, nên ...

- Sao nữa?

- ... nên tao đi làm huê với nó rồi! Ê mà nói thiệt nha, tụi tao đứa nào cũng công nhận là mày đẹp trai nhất đó, nhiều khi thấy mày đẹp hơn anh Hào luôn!

- Trời ... Hahaha ... mắc cười quá ... sao đứa nào tao gặp cũng lôi ra nói tao với thằng Hào này nọ, mà tao nói thiệt đó, thằng đó có cái quần gì đâu mà tụi bây ham quá vậy? Bộ trung đoàn này có mình thằng đó là đẹp trai thôi hả?

Triều cười xém té khỏi cái lan can, khi nghe thằng Hải liệt kê danh sách từng thằng ... trai đẹp, còn xếp theo thứ tự đại đội nào trước đại đội nào sau nữa. Chợt Triều hỏi bừa:

- Ủa nghe nói dưới đại đội 7 có thằng nào cũng đẹp lắm đó, có khi ăn đứt anh Hào của mấy “chị em” tụi bây luôn!

- Thôi má! Hồi đó xuống đại đội 7 với mấy ông cán bộ Quân y hoài chứ. Mà có thấy thằng nào đẹp đâu, toàn mấy thằng thấy gớm hông à!

Triều thở phào, nó hỏi tiếp:

- Ê! Hỏi thử cái nha, mấy “chị” có hót hàng đứa nào trong này chưa vậy???

- Chờ ơi, coi nó hỏi kia! Ủa bộ mày chưa ... với đứa nào trong này hả? Hỏi gì thừa quá vậy?

Triều đứng xuống, phui phui bụi rồi đi về:

- Tao không phải là gay! Đừng có nghĩ tao giống tụi bây nha, không có được đâu à!

Trưa hôm đó, trời kín mây, nóng thì có nóng, nhưng Triều cảm thấy không gian đang bưng bít sao sao đó. Nó ăn cơm xong đi ra, tụi kia bây giờ gồm có cả thằng Phát, thằng Quỳnh và một đứa nó không thể ngờ là thằng ... Tài, đang vẫy tay gọi nó. Triều cũng vui vẻ đi lại, đầu tiên là nó móc méo thằng Tài vài câu trước, xong rồi nó mới bắt chuyện với cả đám. Tụi nó rủ đi canteen ngồi chơi, Triều từ chối, vì nó buồn ngủ.

Những lần sau, ban ngày nó hay ngồi nói chuyện với cái đám đó, mà công nhận là vui thiệt, có bữa Triều cười muốn hột hơi, còn có bữa đến khi đứng lên đi về, nhớ tới mấy chuyện tụi nó kể, Triều cứ cười dài đường. Nhưng cứ đến tối, là nó lại thui thủi trong chăn, nằm nghe nhạc và chờ cúp điện ... rồi lại chờ gió lạnh thổi qua ... và chờ ai đó!

Có một buổi tối, Triều bị một nỗi buồn không tên đeo bám. Chẳng hiểu sao tự nhiên nó lại buồn thảm đến vậy. Những bản nhạc trong điện thoại không làm nó thiu thiu ngủ như mọi khi được. Triều tắt nhạc, ra khỏi phòng, và mở cửa đi ra ngoài. Đây là lần đầu tiên khi nó ở đây mà nó không sợ ma! Nhưng Triều chẳng biết đi đâu nữa! Nó ra trước cái thêm gạch của ban Hậu cần, chỗ vừa tiếp xúc với đường nhựa, rồi ngồi đó. Từ những đám mây đặc kín ở trên, bầu trời đang mang một màu đỏ thẫm. Toàn bộ mặt đường và mái tôn

của dãy nhà xe cũng đổ thẫm theo nền trời đỏ, và chỉ trừ những vật được thứ ánh sáng yếu ớt đó soi xuống, còn lại đều mang một màu đen đặc. Cảnh vật mà Triều nhìn thấy lúc này chỉ có hai màu: đỏ và đen.

Gió lạnh chạy ào trên các con đường, gió chạm vào thân xác nó, đánh thức nỗi cô đơn đang chập chờn trong suy nghĩ. Triều co chân, tựa đầu mình vào đầu gối.

Giữa đêm lạnh tĩnh mịch. Một giọt nước nhỏ xuống đầu gối, rồi chảy dài xuống dưới chân.

...

Nhiều khi ngồi giữa cái đám kia, Triều cứ vô tư cười đùa, rồi lại có lúc nó ngồi im không nói gì, mặc cho tụi nó vẫn đang nói chuyện với nhau. Buổi chiều, nó không ra bãi thể lực nữa, nó bỏ luôn cái việc hít xà đơn rồi, thay vào đó là đi bộ vài vòng với tụi kia ở ngoài sân chào cờ, lâu lâu thì nó chỉ hít đất khoảng 20, 25 cái rồi thôi. Bây giờ thì nó mới hiểu câu “có bạn” là như thế nào! Mỗi lần ngồi chung, Tài cứ nói đi nói lại mãi những chuyện mà nó làm, rồi phân tích đủ thứ cho nó nghe. Triều cười buồn nhận ra, nhưng có lẽ vẫn chưa quá muộn. Từng ngày từng ngày, nó thân hơn với cái tụi kia, cái khoảng cách mà tụi nó tạo ra cho nhau, bỗng dưng đứa nào cũng cười mỗi khi nhắc lại, rồi lại tự an ủi nhau! Mà chơi với tụi nó vui lắm, đứa thì nói bậy, đứa thì nói nhảm, lúc xấp lại là Triều chỉ có cười với cười thôi, có khi nó chẳng nói được câu nào mà cứ cười hoài ...

Cũng đã cận kề cái ngày mà nó mong đợi. Chiều mai nữa thôi là toàn bộ tiểu đoàn 2 sẽ về đây! Nó thở dài, chẳng biết khi đó nó phải đối diện như thế nào với Giang nữa!

Chiều hôm đó, nó vào lấy đồ đi xuống đại đội Phòng không tầm chung với tụi kia, và tự nhiên Triều chợt thấy mình trong gương: tóc đã dài ra lại, tóc mái phủ hết trán, da không còn trắng mịn nữa, màu da cũ đã hiện lên lại, người ồm đi một chút, không còn đều đặn như lúc đang hít xà mỗi ngày. Triều đưa tay, chạm vào trong gương, nó cười mỉm, rồi cười vui ôm đồ đi xuống dưới kia tắm.

Chợt thấy mình đã là mình! Chợt thấy hình ảnh trong gương mới chính là hình ảnh của mình! Dù chỉ là hình ảnh của lúc trước, nhưng Triều cảm thấy nó đã hoàn toàn trở về với chính nó! Nghĩ tới đó, là nó lại mỉm cười.

...

Hôm nay Giang về!

Triều túc trực mãi trước ban Hậu cần từ sáng, cho đến giờ trưa, rồi giờ báo thức buổi trưa, rồi cái ... nó buồn ngủ bất chợt, xong nó vô phòng nằm ngủ một lèo tới chiều! Đến khi nó giật mình tỉnh dậy, lật đật chạy ra thì mấy cái xe của Vận tải đã đậu đầy đủ trong nhà xe. Triều thở dài chán nản, nó đi vào lấy chén dưa ăn cơm. Coi bộ nhà ăn rôm rả thật, đứa ở lại hỏi chuyện, đứa đi về nói không ngừng nghỉ, Triều nhìn qua dãy bàn của đại đội 7, mặc dù chẳng thấy được cái gì, nhưng hình như nó không thấy Giang.

“Thôi kiếm làm gì cho mắc công, lát tối thế nào cũng mò xuống đây thôi! Hừ ... đi xuống đây ... có ngon đưa cái cuốn nhật ký ra, coi tui xử anh nè!!!”

Ăn đại miếng cơm, nó về phòng cất chén dưa rồi tót lên Quân y chơi. Mấy đứa đi diễn tập đem đạn AK47 về cho thằng Tài quá trời, tụi nó đang nghiên cứu xem làm cái gì đó từ những viên đạn này, Triều ngồi chăm chú nghe bàn tán ... và cũng tới lúc giải tán. Nó lăm lũi đi về! Khi đi gần tới nhà, có tiếng ai đó kêu nó từ xa, Triều quay lại, một thằng nào lạ hoắc đang đi tới:

- Đ/c ở chung với anh Lâm hả? Xuống ban Kỹ thuật ảnh nhờ đem đồ gì về kia!

- Ủa? Ông xuống dưới làm gì vậy?

- Thì nhậu với mấy ông bên đó chứ đâu? Mấy ông mới đi diễn tập về, đào được cái củ gì đó trên đó, rồi đem ngâm rượu uống thử!

- Trời ... mùa nào cũng đào, đào riết chất cả đồng sau kho, chú Huân đem quảng hết cũng như không! Chán cái ông này thiệt.

- Thôi tui nhẩn lại vậy thôi, đ/c xuống đó gặp ảnh đi kia.

- Ủa, cảm ơn nha!

Triều lon ton đi xuống ban Kỹ thuật, mấy ông này nhậ nhệ um sùm trong cái phòng họp của ban, Triều bước tới ngưỡng cửa, nó vừa tính mở miệng hỏi thì nó ... hết hồn thực sự.

Giang đang ngồi kế bên ông Lâm!

Ông Lâm thấy nó, ổng chỉ nói gọn lọn:

- Thằng bạn mày nó kiếm mày kìa, hai đứa bây khỏi chờ tao, tao về trễ!

Giang đứng lên, chào cả bàn, nó thì quay lại thiết lệ, nhưng lại đi chậm chậm, chủ yếu là chờ để nghe được cái tiếng bước chân đang theo sau ...

“Kìa! Giang kìa! Quay lại chửi đi! Làm trận làm thương đi! Quay lại đi?! Sao im ru vậy?”

Triều cũng bước chậm ... tiếng chân phía sau vẫn chậm chậm theo nó ... Đi đến hành lang của Hậu cần ... Triều bậm môi, quay lại nhìn bằng ánh mắt lén lút ... Giang thọc hai tay vào túi quần ... mắt nheo nheo nhìn nó ... chốc chốc Giang khẽ liếm môi ... Triều thấy run run trong lòng ... nó cứ bước chậm chậm đến cửa phòng ... Và đèn hành lang lại phụt tắt ... không gian lạnh lẽo quen thuộc lại hiện ra ... Triều giựt mình đứng im ... cái tiếng chân đến gần sát bên nó ... rồi lưng nó bị ngực Giang huýt vào ... đốc thúc nó cứ đi tiếp ... tiếng chân lúc này không còn nữa ... mà thay vào đó là tiếng thở nhè nhẹ sau gáy ... Triều nén hơi thở mạnh nghe rõ ... xong nó mở cửa phòng!!!

Triều lẩn mò trong bóng tối tìm cái nội vụ, một lúc sau nó mới giăng được cái mừng lên, và lúc đó cũng là lúc tiếng khoá cửa phòng kêu một cách dứt khoát giữa màn đêm tĩnh mịch.

Nó chui vào trong, vừa kéo cái chăn ra là ... sau gáy nó có cảm giác ướt ướt.

Tê tái! Tay chân nó búng rùng. Triều muốn tỏ ra khó chịu, muốn nói cái gì đó. Nhưng nó chẳng biết nói câu gì cho ra hồn, nên nó đành im lặng mà tận hưởng tiếp ...

Gió lạnh lùa qua ... đôi tay kia lại ôm nó chặt hơn. Khối cơ thể nóng ẩm dính chặt lấy nó ... chốc chốc lại có một cảm giác ướt át phía sau gáy, và chốc chốc nó lại nghe được cái hơi thở thân quen, cùng với sự nồng ấm trong hơi thở đó.

Triều lại mê man trước giấc ngủ say...!

Sáng. Trời lạnh một cách thô bỉ! Chỉ một phần nhỏ trên cơ thể bị vượt ra khỏi cái chăn là sẽ cảm nhận được rõ cái lạnh đó lạnh đến mức nào. Giang ôm nó mà anh còn cảm thấy nó cứ chốc chốc khẽ run lên.

Đã vậy anh với nó, chẳng ai mặc đồ?!

Tư thế hiện tại là anh đang nằm ngửa, nó thì cả chân và tay đang ôm chặt lấy anh. Cũng tại cái lạnh thấu xương càng làm cho con người ta làm biếng hơn, thêm nữa anh không nỡ để nó nằm một mình, anh ở lại tận hưởng chút hơi ấm rồi đi rửa mặt sau.

Da thịt của cả hai tự nhiên trơn trơn, mịn mịn thế nào đó. Tại trời lạnh hay tại lý do gì, Giang chẳng biết, nhưng mỗi lần cử động, được đụng chạm vào làn da của nó, Giang khoái lắm. Và ... thú vị nhất là lúc này đây! Tay của nó cứ mơn mớn khắp bụng anh, rồi lại lên trên ngực, rồi rờ nhẹ lên sợi dây chuyền của nó mà anh đang đeo, rồi lại xuống bụng. Tuy đã thật, nhưng anh đang gồng người, cố không để “nổi hứng” bất chợt, nó mà phát hiện là nó sẽ đứng lên ngay!

Sau khi rờ tới rờ lui đã đời, nó ôm bụng anh thật chặt, rúc đầu vào cổ anh, thở đều. Giang tự nhiên cảm thấy buồn ngủ trở lại, anh gượng một chút, rồi cũng thiêu thiêu ngủ tiếp ...

Đến khi anh thức dậy thì Triều đã đi đâu rồi, anh vào rửa mặt, rồi đi về lại phòng mình. Lúc này là đã hơn 9h sáng.

... Cả ngày anh kiếm nó mà chả thấy đâu! Hơi bức, đến chập tối anh lại xuống tiếp. Nhưng ngặt nỗi ông Lâm lại rủ nhậ, Giang lưỡng lự rồi cũng đi theo ổng. Mà nhậ với mấy ông sĩ quan chán lắm, mấy ông toàn nói chuyện trên trời dưới đất, Giang chỉ ngồi nhâm nhi ly rượu một mình, lâu lâu thì đáp lại vài câu hỏi.

Tiếng còi điểm danh buổi tối vang lên, Giang đứng dậy, xin về trước. Trên đường đi qua Hậu cần, cứ nghĩ tới chút nữa sẽ làm trò gì với nó, là anh không kiềm được “cảm xúc”! Đến khi anh mở cửa phòng, là anh thấy nó đã nằm trong mùng, quay mặt vào trong tường, anh cố tình đóng cửa hơi mạnh cho nó nghe, nhưng nó chẳng phản ứng gì. Anh cởi cái áo máng lên ghế, rồi đi lại, ngồi cạnh giường nó, tay Giang nhẹ nhẹ vén cái mùng lên. Lúc này Triều mới quay qua, và ngồi dậy, nó cứ nhìn anh chăm chăm. Giang lim dim đôi mắt, tay anh khẽ chạm vào ... chỗ kia. Triều đánh mấy cái vào cái tay đó, nó hất tay anh ra. Giang cũng chẳng vội, cứ kiên nhẫn luồn tay vào trong ...! Anh cười nhẹ một cách thích thú.

Đền phòng tắm vệt tắt. Giang thở mạnh, giống như là một cách cười thoả mãn, anh vén cái mùng rồi chui vào trong. Triều ngồi co chân, hai tay để hai bên, Giang nắm một tay nó, anh hôn bằng mũi lên mu bàn tay, rồi các khe của những ngón tay, xong anh để tay nó “xuống dưới” của mình. Vừa chạm nhẹ vào, là Triều giật lại, nó đẩy đẩy anh ra xa, anh chụp tay nó, kéo nó lại, rồi anh ôm chặt nó, xong anh trở người nằm giữa ra, để nó nằm trên mình anh. Giang cảm nhận rõ tim nó đang đập thành thịch, nó quay mặt đi, tránh cái hơi thở của anh, Giang biết nó ghét cái mùi rượu, nên anh không cố tìm bắt hơi thở của nó nữa, anh tập trung vào thứ mà anh thích thú lúc này: cái dít của nó!

Hơi kỳ cục, nhưng từ cái hôm Giang gặp lại Triều, anh đã để ý cái điểm đặc biệt đó của nó. Bây giờ anh mới có dịp “thử”, nên anh làm đủ trò! Hơi thở của nó lúc thì dồn dập, lúc thì ngắt quãng theo từng nhịp tay của anh. Đã tay thật! Nó cứng cứng, mềm mềm khó tả lắm!

Gió lạnh thổi qua ... “cọ sát” ... khẽ thở từng nhịp ... rồi lại thiu thiu ngủ.

...

Triều thấy là lạ ... chiều nào Giang cũng xuống đây đá banh với tụi nào đó, đã vậy còn vô tư vào phòng nó, lấy đồ, lấy khăn của nó đi tắm nữa. Còn mấy lúc đi ăn cơm, Giang cũng ráng tốt qua ngồi cạnh nó, nhưng mà cả hai không ai nói câu nào!

...

Vừa kết thúc buổi chiều ẩm đạm là có một cơn mưa dầm đến cùng với buổi tối. Triều bỏ hai hũ kem còn lại vào cái bịch, rồi nó xách đi xuống đại đội 2. Hôm nay là ngày nghỉ nên không có chế độ đọc báo xem tin như ngày thường, một số thì đi canteen chơi, một số thì ngồi lại trong phòng. Triều đi dọc trên hành lang, nhìn vào từng cái cửa sổ. Nó mừng thầm khi thấy thằng Phát đang ngồi trên giường gấp đồ, tưởng thằng đó không có ở đây, mắc công nó phải chạy lên Quân y nữa!

- Ủa anh Triều! Chờ em chút, em gấp xong mấy cái áo rồi mình lên đó chơi!

- Ê Phát. Anh cho cái này nè, coi coi có xài được không?

Nó mở cái bịch, lấy hai hũ kem ra, thằng Phát nhảy tưng tưng trên giường:

- AAAAA! Lấy liền! Lấy liền! Cám ơn anh Triều nha!!!

Nó cười, Phát cứ soi đi soi lại hũ kem:

- Nào giờ em chưa có xài kem gì hết đó! Mà cái này dùng buổi tối thôi hả anh, rồi ra nắng có bị dị ứng hông vậy?

- Chắc là không đâu! Hay em để dành đi, gần xuất ngũ rồi xài. Lúc đó đâu có phải ra nắng thường xuyên nữa đâu mà lo?

- Ủa! Ủa mà anh hông xài nữa hả? Mua chi mà tới hai hũ rồi bỏ uống quá à!

- Đâu có? Cửa người ta tặng, mà anh không thích xài nữa. Với lại tự nhiên anh nghĩ em xài mấy cái này được, nên anh cho em đó!

- Chờ! Cám ơn anh Triều lắm luôn đó. Thôi mình lên kia chơi đi anh.

Trời vẫn mưa lâm râm, hai đứa tụi nó lủi lủi đi lên Quân y. Mà cái Quân y này buổi tối nhìn ... ghê rợn quá! Nhất là cái hành lang màu trắng toát với cái mái nhà bằng nhựa xanh ở lối đi chính. Buổi sáng có nắng chiếu vào nhìn còn đỡ, chứ buổi tối nhìn y chang mấy cảnh trong phim kinh dị!

Tại ban Chính trị cũng gần Quân y, nên thằng Quỳnh hay qua đây ngồi với thằng Hải lắm. Lát sau hai đứa nó đi lên nữa là tổng cộng 4 đứa. Trong đám thì thằng Hải là lính cũ nhất. Nó đi lính vào đợt một của năm 2009, hết tân binh nó đăng ký đi học Quân y bên trường quân sự, nếu nó không đi học thì thời hạn phục vụ tại ngũ sẽ không cộng thêm 6 tháng, và có lẽ nó cũng xuất ngũ chung cái đợt với anh Bảo rồi. Ngoài Hải ra, mấy đứa khác lẫn Triều đều là lính của đợt hai năm 2009, và tháng 1 tới đây, tụi nó cũng sẽ xuất ngũ chung với nhau. Hồi còn tân binh, mấy đứa nó có biết nhau vì mấy đại đội của tụi nó cũng nằm gần nhau, riêng đại đội 5 của Triều hơi tách biệt với mấy đại đội khác, mặc dù cũng đều nằm trong tiểu đoàn 2.

- Chán quá mấy má ơi! Kiểm chỗ nào đi chơi đi.

Quỳnh ngáp dài, uể oải ngồi nghe tiếng mưa lâm râm. Hải ngồi cắn móng tay, chợt nó nhảy dựng lên làm Triều cũng giật mình:

- Ê Ê! Hay đi ra ngoài chơi đi, gần gần đây có mấy tiệm net nè!

Phát chép miệng:

- Sao mà ra được trời! Chỉ có một đường duy nhất là leo rào dưới bãi rác thôi.

- Thôi mày ơi. Nước dơ như quỷ, gặp trời mưa với tối thui nữa, đi không quen té xuống dưới coi như xong luôn!

Tụi nó ngồi thở dài ngao ngán! Ở đây nếu muốn ra ngoài, lính thường thì phải có thẻ ra vào cổng của đại đội, mà muốn có cái thẻ đó thì phải lên xin đại đội trưởng rồi nói lý do này nọ ... cũng mệt lắm. Riêng Triều với thằng Quỳnh là trường hợp đặc biệt, tại hai đứa nó công tác ở những ban thuộc trung đoàn, nên ra vào thì vô tư!

Đang tính kiếm chuyện gì nói cho đỡ buồn, chợt Triều thấy có thằng vệ binh đi ngang qua chỗ tụi nó ngồi. Nhìn cái hướng thằng đó đi, là Triều biết nó vừa gác ở cổng 3 về. Trung đoàn này có 4 cái cổng tính luôn cả cổng chính. Triều hỏi liền khi thằng đó vừa đi tới:

- Ủa đ/c, đ/c mới đổi gác với ai dưới cổng 3 vậy?

- Hả? À! Vĩ Hào gác cổng 3 đó, tính xin ra ngoài hả?

Nó gật.

- Khó à nha, thằng Hào nó không có cho ai ra hết đó, miễn mấy đ/c có thẻ thì không sao.

- Á vậy hả! Cám ơn đ/c nhiều nha!

Thằng vệ binh quay lưng đi, là nó nói nhanh:

- Đi!!!

Ba đứa kia vừa chạy theo nó vừa lấy tay che đầu, gần tới cổng 3, thằng Phát hỏi nó:

- Tính xin anh Hào cho ra ngoài hả? Nhưng mà mặc áo thun ai cho ra? Sao hồi nãy hông ở lại mặc áo với đội nón rồi ra luôn!

- Đã kêu đi thì cứ đi theo đi, đừng có lo!

Hết đứa này tới đứa kia đều nói “không được, không được đâu”. Triều chỉ cười, rồi búng tay cái chóc:

- Mấy “chị” đi sau lưng em nè!

Triều đi tới cái chốt gác, nó chưa kịp gọi thì thằng Hào đã thấy nó rồi, Hào đặt cây súng lên ghế, đi ra hỏi nó:

- Ủa Triều! Em đi đâu vậy?

Dứt lời, là nó thấy thằng Hào cũng ngạc nhiên khi có tới ba đứa đứa sau lưng nó, đứa nào đứa nấy cũng nhìn thằng Hào chăm chăm.

- Hào cho Triều với mấy bạn nữa ra ngoài mua ít đồ nha!

Triều nói nhỏ nhẹ đến nỗi nó còn ... nổi da gà. Còn thằng Hào thì cứ đứng ấp úng, hết nhìn nó rồi lại nhìn ba đứa kia. Triều nắm cái tay của thằng Hào, cười tươi:

- Cám ơn Hào nhiều nha.

Xong! Nó tự động mở cửa đi ra, ba đứa kia lật đật đi theo nó thiệt lẹ. Đến khi đi ra được ngoài đường, đứa nào đứa nấy nhảy cẫng lên vui sướng, riêng Triều thì chỉ đứng cười thôi.

- Em ơi em. Em thiệt là tài quá đi! Sao em làm cho anh chịu nghe lời em quá dạ?

- Thôi! Kiểm chỗ nào ăn cái gì đi rồi vô net chơi, tụi mình đâu có bị điểm danh đâu, chơi tới 10h vô cũng được.

Quỳnh kéo tay nó, mấy đứa kia cũng lật đật đi theo:

- Nè nè, tao biết chỗ nè, đồ ăn vặt nhiều lắm, tha hồ ngồi ăn mà không sợ sĩ quan nó thấy.

Gần trung đoàn có cái chợ, buổi sáng bán đồ dùng sinh hoạt, còn buổi chiều tối thì có mấy xe bán đồ ăn nhiều lắm. Triều đứng mua cái bánh bao, tụi kia thì đang đợi mua bánh mì thịt, chợt Hải khều tay nó:

- Ê mày ơi, thằng Phi nó nhắn tin hỏi tao đang ở đâu kia! Giờ sao?

Triều núp vào cái xe bánh mì tránh mưa, nó suy nghĩ một hồi rồi lấy ra tờ 10 ngàn đưa cho Hải:

- Tính tiền cái bánh bao dùm tao đi, mày nhắn lại kêu nó đi xuống cổng 3, khỏi mặc đầy đủ tác phong, tao dẫn nó ra cho.

- Ê ê, vậy có ra được hay không thì mày nhá để tao với hai đứa này vô nha, chứ ba đứa tao ở ngoài này cũng có làm gì đâu?

- Ok! Đứng đây chờ tao!

Phát với Quỳnh cám ơn nó rồi rít, Triều đi qua đường, rồi chạy lại cổng 3, nó gõ cửa. Hào đi ra mở cửa cho nó, xong nó đứng nán lại nói chuyện chút xíu, rồi lát sau thằng Phi tới, đi cùng là thằng Danh. Triều cười tươi với thằng Hào một lần nữa, rồi nó kéo hai đứa đi ra ngoài thiệt lẹ.

Phi với thằng Danh cứ hỏi nó riết, nó chỉ cười rồi dẫn hai đứa kia qua đường. Đây là lần đầu tiên tụi nó đi ra cổng mà không cần xin phép hay phải mặc đầy đủ tác phong, nên tụi nó mừng lắm, vừa gặp nhau là đã khen Triều không ngớt. Triều cười, và đối với nó đây cũng là lần đầu tiên nó ra ngoài giờ này, mà đi trên cái đường này nữa. Hồi đó nó với anh Bảo, với Giang leo ra là chỉ đi trong hẻm thôi, ít có khi dám đi trên đường lộ lắm, mắc công ông sĩ quan nào đi ngang mà thấy thì không biết chạy đi đâu nữa!!!

Tính tiền, bà bán bánh mì còn nói đùa một câu:

- Trời mưa gió vậy sao mấy gái hông ở trong đi, ra ngoài này cán bộ nó thấy nó bắt cho!

Tụi nó chỉ cười hí hửng, rồi đi vào tiệm net ngồi chơi. Triều phải công nhận mấy cái tiệm ngoài này tốt hơn trong hẻm thật. Nó thì chơi game, mấy đứa kia thì tranh thủ tải nhạc hay làm gì đó ... Trời vẫn mưa lâm râm ngoài kia! ...

9h. Trời lúc thì mưa lớn, lúc lại lâm râm. Vài đứa nhìn ra bên ngoài, rồi tụi nó kêu về. Triều cũng đã chơi chán, tụi nó đứng lên tính tiền rồi chạy lại cổng 3. Còn dói, Triều mua hai hộp bắp xào ở trước cổng rồi đi vào! Nó lại gõ cái cửa một lần nữa, Hào ra mở cửa cho, tụi kia cứ “cám ơn anh Hào” miết! Triều đưa cho nó hộp bắp, mưa cũng bắt đầu nặng hạt, nó cười với thằng Hào rồi tụi nó, mạnh ai nấy chạy về nhà.

Hậu cần của nó ở hơi xa cái cổng 3, Triều hốt hải chạy thiệt lẹ trong khi lưng áo nó đã bắt đầu lấm tẩm nước...

Và đêm nay cũng chẳng có gì khác với những đêm trước.

...

Đêm nào Giang cũng xuống đây, lặng lẽ chui vào mừng nó, nó thì lặng lẽ chống cự, rồi cả hai cùng lặng lẽ đi vào giấc ngủ. Cũng được một tuần rồi. Tối Giang không xuống, nó thấy nhớ và thiếu thiếu cái gì đó, còn Giang xuống thì tự nhiên nó lại thấy ghét, muốn Giang đi về liền! Nhiều khi Triều cũng chẳng biết tại sao

nữa! Không lẽ nó cứ im lặng vậy hoài? Rồi cái suy nghĩ trước kia bây giờ đang ở đâu, mà mỗi lần nó cần để đối phó với Giang thì lại không tìm thấy? Rồi có khi nó ngồi một mình, cố nhớ lại từng lý do mà nó cho là chính đáng để bỏ Giang đi.

Mà lý do đâu không thấy, Triều chỉ thấy được cái đôi tay cho nó hơi ẩm mỗi đêm thôi?!

Buổi chiều hôm nay có đợt tập đội ngũ cho sĩ quan lúc 4h30, ông Lâm làm biếng không ra, nên chỉ có mình nó ra thôi. Vừa ra ngoài sân chào cờ, thấy một chút mây đen ở góc trời, là Triều đã thấy nản rồi. Thêm nữa trên ban Tham mưu, Giang cũng đi ra theo với anh Vinh! Nó với Giang cũng khá cao, nên hai đứa nó được sắp đứng cùng một hàng, nhưng Triều đi ra đứng ngoài bìa, nó không đứng gần Giang.

Mấy cái điều lệnh đội ngũ này tập riết thấy nhàm lắm! Người thì đánh tay nhanh, không theo nhịp của cả hàng, người thì chút thì đi sai chân, người thì lỡ gờ chân cao quá, người thì đánh tay rộng quá, trúng tay những người đi kế bên, chốc chốc lại có tiếng người này lườm bàu với người kia. Nghe mà mệt! Tập chưa tới 10 phút, ông sĩ quan chỉ huy khối đội ngũ cho giải lao. Triều đi lại ngồi ngay cái bật thêm, để cái nón kê bên, lâu lâu liếc mắt nó thấy Giang đang đứng ngoài, nói chuyện gì đó với mấy ông sĩ quan khác ... Và cái thời điểm nó mong muốn cũng tới. Trời bắt đầu nhỏ xuống vài giọt nước, tiếng sét đánh vọng lại từ xa nghe cứ như cái gì đó to lớn lắm vừa đổ xuống, mấy ông sĩ quan tự động ... giải tán. Triều thấy mắc cười, cơn mưa như thay lời kết cho cái buổi tập đội ngũ chán nản, nó đứng lên, chuẩn bị đi về thì có tiếng ông sĩ quan nào đó nói sau lưng:

- Đ/c nào tên Khoa vậy?

Chẳng ai quay lại trừ nó. Nó thắc mắc nhìn ông kia, cái ông đó chỉ chỉ ngón tay cái ra sau lưng:

- Thằng Quân lực kia nó nói nhảm dùm ai tên Khoa ra nói chuyện với nó kia. Nó còn nói không ai ra thì nó đứng ngoài đó luôn nữa! Thằng nào tên Khoa thì ra gặp nó cái đi. Mưa lớn tới nơi rồi kia.

Triều ... nổi đóa ... nó cảm thấy nó tức đến nỗi mà máu đang sôi sùng sục trong người khi nó thấy Giang đang đứng tuốt ở ngoài sân banh, chứ không phải trên mặt đường nữa. Triều đi lại đưa cái nón cho ông sĩ quan ở bên ban Kỹ thuật, nhờ về cất dùm. Sau đó nó ... hùng hổ đi ra chỗ Giang đứng. Từng bước chân bực bội dậm dưng dưng xuống mặt đường nhựa, rồi xuống nền đất cứng.

Trời bắt đầu mưa lớn, âm thanh rào rào vọng lại từ mọi nơi xung quanh ...

Gió thổi mạnh làm rớt cái nón của Giang xuống. Giang khoanh tay, mím môi nhìn nó đang giận dữ đi lại.

Trong cơn mưa gần như trắng xóa. Nó đi lại, đứng trước mặt Giang, đập lại ánh mắt triu mến đó là những câu nói hết sức bực tức - những câu đầu tiên kể từ lúc Giang đi diễn tập về:

- TỨC QUÁ!!! Anh lì như bò vậy đó Giang!!! Bây giờ anh muốn cái gì hả? Bao nhiêu đó chưa đủ với anh nữa hả? BÂY GIỜ ANH MUỐN CÁI GÌ??? HẢ??? NÓI ĐI! NÓI!!!

- ...

- Tui chỉ muốn anh nghe lời tui một lần thôi! MỘT LẦN THÔI MÀ ANH CÒN KHÔNG LÀM ĐƯỢC NỮA??? TẠI SAO ANH CỨ ĐI THEO TUI RIẾT VẬY??? HẢ???

- ...

- Mở cái miệng ra đi!!! Anh đừng có giả bộ nhìn tui như vậy nữa!!! TUI BIẾT RỒI! TUI BIẾT HẾT RỒI! ANH ĐỌC ĐƯỢC CUỐN NHẬT KÝ CỦA TUI RỒI CHỨ GÌ??? ĐỪNG CÓ GIẢ BỘ KHÔNG BIẾT GÌ NỮA. MUỐN CƯỜI TUI, CHỘC TUI, THÌ LÀM ĐI!!! ĐỪNG CÓ NHÌN CÁI KIỂU ĐÓ NỮA. TUI GHÉT ANH QUÁ!!!

- ...

- CÁI THỨ ... THỨ LÌ LỘM NHƯ ANH ... TUI BỰC QUÁ!!! CÁI MẶT TRỞ TRỞ CỦA ANH NỮA ... ĐẾN BAO GIỜ ANH MỚI CHỊU HIỂU??? HẢ???

Nước mưa chảy từ trán, xuống đôi mắt sâu.

Nước mưa chảy từ gò má, xuống cằm, cổ.

Nước mưa lãnh dài, lướt qua cái môi mềm mại mà nó thích!

Giang cứ nhìn nó vùng vẫy trong từng câu nói, từng âm thanh lúc lớn lúc bé giữa trời mưa rào.

- ANH NGHĨ CHO BA ANH, CHO MẸ ANH MỘT LẦN ĐI! ĐỪNG CÓ NGHĨ CHO TUI THÊM LẦN NÀO NỮA!!! TUI KHÔNG CÓ CẦN ĐÂU!!! ĐI VỀ ĐI! VỀ MÀ LÀM NHỮNG TRÒ ANH THÍCH ĐI, VỀ LÀM LẠI CON NGƯỜI CỦA ANH ĐI! BỎ MẶC TUI ĐI!!!

Giang chờ nó vùng vẫy cho đã đời. Giang chờ chỉ để đến khi nó nói xong, và thở trong bức tức thấy rõ. Rồi Giang mới nhìn nó thật lâu ...

- Anh nhớ em!

Tức lắm! Nó lại cố nói lớn hơn, tiếng mưa và âm giọng nhỏ bé của nó đang trộn lẫn vào nhau.

- KHÔNG CÓ ĐƯỢC! TUI CẤM ANH!!! ANH PHẢI THƯƠNG GIA ĐÌNH VÀ NGƯỜI THÂN CỦA ANH! TUI KHÔNG CẦN ANH THƯƠNG MỘT MÌNH TUI!!! TUI CẤM ANH!!! ĐI ĐI!!! ĐI VỀ ĐI!!!

Đôi mắt sâu vẫn nhìn nó trù mến, đôi môi vẫn giữ nụ cười mỉm.

Còn nó thì nhắm tịt mắt, hét lớn:

- ĐI VỀ LẤY VỢ ĐI!!!

...

Vậy đó! Cái lý do mà nó nghĩ là chính đáng để bỏ Giang đi, và nó muốn Giang làm cho nó. Là vậy đó!

Triều thích cái cảm xúc mà Giang tạo ra cho nó. Nhưng nó lại sợ. Sợ cái cảm xúc sẽ hỏng cả Giang và nó, làm cho Giang và nó sẽ dần dần đi xa hơn. Và đi lạc lúc nào không hay!

Mặc dù Triều chẳng biết nó “có” hay không, nhưng nó không muốn Giang “bị”! Nó không muốn làm một người bình thường mất đi chính họ. Nó càng không muốn phải tỏ ra ích kỷ để sở hữu được điều mà trái tim muốn. Rồi lý trí thì phải đau nhói khi chứng kiến gia đình, bạn bè, người thân đang có những suy nghĩ khác đi.

2 Tháng bên nhau đó. Triều đã yêu Giang rồi!

Lần đầu tiên Triều biết được cái gọi là yêu đó.

Lần đầu tiên nó cảm thấy trong tim có một cảm xúc rất khác, một cảm xúc mà cả cuộc đời nó vừa mới ghi nhận lần đầu. Và nó muốn cảm xúc đó vẫn mãi mãi ở trong tim.

Lần đầu tiên nó biết cái cảm giác của người con trai mà yêu một người con trai nó gian truân và mong manh đến cỡ nào.

Lần đầu tiên Triều thấy cùng lúc hai hình ảnh song song dành cho nó: tình cảm của Giang và ánh mắt của mẹ nó.

Cũng là lần đầu tiên nó từng muốn bắt chấp tất cả để có được thứ cảm xúc đầu tiên của cuộc đời nó.

Nhưng Triều không thể làm được điều đó.

...

Triều hết kiên nhẫn, nó quay đi trong màn mưa trắng xoá. Chợt Giang giắt mạnh tay nó lại, Giang chống nạnh, chau mày nhìn nó, đứng cái kiểu ba gai không bao giờ nó quên:

- Được rồi! Nói chung là em không muốn gặp anh nữa, đúng không? Em muốn chia tay? Đúng không? Ok thôi, anh sẽ không xuất hiện trước mặt em nữa, em cũng yên tâm là sẽ không thấy anh làm phiền em nữa. Chỉ cần em làm cho anh một chuyện thôi.

Lấy tay chùi nước mưa trên mặt, nó đáp lại chua chát:

- NÓI ĐI!

Giang vẫn chau mày, và đưa tay ra trước mặt nó:

- Trả đây! Trả hết toàn bộ tình cảm của anh dành cho em đây, rồi muốn đi đâu thì đi?!

... Triều cắn môi, nó bật khóc ngon lành sau những giây phút cố chịu đựng:

- HẢ??? CÁI GÌ??? ANH NÓI CÁI GÌ??? TÀN NHÃN VỪA PHẢI THÔI CHỨ!!! CÁI CÂU ĐÓ MÀ CŨNG NÓI RA ĐƯỢC NỮA HẢ??? LÀM SAO MÀ TRẢ ĐƯỢC???

Giang!

Giang chỉ chờ vậy thôi! Anh kéo nó lại, ôm chặt nó, cười cái kiểu lưu manh mà hồi đó nó ghét nhất ở anh:

- Không trả được thì đền?! Đơn giản thôi! Hahaha!!!

...

Từng khối không khí lạnh cứ thổi qua không ngớt. Giang gạt chân cho nó té xuống, hai đứa lăn lộn dưới đất, toàn thân lạnh cóng. Nhưng chỉ có một điểm nhỏ ấm áp giữa cái lạnh đó. Giang gì chặt người nó quá, nó không thể chống cự lại, nhưng mà thiệt ra nó cũng chẳng thêm chống cự làm gì!

Đã lâu lắm rồi. Triều mới thấy được đôi mắt sâu đó gần tới như vậy! Đến khi Giang mở mắt ra nhìn nó, nó nhìn Giang cười hiền mà khóe mắt cứ chảy nước mắt.

Triều có thể ngụy biện, che giấu, lấp liếm cái cảm xúc của nó. Nhưng mãi mãi nó vẫn không thể nào xóa hết được. Cố gắng làm gì, khi mà ngay trong thâm tâm, lúc nào nó cũng muốn Giang quay về. Triều cũng làm gì có đủ sức chịu đựng khi ngày này qua ngày khác, nó cứ gồng mình chống chọi với đủ thứ suy nghĩ trái ngược nhau trong đầu nó. Và suy nghĩ cuối cùng cũng chỉ là muốn có Giang như trước!

Ồi! Nó bỏ cuộc rồi, nó chẳng muốn cố gắng thêm làm gì nữa đâu. Muốn quên ai mà người đó cứ sờ sờ trước mặt mình thì chắc chỉ có yêu thêm thôi chứ làm gì mà quên nổi?! Thôi. Cứ để con tim đập nhịp đập mà nó muốn! Cứ bóp chặt nó, ép nó ngừng đập thì chỉ có mình đau thôi chứ ai đau.

Triều lấy tay vò vò tóc Giang mãi. Triều thích lắm. Dù khóc nhưng nó vẫn nhìn anh, cười mỉm. Nó đưa tay, kéo đầu anh xuống. Rồi lại nhắm mắt. Đôi môi làm cho nó có cảm giác cơn mưa thật ướt át, nhưng cũng đầy ngọt ngào, và ấm áp.

Vậy thôi!!!

... Và có một điều RẤT ĐẶC BIỆT nữa.

Hôm nay là sinh nhật của nó: ngày 8 tháng 9 năm 2010.

8. Chương 8

Mây đông

...

Đó là một buổi chiều mát mẻ và ồn ào. Nắng gió chan hoà vào nhau, chim chóc này nọ lượn vèo vèo trên trời. Dưới đường thì xe cộ chạy ngược xuôi, bấm kèn inh ỏi. Ở Quận 7 thì cái đường này cả người lẫn xe nhiều vô kể, thêm cái giờ này là giờ cao điểm nữa! Nhưng mà có đang ở giờ nào thì cũng chẳng nhằm nhò gì với Giang. Sau một hồi lượn lách giữa dòng người đông đúc, anh cũng chở nó đến được cái bãi đất trống mà hai đứa hay lui tới.

Giang gạt chống xe rồi cả hai leo lên ngồi, anh huyền thuyên đủ thứ, còn nó thì vẫn lặng thinh ...

- Giang!

Choàng tay qua vai nó, anh nhìn kỹ hơn vào đôi mắt của nó lúc này:

- Sao Khoa?

Khoa đứng xuống, nó nhìn anh quả quyết một cách đau khổ:

- Anh đừng gặp em nữa. Mình cắt đứt liên lạc với nhau đi. Mình ... chia tay đi!

Giang cười, lấy tay vò vò đầu nó:

- Hơ? Có yêu nhau đâu mà chia tay hả em?

Khoa bặm môi, cố gắng dứt khoát trong ánh mắt và câu nói:

- Đừng có giỡn nữa. Em nói thật đó, em không muốn gặp anh nữa đâu.

- Lý do?

- Vì em giống anh!

Giang khoanh tay, cười vu vơ:

- Em sợ là hai đứa mình sẽ yêu nhau hả?

Nó gật.

- Em sợ làm gì nữa? Anh cũng đã yêu em rồi nè?

Nó lại quả quyết:

- Vậy thì mình chia tay!

Giang vẫn khoanh tay, quay mặt nhìn đầu đó ra ngoài đường:

- Nhâm nhí.

- Anh đừng có nghĩ như vậy. Bao nhiêu đó là đủ cho hai đứa mình rồi. Em chỉ muốn tốt cho anh thôi. Nghe lời em đi, đừng gặp em nữa.

Giang đặt hai tay lên đùi, cười khẩy:

- Em sợ anh sẽ thành gay giống em à?

Khoa đưa tay nhéo mạnh cái mũi Giang, nó bực bội chống chế:

- Em không phải là gay!

- Vậy em là gì?

- Em ... cũng không biết nữa?! Nhưng em không muốn anh cứ nói cái câu “yêu em, yêu em” mãi như vậy đâu. Anh dứt khoát với em đi, rồi dành tình cảm đó cho người con gái nào đó mà anh yêu đi, rồi hai người sẽ đám cưới, rồi có con. Như vậy hạnh phúc hơn là anh cứ nói yêu em mãi như vậy, mà cuối cùng cũng chẳng có tương lai nào cho hai đứa cả!

Mặc cho nó đang huyền thuyên, Giang nhắm mắt, nhịp nhịp cái đầu chọc què nó. Khi cảm thấy không nhận được cười nữa, anh mới mở mắt ra. Khoa vẫn đứng đó, đôi mắt buồn cùng cái tóc mái và cái tướng người của nó, vẫn vậy. Vẫn cái hình ảnh hấp dẫn anh ngay từ cái nhìn đầu tiên, anh đưa tay lên nhéo má nó:

- Xong chưa? Còn gì muốn nói nữa không?

- Nhớ kỹ lời em đó. Chào anh!

- Thôi đừng có nhâm nữa, tối nay anh qua nhà em ngủ đó, lúc đó coi em có sức nhâm được nữa không nha?

Giang vừa dứt lời là nó quay đi, Giang khoanh tay lại, gằng giọng:

- Khoa!!! Quay lại đây!!!

Nó quay mặt lại, Giang thấy mắt nó long lanh, đôi mắt buồn đó nhìn Giang cứ như là cái nhìn cuối cùng. Giang vẫn gằng giọng:

- Đi lại đây ngay. Em giỡn mặt với anh hả?

...

- Khoa ... KHOA!!!

...

- ĐI LẠI ĐÂY!!! CÓ NGHE KHÔNG!!!

Cái tướng cao cao, ốm ốm. Cái áo thun xanh dương. Cái cách nó bước đi. Cái cách nó vuốt tóc. Giang vẫn khoanh tay, chau mày nhìn theo. Nó bước xuống đường, cái áo thun xanh cứ mập mờ mập mờ, rồi lẩn theo và mất hút trong dòng người đông đúc của buổi chiều tà.

Nó không xài điện thoại nên anh không gọi được. Giang vẫn không vội, cứ bình thản ngồi chờ nó về đến nhà, rồi anh đến gặp nó sau cũng được.

Ánh mắt và cái mỉm môi của nó khi nãy làm Giang khẽ cười.

Nhưng anh cũng đâu có ngờ, hình ảnh làm anh chợt cười đó là hình ảnh cuối cùng mà anh thấy từ nó.

Giang đi lên nhà nó. Không đứa nào biết nó đi đâu.

Giang lại chỗ nó làm. Vừa mở cửa bước vào là cái con quản lý của nó mắng anh xối xả. Anh chưa kịp nói gì thì đã bị bảo vệ mời ra ngoài.

Tức mình.

Anh đi khắp nơi tìm nó. Rồi anh lại lên tới nhà nó, gắng hỏi tất cả, nhưng đáp lại chỉ là những cái lắc tay và cái câu “không biết” gọn lọn.

Ngày sau ... và cả những ngày sau ... Bực tức và hoang mang, anh rong ruổi khắp nơi mà chẳng biết phải tìm nó ở đâu.

Tức lắm ... nhưng rồi cũng nguôi ngoai. Hy vọng nhiều lắm ... nhưng rồi cũng thất vọng thật đầy đủ. Giang cứ ngồi chờ từng ngày từng ngày trôi qua. Cái suy nghĩ thôi không tìm kiếm và chấp nhận sự thật đã mất nó cứ chập chờn, đan xen cùng với cái suy nghĩ nó sẽ đổi ý và quay lại.

Và từng ngày ... từng ngày vẫn cứ trôi ... trong lặng lẽ và đau đớn.

...

Nói là mấy người nhớ tui đi! – Giang kêu cái môi đỏ đỏ của nó.

Hông! Mấy người tự biết đi! – Tựa đầu vào ngực, Triều vòng tay ôm chặt cái lưng mà nó thích.

Cơn đau đầu tiên mà nó gây ra cho anh, tự dừng đến trong phút chốc rồi lại biến mất. Giang cứ ôm chặt nó hơn, khi anh nhớ đến cái buổi chiều chia tay đó. Mặc dù đã lâu, lâu lắm rồi, nhưng anh vẫn còn cảm thấy sợ và, buồn mỗi khi nhớ đến.

- Nhưng mà tui muốn mấy người nói. Có nhớ tui không?

Triều ngẩn đầu, nhìn thật gần gương mặt của Giang, hai cái mũi khẽ chạm vào nhau:

- Nhớ lắm chứ! Nhưng lại giả bộ là không nhớ. Hi ...

Giang néo néo cái má của nó:

- Cứng đầu thật!

Giang ôm nó lại, ngã người ra giường. Áp má xuống cái vùng cơ săn chắc, Triều nói khẽ:

- Mấy người hông sợ hả ...

- Tui lớn hơn mấy người, không có suy nghĩ kiểu con nít như mấy người đâu.

- Nhưng mà ...

- Nhưng gì nữa! Mấy người quên cái câu mà tui nói rồi đó. Ráng nhớ lại rồi từ từ hiểu đi, đừng có sợ những điều vô lý xung quanh nữa.

- ...

Giang gãi nhẹ nhẹ vào cái ót của nó:

- Gần mấy người là đủ rồi, tui không thích quan tâm tới những điều không làm cho cả hai hạnh phúc đâu!

Triều ngồi dậy, chống tay lên cái bụng cứng cứng đó, nó cứ bóp... vuốt ... nắn một cách khoái chí. Giang gồi hai tay dưới đầu, thích thú để cho nó cứ khám phá những điều mà nó thích.

- Hồi lúc tui đi công tác, mấy người ở đây có tập hít xà đều không?

- Từ khi tui thấy mấy người ra đó hít, tui mới đi ra hít theo thôi.

- Vậy trước đó mấy người tập tạ hả?

- Ủ, chiều nào cũng nâng cái tạ 15kg ở bên phòng tập thể lực. Với lại cũng tập bụng với tập những cái khác nữa.

- Hèn chi. Lúc mới về đây, nhìn mấy người ...ngon lành quá trời ...

Vậy bây giờ mấy người thích chỗ nào? – Giang cười mỉm, có chút ham muốn trong ánh mắt.

- ... thôi mà!

Giang đưa tay, vuốt nhẹ khắp đùi nó. Nó chụp cái tay lại, rồi leo xuống mặc quần, mặc áo vào:

- Đi ra canteen kiếm gì ăn nè. Đói quá à!

- Ghét mấy người rồi, làm mất hứng quá!

Giang cũng ngồi dậy mặc đồ, nó hôn cái “chóc” lên má Giang:

- Bữa nào tui bù cho ...

Hai đứa nó khoát tay nhau, vừa đi vừa chọc ghẹo, hôn hít giữa con đường tối mờ. Chốc chốc Giang bẻ thốc nó lên, xoay vòng vòng, rồi đặt nó xuống, Giang hôn nó hồi lâu, rồi cả hai mới đi chậm chậm ra canteen ... Ăn đại vài cái bánh với ly sữa đậu nành. Hai đứa nó ngồi lại coi tivi một chút rồi mới đứng lên đi về.

Vẫn chỗ cũ là cái ghế đá phía sau của ban Hậu cần. Triều ngồi cạnh, vòng tay ôm chặt cái eo cứng cứng nó thích:

- Mấy người phải nói thiệt với tui chuyện này!

Giang khoát tay qua vai, nhéo nhéo cái má của nó:

- Có chuyện gì mà tui giấu mấy người đâu? Hỏi đi.

- Cái thằng Ly ... bé Thanh của mấy người đó ...

Giang bỏ tay xuống, bẻ nó ngồi vào lòng mình. Giang hôn nó một cái nhẹ nhàng nhưng cũng không quá nhanh. Áp mặt vào má nó, Giang nói khẽ:

- Mấy người ghen hả ...?

Triều đưa tay rờ rờ sợi dây chuyền Giang đeo, giọng hơi dỗi:

- Chứ sao! Ngày đầu tiên về đây, thấy mấy người cứ kè kè theo nó, là tui tức muốn điên luôn. Còn nữa! Lúc tui đi chắc ở đây mấy người quây lắm đúng không? Những gì tui dặn mấy người quên hết rồi chứ gì!

Một tay Giang ôm, tay kia Giang vò vò tóc phía sau đầu nó:

- Chỉ có chuyện mấy người muốn bỏ tui đi là tui không làm thôi!

- Hông tin! Vậy tại sao mấy người lên được Quân lực vậy? Mấy người có quen biết ai trong này đâu. Dám ra ngoài rút tiền rồi ...

Giang siết chặt nó, hôn nó thêm cái nữa. Cũng nhẹ nhàng và không quá lâu:

- Không có! Từ ngày mấy người đi, tui chưa bao giờ lấy cái thẻ đó ra xài lần nào nữa.
- Chứ sao mấy người lên được Quân lực?

Giang cười:

- Lúc đó là mấy người đi được vài ngày rồi. Anh Vinh ra canteen mua đồ thì thấy tui ngồi, anh mới nói tui là lính mà bày đặt ngồi thờ dài. Lúc đó tui đang buồn lắm, chỉ cười trừ thôi. Ai ngờ chiều hôm đó anh xuống đại đội 7 xin cho tui lên làm Quân lực trong thời gian anh đi phép năm. Lúc lên anh còn chửi ngược lại tui nữa mà! Anh nói lính tui chỉ có ăn với ngủ, có làm gì mệt tới đầu óc mà bày đặt ngồi suy tư với thờ dài, anh thấy vậy nên bắt tui lên Quân lực làm cho bỏ ghét.

Giang đưa tay kều cái môi của nó, anh nói tiếp:

- Mấy người không tin thì hỏi anh đi. Còn thằng kia lúc tui lên là tui đã thấy nó rồi, nó ở phòng Quân lực của BCHQS, nó nhỏ tuổi hơn tui, với lại ở nhà nó tên Thanh, nên tui mới kêu nó là bé Thanh. Biết chưa? Giống như tui kêu mấy người là bé Khoa thôi.

Nó cười khì. Giang thì lòn tay vào trong, hơi ầm từ cơ thể Giang cuốn lấy nó. Thích thú, nó vòng tay ôm cổ Giang, và hôn Giang một cái rõ dài ...

- Rồi mấy người với nó có cái gì với nhau hông?
- À ... nó có nói là thích tui, nhưng tui nói là tui yêu mấy người rồi, nên tui từ chối nó. Hềhề!

Lạnh quá ha – Nó nhéo nhéo cái tai của Giang – Mà mấy người nói vậy, nó buồn thì sao ...?

Giang cười mỉm:

- Nếu tui đồng ý thì mấy người buồn hơn sao!

Triều cười thích thú, Giang hôn nó cái nữa nhưng nó còn mắc cười, nên cái hôn đó đã dở dang đôi chút. Giang bỏ tay ra, để nó ngồi sang bên cạnh, rồi anh ngồi xuống:

- Lên đi tui công vào phòng nè!

Dứt lời là nó leo lên liền, hai tay nó lùa vào từ cổ áo, phần da thịt cứng chắc làm cho đôi tay của nó không ngừng lại được! Giang công nó vào phòng, rồi đặt nó ngồi trên bàn, Giang khoá cửa, rồi trở lại đứng trước mặt nó. Giang ôm nó tiếp, anh nhìn nó thật lâu. Rồi anh lại hôn nó.

Một cách dịu nhẹ từ môi trên, rồi đến môi dưới ... rồi một chút ươn ướt từ hai cái lưỡi mang lại. Cũng lâu ... nhưng không bao giờ chán! Giang mở mắt, anh cầm tay nó, hôn bằng mũi lên những ngón tay:

- Em có chấp nhận anh là món quà sinh nhật của em không?

Triều cười, Giang nói tiếp:

- Em còn nhớ không? Em nói là vào ngày sinh nhật của anh, em sẽ làm bánh cho anh ăn. Còn vào ngày sinh nhật của em, anh sẽ làm cho em hạnh phúc hơn những ngày anh bên em trước đó! Nhớ không?

Nó gật. Giang nghiêng đầu hôn nó cái nữa, rồi anh nhéo má nó:

- Anh xin lỗi vì hôm nay anh chưa sẵn sàng để thực hiện điều mà anh hứa! Nhưng anh bảo đảm với em là anh không nuốt lời đâu! Bởi vì ...

Triều nhướn mắt chờ. Rồi Giang dang hai tay ra, cười tươi:

- Bởi vì ANH YÊU EM! Hahaha ...

Triều cũng cười rất vui, nó đưa tay nhéo cái mũi Giang:

- Không có được ...!

Triều đứng xuống, mở tủ lấy cái dây phone, rồi cầm cái điện thoại ra, có vài tin nhắn của mấy đứa kia. Nó kéo tay Giang đi ra ngoài:

- Theo em ra đây nè.

8h10.

Triều dẫn Giang ra ngồi trước cái lối đi vào ban Hậu cần. Duỗi hai chân ra mặt đường nhựa, nó tựa vào vai Giang.

- Cái điện thoại này em mua hả?

- ... Có người tặng!

- Ai?

Triều quay qua, Giang giả bộ nhăn nhó nhìn lại, nó huých người vào Giang:

- Bữa nào em kể cho!

- Mà bắt anh ra đây ngồi chi vậy?

Khoát tay lên vai Giang, giọng nó vẫn nhỏ nhẹ không đổi:

- Thì ngồi đi! Lát e nói cho nghe cái này.

Gió lạnh lùa qua. Hai đứa nó khoát tay lên vai nhau. Triều đứng đưa hai bàn chân:

- Giang! Sao anh quyết định đi nghĩa vụ vậy?

- Hề... Em nói trước đi.

- Hả...? Ủa! Lúc quyết định không gặp anh nữa đó. Trước đó là em có giấy gọi đi khám sức khỏe rồi, với lại ông cậu của em cũng biết thằng phường đội trưởng của phường em, ổng mới hỏi em là có muốn đi hay không? Nếu đi thì ổng lên đó làm xong mọi thủ tục rồi đem đồ về cho em luôn, khỏi cần đi khám sức khỏe, chờ tới ngày đó đi lên chỗ tập trung quân thôi.

- Vậy hả?

- Ủa! Lúc đó em biết chắc anh sẽ tìm em cho bằng được. Cho nên em quyết định đi, cứ nghĩ là 18 tháng đó sẽ làm em quên hẳn được anh, đồng thời làm cho anh nản lòng, và sẽ không tìm em nữa ...

Giang nhéo cái má, cụng đầu vào đầu nó:

- Anh nói thật! Đến bây giờ anh vẫn không tin được, là lại gặp em ở đây đó. Em biết không?

Triều cười. Giọng cười vừa thẹn vừa buồn.

Mình có duyên với nhau thật đó em! Cái lúc em mất tích, anh nản lắm. Chẳng biết tìm em ở đâu cả, cứ sáng thì chạy đôn chạy đáo, tối khuya thì đi nhậu với mấy thằng em cho đỡ buồn. Mà càng xin, thì trong đầu anh lúc đó chỉ có hình ảnh của em không thôi! – Giang thở dài – Lúc nhậu anh nghe loáng thoáng tụi nó nói với nhau đi nghĩa vụ gì đó. Haha! Em biết anh nghĩ sao không? Anh nghĩ rồi em cũng sẽ lại đi tìm anh, nên anh đi nghĩa vụ cho bỏ ghét, với lại đang bức mình vì em bỏ đi với cái lý do quá nhảm, anh quyết định cũng đi nghĩa vụ luôn.

Dụi đầu vào Giang, nó hỏi bằng giọng an ủi:

- Sao nữa.

- Mấy thằng chơi chung với anh cũng làm bên phường đội, tụi nó chỉ anh cái chỗ này, vừa gần nhà, vừa dễ sống hơn mấy chỗ khác. Rồi qua vài nguyên tắc xã giao thông thường, anh được thằng phường đội trưởng nó đưa vào đây, vậy thôi!

- Hừ ... lại tiền bạc nữa chứ gì?!

- Thì xã giao mà em! Hề hề ...

- Còn em, cái lúc mà em quyết định đi, em chỉ nghĩ trong đầu đi là đi thôi, chứ em cũng chẳng biết mình sắp được đưa đi đâu nữa! ... Mà thiệt là, em cũng không ngờ mình lại gặp nhau ở trong này đó!!!

- Đã vậy, em còn bỏ anh thêm lần nữa. Chán!

Triều cười ha hả. Sắn cái tay trên vai, Giang kéo nó xuống, nhéo nhéo cái má của nó.

- Ba tháng tân binh em ở đại đội 5 hả? Nghe thằng Bảo kể em quậy lắm đúng không?

- Có đâu ...

- Giấu anh làm gì nữa, anh biết hết rồi. Coi cái mặt tướng hiền lắm, ai dè ba gai hơn anh nữa.

Vậy anh ở đại đội 7 thì sao? - Triều vỗ cái “bóp” vào ngực Giang – Dám tối ngày cũng đánh lộn đánh lạo với tụi nó lắm.

- Haha. Sai lầm rồi nha, anh nghĩ ở đây cũng giống như ngoài đời thôi, mà hơn thua nhau làm gì mấy chuyện vặt, cái nào được thì tới, không được thì thôi, còn chơi bần là anh xử liền tại chỗ, nói chi nhiều. Một phần tụi nó nể anh cũng vì chuyện đó, một phần là tụi nó khoái nhậu với anh lắm.

Lần này nó đánh mạnh hơn:

- Tụ tập vào mấy cái chỗ tối om rồi làm ba cái chuyện gớm giếc. Tụi nó khoái vì anh giỏi nhất là bày đầu ba cái trò đó thôi chứ cái gì.

- Tại trong này buồn quá, lâu lâu leo rào thư giãn chút. Nhưng anh có làm gì quá lố đâu? Anh đâu có quan hệ bậy bạ đâu mà em lo!

- Mà em không thích. Em ... không thích anh cho đứa nào khác đụng chạm vô anh!

Bỏ cái tay trên vai xuống, Giang lòn tay vào trong áo, ôm cái eo của nó:

- Okê. Không chia sẻ thân thể này với ai ngoài em cả, chịu chưa?

Triều lại cười ha hả.

- Anh hỏi nè, bây giờ em muốn là bé Khoa của anh, hay là bạn Triều của anh. Hả?

- Khôn quá vậy, cái nào cũng của anh hết.

- Bé Khoa thì là của anh cả đêm lẫn ngày, còn bạn Triều thì chỉ là của anh mỗi đêm thôi. Hề hề!

Không dừng lại ở cái eo, cử động của cái tay đang chứng minh cho “chủ ý” của mình. Nó huých cùi chỏ vào ngực Giang:

- Thôi mà! Vậy em là bé Khoa của anh đó. Chịu chưa?

- Biết chịu hay chưa thì lát vô ngủ thì biết thôi.

Lần này Giang gì chặt tay, chủ yếu chạm vào được “cái nơi” Giang muốn. Nó thì giãy giụa mà miệng lại cười không ngớt.

- Bày đặt hít xà này nọ làm gì vậy? Ráng hít cho được 23 cái rồi quay qua đặt điều kiện với anh hả!

- Em hít được hơn 23 cái luôn đó. Mà bữa giờ bỏ không tập, chắc hít yếu lại rồi.

- Ngày nào cũng ra hít tới cái thứ 22 rồi bỏ xuống, nhìn mà thấy ghét! Sao lúc đó không hít cho xong 23 cái đi, hít chỉ 22 cái? Khiêu khích anh hả?

Giang lòn hai tay vào trong áo, ôm chặt người nó, nó thì cứ gắng sức gỡ cái tay đó ra, nhưng không nổi.

- Hồi đó hứa với em, em hít được 23 cái, em nói gì anh cũng chịu. Vậy lúc đó em hít xong 23 cái, em kêu anh đừng gặp em nữa, anh chịu không?

- Nếu lúc đó em mà nói vậy, anh sẽ nói là trước đó anh không hứa gì với em cả! Hahaha.

- Biết ngay. Anh ba gai quá mà!

Không ba gai vậy sao làm lại em – Giang hôn một cái nhẹ nhàng vào cổ nó – Bây giờ vào ngủ được chưa? Ngồi ngoài này lạnh quá.

- Khoang! Chờ chút xíu nữa thôi.

- Uhm, mà anh nói nè, em đừng có hít xà nữa, anh không thích.

- Ủa? Sao vậy???

- Biết vậy hồi đó đừng hứa với em cái vụ hít xà này. Em hít riết tay chân giờ cứng ngắc, ôm thấy chán gì đâu! Muốn tập thì lâu lâu hít đất vài chục cái cũng được, đừng có hít xà nữa nha!

- Háhá. Vậy thôi em không hít nữa. Tại bữa giờ đeo cái nhẫn này, mỗi lần hít nó cắn ngón tay đau quá ... Ủa mà?! Phải cái nhẫn này anh tặng cho em không?

Giang cầm tay nó lên xem, rồi lắc đầu:

- Anh không biết!

- Thiệt hông đó! Mà sao anh không hỏi em ... tại sao em lại bỏ anh đi lần nữa?

Giang cười, hơi thở chạm khẽ vào tóc gáy làm nó thích thú một chút:

- Từ từ rồi anh hỏi!

- Vậy ... cái lúc mà trước khi anh đi diễn tập đó, anh có vào phòng em ... tìm em không?

Xoay người nó qua, Giang hôn một nụ hôn có đầy đủ từ cảm xúc cho đến mùi vị.

- Không có!

- ... Thôi!!!! Em biết hết rồi đó! Anh vào phòng tìm em, rồi tìm được luôn cuốn nhật ký của em phải không? Em biết hết rồi ... Anh thừa nhận đi.

- Anh không biết! Em lộn anh với vụ nào rồi đó. Thôi, vào ngủ đi, ngoài này lạnh quá rồi!

Dứt lời, Giang bế nó lên, nó thì giãy giụa liên hồi:

- Khoang! Khoang! Ngồi lại một chút nữa đi!!!

Đặt nó xuống, Giang nhéo má nó tiếp:

- Có mục đích gì thì nói liền đi, bắt tui ngồi ngoài này chi vậy?

Thì mấy người chờ chút đi - Nó lè lưỡi, không nhéo. Một hành động mà Giang cực thích từ nó.

9h30. Giờ cúp điện như thường lệ. Toàn bộ khung cảnh trở về như lúc trước nó vừa ngồi đây. Cũng mọi thứ mang một màu đen đặc, cũng cái nền trời với vài đám mây đỏ tím, chỉ khác một chút là hôm nay những đám mây đó không giăng kín trời, mà nó trôi lác đác, có cụm thì lớn, có cụm thì nhỏ tí. Tất nhiên không thiếu một yếu tố nữa là những cơn gió lạnh cứ thổi qua không ngừng.

Chỉ chờ vậy thôi, Khoa lấy trong túi cái điện thoại, rồi sợi dây phone. Đọc nhanh cả đồng tin nhắn mà tụi kia gửi, nó xóa rồi chỉnh qua list nhạc, cắm cái phone vào, đưa Giang cầm một cái, nó một cái. Rồi nó bật lại những bài của UHP mà hồi đó nó với Giang đêm nào cũng nghe cùng khi lang thang ngoài đường. Giang với nó thích nghe UHP hát lắm, cả hai đều thuộc lòng những bài hát mà thời UHP còn hát chung với H.A.T!

Cũng cái giai điệu thân quen, cũng hai đứa nó ngồi tựa vào nhau, cũng vào những đêm trời lạnh run người. Ký ức như ẩn trong những cơn gió lạnh đang thổi qua, tất cả mọi cảm giác và suy nghĩ của thời gian trước, đang hiện ra rất rõ trong thâm tâm hai đứa nó.

- Giang nè! Cái hôm mấy người đi diễn tập đó, đêm nào tui cũng ra đây ngồi có một mình à!

- Uhm ...

- Tui xin lỗi mấy người! Tui có lỗi với mấy người nhiều lắm. Phải chi, tui đừng có suy nghĩ nông nổi, để ...

Nè – Giang xoay người nó qua, nhéo cái mũi của nó, lúc đó Giang cũng thấy mắt nó đang long lanh dần dần – Từ bây giờ trở đi, mấy người chỉ cần biết một điều là mấy người sẽ ở bên tui, vậy thôi! Đừng nghĩ tới

cái quá khứ đó nữa, dù mấy người có thành công kiểu này hay thất bại kiểu kia ... thì bây giờ mấy người cũng đã ở bên tui rồi. Đừng có buồn nữa, cứ vô tư bên tui như hồi đó đi. Hiểu chưa hả?

Khoa cười mỉm, Giang cúi đầu, hôn nó mấy cái:

- Mít ướt!

Giang đứng lên, kéo nó đứng dậy, dẫn nó đi vòng vòng trên cái đường nhựa. Tự nhiên trong lòng Khoa hiện lên một cái cảm xúc êm đềm khó tả! Phía trước là những dãy nhà đen kịt, trên trời thì những đám mây đỏ tím cứ như đang đuổi nhau. Cảnh vật có tĩnh mịch, u ám, lạnh lẽo đến chừng nào, thì trước mặt nó vẫn có Giang, một người cho nó cảm giác an toàn và hạnh phúc không bao giờ hết! Chỉ vậy thôi là nó đã cảm thấy đủ một cách rất nhiều rồi!

- Vô ngữ nha!

Ôm chặt Khoa, Giang nói sau cái hôn ngẫu hứng. Nó gật đầu, Giang kéo tay nó đi vào trong thật nhanh, có lẽ cả hai chịu hết nổi cái lạnh thấu xương ở ngoài này rồi. Vào trong phòng, rồi khoá cửa, Giang nói nhỏ xú:

- Vô đây rồi chết với tui!

Khoa chỉ còn biết cười, nó tháo cái dây phone, để lên bàn, bấm tay vào cái màn hình điện thoại cho nó sáng lên, Khoa thấy Giang đang đứng khoanh tay nhìn nó, Giang nhường nhường cái chân mày:

- Muốn làm gì đặc biệt một chút vào ngày sinh nhật không?

Do Giang đứng khoanh tay, nên cơ ngực và hai bắp tay nhìn thấy to hơn một chút. Nhưng nói chung là ... ngon lành! Ánh sáng từ cái điện thoại vụt tắt, Khoa lẳng lặng đứng lên giăng mùng, rồi chui vào. Giang chui vào ngay sau nó, hai đứa nó chui tiếp vào trong chăn. Lúc đầu là chỉ ôm ấp, vuốt ve nhau, rồi dần dần những cái dư thừa trên người cả hai cũng chẳng còn làm vướng víu gì nữa. Da thịt của cả hai tiếp xúc trực tiếp với nhau mà không hề có mảnh vải nào cản trở! Được ôm chặt, được cảm nhận rõ từng hơi thở nồng nàn, ấm cúng giữa cái lạnh này, đối với nó đó là một món quà rất đặc biệt rồi, nó chẳng muốn làm gì thêm ...

Chỉ có điều Giang thì không nghĩ như nó thôi. Giang nắm chặt tay nó, đưa “xuống dưới”. Khoa giựt tay ra nhưng không nổi, nó lại vùng vằng:

- Mấy người kỳ quá ...

- Đụng một chút thôi mà.

Hai tay Giang nắm chặt cái tay không chịu để yên của nó, tất nhiên là Khoa không thể rút cái tay ra được.

- Đừng mà ...

- Hề hề ... Sao mấy người cho tui đụng ... mà tui cho đụng lại thì không chịu? Kỳ vậy???

- ...

- Mấy người cứ coi “nó” là quà sinh nhật bữa nay của mấy người đi.

- Thôi ... Giang ...

- Thôi cái gì? Bây giờ không “lấy” thì sau này cũng phải “lấy” à. Ngoan đi nào! Hề hề ...

Giang hôn nó từng cái nhẹ nhàng, mỗi cái hôn chưa đầy 2 giây, anh bỏ ra, rồi lại hôn tiếp ... cứ vậy cho đến khi đã miệng, nó và anh đều thở mạnh hơn.

Giang nằm qua bên cạnh, lòn tay mình vào dưới cổ nó, để cho nó gối đầu lên tay mình. Tay kia anh tiếp tục rờ nhẹ lên cái bụng của nó, tay đang để cho nó gối đầu thì gấp lại, đầu ngón tay khều nhẹ vào má nó. Anh áp sát mặt vào, không phải để hôn, nhưng để cảm nhận được nhịp thở lúc mạnh lúc nhẹ theo hành động của đôi tay anh.

- Khoa à ...

- ...

- Đụng vào đi em ...

- ...

- Ngoan nào, anh có lòng tặng “quà” cho em mà. Đụng vào cái đi, cho anh vui đi! Anh thương mà ... hềhề ...!

- ... Một ... một cái thôi nha ... đụng một cái thôi ... nha!

Tiếng nói nhỏ khê phát ra, làm Giang hứng chí. Anh kéo đầu nó lại, đưa ... lưỡi vào sâu trong miệng nó. Thêm cái hơi thở gấp gấp của nó càng làm anh ngầu nghiêng hơn...! Một chút dè chừng ban đầu, rồi nó cũng ngoan ngoãn để cho tay anh điều khiển tay nó. Giang thì thào:

- Phải vậy chứ! Hehehe ...!

- Rồi nha! Đụng một cái rồi đó! Ngủ được chưa?

- Những lúc như vậy sao em dễ tin anh quá vậy? Hà hà ...!

- Giang ... ghét anh quá ... đi ngủ đi ... Giang ...!

- ...

Đêm cứ trôi ... Gió cứ thổi ... Từng cơn gió hiu hiu lạnh cứ lùa vào ... nhưng cũng chẳng bao giờ xua đi được hơi ẩm nhỏ bé trong căn phòng đó.

...

Vẫn như những buổi sáng lạnh lẽo, hai đứa nó ôm nhau cứng ngắc trong chăn. Khoa thì luôn dậy sớm hơn Giang, nó ôm cái bụng của nó thích, lâu lâu nó tò mò đưa cái tay ... xuống dưới xít. Nhưng thích hơn hết, là nhìn được gương mặt hiền từ của Giang vào lúc này. Nó nhìn không chớp mắt, từ chân mày, đôi mắt, cái mũi, đôi môi, khuôn mặt. Khoa cứ nhìn hoài nhìn mãi mà không hề thấy chán. Cũng vì một phần, là bây giờ nó chẳng còn phải che giấu cái suy nghĩ và cảm xúc của nó nữa, nó thích thì nó làm, nó muốn thì nó đòi. Tất nhiên là Giang sẽ chẳng bao giờ từ chối nó.

Nhưng hiện tại là nó chưa có sẵn sàng để làm một số điều mà Giang yêu cầu ...

Nhìn đã mắt, nó hôn nhẹ vào má Giang một cái. Gương mặt hiền từ vẫn còn say sưa trong giấc ngủ, nhịp thở làm cái bụng và ngực cứ phập phồng đều đặn. Nó cũng chẳng hiểu sao, nó lại rất thích nhìn cái bụng đó của Giang. Những múi cơ chỗ đó không phải nổi lên cục cục như mấy thằng trâu vật thường thấy. Nó chỉ hiện ra hơi hơi thôi, nhìn sơ qua vẫn biết là cơ bụng, nhưng mà chỉ nhiều đó thôi là nó cũng đã chết mê chết mệt rồi. Thiệt kỳ ghê! ...

Khoa đã tỉnh ngủ hẳn, nó lấy cái điện thoại trong góc. Hơn 6h30, nhưng nó làm biếng ngồi dậy quá. Cái sức ảm từ cơ thể nó đang ôm làm nó chẳng muốn rời đi chút nào.

Giang trở mình, quay mặt ra ngoài, đưa cái lưng to đùng vào cho nó. Tức mình, nó xoay người anh qua. Giang tỉnh giấc, nhưng chưa mở mắt, mà thể hiện bằng cái thở mạnh và vươn vai. Nó leo lên, ngồi trên cái bụng nó thích:

- Dậy đi ăn sáng nè!

Giang không nói gì, đưa tay xuống đụng vô ... của nó. Mà nó cũng chỉ cười thôi! Con trai đứa nào mới ngủ dậy mà “không giống nhau”? Nó cũng cảm nhận được Giang cũng “y chang” nó chứ có khác gì đâu.

- Nhột mà ...

- Tui thích ...

Nó ngồi im ... đến khi Giang mở mắt ra, cười tươi, thì nó mới đánh một cái xuống ngực Giang:

- Đã chưa hả? Đi ăn sáng nè!

Giang ngồi bật dậy, vòng tay qua ôm cổ nó. Giang tính hôn thì nó xoay mặt đi:

- Dơ ...! Vào đánh răng rửa mặt đi. Ngồi đây hoài!

Nó đứng lên vào phòng tắm. Đến nỗi cái lúc đi tiểu, Giang cũng giành ... cầm với nó. Nó cứ cười um sùm trong cái phòng tắm. Hai đứa nó vệ sinh cá nhân xong, ra mặc đồ, rồi quàng vai bá cổ nhau đi ra canteen ăn sáng ...

Hôm nay chưa phải là ngày cuối tuần, nên tầm khoảng 7h là canteen đã vắng hoe rồi. Đỡ ồn ào chùng nào thì nó càng thích chùng đó. Ngồi nhâm nhi bữa sáng với Giang, nó cũng phải gác chân lên đùi Giang mới chịu.

- Lát ăn xong anh lên Quân lực làm việc tiếp đó.

- Ủa ... À đúng rồi. Em cũng phải xuống kho nhận đồ với ông Lâm nữa.

Giang cười - Nhớ ngày 10/9 năm trước không?

- Sao hông? Vậy là mình được 1 tuổi lính rồi đó. Hehe!

Giang lấy tay xoa đầu nó - Chút trưa lên anh nha, rồi mình đi ăn cơm chung.

- Ủa!

... Xong buổi ăn sáng, Giang đi lên Quân lực, còn nó thì đi về lại Hậu cần. Lính mới sắp vào, nên có nhiều việc phải làm lắm. Mà làm nhiều nhất thì chắc chỉ có cái phòng Quân lực thôi, chứ cái phòng Quân nhu của nó, quanh đi quẩn lại thì hết phát đồ rằn ri, giày dép, nội vụ, quân hàm, cầu vai, nón, áo thun, quần đùi v.v... Mà mấy cái đồ dùng đó thì Tổng cục Hậu cần gửi hết vào kho của ban Hậu cần nó rồi, nó với ông Lâm chỉ việc coi coi đại đội nào có bao nhiêu lính mới, mỗi đứa được nhiều cái ... rồi phân ra để đó, mấy thằng liên lạc với tiểu đội trưởng của mấy đại đội đó tự động xuống lấy. Vậy thôi!

Khoa cũng muốn lên đó phụ Giang lắm, nhưng chỉ sợ làm vướn tay vướn chân Giang thêm thôi. Vì nó có biết gì về công việc của Giang đâu!

Ngồi canh cái đồng hồ, chờ mấy đứa liên lạc xuống nhận mà nó cứ ngáp ngáp ngáp dài. Đang mơ mơ màng màng, chợt có nguyên một cuốn báo 2! với một cuốn HHT ở đâu hiện ra trước mặt. Khoa tỉnh hẳn, nó ngẩn mặt lên nhanh. Là Hào!!!

- Hôm bữa anh cầm báo lên mà không có em trong phòng.

- Trời ... thì để trên bàn cũng được mà, làm vậy chi cho mắc công?

- Nhưng anh muốn đưa tận tay em!

Khoa chống cằm, nó lại nhìn thẳng Hào bằng ánh mắt khó hiểu pha chút dè chừng:

- Tui vẫn chưa hiểu được anh đang nghĩ cái gì trong đầu nữa. Anh nói coi?

Hào ngồi xuống, đặt cái nón qua bên cạnh, tay lau những giọt mồ hôi trên trán:

- Thôi em cứ mặc kệ anh cũng được, miễn là đừng lánh mặt anh nữa thôi ...

Nó chau mày, chẳng thèm nhìn tới cái mặt của thằng Hào nữa:

- Vậy thì tùy!

... Thằng Hào ngồi kế bên, chẳng nói năng gì, còn nó cứ chú tâm vào cuốn báo ... đọc xong hết, nó giả bộ liếc qua, thằng Hào nhìn đâu đó phía xa, nhịp chân, nó câu giờ tiếp tục bằng cách đọc lại những mục hay trong cuốn báo ...

- Triều! Anh hỏi câu này được không?

Âm thanh phát ra trong cái miệng ngậm chặt, nó cũng chẳng buồn quay mặt sang.

- Anh biết em sẽ khó chịu, nhưng anh vẫn muốn em trả lời anh câu này! Được không?

Khoa gấp cuốn báo lại, quay sang:

- Nói.

- Em với Giang là gì của nhau vậy?

Chống cằm, nó nhìn vào gương mặt ngây thơ tạo nên cái tên Hào baby ở nơi này, ánh mắt của thằng Hào không có chút gì dò xét hay so sánh, thật tình là chỉ có sự thắc mắc đang trong ánh nhìn của thằng Hào dành cho nó thôi. Nhìn hồi lâu, nó mới nheo mắt, đáp lại, giọng cũng hơi trầm xiu:

- Là bạn!

- Hả ... bạn? Nhưng mà ...

- Nhưng sao?

- ... anh thấy hai người hôn nhau!

Ngay lập tức, tim nó giựt thót, đầu nó tua lại thật nhanh những lúc hai đứa hôn nhau, cố gắng tìm ra mọi thiếu sót trong cảnh giác ... mặc dù những lúc như vậy, đến con muỗi còn không có ở đó mà quấy rầy hai đứa nó được nữa!

- Ủa Hào? ... Anh nói cái gì kỳ vậy? Tui với Giang hôn cái gì mà nhau?

Nó lấp bắp đáp lại, tay chân làm những động tác thừa. Tự nhiên nó thấy nó dở hơi quá! Chưa gì đã mất bình tĩnh rồi.

- Anh thấy em và Giang hôn nhau thật. Anh không bịa chuyện đâu?

- Ở đâu?

- ... cũng lâu rồi, lúc đó là ở ngoài canteen, anh thấy em ... hôn lên má Giang lúc hai người tách ra đi về!

- Trời

Nó thở dài một cách nhẹ nhõm, toàn bộ lo lắng cuốn theo cái hơi thở đó đi ra hết, trả lại yên tĩnh cho tâm hồn và trí nhớ của nó! Đưa tay vỗ vỗ vào trán tự trấn an, còn thằng Hào thì ngáp ngừng:

- Em có thể nói cho anh biết được không? Em với thằng Giang chỉ là bạn thôi hả?

- Ủa! Là bạn thôi! Mà anh để ý chuyện này chi vậy?

- Bạn! Mà bạn gì sao lại hôn nhau?

- Nhưng tui hỏi anh. Anh hỏi làm cái gì?

Nó khoanh tay, hạ giọng. Thằng Hào vẫn lúng túng hỏi nốt câu nữa:

- Em ... là gay hả?

- Không! Tui là con trai. Vậy anh là gay hả?

- Không ...

- Vậy mắc cái giống gì mà anh hỏi như vậy? Hả? Rồi còn cứ bám tui hoài nữa? Cứ tò tò đi theo không được nói câu nào, mỗi tuần còn phải mua báo cho nữa! Cuối cùng là anh muốn cái gì? HẢ?

- Anh ... cũng không biết nữa!

Nó chưng hửng, và nó cũng chẳng biết nói gì tiếp nữa. Thằng Hào vẫn chăm chú nhìn nó, không rời mắt. Cái kiểu nhìn làm nó chột nhốt lại lần gặp đầu tiên. Cái hôm ở bãi rác!

- Anh cũng không hiểu mình đang nghĩ gì trong đầu nữa, nhưng em đừng hỏi anh, cứ để anh làm những chuyện đó đi, anh sẽ không làm phiền em, hay Giang. Anh muốn mình có trách nhiệm với ... việc mình làm ... hay em cũng có thể nghĩ rằng anh muốn chuộc lỗi cũng được ...

Dứt lời khoảng 2, 3 giây sau. Khoa túm cổ áo thằng Hào, đứng bật dậy, đẩy nó vào vách tường. Mắt nó chiếu ánh nhìn bức tức và căm phẫn xuyên qua đôi mắt chứa đầy hốt hoảng đối diện, sự tức giận còn thể hiện rõ qua âm giọng, hơi thở, và câu nói:

- Tại sao lúc đó mày không dừng lại? Tao gần như cầu xin mày, dù không nói được. Nhưng tại sao mày không chịu dừng lại???

Thằng Hào như chết đứng, hai tay của Khoa càng lúc nắm càng chặt cái cổ áo:

- ME MÀY ... mày chỉ thoả mãn cho mày thôi, còn tao ... mày có biết TAO ĐAU KHỔ NHƯ THẾ NÀO KHÔNG? THẲNG CHÓ!!!

- ... anh Triều!

Giọng nói nhỏ nhỏ quen thuộc phía sau, nhưng cơn bức tức vẫn còn đang cuộn cuộn trong lòng, nó vẫn nhìn chằm chằm thằng Hào. Và đến khi cơn giận đã bớt, một lát sau nó mới quay mặt lại. Là thằng Phát.

Nó bỏ tay ra, rồi quay mặt đi ... nhưng được 1, 2 bước chân là nó quay lại, đá thật mạnh vào bụng thằng Hào. Thằng đó té ra đằng sau, người đập vào tường đau điếng, nó đi tới, cúi xuống, và một tay nó lại nắm cái cổ áo lên:

- Nếu mày thấy hối hận, thì tránh xa tao ra! Không thì đừng trách!

Nét hốt hoảng phản phát một chút, còn lại là đau đớn đang thể hiện rất rõ trên gương mặt, bộ dạng đáng thương làm nó cười mỉa, Khoa bỏ tay ra, đứng dậy, nó quay đi, nhìn thằng Phát cười rồi bước chậm chậm, tay rút cái điện thoại trong túi ra:

- Anh Lâm ra kho coi dùm em chút, em bận xíu!

Cùng lúc đó là tiếng “alô” vang lên ở bên kia, nó nói nhanh rồi cúp máy ... và tắt nguồn luôn.

- Phát kiểm anh có gì không?

- Hả ...? À! Em tính rủ anh đi vòng vòng chơi, tại bữa nay em trốn học ngoài thao trường được một bữa.

- Ừa, vậy thôi lên Quân y ngồi chơi đi, anh làm biếng làm việc bữa nay quá!

- ... sao anh đánh anh Hào vậy?

Khoa đứng lại, nó gằng giọng:

- Đừng có nhắc tên thằng đó ở đây, mất vui!

Phát im thin thít, đúng là mất vui thiệt, suốt quãng đường đi lên Quân y, nó cứ im ru làm Khoa cũng ngại. Nhưng cũng may là vừa ngồi xuống là cả đám đã bàn đủ thứ chuyện rôm rả, cả hai chẳng ai nhắc tới chuyện hồi này nữa.

...

Giang không có xài điện thoại, nên nó không biết Giang đi chùng nào về nữa. Thay vì ngồi chờ đợi và suy đoán, nó đi thẳng lên Tham mưu, hỏi thằng liên lạc cho rõ! ...

Khoa đi từ từ lên Quân y, bực bội Giang đi mà không nói trước với nó, làm nó chờ cả buổi. Anh Vinh với Giang đi bù đắp lính trước ở mấy đơn vị quân sự trong phạm vi thành phố! Trung đoàn của nó cũng có các chỉ tiêu khi nhận lính nhập ngũ, điển hình là sức khỏe, tôn giáo, và lý lịch ở phường! Quân nhân nào không đạt thì đem đổi với các đơn vị khác. Cho nên nếu xét thấy không đạt tiêu chuẩn thì sẽ lên danh sách và đổi với các đơn vị khác. Trước khi đợt 2 của năm nhập ngũ.

Chả biết chùng nào Giang mới về, với lại mấy đứa kia rủ ra ngoài chơi, Khoa nửa đi nửa muốn ở lại, chợt nó nhớ một chuyện:

- Ê, tao nói trước là không có nhờ thằng Hào được nữa đâu nha!

Ủa sao vậy? - Cả đám lớ nhố hẩn - Vậy thì ra bằng đường nào? Đâu có ai quen Vệ binh đâu???

Nó lắc tay, ra vẻ chịu thua. Cả đám ngồi im một chút thì thằng Phát nói:

- Em biết một đường ra nữa, nhưng mà chưa có đi bao giờ.

Thôi má - Hải bữu môi – Cái đường ở bãi rác chứ gì? Thôi dẹp dẹp, tao hổng có đi cái đường đó đâu, thấy gớm!

Mấy đứa kia gật đầu đồng ý, Phát nói tiếp:

- Không có phải cái đường đó, ngay góc sân banh có cái hàng rào bị cắt kềm gai, mấy thằng ở trong đại đội em leo bằng đường đó ra hoài à, với lại bây giờ cũng tối rồi, sân banh không có cột đèn như ở ngoài này ... em nghĩ tụi mình leo đường đó ra được!

- Ủa Phát? Cái đường đó em đi lần nào chưa?

- ... chưa!

- Vậy thôi khỏi luận! Tưởng biết thì đi liền, chứ giờ ra đó mò mò, dân nó thấy, rồi Vệ binh nó đi tuần nó thấy nữa khổ lắm!

- Thử đi!

Khoa búng tay cái “chóc”, cười thật tươi. Còn tụi nó thì vẫn lưỡng lự trong ánh mắt, nó đứng lên, kéo tay hết đứa này, rồi tới đứa kia:

- Biết cầm súng mà không biết leo rào, mấy đứa bây đi bộ đội uống quá vậy?

- Thôi má! Hồi tân binh con hổng có bắn súng ...

- Đ? này được cái bây đầu hổng à, rồi lỡ bị bắt thì sao?

- Ái! Ái! Bỏ tao ra ...

Mặc tụi nó nói năng nói cuội, ngồi trong này cũng chán muốn chết. Khoa lôi tay thằng Hải đi, rồi thằng Phát với thằng Quỳnh cũng đi theo sau, còn thằng Phi thì vừa đi vừa nhìn tới nhìn lui, xem xem có ai theo dõi tụi nó không! Riêng có thằng Danh với Tài là không đi được, vì đại đội của tụi nó đang sinh hoạt.

Bây giờ là 7h kém. Triều vừa cất cái điện thoại vào túi là thằng Phát nhéo tay nó ngay:

- Cất vô! Ở đây tối thui, bên ngoài nhìn vào thấy cái gì sáng sáng là nó nghi liền đó.

- Ủa, quên mất! Mà nói nhỏ nè, ai leo trước đi, tao không có thấy đường. Tao bị cận!!!

- Má này ngứa háng, vậy cũng rủ đi cho được nữa. Xích ra!

Nó cười um sùm, thằng Phi liếc nó rồi đi lại cái tường. Cái tường gạch cao khoảng 2m, thêm 1m của cái lưới b40 mắc kềm gai nữa là 3m. Cái chỗ mà thằng Phát nói là cái cây thép chắn giữa những cái lưới, có một cây thép gần ngay góc tường bị ngã, lưới và kềm gai chỗ đó được uốn lại, thành 1 cái vòm, đủ khoảng cách để 1 người chui qua và không bị kềm gai đâm trúng. Cái vòm được nguy trang bằng một tấm lưới b40 che tạm, nhìn sơ thì tưởng không có gì, nhưng khi leo lên, đưa tay vén cái tấm lưới lên để chui qua, mới thấy cái vòm đó được làm rất là công phu. Chắc là của cao thủ đào ngũ nào đó thiết kế?!

Thằng Phi vén cái lưới chui qua, nó nhảy xuống bên kia nghe một cái “đùng”. Nghe cứ như tiếng của mấy cái mái tôn bị giẫm lên.

- Qua lẹ đi mấy má!

Phi giục tụi nó qua mau. Hải đập vào cục đá kê dưới tường, tay nắm cái chỗ lưới không có kềm gai leo lên, rồi nhảy qua tường. Tới lượt nó. Nó cũng làm tương tự như mấy đứa kia, nhưng do nó cao hơn tụi kia nhiều, nên cái lúc nhảy xuống, nó đưa một chân xuống trước, rồi nhảy xuống sau, tiếp đất nhẹ nhàng mà không ồn ào như hai đứa kia. Tới lượt thằng Phát nhảy ra, cũng y chang thằng Phi, làm một cái “đùng”. Đánh động thị giác của người dân xung quanh khá nhiều. Cuối cùng là Quỳnh! Lúc nó chuẩn bị nhảy xuống, nó còn ngồi lưỡng lự trên cái vòm, chân đưa qua đưa lại xem tiếp đất như thế nào. Nó thì cười ngặt nghẽo:

- Trời!!! Coi nó kia. Leo rào mà làm như công chúa ngồi trên xe hoa không bằng! Hahahaha ...

Cuối cùng thằng Quỳnh cũng nhảy xuống, cũng tạo ra cái âm thanh chẳng khác gì mấy đứa kia, Phi giục cả đám trong tiếng nói nhỏ:

- Đi lẹ đi, người ta nhìn quá trời kia.

Ngoài nó ra, tụi kia chẳng có gì phải ngại ngùng. Vẫn cười giỡn, chọc ghẹo nhau um sùm. Và đích cuối cùng tụi nó tới vẫn là những cái quán net bên đường.

... Chơi chán. Cả đám đứng lên đi về. Cái lúc leo vào lại thì hơi khó. Do ở ngoài này chẳng có cục đá nào để kê chân lên. Nó chép miệng:

- Đạp lên tay tao rồi bám rào leo vào lẹ đi nè!!!

Đan những ngón tay lại với nhau, tụi kia hí hửng khen nó, rồi đạp lên, nó đưa tay nâng từng đứa từng đứa nhảy vào. Sau cùng, nó nhảy lên một cái, cùng cái tay bám nhanh vào cái lưới và cái chân đạp vào tường, nó leo lên chậm chậm rồi cũng chui lọt qua cái vòm. Vào trong rồi, tụi nó lẳng lặng chia nhau ra đi về trong màn đêm tối. Chứ làm um sùm nữa chắc Vệ binh bắt giam cả lũ luôn quá!

Đêm nay lại là một đêm không có Giang ngủ chung.

...

Sáng!

Nó vẫn ngồi làm việc ở cái kho Hậu cần. Nhà kho thì chả khác gì nhau ở cái chỗ to đùng và lạnh lẽo. Cái mái tôn màu đồng chỗ nhặt chỗ đậm cùng với những mảng ố trên cái tường xi măng càng làm cho cái không gian nơi đây cách biệt hơn so với những chỗ khác trong trung đoàn. Chỉ trừ khi có đơn vị nào xuống lấy đồ. Còn lại, từ không gian cho đến cảnh vật đều yên tĩnh một cách chán chường.

Loay hoay cũng xong buổi sáng, nó đi ăn cơm trưa mà cứ ngóng tới ngóng lui. Giang đi chưa về nữa. Chẳng biết làm gì hơn ngoài thở dài chờ đợi, nó đành đi về phòng ngủ. Một cách giết thời gian hiệu quả nhất lúc này.

“Chắc tối nay cũng về thôi mà!”

“Đi mà không nói trước gì hết, làm người ta chờ đợi mãi mòn luôn. Ghét quá!”

“Hy vọng chiều nay Giang về, tối nay mình không muốn ngủ một mình nữa đâu!!!”

Nó cười mỉm rồi thiu thiu ngủ.

... Tiếng còi báo thức lại vang lên. Nó làm biếng, nằm lại đôi chút rồi cũng vào nhà tắm vệ sinh. Ngồi trên bàn chải biết làm gì ngoài xoay xoay cái cây bút. Lâu lâu nó ngó lên cái chuông gió, rồi lại thở dài.

“Ai lấy cái cuốn nhật ký của mình vậy ta?”

“Thiệt chán ghê đó. Mất cái gì không mất, mà mất cái đó. Nhưng mà chỉ có Giang lấy thôi chứ không ai lấy hết! Ai lấy cái đó làm gì?”

“Mà có khi nào mình để quên ở đâu không?”

...”Rõ ràng là mình chỉ cất ở đó thôi mà!!!”

Uể oải đứng dậy đi lại cái tủ, Triều mở cánh cửa tủ ra trong niềm hy vọng bé tẹo, nó biết chắc sẽ chẳng có gì trong đó, nhưng nó cố thử như vớt vát. Đưa tay vào tìm tòi trong các lớp áo, Triều biết chắc cuối cùng cũng chỉ là hụi hăng mà thôi ...

Nhưng! ... Có một cảm giác cứng cứng từ đầu ngón tay mang lại.

Triều nhấn nhấn tay vào mấy cái. Vẫn là cái cảm giác đó. Giật mình thật sự. Nó lôi cái áo đó ra ... và cuốn nhật ký rơi “bịch” xuống đất!

Nó như nhảy cẫng lên, cầm cuốn nhật ký trên tay, nó giở ra ngay. Bức thư, ba tấm hình, và kiểu chữ của nó ở mỗi trang ... đúng là cuốn nhật ký của nó rồi.

Ôm cái vật quý báu vào lòng, nó cười ha hả và nhảy tưng tưng khắp phòng với một niềm vui hết sức ngập tràn.

“Ủa sao kỳ vậy? Còn ở đây mà! Đâu có mất đâu?”

“Hay là hôm bữa mình lộn ta? Nhưng mà bữa đó mình bôi tung cả cái tủ, cũng có thấy đâu? Sao giờ nó lại nằm đây?”

“Kỳ thiệt!!!”

... Triều ngồi xuống bàn, chống cằm nhìn cuốn nhật ký suy nghĩ. Rồi nó cười thích thú, nó mở nắp cây bút ra, rồi gỡ nhẹ nhẹ từng trang. Lúc này đang có nhiều cảm xúc cần phải viết ra lắm.

Háo hức cầm cây bút lên. Vừa chuẩn bị gỡ tiếp qua trang để ghi ... thì nó giật bắn người. Chả hiểu sao lại như vậy nữa!!!

Chữ của Giang.

Từng hàng đều đặn nằm kín mỗi mặt giấy. Nét chữ rất đẹp, cái nét chữ từng làm cho nó ghen tị và cố gắng để viết được như vậy. Nó từng người vài giây, rồi đưa ngón tay lên chạm vào chậm chậm trên trang giấy.

Chữ em viết xấu quá đó nha Khoa. Càng viết thì càng phải gò chữ hơn chứ. Có nhiều chữ anh đọc ko ra luôn đó. Hehe, chắc em đang tức lắm phải ko hả? Anh biết hết rồi đó nha, anh đọc hết rồi đó. Anh thấy thương em quá. Sao em lại phải cực khổ để quên anh như vậy chứ? Cái lý do đó em vẫn còn giữ để đối phó với anh hả? Anh không giận em, anh cũng không trách em điều gì, anh chỉ chờ thôi, chờ để em hiểu được cái câu anh nói hôm chở em ở đường cao tốc thôi. Hehe, anh không có thói quen ghi lại cảm xúc từng ngày như em. Nhưng anh nhớ rất rõ cảm xúc nào đã từng trải qua trong anh, anh kể từ từ cho em biết nhé.

Đầu tiên là cái hôm gặp em ở tiệm bánh đó. Bây giờ nhớ lại anh cũng ko hiểu được cảm giác của mình khi đó sao lại như thế nữa. Em ko đẹp, nhưng em rất dễ thương, anh ấn tượng bởi cái vẻ buồn rầu trên mắt em, và cái vẻ rụt rè khi em đối mặt với anh. Đơn giản là như vậy thôi, em đã hấp dẫn anh từ cái nhìn đầu tiên rồi. Anh thì ko thích suy nghĩ nhiều, rồi lại lo lắng lung tung làm gì. Anh thích em, từ lần gặp đầu tiên đó. Vậy thôi.

Rồi cảm giác đó đã lặp lại rất rõ, khi anh nhìn thấy em trong đây. Anh cũng ko tin vào mắt mình nữa, lúc đó anh vui lắm, phấn khởi thì đúng hơn. Haha, anh ko giỏi dùng từ ngữ văn chương như em, nhưng anh thấy lúc anh nhìn em khi đó, em giống như một ngọn lửa, đốt cháy toàn bộ cô đơn và lo lắng của anh lúc trước, và ngọn lửa đó cứ cháy mãi, tối hôm đó anh ko thể ngủ được, trong đầu cứ tua đi tua lại cái khoảng khắc em đứng im, rồi đạp xe chạy đi thiệt nhanh. Nhưng anh kịp thấy cái quán hẻm, và cái biển chúc vụ mà em đeo, rồi cho đến buổi sáng hôm sau, anh cố tìm một cơ hội để dc lên cái phòng em ở. Anh sợ rồi em cũng sẽ bỏ chạy khi thấy anh, nên anh ko vào vội, anh đứng từ ngoài để nhìn em, chắc chắn một lần nữa đó là em rồi anh mới vào. Em biết ko, khi anh thấy đó thực sự là em, anh vui lắm, anh như sống lại hoàn toàn sau khi bị nỗi cô đơn tàn phá. Anh ko trách em, thật sự là anh ko trách gì em cả. Bởi vì em còn con nít quá, suy nghĩ chưa có chín chắn như anh, nên em nông nổi bỏ anh cũng phải. Hehe, nhưng anh phải công nhận, em với anh phải có duyên lắm mới gặp lại nhau trong này đó Khoa, đến bây giờ anh vẫn ko thể ngờ được là gặp lại em nơi đây nữa đó.

Nhưng cũng chỉ được 2 tháng sau, là em lại bỏ anh đi nữa. Với cái lý do mới, là em làm mất đi lần đầu tiên của mình? Khoa ơi, anh thú thật với em, là anh chỉ thích được hôn em thôi, nhiều khi hứng thú quá, anh mới làm trò với em. Anh đâu có cần cái lần đầu tiên đó đâu? Anh chỉ cần em thôi, em cho anh một chỗ nhỏ trong cuộc đời em cũng là quá nhiều với anh rồi. Hiểu chưa? Còn cái câu “bạn đặc biệt” mà anh nói với em hôm đầu tiên đi chơi chung, bảo đảm là em sẽ hiểu khác với ý anh. Haha. Có lúc thì anh coi em là bạn, có lúc là bạn thân, có lúc là anh em với nhau, cũng có lúc thương em nhiều quá, thì anh coi em như là người yêu của anh. Nhưng cái lúc mà anh cảm thấy yêu em, có lẽ là nó chiếm đa số. Em sợ nếu yêu nhau, thì chúng ta sẽ là gay à? Nếu hai đứa con trai mà có tình cảm với nhau, thì đều là gay à? Ko phải, anh ko nghĩ như vậy. Em cũng đừng đặt cả hai ta vào cái khuôn khổ đó nữa, anh ko cần phải xem mình là gay, anh vẫn có thể yêu em, hôn em như bình thường. Bởi vậy anh mới muốn em là bạn đặc biệt của anh, là vậy đó. Đặc biệt, vì tình cảm đó có thể điều chỉnh theo mức độ, trường hợp, và nó ko cần phải bị gò bó trong tư tưởng của ai, hay định luật lâu đời nào đó của xã hội. Đặc biệt, vì thứ tình cảm đó ko giống với ai, chỉ có hai ta hiểu và cảm nhận thôi. Nếu sau này, cả anh và em đều có vợ, có gia đình. Thì anh vẫn sẽ ôm em, và hôn em như bình thường. Anh với em, vẫn là hai đứa con trai, nhưng anh thích hôn em, và anh muốn em đón nhận anh. Vậy thôi. Đừng ép cả hai vào khuôn khổ nào cả. Ko bắt buộc phải là như thế mới được yêu nhau đâu. Hiểu chưa Khoa. Bạn đặc biệt đối với anh là như vậy thôi. Đừng suy nghĩ gì nhiều nữa. Nhé em.

Còn nữa chứ. Cái hôm mà em vừa đi công tác về. Anh dự định sẽ lại khống chế em như lần trước, rồi em cũng sẽ ngoan ngoãn mà chịu thua anh thôi. Nhưng anh hụt hẫng lắm, khi trông thấy em. Em khác hoàn toàn, em cắt tóc ngắn, rồi da trắng da, rồi tập thể lực này kia... khác lắm, anh thấy đó ko phải là em nữa. Rồi em đi gây sự đánh nhau, em trở nên hung hăng, nguy hiểm trong mắt tất cả, anh hỏi ai về em, mọi người đều lắc đầu và kêu anh tránh xa. Nói thật với em, là bé Thanh nó kể cho anh nghe cái vụ em giả biên chế gì đó rồi. Em biết cảm giác của anh lúc đó ra sao ko? Anh sợ em. Lúc đó em mới là một thằng lưu manh chứ ko phải anh nữa, một thằng lưu manh đúng nghĩa. Sao vậy Khoa? Cái vẻ rụt rè của em đâu, cái nét buồn rầu trên đôi mắt của em đâu. Cái cười mỉm và sự vô tư bên trong em đâu rồi? Sao em lại tự làm mất đi vậy? Em thay đổi như vậy để làm gì? Những âm mưu của em là để chứng minh điều gì vậy? Những điều từng là của em, nó đã thay đổi con người anh hoàn toàn, em cho anh cảm giác biết lắng nghe, và quan tâm. Đó cũng là một điểm ở em mà anh thích. Nếu em muốn anh rời xa em, thì những cái thay đổi đó ở em, nó sẽ giúp em toại nguyện đó, anh ko cần em thay đổi như vậy đâu, anh ko cần em phải giống anh, anh chỉ cần em là em, là Khoa mà anh đã yêu. Vậy thôi là được rồi.

Đừng cố thay đổi bản thân làm gì nữa nhé em. Cứ vô tư ôm anh và rụt rè khi được anh hôn đi. Trở về là Khoa của ngày xưa đi. Đừng cố chứng minh em là ai đó trong mắt mọi người nữa. Nhé em.

Còn nếu em vẫn muốn tiếp tục tránh né anh, thì em cứ việc. Anh không phàn nàn gì đâu, em muốn đi đâu, muốn trốn ở nơi nào cũng được. Nhưng em nên nhớ, là dù em có chạy đi đâu, thì anh cũng sẽ chạy theo, tìm em cho bằng được. Haha, anh từng nói là “đã tìm được em rồi, và không để mất em thêm lần nào nữa”, em nhớ không? Bởi vậy em cứ chạy đi Khoa, chân trời góc biển nào anh cũng sẽ chạy theo em. Còn nếu chạy không kịp, thì anh sẽ lên nhà em, méc với mẹ em là em từng này nợ với anh, xem lúc đó em có còn chạy được nữa không nhé. Hahaha.

À, có một hôm anh về nhà, anh soạn lại đồng hồ cũ, thì anh thấy cái cục sạc pin và cục pin anh đã mua từ lâu rồi. Sau đó anh chợt nhớ tới em, vì trước khi qua tiệm bánh mua ly cà phê và ngồi xem lại cái điện thoại, anh có vào cửa hàng đối diện để mua hai vật này. Em biết ko, anh vẫn chưa dùng đến, và cái biên lai tính tiền vẫn còn kẹp trong đó. Lúc soạn lại đồ, anh vô tình cầm cái biên lai đó lên, đó là ngày 26.7!

Ngay lập tức, nó ngồi thẳng người dậy. Dù tâm trí còn đang vẩn vơ trong các câu chữ của Giang, nhưng những ngón tay của nó đang cố hết sức tháo cái nhẫn kia ra.

Đau lắm! Cảm giác như cái khúc xương giữa hai đốt ngón tay đang nứt dần dần. Nó bặm môi, dùng toàn bộ sức mạnh và sức chịu đựng, kéo cho bằng được cái nhẫn ra.

Mắt nó chăm chú vào chuyển động từng chút từng chút một ở ngón tay. Cảm giác đau đớn cứ nhói lên càng lúc càng dữ dội.

Mặc kệ!

Đau cũng phải kéo ra cho bằng được. Đau cũng chỉ là một lúc thôi. Cái đau nhất nó còn chịu đựng được, nói chỉ cái nhẫn chật chội này.

Cuối cùng nó cũng kéo ra được. Nhưng vì móng tay bấm vào chặt quá nên khi cái nhẫn đã tuột ra khỏi ngón tay rồi, một chút da chỗ đeo nhẫn bị trầy. Rất và rướm rướm máu. Nó chùi đại vào áo, tay kia cầm cái nhẫn lên xem. Mắt căng ra, chăm chú từng chi tiết.

Con số 26.7 vồn vắn vẫn nằm bên mặt trong của cái nhẫn trắng.

Triều ngả người ra phía sau. Nắm chặt cái nhẫn trong lòng bàn tay, nó đưa tay lên trán.

“Ngày đầu tiên hai đứa gặp nhau ...”

“Giang ơi. Em xin lỗi anh. Em vô tâm quá ...”

Nó muốn khóc lắm. Nhưng nó khóc không nổi. Chẳng có cảm xúc nào thúc đẩy để nó khóc được lúc này. Chỉ là nó đang cảm thấy có cái gì tựa như gió, dữ dội như sóng, đang cuốn nó đi.

Triều ngồi thừ ra. Nó như đang trôi dạt về tận đâu đó xa xăm ...

“Bây giờ còn đủ sức để trốn chạy nữa không?”

“Mình đã đi quá xa rồi sao?”

“Nếu mình đọc được những dòng này, trước cái hôm trời mưa trắng xoá đó. Mình có đi tìm Giang không?”

... “Có chứ! Giang là bạn đặc biệt của mình mà!!!”

“Bạn đặc biệt ...”!

Mãi đến khi cảm thấy đã thực sự bình tâm trở lại, Triều mới ngồi dậy, đi lại bàn, và cầm cây bút lên. Nắn nót từng con chữ, cố ghi thật đẹp lên cuốn nhật ký của nó.

Anh từng hỏi em, có hiểu được cái câu “yêu là chết trong lòng một ít” nghĩa là gì ko? Cái lúc đó, lúc mà anh hỏi em đó, em cứ tưởng một thằng như anh giống như cục đá và đồng cỏ dại em hay chỉ anh thấy, khô cằn và héo úa. Em cứ tưởng là anh hỏi cho vui. Nhưng đến bây giờ thì em mới hiểu tại sao. Giang ơi! Em xin lỗi, em đã coi thường tình cảm của anh, em đã hiểu sai suy nghĩ của anh, em đã để cả hai phải xa nhau bởi những nông nổi của em. Em đáng trách lắm, trong khi anh ngày qua ngày chờ đợi em hiểu được ý anh, thì em lại đang hiểu theo một hướng khác. Đúng là em nông nổi lắm. Anh ơi, em sẽ không cố chấp với anh thêm lần nào nữa đâu. Anh cứ ôm em, và hôn em đi, cho em biết được là em cần làm gì đi. Vì em quá khờ và quá con nít như anh nói, nên em sẽ không cãi lời anh lần nào nữa đâu. Tha thứ cho em, em sẽ không làm anh phải bận tâm thêm lần nào nữa đâu. Em hứa. Em sẽ để cho cái bản tính cố chấp và ganh đua đó trong em chết đi, em sẽ để một phần tính cách, và suy nghĩ của em chết đi, chết một ít ... chết từng chút ... để phù hợp với anh, để xứng đáng là bé Khoa của anh, xứng đáng với những cái hôn nhẹ nhàng trong những lúc ngẫu hứng của cảm xúc. Chết trong lòng một ít là vậy đó anh, để một phần con người mình chết đi, để cho sự hi sinh đó không bao giờ gọi là phí phạm, vì chết một ít đó mà ta ...

Vừa tính ghi “đã hiểu nhau, và yêu nhau nhiều hơn. Anh hiểu chưa. Giang của em!!!” ... thì cây bút hết mực?!

Với tay lấy cuốn tập, nó chấm “đùng đùng” cái ngòi bút lên cuốn tập kia, đè thiệt mạnh cái đầu bút xuống trang giấy.

Chả có miếng mực nào. Chỉ có những nét hằn của đầu bút còn sót lại trên trang giấy mà thôi.

“Mẹ bà ... mất hứng quá. Hết lúc nào không hết, hết vào lúc này. Chán!!!”

Cũng đúng! Cây bút đó anh Bảo tặng nó từ thuở nào rồi, cũng đến lúc nó phải hết mực thôi. Chỉ hơi kỳ là cây bút đó hết mực không đúng lúc lắm.

Triều bực bội cho cái sự trở trêu nó mắc phải. Sau đó nó lấy cây bút khác, ghi nốt cái dòng cuối rồi đóng cuốn nhật ký lại. Tiện tay nó tháo banh cây bút mới ghi ra, lấy cái ruột bút để qua một bên, rồi nó cầm tới cây bút của anh Bảo. Vặn mạnh cái nắp ở cuối. Muốn thay mực thì phải tháo cái nắp này ra mới lấy được ngòi bút. Nhưng nó cũng sợ nếu mạnh tay quá thì hư cây bút, nên nó dùng sức vừa đủ ở đầu các ngón tay. Châm chậm xoay cái nắp đó ra.

Cái nắp tháo ra an toàn, nó trút ngược cây bút xuống.

Cái ruột bút hết mực rơi ra, nhưng rơi chung với cái ruột bút đó là một cuộn giấy nhỏ xíu.

Triều ngạc nhiên. Nó đặt cây bút xuống và cầm cái cuộn giấy nhỏ nhỏ đó lên. Mở ra xem.

... Và nó lại sững người thêm lần nữa.

Cũng là một nét chữ rất đẹp. Nhưng không phải của Giang. Mà là của anh Bảo!!!

Lúc em đọc được miếng giấy này thì chắc là anh đã đi rất xa rồi. Anh nhớ em lắm Khoa, em là thằng lính cứng đầu nhất mà anh từng chỉ huy đó. Anh đi rồi, bảo đảm là em cũng lại cãi lời anh, rồi lại đi quậy phá người ta. Bảo đảm luôn. Nhưng anh phải thừa nhận với em chuyện này. Quả thực là anh đã sai lắm, khi nói cho em hiểu cái câu “hoà nhập chứ đừng để hoà tan”. Đến lúc này thì đó là điều hối hận nhất của anh đối với em đó Khoa. Anh cũng không thể ngờ rằng cái câu đó đã trở thành tư tưởng của em, làm cho em trở thành một người rất khác, hoàn toàn không thể nào lẫn được vào tập thể. Anh biết, em ghét những bất công mà em thấy, em muốn công bằng cho tất cả mọi người. Nhưng cái cách em lấy lại công bằng cho tất cả, nó tàn nhẫn quá. Anh cũng như những đứa đó, những đứa lần đầu bước chân vào cái môi trường quân

đội cực khổ này, cho nên anh biết cảm giác của tội nó. Càng trở nên khó gần, thô lỗ, thì càng được ưu tiên, và kính sợ. Điển hình là những lúc lao động tập thể, hay cả trong sinh hoạt thường ngày. Nhưng anh không trách tội nó làm vậy, đó chẳng qua cũng chỉ là bản năng tự vệ trong cái môi trường đầy đủ các thành phần từ ngoài xã hội này thôi. Nói chung là tội nó sẽ cố gắng để không để bị những đứa khác bắt nạt, và sẽ đi bắt nạt lại những đứa khác. Em chỉ là người ngoài, đứng nhìn cái bắt công đó diễn ra, em muốn can thiệp vào, muốn làm cho tất cả đều bình đẳng, anh không cấm. Nhưng anh sợ thay cho tội nó cái cách mà em làm. Rõ ràng nhất, là có một hôm em núp sau lưng anh, chờ xem cái kế hoạch của em đang chuẩn bị thành công. Khi đó anh vô tình quay lại, và anh thấy gì em biết không? Anh thấy cái ánh mắt của em. Đáng sợ lắm. Cái cách em nhìn, cái cách em trông chờ, rồi cái cách em cười mỉm khi chuyện em làm đã thành hiện thực. Thật là anh thấy đáng sợ lắm. Nhưng không chỉ có một lần đó, nhiều lần, và nhiều lần sau nữa. Có lúc anh tự hỏi đó có phải là Khoa mà anh đã biết không? Khoa mà anh biết rất hay khóc, hay cười chọc ghẹo anh, hay lên ôm anh ngủ lúc trời mưa, hay thở dài rồi than thở với anh về nỗi nhớ nhà. Chứ không phải Khoa lúc nào cũng toan tính, thể hiện cho tất cả biết là em không hề hoà tan vào tập thể. Khoa của cái lúc mới nhập ngũ, ngồi nghe anh an ủi, với Khoa của cái lúc núp sau lưng anh, chờ đợi điều gì đó tàn nhẫn chuẩn bị xảy ra. Khác lắm. Hoàn toàn trái ngược với những gì anh cảm nhận về em lúc ban đầu. Anh hồi hận lắm, khi nói cái câu đó cho em hiểu. Đó là điều mà anh cảm thấy hối hận nhất khi làm tiểu đội trưởng đó.

Em đừng quan tâm nữa, cứ để mặc những đứa bị bắt nạt, tự động nó sẽ có cách xoay xở và thích nghi được với tập thể. Mặc kệ nó đi em, cứ là Khoa của ngày đầu tiên vào đây đi. Đừng làm anh phải lo lắng khi em núp sau lưng anh và nhìn ai đó nữa. Anh đã đi xa rồi, dù anh vẫn còn muốn ở lại, để nhắc nhở, và ngăn cản em, nhưng không thể được nữa. Rồi sau đó anh gặp thằng Giang. Phải nói là anh rất bất ngờ, khi nghe nó kể về người nó thương đã bỏ nó đi trước đó, lại chính là em. Thoạt đầu anh tưởng nó giỡn chơi, nhưng cái cách nó kể và những điều nó biết về em, hoàn toàn trùng hợp với những gì anh biết. Lúc đó anh đã nghĩ, chỉ có nó mới làm em thay đổi được thôi. Em biết không Khoa?

Anh không bất ngờ vì nó kể là nó với em từng thương nhau. Nhưng anh chỉ ngạc nhiên là lúc đó, anh cảm thấy giống nó một phần khi nhớ lại những lần tiếp xúc với em thôi. Anh cũng không ghen tị với nó đâu, chỉ là anh trông mong ở nó, có thể thay đổi được em, để em lại là Khoa như ngày nào. Đừng giận nó nữa nha em, đừng để nó phải bận tâm thêm lần nào nữa. Hai đứa cứ là bạn đặc biệt của nhau đi. Còn anh, anh chỉ muốn là tiểu đội trưởng của em thôi, như vậy là anh thấy hạnh phúc lắm rồi.

Nhớ nhé Khoa. Phải làm anh tự hào mỗi khi nhớ về em nhé. Lính của anh thì phải hiểu được những gì anh nói đó. Anh Bảo của em.

Nó gục mặt xuống bàn. Khóc ngon lành.

Một tay đặt nhẹ lên mảnh giấy đã bị lem mực khá nhiều. Một tay nắm chặt chiếc khăn trắng.

Đúng là có cái gì đó. Tựa như gió. Và mạnh mẽ như sóng. Đã cuốn nó đi. Nhưng lần này thì nó đã biết nó đang bị cuốn đi đâu. Và nó đã ở đâu.

Triều gấp nhẹ mảnh giấy lại, nó kẹp vào cuốn nhật ký. Vẫn khóc, nhưng nó cố hết sức để đẩy cái khăn lại vào trong ngón tay ... Vẫn là cái cảm giác ê ẩm và rướm máu. Nhưng nó không khóc vì điều đó. Nó khóc thì hai lời nhăn chân thật kia đến sao mà cùng lúc quá. Làm nó bối rối thật sự. Làm nó như bị đá đi, và rơi một cú về quá khứ thật đau. Nhưng cũng thật thấm. Nó đứng dậy, đi ra ngoài. Thật sự là nó cần một chút không gian thoáng mát. Trong phòng ngột ngạt và buồn bã quá.

Nắng buổi chiều rộng lớn và nóng ảm. Trời xanh thăm thẳm, không một cơn gió thoáng. Triều đi chậm chậm trên cái hành lang, rồi xuống mặt đường, rồi lại đi lên hành lang. Nó chẳng biết nên đi đâu lúc này cả. Tâm trí và suy nghĩ của nó bây giờ chỉ có Giang thôi. Nó muốn gặp Giang, nói cho Giang biết là nó đã thực sự đi quá xa rồi, chứ không phải là Giang nữa. Rồi sau đó nó lại sẽ khóc, sẽ được Giang vỗ về, và ôm nó vào lòng. Chân đi loay hoay, mắt thì lơ đãng nhìn khắp khung cảnh ngập trong nắng chói. Thứ duy nhất chuyển động trong khung cảnh đó là lác đác mấy ông sĩ quan đang đi về một hướng. Triều cứ đứng đó, cứ nhìn theo, từ vô ý cho đến chú ý. Chợt đầu nó ngơ ngợ một chi tiết nó từng nhớ. Rồi nó nhìn khắp một lượt, nó thấy ngay cái bàn đá của ban Hậu cần có hai ông sĩ quan đang ngồi. Nó đi lại thật nhanh và hỏi:

- Dạ hai chú cho con hỏi! Mấy ông sĩ quan kia đi đâu vậy?

- Hả? À. Báo cáo công tác huấn luyện tháng. Mà hỏi chi vậy? Hậu cần mình đâu có huấn luyện lính mới đâu? Cho nên sĩ quan ở ban mình không có ai đi hết.

“A ... Đúng rồi. Lịch công tác trên phòng chủ nhiệm có ghi là tuần này sẽ giao ban báo cáo huấn luyện, nhưng không ghi ngày thôi. Đúng rồi ... đúng rồi ...!”

- Dạ con cảm ơn hai chú.

Dứt lời, là nó chạy thật nhanh lên hội trường trung đoàn.

“Hèn chi, mình cứ ngỡ. Báo cáo huấn luyện chỉ có ban Chính trị, ban Tham mưu và đại đội trưởng các đại đội tham gia thôi. Mà nếu ban Tham mưu đi, thì sẽ có phòng Quân lực. Và sẽ có Giang!”

“Giang về rồi, chắc chắn là Giang về rồi!!!”

Cái hội trường ồn ào, nhưng chỉ có một lối vào ở bên phải thôi. Còn nó thì đi cái lối chính giữa. Cái cửa đóng kín làm nó giật ra thật mạnh mấy cái, rồi cửa cũng mở, kèm theo một âm thanh hơi to xiu. Toàn bộ sĩ quan trong hội trường quay lại nhìn nó một chút, rồi lại tiếp tục rôm rả. Triều chép miệng, rồi nó đi lại cái bán cuối của dãy giữa, ngồi đó và chờ.

Một lát sau, khi hội trường đã đông đủ, trung đoàn trưởng mới đi vào, rồi cho đến phó trung đoàn trưởng quân sự, sau cùng là chính uỷ trung đoàn. Nó cứ lóng ngóng, phòng Quân lực sao chưa thấy ai vào hết.

“A!”

Giang vào. Đi cùng với anh Vinh. Hai người ngồi ở cái bàn thứ 3. Bây giờ nó mới hiểu cảm giác mà có lửa đốt trong lòng là như thế nào. Giang cứ ngồi im đó. Còn nó thì cứ ngóng lên ngóng xuống. Nó muốn đi lên đó ngồi với Giang quá. Nó muốn được nhìn Giang, thật gần. Được đưa tay, chạm vào người Giang ... nó muốn đi lên đó ...!

Triều cứ nhìn chăm chú, suy nghĩ và ánh mắt của nó nôn nao không ngừng. Buổi báo cáo huấn luyện vẫn diễn ra bình thường, cho đến khi trung đoàn trưởng cất tiếng nói:

- Cho tôi hỏi. Ai phụ trách trực ở phòng Quân lực trong tháng 8?

Cả hội trường im phăng phắc, Giang đưa tay lên, rồi đứng lên. Ông kia hỏi tiếp:

- Tôi có nhận được phản ánh từ các đại đội, là thời gian này những đại đội đó thường xuyên bị báo động điểm danh ban đêm, và mỗi lần như vậy thì không có ai ở phòng Quân lực ra phụ trách. Có đúng không?

- ...

Triều vẫn chăm chú nhìn Giang, rồi nhìn cái ông đó. Nó lo lắng thực sự. Cái trò báo động dẫn mặt này nó lạ gì nữa, chỉ huy ở đâu, ở đơn vị nào cũng có cách “đâm chốt” để cái tập thể mà họ ghét bị điểm danh vào đêm khuya. Nhưng đặc biệt, là bất cứ điểm danh nào, Quân lực cũng phải có mặt để đếm quân số, rồi so sánh với quân số mà đại đội đó đã báo trong ngày, nếu có thiếu sót thì phải giải trình tại chỗ. Còn cái báo động điểm danh mà sĩ quan các nơi trả đũa nhau, luôn luôn và không bao giờ có Quân lực, hay chữ ký của Quân lực, mà chỉ có một sĩ quan nào đó ở ban Tham mưu đứng ra tổ chức báo động thôi. Hay nói cách khác là chỉ có những người “trong cuộc”. Nó lo lắng, vì khi mà chỉ huy trưởng hỏi tới vấn đề này, thì phòng Quân lực sẽ lãnh đủ.

- Đ/c có biết mục đích của các mức độ báo động không? Báo động là để rèn tính sẵn sàng chiến đấu và thích ứng nhanh với hiệu lệnh bất ngờ. Nếu mà luyện tập thì chẳng có nơi nào phê duyệt cho một tuần báo động đến 3, 4 lần như thế. Việc đó rất ảnh hưởng đến tinh thần và sức khỏe của bộ đội.

- ...

- Đ/c phụ trách trong tháng đó, mà tôi thì nhận được rất nhiều phản hồi không tích cực về việc báo động đêm này. Không có Quân lực thì làm sao biết chính xác quân số khi đó sẽ như thế nào? Đ/c trả lời tôi xem. Những cái văn bản trình ký để báo động đó có được Quân lực thông qua hay không?

Cả hội trường vẫn im phăng phắc. Triều thấy Giang ngập ngừng, rồi nói:

- Báo cáo đ/c, tôi không biết!

Tiếng đập bàn. Rồi sau đó là âm giọng đồng dục và to lớn đặc trưng của các sĩ quan chỉ huy:

- VÔ KỶ LUẬT!!! Đ/C KHÔNG KIỂM SOÁT ĐƯỢC TRÁCH NHIỆM CỦA MÌNH THÌ Đ/C CÒN LÀM ĐƯỢC VIỆC GÌ NỮA. TÔI CHO Đ/C NÓI LẠI. Đ/C CÓ XÁC NHẬN VÀO BẤT CỨ BIÊN BẢN TRÌNH KÝ NÀO ĐỂ BÁO ĐỘNG HAY KHÔNG?

Triều nắm chặt hai tay lại, nó đổ mồ hôi khắp người. Sự lo lắng của nó và không khí của cả căn phòng lúc này chẳng khác gì nhau. Đều căng như dây đàn.

Giang vẫn đứng thẳng người, giọng nói không tỏ ra sợ hãi hay trốn tránh điều gì:

- Thưa đ/c. Tôi không biết gì hết.

Âm giọng to lớn đó vẫn không có gì thay đổi, nếu có thì chỉ có mức độ là càng lúc càng lớn tiếng hơn thôi:

- THẾ THÌ TẠI SAO CÁC ĐẠI ĐỘI ĐÓ VẪN BỊ BÁO ĐỘNG? KHÔNG CÓ CHỮ KÝ CỦA QUÂN LỰC THÌ AI DÁM ĐÚNG RA TỔ CHỨC NHỮNG BUỔI BÁO ĐỘNG ĐÊM NHƯ THẾ? ĐÓ KHÔNG PHẢI LÀ RÈN LUYỆN, MÀ LÀ GIẢI QUYẾT Mâu thuẫn với nhau, Đ/C KHÔNG NHẬN RA ĐIỀU ĐÓ SAO?

- ...

- Đ/C KHÔNG CÓ TRÁCH NHIỆM VỚI CHỨC VỤ MÀ MÌNH ĐANG LÀM. Đ/C PHẢI CAN THIỆP VÀO NHỮNG TRƯỜNG HỢP PHI LÝ ĐÓ, CHỨ KHÔNG PHẢI DỪNG DỪNG ĐỂ NÓ XẢY RA. Đ/C THẬT VÔ TRÁCH NHIỆM.

- ...

- NẾU Đ/C CẢM THẤY KHÔNG ĐẢM NHIỆM ĐƯỢC VIỆC MÌNH ĐƯỢC GIAO NỮA. THÌ Đ/C TỪ CHỨC ĐI, ĐỂ CHO NGƯỜI KHÁC CÓ TINH THẦN TRÁCH NHIỆM CAO HƠN THAY THẾ Đ/C. NẾU CẢM THẤY KHÔNG LÀM ĐƯỢC NỮA, THÌ ĐỪNG CỐ GẮNG.

Vẫn vậy, chẳng có gì sợ hãi, trốn tránh, hay hối tiếc trong ánh mắt đó. Giang đáp lại. Rất từ tốn:

- Tôi xin lỗi đ/c và các đại đội trưởng của những đại đội đó. Tôi đã không làm tròn trách nhiệm của mình. Tôi xin lỗi!!!

Nói xong. Giang đưa tay lên. Từ từ tháo cái cầu vai Hạ sĩ ra. Cái bên phải ... Rồi đến cái bên trái ... trong tất cả ánh mắt ngỡ ngàng ... rồi Giang đặt nó xuống bàn ... rồi Giang bước ra ... đi chậm chậm về phía sau ... ra khỏi hội trường.

Giang không thấy nó. Còn nó như muốn khóc khi nhìn thấy Giang bước đi. Giọng nói to lớn đó vẫn vang lên:

- AI TRONG ĐÂY CẢM THẤY KHÔNG ĐỦ TRÁCH NHIỆM VỚI CHỨC VỤ CỦA MÌNH THÌ ĐỨNG LÊN ĐI RA LUÔN ĐI. ĐỪNG LÀM PHIỀN TỔ CHỨC HAY CÁ NHÂN NÀO THÊM NỮA!

“Kịch ... “

Tiếng cái ghế gỗ xê dịch trong không gian im ắng đáng sợ. Toàn bộ các cặp mắt trong hội trường đổ dồn về nó.

Bên phải là sĩ quan ban Tham mưu, gồm Tham mưu trưởng, Tham mưu phó, trợ lý các binh chủng. Bên trái là sĩ quan ban Chính trị, gồm chủ nhiệm Chính trị, phó chủ nhiệm, trợ lý các chính sách. Ở giữa là đại đội trưởng, đại đội phó của 10 đại đội bộ binh, tính luôn tiểu đoàn trưởng, tiểu đoàn phó của 2 tiểu đoàn, chính trị viên tiểu đoàn và các đại đội. Tất cả đang đổ dồn mọi ánh mắt vào nó.

Tự nhiên ...

Khoa nhớ tới mấy câu chuyện kể của anh Lâm. Rồi cái nhìn bất chấp của Dũng. Rồi cái chữ “bạn” trong cách nghĩ của thằng Tài. Rồi ... nhiều lắm ... những suy nghĩ và mong muốn có một cuộc sống bình thường như bao đứa đi cùng đợt khác. Đúng là nó ở Hậu cần sung sướng thiệt, nhưng bạn bè ... thì chẳng có ai. Tự

nhiên! Nó muốn xuống bộ binh! Nó muốn giống những đứa đi cùng đợt! Nó muốn ... trở thành một thằng lính bình thường.

Tự nhiên ... nó nghe được tất cả những điều đó chỉ thoáng qua trong phút chốc.

“Phù du thôi!”

Rồi nó đứng lên ... Tháo từ từ cái cầu vai Hạ sĩ của nó ra ... đặt xuống ... và nhẹ nhàng bước đi ra phía sau. Âm giọng đồng dục vẫn vang lên:

- HỒN LÁO! DÁM COI THƯỜNG KỶ LUẬT QUÂN ĐỘI SAO? MUỐN ĐI LÀ ĐI À? Đ/C ĐÓ Ở ĐƠN VỊ NÀO? QUAY LẠI ĐÂY NGAY!!!

Triều bước chân ra khỏi căn phòng to lớn đó. Giang vẫn bước đi phía trước. Nắng buổi chiều vẫn nóng và chói sáng. Những đám mây trải một lớp mỏng kéo dài khắp nền trời xanh thẳm. Một cơn gió thoảng qua. Triều cảm nhận được nắng thật trong lành, và nhẹ hẫng. Nó vẫn bước đi chậm chậm, theo sau Giang.

Tiếng chân của cả hai nhẹ vang lên, rồi dần dần khớp với nhau. Rồi Giang quay lại. Giang nhìn nó.

Còn nó. Nó cảm thấy mình đang rụt rè trong ánh mắt thật sự. Giang vẫn nhìn nó. Chợt Giang chống nạnh, nhướn mày, cái kiểu hỏi không bao giờ nó quên đi ở Giang:

- Giờ sao Khoa?

- Há há!!!

Nó ôm cổ Giang, nhảy cẫng lên sung sướng. Nụ cười mím kia và nụ cười hạnh phúc của nó hoà vào nhau.

Vậy thôi! Tìm được rồi! Nó đã tìm được nó rồi!

Nó của Giang, cũng như nó của anh Bảo, lúc mới biết nhau. Cứ vô tư nhìn nhau và cười mím. Chẳng phải lo sợ chuyện gì.

Nụ cười tạo nên sự vô tư hoàn toàn trong đôi mắt buồn. Nụ cười làm cho đôi mắt sâu kia cứ nhìn nó triu mến. Gió vẫn cứ thoảng qua trong phút chốc. Gió như mang suy nghĩ và cảm giác lúc trước về lại với hai đứa nó. Gió vẫn thổi, nó cười, Giang vẫn nắm chặt tay nó. Toàn bộ những cái nhìn ở trong hội trường vẫn dõi theo. Không sót một chi tiết nào.

- Anh mệt quá Khoa ơi, dẫn anh đi đâu đó đi!

Nó vẫn cứ cười. Nụ cười làm cho nắng càng thêm trong và không gian càng thêm nhẹ hẫng. Nắm lại tay Giang, nó kéo Giang đi, trong nắng chói và gió thoảng của buổi chiều xanh thẳm.

...

Giang với nó nắm tay nhau, đi từ từ ra cổng chính. Nó vẫn nắm tay, kéo Giang đi phía sau. Hai thằng vệ binh đứng lên nhìn tụi nó. Không có cầu vai, không có nón, đứa mang giày, đứa mang dép. Tác phong không đầy đủ, thằng vệ binh vừa mở miệng tính làm “tròn nhiệm vụ” thì ... nó trừng mắt. Rồi cứ thần nhiên dẫn Giang ra khỏi cổng.

Hai thằng vệ binh đó biết nó, vì nó ra ngoài mua báo hoài chứ đâu. Có lẽ tụi nó không biết Giang, nhưng thâm kệ! Biết hay không biết gì nó vẫn dẫn ra được, thích thì chạy ra đây mà đuổi theo?!

Ra tới ngoài. Nó với Giang đi dọc theo con đường, tới cái trạm xe buýt, rồi đứng đó.

- Dẫn anh về nhà anh đi!

Giang cười, đưa tay nhéo má nó. Rồi anh với nó ngồi xuống. Vẫn nắm tay nhau.

Cái đường Tô Ký này chỉ có cái tuyến xe buýt số 18 là chạy về Bến Thành. Rồi từ đó mới bắt tuyến số 31 đi về Quận 7 sau. Cũng hên nó có mang theo tiền. Nó với Giang lên xe, ngồi ở hai cái ghế phía gần cuối. Nó ngồi trong, Giang ngồi ngoài. Hai đứa vẫn nắm tay nhau. Chợt nó nhìn Giang. Giang vẫn cười:

- Cứ im lặng vậy đi. Từ từ rồi nói anh nghe!

Nó cười khì, vòng tay ôm cổ Giang, rồi hôn nhẹ lên má, lên tóc, như hôn một đứa con nít nhỏ xíu. Cái xe này buổi chiều chẳng đông người mấy, cho nên nó chẳng phải lo ngại gì thêm.

Đúng là cứ im lặng vậy đi, cho cái gì đó cứ diễn ra âm thầm đi, miễn là đừng để nó biến mất vì mình là được rồi. Nặng chối rọi qua các ô cửa xe, Giang tựa đầu vào vai nó, ngủ thiếp đi. Lâu lâu nó đưa tay vò tóc Giang, chạm vào Giang, rồi ngả người ra sau, mắt nhìn hạnh phúc đầu đó xa xăm bên ngoài.

“Khoa ... Bây giờ em sẽ là Khoa của anh. Của anh như đã từng ... em hứa ... em sẽ không để Khoa phải chết đi lần nào nữa đâu. “

...

Nó còn để cái điện thoại trong tủ, nên bây giờ không biết là mấy giờ rồi. Chỉ thấy trên nền trời, ánh nắng cuối ngày đang trộn lẫn với màn đêm ...

- Anh ơi anh nhường chỗ cho em được không?

- Không được đâu! Em thông cảm nha.

- Anh ơi anh nhường chỗ cho em đi.

- Đã nói không được là không được, đứng đó nói hoài.

Nhỏ con gái quay đi. Có một người xuống trạm, nó liền lại đó ngồi. Không quên liếc xuống Khoa một cái.

“Mẹ cái con vô duyên. Mà mà gần nhà tao, tao kêu chị tao chặn đường đập mày cho mày chừa.”

“Tự nhiên ai không kêu, kêu mình mới ghê. Thấy có người ngồi kế bên tựa vào khoái lăm à? Muốn thế chỗ tao à? Tán vào cái mặt mày chứ ở đó mà liếc tao!”

Nó với Giang đang ở trên xe tuyến số 31. Vừa lên cái xe này là Giang lại ngủ tiếp. Nó lại quay qua nhìn Giang, tay vuốt nhẹ lên tóc.

“Đang ngồi với người tui yêu mà! Làm sao mà nhường cho ai được chứ!”

“Thương anh quá. Bữa giờ chạy ngược xuôi làm công tác, đi về còn bị người khác trù dập nữa. Thương anh quá đi. Hix hix”

Nhìn Giang đã đời, rồi nó mới quay qua nhìn cái khung cảnh bên ngoài. Rồi nó lại giựt mình, lay mạnh người Giang:

- A! Tới rồi kìa. Dậy đi anh.

Giang mở mắt, thở dài một tiếng, tay dụi dụi mắt rồi vươn vai một cái. Tới trạm kế, nó với Giang đi xuống. Hai đứa đi ngược lại cái ngã tư, rồi quẹo cái đường mà xe buýt không đi qua. Đi một chút xíu nữa, là tới nhà Giang.

Lâu ... lâu lắm rồi. Khoa mới tới lại nhà Giang. Ba của Giang bán đồ dùng điện tử ở cái tiệm nhỏ trước hẻm. Ông bất ngờ khi thấy Giang, rồi ông cũng nhận ra nó, nó chào hỏi ông cùng với Giang rồi đi vào nhà ở trong hẻm. Cái con đường thân quen hiện ra, nó nhìn khắp một lượt rồi lại tự cười. Giang quay qua, đặt tay lên vai nó, hai đứa vừa đi vừa giỡn với nhau ...

- Con chào cậu, mợ.

Giang tháo giày rồi đi vào nhà, cả nhà đang ăn cơm, ai cũng ngạc nhiên nhìn hai đứa nó. Nó từ tốn bước theo sau, không quên chào hỏi tất cả.

- Hai đứa ngồi xuống ăn cơm đi. Sao bữa nay được về giờ này vậy?

Giang cười, không nói gì. Nó đáp lại lời bà mợ của Giang:

- Dạ thôi con mệt lắm. Con không ăn đâu. Xin phép cả nhà.

Nó đưa tay nhấn vai Giang xuống, chủ ý như muốn Giang ngồi xuống ăn cơm. Rồi nó đi lên lầu. Cái căn nhà nhỏ quen thuộc này vẫn không có gì thay đổi, nó đi ngay lên phòng của Giang. Căn phòng có một cái tủ đồ bằng nhựa, một cái nệm gấp đặt ngay góc, một cái bàn ở cửa sổ, một cái kệ sách và ... một cái toilet.

Tự nhiên trong lòng dâng lên một cảm giác bình yên lạ lùng. Nó lại tự cười rồi nằm xuống nệm. Bây giờ mới là 6h10 thôi.

Có tiếng chân. Là Giang. Giang đi vào, đóng cửa phòng lại, Giang đi lại bên giường, ngồi xuống, tay vuốt nhẹ lên tóc nó.

- Sao anh không ăn cơm đi.

- Thôi. Lát anh ăn sau.

Khoa chụp cái tay, kéo Giang xuống nằm trên nó:

- Muốn ăn với em chứ gì. Tưởng em không biết hả!

- Hà hà. Bây giờ ăn cái này trước ngon hơn.

Vòng tay qua cổ Giang, nó nhắm mắt lại. Cảm giác ướt át và hơi thở nồng nàn cứ cuốn lấy nó. Như đã từng.

Hai đứa tự trao cho nhau cảm giác hạnh phúc đã đời, rồi Giang mới nằm qua kế bên. Tay vẫn ôm nó thật chặt:

- Em cũng mệt rồi đó, có buồn ngủ thì ngủ đi.

- Ủa ... anh xuống ăn cơm đi. Chút em ăn sau.

Giang hôn nó chậm rãi từng cái một:

- Biết rồi mà. Thôi nhắm mắt ngủ đi. Anh ôm em nè.

Giang ôm nó thật chặt, cảm nhận cái hơi thở ấm nồng đó chưa bao giờ là đủ với nó. Khoa cứ tận hưởng cho đã đời ... tay vẫn ôm Giang và đưa đi tùm lum nơi. Phút chốc, nó thiêu thiêu ngủ.

...

Tiếng con nít khóc. Tiếng nhạc xập xình. Tiếng xe chạy lữ lượt. Tiếng cười nói om sòm chốc chốc lại vang lên. Những âm thanh quen thuộc, lâu lắm rồi nó mới được nghe lại. Khoa tỉnh dậy, bây giờ là 9h kém. Ôm cái chăn vào trong lòng, nó cứ lẩn qua lẩn lại trên cái nệm nhỏ. Tự nhiên thấy yêu đời ghê nơi. Đâu đâu nó cũng thấy một màu hồng dịu nhẹ đang phản phát, chốc chốc, nó lại tự cười một mình.

Vui quá ... chưa bao giờ thấy vui một cách thoải mái đáng như lúc này. Khoa cứ nằm đó, để cho suy nghĩ như những cái mảnh hồng hồng bé bé cứ vờn quanh trong nó đã đời. Rồi nó mới đứng dậy, đi xuống nhà.

Tưởng tượng ra cái cảnh Giang đang ngồi xem tivi như bình thường, rồi Giang nhìn nó, cười khẽ, rồi nó nhìn xung quanh, không có ai, rồi nó nhảy vào ngồi gần Giang, ôm Giang, hôn Giang, thiệt là nhanh. Rồi lại giả bộ như chưa có gì.

Phấn khích. Nó bước đi “dùng, dùng” trên cái cầu thang. Miệng vẫn cười thật vui khi xuống tới nơi.

Mà Khoa hông có thấy Giang.

Nó chỉ thấy bà mẹ của Giang nhìn nó rất lo lắng. Rồi ông chú của Giang chép miệng, cũng nhìn nó lo lắng. Ngoài ra, còn có ba của Giang ngồi đó nữa. Nó vừa đi xuống là ba của Giang đứng dậy. Nó ngạc nhiên, nhìn ông:

- Ủa chú ơi. Giang đâu rồi chú?

Ông nhìn nó, nói trong từ tốn, cùng với câu nói của ông là cái thở dài của cậu và cái nhìn đầy lo lắng của bà mẹ:

- Giang nó bị mời lên phòng rồi con. Lúc này dân phòng có vào đây, dẫn nó đi rồi.

“Trờiiiiiiiiiiiii”

Những cái mảnh hồng hồng, bé bé xung quanh nó rơi xuống đất, vỡ ra tan tành, rồi chúng tự động ghép lại, thành những cái mảnh xám xịt mỏng dính, chúng bay lên, cửa sâu vào suy nghĩ và cảm giác của nó lúc này. Nó áp ứng:

- Rồi ... Giang ... Giang đang ở trên phường hả chú. Giang ... Giang bị đưa đi lâu chưa vậy hả chú ...?

- Con bình tĩnh đã. Giang mới bị đưa lên phường mới đây thôi. Tụi dân phòng nó nói là cái đơn vị thăng Giang ở báo xuống là nó đào ngũ, nên tụi nó mới xuống đây, đưa thăng Giang lên lại trên đó.

Rồi bây giờ làm sao hả con? - Giọng của bà mẹ hết sức lo âu chen vào.

- Dạ thôi. Không sao, để con đi lên đó lại. Dạ không sao đâu, hai chú với dì đừng lo lắng quá. Giờ con đi lên đó lại là mọi việc ổn thôi.

- Phải không? Hay để chú chở con đi. Cái chỗ đó cũng xa lắm mà?

- Dạ thôi, con tự đi được. Mọi người cứ yên tâm đi, đừng lo quá. Thôi con đi nha!

Nó gật đầu chào tất cả rồi bước ra ngoài. Lê cái chân từ nhà Giang ra tới đầu hẻm, nó cứ đi dọc dọc đường mà chẳng biết đi đâu.

Tự nhiên Khoa thấy nó giống hệt mấy con dờ hơi trong phim Hàn bị thất tình, rồi đi lang thang ngoài đường, miệng thì kêu “ù pa, ù pa” mà nó hay cười mỗi khi coi tới.

“Ấu quá!!! Tại sao không dẫn về nhà mình? Về nhà mình thì có sao đâu? Huhuhu ...”

“Ừa lờ ở nhà dân phòng nó cũng xuống kiểm mình thì sao đây? Trời ơi trờiiiii, tự nhiên dẫn anh vào chỗ chết, em hối hận quá Giang ơi! Em xin lỗi anh!!! Huhuhu ...”

Nó cứ đi tới đi lui, lâu lâu băng qua đường, rồi đi tiếp, rồi lại băng qua đường, rồi đi ngược về?! Nó chẳng biết đi đâu lúc này nữa!!!

Chợt!

Có hai chiếc xe thắng “khít” một cái trước mặt nó. Khoa thất thần nhìn lên. Không nhớ tên, nhưng nó quen, là hai thằng bạn gần nhà Giang. Tụi nó nhìn Khoa:

- Ê huynh, nhớ tụi này không?

Nó cố gắng trả lời:

- Nhớ ...

- Huynh đi lính chung với anh Giang hả? Hồi chiều tụi này thấy anh Giang đi chung với huynh đó!

- Ừa ...

- Anh Giang bị bắt lên phường rồi. Huynh biết chưa?

- Biết rồi ...

Có cái gì vụt qua trong đầu. Về thất thần trong nó biến mất, nó búng tay, nhảy dựng lên:

- A ... đúng rồi! Hai huynh biết cái phường đội của phường này không? Chở lên đó dùm cái!

- Ok, leo lên đi luôn.

Ở trung đoàn của nó, nếu quân nhân nào đào ngũ, thì chỉ huy đơn vị sẽ liên hệ với phường đội nơi người đó ở, dân phòng sẽ tới nhà và mời người đó lên phường lại, viết cam kết không đào ngũ rồi đưa lại lên trung đoàn. Nếu như lời ba của Giang nói, là Giang mới bị đưa đây thôi, có lẽ bây giờ Giang vẫn đang ở trên phường.

Cái thằng bạn của Giang, tất nhiên nó chạy xe cũng ẩu chả khác gì Giang. Nhưng nó không quan tâm, nó muốn đi lên đó, và thấy Giang ngay lúc này. Rồi sau đó ai muốn “hộ tống” nó lên lại trung đoàn cũng được, nó không quan tâm.

Cái phường đội hiện ra chinh inh. Thằng chở nó thắng gấp trước cửa, Khoa bước xuống, vừa đi vào, thì bên trong có hai thằng dân quân đang ngồi xem tivi, tụi nó quay qua, một thằng trong tụi nó đứng lên, lao tới nắm cổ áo nó.

Không thấy Giang ngồi trong đó, nó đã bực bội rồi. Thêm nữa nó chẳng hiểu cái gì đang xảy ra, tự nhiên bị khổng chế bất thành linh. Nó cũng hết bình tĩnh nổi, nắm tay lại, nó dộng mạnh lên mặt thằng đang túm áo nó. Thằng đó choáng một lúc, rồi nó vớ tay lấy cái điện thoại bàn đặt trên bàn, kéo lên khá mạnh, cái dây điện thoại đứt ra, nó cầm cái điện thoại đập “bốp, bốp” từng cái xuống đầu thằng này. Nó buông tay ra, Khoa xoay người, đá mạnh một cái lên cổ nó. Thằng đó vừa ngã ra sau là thằng kia liền đi lại. Tiện tay, nó ném cái điện thoại bàn vào mặt thằng đó. Tất nhiên nó đỡ không kịp, cũng đưa tay lên che mặt, lùi lại đằng sau.

Rồi phía trong có một ông chạy ra, nhìn xung quanh rồi lớn tiếng:

- Thằng kia mày dừng lại ngay. Chỗ này không phải chỗ mày quậy đâu!

Tiếp theo cũng có một bà nữa, hốt hải chạy ra nhìn hai thằng kia đang lao đao đứng lên:

- Cái gì vậy? Ở đâu mà vào đây làm um sùm lên vậy? Muốn cái gì.

Khoa chống nạnh, hất mặt, nhìn vào cái bà đang làm ra cái vẻ vùng vằng kia:

- Làm cái gì mà um sùm, ai làm um sùm? Bà nhìn cho kỹ rồi hẵng nói.

- Mày ở đâu, tự nhiên vào đây đánh lộn đánh lạo là sao? Muốn tao bắt mày không?

Ông đứng kế bên lại quát lên, nó cũng chẳng vừa:

- Đm' ông ngu quá vậy? Sao ông đ' hỏi tụi kia coi đứa nào làm gì trước? Tui vừa bước vào đây là thằng đó nó nắm áo tui rồi. Vậy là sao? Cái thái độ của tụi nó hay của tui sai?

Vẫn cái giọng giận dữ, ông đó chỉ vào mặt nó:

- Mấy thằng đào ngũ tụi mày tao có quyền giam tại đây đó. Tao cảnh cáo mày.

Khoa cười mỉa, cái bà đứng kế bên lại lên tiếng:

- Đã vi phạm còn không biết hối hận, anh nói tôi nghe xem anh tên gì?

Nó móc cái chứng nhận quân nhân (thay thế cho CMND) ra, quăng lên bàn. Bà đó khó chịu cầm lên xem, rồi bả mở hộc bàn, lấy tờ giấy trắng ra nhìn. Một lúc sau, bả quay sang nói với ông kia:

- Không phải. Trên GD báo có 1 mình thằng tên Giang là đào ngũ thôi. Thằng này không có trong danh sách gửi xuống.

Khoa khoanh tay lại, cười nhếch môi:

- Sao? Ông thấy ông lòi cái ngu ra chưa? Cảnh cáo hả? Giam hả? Giam clm.m chứ giam.

- MẤT DẠY!

- Ê! Dạy tao có nhiều lắm, mất dạy là mất cái nào? Ủa mà cái ml” mày có dạy tao được cái gì không mà nói mất? Hả thằng chó?

Ông đó tức mà mặt đỏ lên như gấc, hai thằng dân phòng đứng nép nép phía sau, chẳng dám hó hé cái gì, còn cái bà kia thì cổ tỏ ra bình tĩnh:

- Thôi chỉ là hiểu lầm thôi, đừng có gây nữa.

Nó giựt cái chứng nhận quân nhân lại. Vẫn đứng chống nạnh, và chau mày:

- Sao? Làm sai trước còn đòi nạt nộ lại à? Nếu mày ức chế thì đi kêu ai đó có đủ thẩm quyền về đây mà phạt giam tao. Tao đứng đây nè. Thằng chó kia!

- Thôi con ... bỏ đi

- Nếu ngay từ đầu thằng kia đang hoang nói chuyện, thì cũng đ' có chuyện gì xảy ra đâu. Đm. bày đặt bố láo với tao hả? Còn ra đây bày đặt giả giọng này nọ. Nhìn cái ml" tụi bây là tao sợ à?

Im lặng, chẳng ai dám nói lên câu nào. Nó đi lại, đứng trước mặt cái bà đó, gằng giọng:

- Trong quân đội nếu muốn đánh giá tập thể, thì phải tiếp xúc với một cá nhân. Qua cái thái độ vừa rồi, tui đánh giá thấp cái phường đội này, trong đó cũng có bà luôn đó, xem lại xem lúc này bà có lớn tiếng với tui không? Sẵn tiện coi lại cái mặt bà luôn đi. Xấu mà khoái làm màu.

Khoa cười nhẹ một cái rồi quay lại bước ra. Hai thằng bạn kia vẫn trở mắt nhìn nó, thêm vài người dân nghe um sùm chạy lại coi nữa. Nó đi lại, đứng trước mặt cái thằng vừa chở nó:

- Huynh rãnh không? Chở lên Q.12 dùm được không.

- Ô ... ờ cũng được. Mà anh Giang bị đưa lại lên đó rồi hả?

Trong đây không thấy là ở trên đó rồi chứ sao? – Nó chép miệng.

Thằng kẻ bên lấy trong túi áo ra tờ năm chục, đưa cho thằng kia:

- Nè cầm đồ xăng đi. Chạy từ từ nha mạy.

Nó cảm ơn hai thằng bạn của Giang, rồi leo lên xe. Thằng kia phóng vù vù trên đường. Ngày hôm nay nó đã thấp thỏm trong lo lắng đến hai lần. Hai lần thôi cũng đủ làm nó mệt nhoài người, và nhớ Giang đến mòn mỏi. Nó cứ giục thằng kia chạy nhanh nhanh.

- Ê huynh, sao huynh gan quá vậy, xông vào đó đánh hai thằng kia, lỡ tụi nó bắt thiệt thì sao?

Nó cười:

- Bộ đội thì chỉ có kiểm soát quân sự mới có quyền bắt thôi. Còn công an với dân phòng thì không có quyền giam giữ đâu. Tụi nó hù suông vậy đó, đứa nào không biết thì mới sợ!

- Chà! Huynh cũng khó chịu quá nhỉ. Bạn anh Giang có khác.

Thằng kia vẫn chăm chú vào đoạn đường phía trước. Còn nó cứ ngồi cười khoái chí. Giang mà biết nó quậy như vậy, thế nào cũng cú đầu nó. Hic ...!

Nếu như Giang bị đưa lên trung đoàn lại, thì bây giờ chỉ có đang ở trong nhà giam mà thôi. Đào ngũ về mà bị bắt lên, thì sẽ đưa về đơn vị sinh hoạt, đưa ra hình thức kỷ luật, nếu đơn vị đó muốn giam thì giam, còn tùy số ngày mà đại đội trưởng quyết định. Còn Giang, Giang thuộc diện cán bộ rồi, nếu có thông báo đào ngũ thì Giang sẽ bị phạt giam 24 tiếng!!!

“Không có tên mình? Chú Huấn không báo mình đào ngũ sao?”

“Vài sĩ quan trong đó cũng biết mình ở Hậu cần mà? Mà có khi không ai biết mình đi về với Giang cũng nên?”

“Ôi kệ hết đi! Gặp Giang trước đã, rồi ai muốn nói gì thì nói. Cóc sợ!!!”

Khoa sực nhớ, bây giờ đã hơn 9h30, cho nên vệ binh sẽ đóng cổng, nó không thể chạy cái vèo vào được, với lại nó chẳng mặc đầy đủ tác phong, nên nó càng không thể xin vào được.

Rối trí! Nó chau mày suy nghĩ, trong khi thằng này đã chạy qua cầu vượt QT rồi, chuẩn bị tới nơi rồi.

- Ê đúng rồi. Đừng có chạy lại cổng chính, đi theo cái hẻm này nè.

Thằng đó đi theo cái hướng nó chỉ, vào một con hẻm. Khoa cố nhìn cho kỹ, rồi nó reo lên vui mừng khi nó thấy ... cái vòm được nguy trang mà nó với tụi kia từng leo ra. Khoa đứng xuống, tháo nón, cảm ơn thằng kia rồi đạp chân lên tường, bám vào hàng rào, rồi leo vào trong. Trước sự ngỡ ngàng của thằng kia. Hahaha!!!

Nó chạy một mạch về phòng, cả ban Hậu cần tắt đèn tối thui, nó rón rén đi vào phòng, cũng chả có ai ở trong. Nó thay cái áo thun, mở tủ lấy cái điện thoại, rồi chạy thật lẹ lên trung đội Vệ binh.

Cái trung đội này không có hồ nước như dưới các đại đội. Tụi nó được xây hẳn một cái nhà tắm luôn. Trời tối, nó không thấy rõ đường cho lắm, nó chỉ đứng từ xa, thấy có bóng người vừa bước ra khỏi nhà tắm, nó đi lại ngay. Rồi lại chết lặng; thằng Hào chứ thằng nào?!

“Nữa! Sao xúi quẩy quá vậy. Thôi dẹp tự ái đi, ở đây mình biết có một mình nó, chứ có quen biết ai nữa đâu. Thôi ráng năng nỉ nó lần này nữa thôi!!!”

Hào đang lấy khăn lau lau mặt, rồi Hào nhìn thấy nó đứng kế bên, Hào cũng bất ngờ chưa kịp nói gì, thì nó đã lên tiếng trước:

- Hào cho Khoa ... ủa ... cho Triều hỏi. Nãy giờ có ai bị đưa vào phòng giam không vậy?

Hào không nói gì, cứ nhìn nó một hồi, rồi đi lại sào phơi đồ, mán cái khăn lên, rồi đi vào trong phòng. Nó kéo tay thằng Hào ra phía sau, hạ giọng hết sức:

- Hào ... Triều biết Giang đang bị giam trong đó mà! Hào ... cho Triều vào gặp Giang đi.

- Không được! Triều muốn thì ngày mai đi, bây giờ trễ rồi.

Nó kéo thằng Hào đi, càng lúc càng xa cái phòng mà tụi vệ binh ngủ. Tới nơi mà nó thấy là thích hợp, không bị người khác nhìn hay nghe thấy, nó vẫn cố gắng năng nỉ:

- Hào cho Triều vào gặp Giang đi. Triều xin Hào đó!!!

- Không được đâu. Triều đừng làm Hào khó xử.

Khoa ... Khoa quỳ xuống, ôm chân Hào, gương mặt hết sức đau khổ và ánh mắt hết sức nài nỉ:

- Triều xin Hào! Cho Triều gặp Giang đi. Triều xin Hào luôn đó!!!

Kết thúc câu nói là một cái kịt mũi, nhưng nó vẫn đang tận dụng hết sức khả năng mà nó cho là “cuốn hút” ở đôi mắt của mình. Hào cứ đứng đó, rồi đưa tay chạm nhẹ lên cằm, rồi lên má. Sau cùng là nhẹ nhẹ lên tóc:

- Triều đứng lên đi!

Nó đứng lên, ánh nhìn vẫn không có gì thay đổi.

- Gặp một chút thôi đó.

Nó gật, rồi lẻo đẻo đi theo sau lưng thằng Hào. Nhưng mà mắt nó nhìn đang neho lại ...

”Mịa cái thằng ngu! Hahaha ... tao mà vào đó rồi thì mày khỏi nói nhiều, có ngon kêu nguyên cái trung đội vệ binh dậy mà áp tải tao nè.”

“Lần này thôi nha con, lần sau là mày quỳ chứ không phải tao đâu à. Đừng có mà mừng ... khừ khừ?!”

Hào đi vào phòng, lấy cái gì đó trên tay. Âm thanh phát ra từ vật đó cho nó biết đó là cái chìa khoá. Rồi Hào dẫn nó đi lại cái phòng kế bên của cái nhà tắm. Có cái cửa sắt to đùng. Thằng Hào mở khoá, rồi nó quay lại nhìn Khoa, nó cứ nhìn, nhưng không nói gì, rồi nó đặt tay lên vai Khoa, vỗ vỗ mấy cái rồi đi ra ngoài.

Vậy thôi. Khỏi nói thì Khoa khỏi phải suy nghĩ. Nó kéo cái cửa sắt ra. Phòng giam của trung đoàn có diện tích cỡ hai cái bàn bida ghép lại, ở trên có một cái lỗ thông gió nhỏ xíu, nhưng cũng có ánh sáng từ ngọn đèn bên ngoài hắt vào. Khoa đi vào trong, rồi khép cửa lại. Nó đi tới, nhẹ nhẹ. Chỉ có một người đang nằm bên trong. Một tay duỗi thẳng, một tay đặt trước ngực. Ánh sáng rọi vào không trực tiếp nhưng nó cũng thấy mờ mờ. Khoa đặt đầu gối xuống trước, rồi ngồi từ từ xuống sau.

Gương mặt hiền từ đang say sưa ngủ. Chưa bao giờ nó thôi không thích nhìn gương mặt đó cả. Nó cứ nhìn, đến khi chịu hết nổi?! Nó mới kéo tay Giang xuống, leo lên ngồi trên người Giang.

Giang choàng tỉnh, thì nó đã áp mặt xuống. Hôn nhẹ nhàng lên môi, mắt vẫn nhắm nghiền dù ở khoé mắt, nước đang chảy từng giọt.

Lúc đầu là giật mình vì cảm giác lạ vừa đến. Rồi sau đó anh dễ dàng nhận ra cái mùi vị và cảm xúc quen thuộc. Giang vòng tay ôm cổ nó. Còn tay của nó vẫn đặt trên vai anh. Hơi ấm từ lòng bàn tay cảm thấy rất rõ.

Rồi nó đưa tay lên, áp vào cổ, vào má. Lòng bàn tay ấm ấm kéo nhẹ khắp cánh tay anh. Bất giác, nó đưa tay kia lên, nhéo hơi mạnh vào người Giang. Rồi nó ngồi thẳng dậy, đánh “đùng đùng” xuống ngực:

- Sao anh giấu em? Anh đọc nhật ký của em rồi, còn nhẩn nhủ tùm lum nữa. Em ghét anh! Hừ ...

Giang vịn tay vào cái eo nó, cười nhẹ:

- Để em tự biết mới hay chứ. Hề hề ...

Chợt! Nó kéo tay Giang lên, lòn các ngón tay vào kẽ tay. Hai cái nhẩn đụng nhau thật nhẹ, nó vẫn đánh Giang, nhưng miệng thì cười không ngớt:

- Giấu em nè! Em ghét anh quá đi! Mà anh cũng giỏi quá ha, tới bây giờ em mới biết là của anh đó!

- Giỏi mới qua mặt được em chứ? Có biết là đánh lừa được một đứa tinh ranh như em là khó lắm không hả?

Khoa vẫn cười, hai tay nó nắm chặt bàn tay có ngón đeo nhẫn của Giang. Hôn nhẹ nhàng một cách thích thú.

- Em xin lỗi anh ... em ... em tệ lắm ... em xin lỗi!!!

Nó lại khóc. Giang ngồi dậy, ôm cổ nó, hôn trả lại cũng thật ngọt là lâu. Rồi Giang lấy tay, lau nước mắt cho nó, nó thì vẫn nắm chặt tay Giang, lâu lâu tiếng khóc thút thít cứ khẽ vang lên.

- Anh hiểu rồi mà. Mít ướt quá đi. Anh đâu có bắt lỗi em đâu mà em khóc?

- ... Em thương anh lắm ... tối nào anh cũng đi xuống kiểm em ... còn bị em đuổi về ... rồi bị đối xử tệ nữa ... em ...

Giang lại hôn nó. Chậm rãi và nhẹ nhàng. Từng cái một.

- Đã nói rồi mà. Cứ biết bên anh là bên anh đi. Đừng có nghĩ tới chuyện cũ nữa. Biết chưa?

Ôm chặt cổ Giang, hai cái chóp mũi khẽ chạm vào nhau, nó vẫn khóc thút thít:

- Ngày hôm nay dài quá! Em cũng mệt mỏi quá rồi!!!

- Ủ. Anh cũng vậy!

Khoa lấy cái điện thoại ra, nó chỉnh cái bài hát của UHP mà Giang thích, rồi nó để xuống kế bên. Sau đó nó lại tiếp tục cho hơi thở của cả hai trộn lẫn vào nhau.

Giang ngã người ra sau. Khoa hôn lên cổ, lên má, từng cái hôn chan chứa yêu thương, rồi chậm rãi ở đầu môi. Còn tay thì... cứ “đưa lên đưa xuống” cho khớp với cái hôn đang diễn ra.

- Thôi được rồi. Em về ngủ đi! Sáng mai anh cũng được thả thôi!

- Hông!

- Đừng có cãi lời anh mà. Ngủ ở đây không được đâu, về phòng đi!

Nó dấm cái “đùng” vào ngực Giang, tay vẫn “đi tới đi lui”:

- Cái tật cứ nói chuyện không bỏ! Mất hứng quá!!! Anh nằm im đi!

- ...

- ...!

- Ấy ... học ở đâu cái “trò” này vậy ta!

- Tối nào anh cũng “dạy” em chứ ở đâu ra!!!

- Hề hề. Bữa nay muốn “hiếp” anh hả?

Nó lại đâm cái “đùng” vào ngực:

- Hồng được nói nữa!!!

Dứt lời, Khoa đưa tay mở thiết nhanh mấy cái nút áo của Giang ra. Còn cái áo thun của nó thì chỉ trong chớp mắt là mất tiêu rồi!

Gió lạnh cứ thổi nhẹ nhẹ trên cái ô thông gió ... Giai điệu da diết của bài hát trong điện thoại cứ vang lên nhỏ nhẹ ... Còn yêu thương lúc này thì đang tuông ra ồ ạt ... càng lúc càng dữ dội hơn nữa?!

Vậy thôi! Thế là hết một ngày dài với hai đứa nó.

Vì hai đứa đang ở trung đội Vệ binh, cho nên cái tiếng báo thức buổi sáng phát ra từ mấy cái loa trong trung đoàn, tụi nó nghe không sót một âm nào!!!

Cái âm thanh chưa chất vừa dứt, là Khoa ngồi dậy, gãi đầu. Giang cũng ngồi dậy, nhìn tới nhìn lui. Xong hai đứa lấy áo mặc, rồi ngồi dựa vào tường. Khoa cứ lòn các ngón tay vào khe tay Giang, hai cái nhẫn đập vào nhau, nó nhìn Giang cười mỉm, rồi lại tựa đầu vào vai Giang.

Không gian bên ngoài trở nên im ắng lạ thường. Chắc tụi nó đi ăn cơm sáng hết rồi. Khoa mới ngồi dậy, đẩy nhẹ cái cửa sắt ra. Hên quá! Thằng kia nó không có khoá cửa, nó quay vào nói với Giang:

- Ngồi chờ em chút nha!

Nhét cái điện thoại vào trong túi. Nó chạy nhanh về phòng, lấy cái khăn, chai sữa rửa mặt, hai cái bàn chải, rồi lại chạy nhanh xuống dưới. Thường thì mấy cái balô của tụi nó, đứa nào cũng để đồ dùng vệ sinh cá nhân ở cái túi cóc hai bên. Khoa đi vào phòng tụi vệ binh, nhìn vào cái balô gần cửa, nó mở hai cái túi cóc ra, rồi lấy cái cây kem đánh răng, bóp ra vừa đủ cho hai cái bàn chải, rồi nó cầm vào nhà tắm.

Giang với nó vệ sinh xong, rồi lại chui vào cái phòng giam đó, ngồi tựa lưng vào tường và nắm tay nhau tiếp.

- Em về dưới đi. Không có ở đây được đâu, anh nói thật đó!

- ...

- Lát anh Vinh cũng xuống đây, rồi anh cũng được thả thôi. Không giam đúng 24h đâu mà em lo.

- Em ngồi với anh chút nữa thôi!

Giang vò tóc, hôn nhẹ lên má nó:

- Được rồi mà. Về đi!

- Vậy ... anh ngồi chờ em chút xíu. Em xuống cắntin mua cái gì cho anh ăn đỡ nha!

- Thôi khỏi ...

- Một quá. Cái gì cũng thôi ... ngồi đó chờ em đi.

Khoa hôn cái “chóc” lên môi Giang, rồi chạy ra ngoài. Giang chỉ còn biết cười, nhìn theo. Nó lại chạy về phòng, cất những đồ dùng hồi nãy, rồi nó lấy ít tiền, chạy ra cắntin. Nó mua cái bánh sandwich với bạch sữa tươi rồi cầm xuống trung đội Vệ binh. Lúc này tụi nó đã đi ăn cơm về gần hết.

Cứ cầm cái bánh và bạch sữa trên tay. Khoa thần nhiên bước vào. Thằng Hào với hai, ba thằng nữa cũng đứng gần đó, nhìn nó. Một thằng trong số tụi nó lên tiếng:

- Chỗ này có nguyên tắc đó đ/c. Đừng ỷ mình được kiêm chức rồi muốn làm gì thì làm nha. Đừng để tụi này khó xử ...

- Tao thích!

Chẳng chờ nó nói hết câu, Khoa chau mày đáp lại gọn lọn. Rồi cứ bước tiếp vào bên trong. Nó kéo cái cửa sắt ra, đưa đồ ăn sáng cho Giang, an ủi Giang bằng “hành động” nhẹ nhàng. Rồi nó đi ra. Mấy đứa kia vẫn đứng đó nhìn nó. Khoa đáp lại bằng ánh mắt thách thức vốn có của mình. Rồi tung tăng đi về phòng.

... Khoa biết chắc chắn! Thế nào nó cũng sẽ bị tra hỏi về cái hành động lột quần hàm hôm qua. Cái quần hàm Hạ sĩ đó nó bỏ trên đó luôn rồi. Bây giờ nó đeo tạm cái quần hàm Binh nhất. Nhưng nó chẳng cảm thấy hối tiếc gì cả. Nếu mà được trở lại cái lúc đó, Khoa vẫn sẽ đứng lên và bước đi theo Giang, rồi nó sẽ thử ngoảnh mặt lại xem xem đằng sau lưng có tổng cộng bao nhiêu người đang nhìn nó. Nghĩ tới đó, nó lại cười hớn hở.

Ông Lâm đi vào! Không còn cốc đầu hay nạt nộ nó như thường, ông chỉ nhìn nó, nét mặt như vừa trách móc vừa thắc mắc:

- Hôm qua mày vừa làm cái gì vậy?

Nó nhìn ông cười tươi, chẳng biết nói gì thêm nữa.

- Bây giờ mày nổi tiếng lắm luôn rồi đó, mày biết chưa? Sĩ quan toàn trung đoàn này ai cũng nhắc tên mày hết, có ông còn nói ông đeo tới quần hàm Đại úy rồi, lần đầu tiên ông mới thấy cái cảnh đó đó.

Nó vẫn cười, nhưng lần này là cười ra tiếng.

- Sao tao hỏi mày với thằng đó phải bạn không, mày nói không. Vậy rút cuộc mày với nó là cái gì vậy? Anh em họ của nhau hay gì?

Khoa nhìn vào ánh mắt tò mò trước mặt, rồi trả lời trong hờn nhiên hết sức:

- Bạn đặc biệt của nhau!

Ông lại cốc đầu nó:

- Qua phòng chủ nhiệm đi, có người cần gặp mày đó.

Khoa đứng lên đi theo ông Lâm. Tới phòng chủ nhiệm, ông quay lại nhìn nó lo lắng. Nhưng nó vẫn cứ cười tươi, rồi đi vào trong. Chú Huấn ngồi trầm ngâm cùng tờ báo, rồi chú đặt tờ báo xuống, chú hỏi nó, vẫn cái giọng ôn tồn của những ông sĩ quan đã già, nhưng đây có lẽ là người duy nhất nó cảm thấy không hề áp đặt và khiến người khác lo sợ trong giọng nói:

- Thông thường trong quân đội, người mà gửi ai đó đi đâu thì phải có trách nhiệm hoàn toàn với người mình gửi. Chú mày có biết là chú mày vừa làm thằng Vinh Quân lực khó xử với cấp trên không?

- Dạ. Con biết!

Chú Huấn cười, nhìn nó, giọng vẫn không có gì là trách mắng:

- Luật lệ trong này thì không phân biệt với ai cả, chỉ khác là tư tưởng của mỗi người khi làm chuyện gì đó thôi. Huống chi chú mày còn nhỏ, tư tưởng không thể xếp chung với những cán bộ lâu năm khác. Có thể chú mày thấy là mình không sai, nhưng việc làm ngày hôm qua, theo tao nghe kể lại thì chú mày khá là liều lĩnh đó.

Khoa cười, chú cũng cười, rồi nói tiếp:

- Thôi. Tóm lại là tao không trách gì chú mày cả. Chú mày lớn rồi, tao chắc hành động hôm qua không phải là của một đứa nông cuồng đâu nhỉ? Chú mày có gì muốn nói thì nói đi.

Chìa cốc trà mới rót ra cho nó. Khoa cầm, uống một tí rồi đặt xuống, nó nói trong bình tĩnh:

- Con cảm ơn chú với anh Lâm, đã tạo điều kiện cho con ở đây công tác, và còn nhiều chuyện nữa! Nhưng con thật sự không thấy hối hận về việc mình làm, con cũng không muốn làm thêm ai phải khó xử nữa. Chú có thể không đồng ý để con tiếp tục ở đây cũng được, không sao đâu.

- À! Chú mày nhầm rồi, tao không có ý đưa ai đi đâu cả. Tao gọi lên đây cũng chỉ muốn chú mày nên gặp thằng Vinh, nói cho nó hiểu. Còn nếu chú mày muốn đi, thì cũng được thôi. Nhưng thực sự là tao muốn chú mày tiếp tục ở lại đây cho đến xuất ngũ.

Vẫn cái nụ cười khi kết thúc câu nói. Khoa cười đáp lễ, rồi nói nhẹ nhàng:

- Dạ thôi! Con ở đây cũng lâu rồi, thời gian còn lại con muốn dành cho một nơi khác ...mong chú chấp nhận cho con được đi!!!

Nhấp tiếp một ngụm trà, chú Huân nhìn nó, rồi vẫn ôn tồn trong giọng nói:

- Được thôi! Nhưng nói cho cùng, chú mày vẫn phải lên gặp thằng Vinh đi. Rồi quyết định đi đâu cũng được!

- Dạ ... con chào chú, con đi. Chào anh Lâm, em đi luôn nha!

Khoa đứng lên đi ra, ông Lâm đi theo sau nó, nó quay lại, cười thật tươi rồi cứ vậy mà bước đi lên Quân lực.

Chẳng bận tâm các con mắt đang nhìn vào nó. Mà có vẻ đối với các sĩ quan nơi đây, nó nổi tiếng thật?! Đi lên ban Tham mưu, rồi vào phòng Quân lực, nó ngồi trong đó, chống cằm lên bàn, nhìn ra ngoài.

Gió đung đưa các cành cây làm nó cứ nhìn mãi. Đến khi đôi mắt theo một chiếc lá vừa rơi xuống, thì nó thấy anh Vinh đang đi vào trong ánh nhìn. Nó cười, anh Vinh ngồi xuống, cũng chẳng gấp gáp gì trong câu nói, ánh cứ nhìn nó, rồi chau mày khó hiểu.

- Nếu hồi đó anh không đưa em xuống Hậu cần, chắc cũng có ngày anh phải gửi lệnh gọi đào ngũ xuống nhà em quá!

- Mày đại dột lắm đó nhóc.

Không – Nó lắc đầu, nhưng vẫn giữ nụ cười tươi – Em không bồng bột như anh nghĩ đâu. Em đứng lên là đã suy nghĩ kỹ rồi đó!

- Tao biết, mày có cái suy nghĩ của mày, nhưng bây giờ giữ mày ở lại Hậu cần nữa là điều không thể? Mày có hiểu chưa???

- Em ... cũng không muốn ở lại Hậu cần nữa đâu. Em cảm ơn anh, lúc trước đã cho em một cơ hội.

Nó thấy anh Vinh ngạc nhiên thật sự, nó nói tiếp:

- Anh có thể cho em thêm một cơ hội nữa không!!!

- Được. Nói đi.

Cho em xuống đại đội 5 đi! – Khoa nói nhanh, không hề do dự.

Nó lại thấy anh Vinh ngạc nhiên, ngã người ra sau ghế, tay gãi gãi đầu, rồi lại nhìn nó khó hiểu. Một lúc sau, ánh mới lên tiếng:

- Ok thôi. Không có gì khó khăn, nhưng tao có thắc mắc, mày nói tao nghe được không?

- Anh hỏi đi!

- Mày với thằng Giang có thoả thuận gì với nhau không vậy? Rồi mày có biết đợt này tiểu đoàn 2 đang huấn luyện tân binh không? Mà xin xuống đó?

Khoa cười, tò mò hỏi lại:

- Em không hiểu ý anh!

- Tao vừa lãnh thằng kia từ Vệ binh về, nó được chọn một nơi để đi, rồi nó cũng chọn xuống đại đội 5 giống mày đó. Mày với nó thoả thuận xuống đó à? Với lại dưới đó đang huấn luyện tân binh, chỗ đâu cho lính cũ tụi bây nằm? Hả?

Tự nhiên nó thấy vui hết sức, nó cười cho đã đời, rồi ngồi ngay ngắn lại, nói trong hồn nhiên như vừa nãy:

- Em với Giang là bạn đặc biệt của nhau! Em cũng biết là khó cho anh lắm, nhưng mà em vẫn muốn xuống đại đội 5! Anh giúp em một lần cuối cùng đi!!!

- Hai đứa bây ... tao mới thấy lần đầu! Thôi về dọn đồ đi, rồi đi xuống đại đội 5 luôn nha. Để tao làm cái biên chế cho tụi bây luôn. Tụi bây muốn khổ thì tao cho khổ!

Khoa cười, đứng lên đi về, thì trong phòng lại có tiếng vọng ra, cứ như lần đầu tiên nó vào phòng này:

- Quân hàm của tụi bây còn Hạ sĩ đó, chỉ bị giáng chức thôi!

Sao cũng được. Giờ nó chỉ quan tâm một chuyện thôi. Là tại sao Giang cũng muốn xuống đại đội 5 giống nó vậy? Sự trùng hợp đó cứ khiến nó suy nghĩ lung tung, rồi cười dài đường.

...

- Tao đi lính cũng gần 10 năm rồi. Lần đầu tiên tao nghe kể về cái chuyện lạ lùng như vậy đó.

Ông Lâm đứng chống nạnh, như vẫn chưa hết ngạc nhiên về những gì vừa biết đến. Nó thì loay hoay một hồi cũng thu gọn hết đồ vào cái balô. Rồi nó lại nhìn ổng cười. Bây giờ nó chỉ biết cười và cười thôi ...

- Em đi nha! Chiều chiều em xuống đây đá cầu với anh! Anh đừng có buồn nha.

- Ờ ...

- Bái baiiii!

Vác balô trên vai, nó lững thững đi trên cái con đường quen thuộc. Cảm giác có giống một chút lúc nó đã từng đi xuống đây. Lòng vui không thể tả khi thoát được khỏi cái đại đội Thông tin hắc ám. Nhưng bây giờ nó còn vui nhiều hơn lúc đó nữa. Vì cái nơi nó chuẩn bị đến có một người cho nó đầy đủ các cảm giác bình yên và hạnh phúc, bất chấp có khó khăn, cực khổ gì đi chăng nữa, nó cũng chẳng sợ cái gì cả.

Bầu trời xanh thẳm, không một gợn mây. Khoa cứ bước đi ... từ từ ... từ từ ... Rồi cũng đến đại đội 5, cái đại đội quen thuộc, với từng cái cửa kính, lối đi, bậc thềm, bệ súng. Á! Giang đang ngồi trên bệ súng kia! Khoa reo lên mừng rỡ. Giang quay qua, cười tươi. Giang chạy lại phía nó. Hai đứa ôm nhau thắm thiết. Cứ như hai người đã lâu lắm rồi không gặp lại. Nó lại lòn tay vào các khe tay của Giang, để cho hai cái nhẵn cứ đụng nhẹ vào nhau. Rồi cứ dìu nhau đi, từng bước, từng bước.

- Hai thằng bay lên đây một chút.

Ông đại đội trưởng đi ra khi nó với Giang vừa bước vào ngưỡng cửa. Nó đi vào phòng trung đội, đặt đại cái balô lên giường, rồi mới bước qua phòng đại đội, ngồi trên bàn. Cái giọng khàn đục và đông dạc của mấy ông sĩ quan đúng là khó nhầm lẫn và quên đi được:

- Chúng ta sẽ không nói thêm về sự việc vừa rồi nữa. Nếu hai đ/c muốn ở lại đây, thì hãy nên có trách nhiệm của mình với nơi này. Các đ/c hiểu ý tôi không?

Giang nhìn nó, còn nó thì lắc đầu. Lúc nãy nó mới nghe anh Vinh nói sơ lược qua thôi, chứ nó chưa hiểu gì ráo.

- Đại đội này thuộc tiểu đoàn 2, và lần này trung đoàn giao cho tiểu đoàn 2 đảm nhận công tác huấn luyện chiến sĩ mới. Vài ngày nữa là các quận huyện sẽ đưa quân vào đây. Đồ dùng cho mỗi cá nhân thì đã lấy ở Hậu cần đầy đủ, vật chất thì đã sẵn sàng, chỉ còn thiếu con người và trách nhiệm thôi ...

Hai đứa vẫn trở mắt nhìn ông đại đội trưởng. Bây giờ thì Khoa mới nhìn tới cái bản tên Đặng Tấn Trường cùng cái quân hàm Thượng úy. Ông ấy vẫn điềm nhiên trong câu nói:

- Hai đ/c sẽ làm tiểu đội trưởng trong thời gian tới.

...

Không gian trong căn phòng trở nên im lặng bất thường. Ông Trường nhìn hai đứa, thắc mắc:

- Sao? Bất ngờ à? Muốn ở đây thì chỉ còn cách là làm tiểu đội trưởng thôi.

Khoa lên tiếng ngay tức thì:

- Nhưng ... nhưng ... tụi em có biết cái gì đâu mà huấn luyện lính mới? Rồi tiểu đội trưởng bên trường quân sự chuẩn bị về đâu?

- Sẽ có tiểu đội trưởng bên trường về, nhưng trước mắt là vẫn còn thiếu. Với lại huấn luyện lính mới thì cũng đâu có khó với 2 đ/c đâu nhỉ? Toàn những hiểu biết căn bản về môi trường quân đội, và xoay quanh việc bắn-đánh-ném (bắn súng, đánh bộc phá, ném lựu đạn) thôi. Nếu 2 đ/c quen, thì tôi sẽ nhờ những tiểu đội trưởng khác hỗ trợ.

- Không được! Không được là không được! Hai đứa tụi em không làm được đâu.

- Có gì mà không được? 2 đ/c đeo quân hàm Hạ sĩ mà lại từ chối nhiệm vụ được giao à?

- Dạ thưa anh! Em đang đeo quân hàm Binh nhất đây nè anh?!

- Trên văn bản thì đ/c là Trung sĩ.

- Hả? Cái gì? Cái gì mà Trung sĩ?

Nãy giờ chỉ có mình Khoa là nói chuyện với ông ấy. Giang vẫn bình tĩnh lắng nghe, rồi anh kéo tay Khoa, để Khoa ngồi lại xuống ghế. Ông Trường mới nói tiếp:

- Ngày 2/9 vừa rồi, đ/c đã được thăng quân hàm lên Trung sĩ. Cách đây cũng hơn 10 ngày rồi, đ/c vẫn chưa biết sao?

Nó ngớ người ra, chẳng biết nói gì tiếp. Bây giờ Giang mới lên tiếng:

- Vậy nếu chỉ có làm tiểu đội trưởng. Hai đứa em mới được ở đây thôi hả anh?

- Cứ nghĩ mình làm được. Thì sẽ làm được. Tôi sẽ tạo điều kiện cho 2 đ/c hoà nhập từ từ vào đại đội này.

- Không được đâu! Anh đặt lòng tin sai chỗ rồi.

Dứt lời là Khoa đứng lên đi ra, nó đi xuống phòng trung đội 10 – cũng là trung đội của nó lúc tân binh. Đi vào ngồi trên cái giường cuối – cũng là giường của anh Bảo lúc trước.

“Bực quá! Cái chuyện mình lên quân hàm thì không ngạc nhiên, vì lúc được lên Hạ sĩ là tháng 12 năm ngoái rồi.”

“Còn 4 tháng nữa xuất ngũ rồi. Cứ tưởng về đây là được yên ổn, ai dè mắc thêm cái trách nhiệm khỉ gió gì nữa!”

“Mệt quá ... Bực quá ...”

“Mình quá hy vọng vào cái chốn yên bình mà mình tưởng tượng, hay vì thế mà mình bỏ quên thực tại được nhắc trước?”

“Tại mình hay tại họ?” ...

Mãi đổ thừa qua lại. Giang đi đến ngồi kế bên làm nó không hay.

- Anh ... hứa với ông rồi! Mình sẽ cùng làm tiểu đội trưởng!

- KHÔNG ĐƯỢC! Em không làm được đâu! Anh nghĩ sao mà lại nhận lời ông vậy? Anh nhìn cho kỹ đi, anh muốn em đào tạo ra 9 đứa nữa giống như em hả?

Giang bật cười, anh đưa tay vò tóc nó.

- Anh lên từ chối đi! Em hối hận rồi ... em không muốn ở đây nữa! Em sẽ xin về lại Hậu cần ... em cũng xin cho anh ...

Giang kéo đầu nó xuống. Hôn nhẹ nhàng. Khoa cứ trở mắt nhìn đôi mắt sâu đang nhắm nghiền thật gần. Mâu thuẫn trong tâm trí nó lắng xuống từ từ, rồi một cảm giác yên ả và an toàn len lỏi cùng cái ôm của Giang. Nó vòng tay ôm cổ Giang lại. Để cho tâm hồn cuốn đi đâu đó xa xôi một lúc.

- Em thấy khó khăn lắm hả?

Nắm chặt tay Giang, nó gật.

- Anh thấy việc này cũng thú vị mà?

Nó nhìn Giang, đau khổ trong ánh mắt. Giang lại cười:

- Cứ vô tư bên anh đi! Hiểu không bé Khoa?

Lần này thì nó cười thật sự, nó kéo đầu Giang lại, tận hưởng tiếp cái hạnh phúc chân thật trước mắt.

...

Buổi trưa đi ăn cơm, nó tức muốn điên khi thấy anh Vinh nhìn nó, cười nham hiểm! Cứ như là nó rơi vào bẫy của anh vậy.

Đại đội 5 có ba trung đội: 10, 11, 12. Nó với Giang ở trung đội 10. Nó là tiểu đội trưởng tiểu đội 1, Giang thì tiểu đội 2, còn thằng tiểu đội 3 ngày mai mới biên chế về. Mà xúi quẩy cái là ngày mai lính mới vào. Cho nên nó với Giang phải chuẩn bị tất tần tật mọi thứ trong phòng cùng với cái anh trung đội trưởng. Cái anh này nhìn lạ hoắc, cũng mới biên chế từ trường sĩ quan Lục Quân về đây luôn. Nói chung là toàn người mới, chỉ có hai đứa nó là lính cũ ở đây thôi.

Khoa thở dài chán chường. Một tiểu đội có 9 đứa, thêm tiểu đội trưởng là 10, còn tiểu đội nào nhiều quá thì cũng chỉ có thêm 1 đứa nữa là 11. Cầm cái danh sách tên những đứa mới ngày mai ở tiểu đội mình, Khoa ngó sơ qua một lượt, rồi chép miệng. Hai đứa nó lo cho cả thấy 32 đứa chuẩn bị vào đây ngày mai, từ cái chén, đôi đũa, cái nội vụ, cái ghế, quần hàm, quần hiệu phát cho mỗi đứa, rồi quốc huy gắn trên nón, sổ tay chiến sĩ v.v...

Đến tối, đại đội trưởng sinh hoạt khá kỹ với tất cả các tiểu đội trưởng lần cuối, rồi ổng cho giải tán. Nhưng riêng hai đứa nó thì phải lên gặp riêng ổng.

- Đúng là huấn luyện một chiến sĩ mới rất là khó. Sau này cá nhân mà mỗi đ/c phụ trách, nên hay hư là do các đ/c. Tư tưởng của lính mới giống như một cành cây vậy, nếu đ/c muốn nó thẳng, thì nó thẳng, còn nếu đ/c bẻ nó cong, thì mãi mãi nó sẽ cong như vậy. Hai đ/c hiểu không?

- Dạ hiểu ...

- Tôi biết các bất công vẫn diễn ra đầy đủ trong đây. Nhưng tôi cũng không muốn hai đ/c thật tình quá đâu! Đừng để tội nhỏ thấy nản lòng, nếu cần thiết, tôi chấp nhận để hai đ/c nói dối, chứ đừng thật tình mà kể cho tội nó nghe những thói hư tật xấu của lính cũ, rồi cách đối phó với những điều bất bình trước mắt. Hai đ/c hiểu không?

- Dạ hiểu ...!

- Vậy thôi. Tôi kỳ vọng vào hai anh đó, lính cũ duy nhất của đại đội này ... À! Đ/c Giang lên Tham mưu đi. Tham mưu trưởng có nhắc gặp riêng đ/c đó.

Khoa lo lắng quay qua nhìn Giang. Giang cũng chưa biết chuyện gì. Ông Trưởng mới nói:

- Đừng lo, chỉ là nói chuyện thôi. Chẳng có gì đâu.

Tất nhiên, với một đứa như Khoa, dễ gì mà nó nghe lời Giang ngồi ở nhà! Giang thì không lạ gì với cái ban Tham mưu đó. Anh cứ bình tĩnh đi lên, rồi vào phòng Tham mưu trưởng.

Đứng từ xa nhìn vào, Khoa chỉ thấy hai bóng người ngồi đối diện nhau, chứ chả thấy gì rõ thêm. Chợt! Có một ý tưởng cho việc cần làm, nó đi về phòng, lấy hai cái áo k03, với một ít bột giặt, cùng cái bàn chải, rồi đi ra nhà tắm. Rắc cái bột lên bản tên, nó gắng sức chà thiệt mạnh, để cái bản tên phai nhạt đi dần dần?!

Chỉ là tự nhiên nó nghĩ, nó không muốn ai gọi nó là Triều nữa!!! Bây giờ nó sẽ là Khoa thôi!

Giang biết chắc nó ở đây, nên đi vào. Anh nhìn nó cười, rồi leo lên cái bậc thềm ngồi, cái nhà tắm tối thui chỉ có mỗi ngọn đèn vàng yếu ớt, một hình ảnh thân quen trong quá khứ của cả hai.

- Ủa? Anh lên đó nói gì vậy?

- Chỉ nói chuyện bình thường thôi, ông tham mưu trưởng đó động viên anh, kêu anh cố gắng hoàn thành nốt cái huấn luyện tân binh này rồi xuất ngũ luôn.

- Vậy thôi hả?

- Uhm. Ngoài ra ổng còn nói, ổng đề cao hành động của anh hôm trước?

- Hả? Ông nói vậy thiệt luôn hả?

- Những người mà chọn cho mình cuộc đời binh nghiệp, thường thì họ giữ quân hàm của mình kỹ lắm. Ở cấp Úy, nếu muốn thăng lên một bậc có khi phải phấn đấu tới 3 hoặc 4 năm. Còn nếu có sai phạm, đa số cũng đều chấp nhận bị phạt nặng, nhưng lại cố gắng xin cho đừng bị gì tới cái quân hàm của mình. Ông

nói dù anh chỉ mới là Hạ sĩ, dù chỉ là một thằng lính bình thường thôi, nhưng đã biết nhận lỗi và tháo quân hàm. Ông cho rằng anh rất can đảm, và ông đề cao anh! Hehe.

- Chà! Tưởng gì, an ủi kiểu đó, mà có khi mấy cái lệnh báo động kia cũng có ông một phần trong đó luôn không chừng?

- Em đa nghi quá! Cứ suy nghĩ lung tung không à!

- Em nói đúng thôi ...

- Ủa đang làm gì vậy? Chà cái bản tên đó chi vậy?

- Haha! Mai em sẽ nói với mấy đứa trong tiểu đội mình, em tên là Khoa. Tự nhiên thấy thích thích cái tên này. Không xài tên cũ nữa.

- Em rảnh thiệt, lên đây cho anh hun cái coi!

Khoa múc ca nước, rửa tay, rồi leo lên bật thềm, ngồi kế bên Giang. Nó thích nhất là ôm cái cơ thể đó giữa những đêm trời mát như thế này. Mà nó với Giang hôn nhau, là chẳng còn biết trời trăng mây đất gì nữa. Cứ cùng nhau trôi dạt, và tận hưởng thôi.

Bắt đầu từ tối mai, chắc nó sẽ không được ngủ chung với Giang nữa! Tại vì tiểu đội trưởng là phải nằm ở giường cuối, và nằm riêng. Chứ nó với Giang mà nằm chung, rồi ... “cấn xé” nhau như lúc này?! Lính mới nó thấy ... chắc chết quá!!!

Cái giường của anh Bảo ngộ lắm, không thể nằm ở giữa được, vì một bên thấp, một bên cao. Nằm có cảm giác như bị nghiêng chút xíu một nửa người về bên thấp vậy. Cho nên là nằm bên nào thì chỉ nằm được bên đó thôi. Còn nếu hai người nằm lên nhau ... hay ôm nhau ... thì chả hề hấn gì.

Ngay từ sáng sớm, sau khi xong hết mọi chuẩn bị, Khoa đã ra ngồi trên cái bệ súng của đại đội, từ chỗ này có thể nhìn được ra ngoài sân chào cờ trước trung đoàn, nơi mà đang tổ chức lễ đón nhận quân nhân nhập ngũ đợt 2 của năm.

Từng chiếc xe buýt chạy vào. Rồi đám người với cái màu xanh toàn tập mà nó chỉ có thể thấy mờ mờ, đang tập trung theo từng chuyến xe đang vào. Mấy cái loa phát đi phát lại ba cái bài hát cũ rích, rồi tiếng ai đó phát biểu này nọ lâu lâu cứ chen vào ... Cứ vậy cho đến khi im lặng hẳn, cái màu xanh lá tập thể nó thấy đang tản ra dần dần.

Khoa thở dài, rồi nó quay qua, Giang đã ngồi xuống ngay bên cạnh.

- Em đang lo lắng hả?

- Hic ...

- Nhìn anh nè!

Nó quay qua, nhìn vào đôi mắt sâu đen láy. Giang cười mỉm trước vẻ lo lắng trong ánh mắt của nó:

- Lúc này đây nhìn em cũng dễ thương thật!

Nó đánh cái “đùng” vào ngực, Giang cười khê, rồi kéo nó vào trong trung đội. Thấp thoáng từ xa, lính mới đang đi vào.

Khoa đi vào phòng. Nó ngồi trên giường, nhìn ra ngoài ... rồi lại mỉm cười khi thấy hết đứa này, tới đứa kia đang nhìn ngó lung tung vào trong, mặt đứa nào cũng thất thần, thiếu não như nhau. Tụi nó sẽ tập trung trước đại đội, nghe dặn dò chung, rồi từng trung đội trưởng ra nhận lính.

Nó chép miệng, rồi cầm tờ biên chế của tiểu đội 1 lên, chờ tụi nó vào đông đủ, rồi Khoa đọc tên từng đứa, hướng dẫn với tụi nó là dãy giường đầu tiên ngay lối đi là của tiểu đội, đứa nào muốn nằm giường nào thì tự chọn.

Sau khi tụi nó ổn định xong, Khoa mới tập trung cả thầy 11 đứa lại cái giường cuối của mình. Rồi phát chén, đĩa, sổ tay chiến sĩ, cầu vai, quân hàm, quân hiệu gắn ở nón v.v... cho từng đứa.

- Anh nói nè! Theo quy định là anh phải kiểm tra balô từng đứa, xem có ai xài điện thoại hay đem theo vật nhọn gì không. Nhưng mà mắc công phiền phức, với lại anh làm biếng lắm, anh chỉ nhấn mấy đứa là đừng có xài điện thoại trong này, có xài lên cũng bị bắt được à, mà bị bắt rồi thì lại phiền phức nhiều hơn nữa. Thôi đứa nào có thì cất kỹ trong balô đi, cuối tuần người nhà có lên thì đưa cầm về, còn muốn xài thì lấy điện thoại anh xài nè, muốn nhấn muốn gọi gì cứ thoải mái.

- ...

- Thêm nữa. Mấy đứa đã vào tới đây rồi, có muốn về cũng chẳng về được nữa đâu. Cũng đừng có sợ cái chỗ này quá, từ từ rồi cũng sẽ thấy thích nghi và quen được thôi.

- ...

- À! Mai một mấy đứa cứ kêu anh là Khoa. Vậy nha! Có đứa nào muốn hỏi thêm gì nữa không?

... - Anh ơi. Trong này sĩ quan có đánh lính không anh? Sao em nghe mấy anh ở phường nói vào đây không nghe lời là bị sĩ quan đánh dữ lắm?

- Không có đâu! Ở đâu anh không biết, chứ còn ở tiểu đội anh, anh không để mấy đứa bị sĩ quan hay ai khác đánh đâu. Yên tâm đi!

... - Anh ơi. Tụi em ở đây tới 3 tháng sau mới được về hả anh?

- Ừa. Kết thúc tân binh, tụi em sẽ được biên chế đi các đơn vị khác trong trung đoàn này. Theo luật thì bất cứ chỗ nào tụi em vừa được chuyển đến, thì tụi em sẽ được giải quyết cho về nhà ngay!

... - Anh ơi. Cơm trong này dở lắm hả anh?

... - Anh ơi. Em khát nước quá!

... - Anh ơi. Muốn đi vệ sinh hay đi đâu thì cũng phải xin phép anh hả anh?

... - Anh ơi. Tắm có phải mặc quần không anh?

... - Anh ơi. Trong này cực khổ lắm hả anh?

... - Anh ơi. Tiền phụ cấp là gì vậy anh?

... - Anh ơi. Mai một tụi em phải ra nắng hoài luôn hả anh?

... - Anh ơi. Em nhớ nhà quá!!!

... “Anh Bảo ơi! Ước gì có anh ngồi đây với em! Tự nhiên em thấy thương anh quá! Huhuhu ...”

Khoa thở từ từ, rồi trả lời hết thấy những câu hỏi. Lâu lâu nó nhìn qua tiểu đội của Giang. Anh không phức tạp hoá vấn đề như nó, cách anh nói chuyện với mấy đứa tiểu đội mình, cứ như là nói chuyện với tụi bạn ở nhà, lâu lâu nó nghe tiếng cười khẽ lại vang lên.

Một lúc sau trung đội trưởng mang quân trang trên đại đội xuống. Khoa thở phào, đỡ phải nghe hỏi nữa. Nó đi lên, lấy về các thứ như khăn mặt, áo thun, quần đùi, vớ, đồ rằn ri ... cho tiểu đội.

Rồi cũng đến giờ cơm. Nó hướng dẫn cách tập hợp tiểu đội, đứa cao thì đứng đầu tiên, rồi thấp dần. Bữa cơm đầu tiên chắc cũng khó nuốt lắm, nhưng thôi, dần dần cũng sẽ quen được.

Rồi đến buổi chiều. Trung đội trưởng bắt đầu dạy tụi nó cách gấp xếp nội vụ, Khoa cũng phải ngồi coi lại cho nhớ, vì lúc ở Hậu cần, nó có thêm đựng tới cái đồng mà sáng nào nó cũng dồn một cục vào tủ đầu?!

Và anh trung đội trưởng cũng đưa luôn mấy cái bản tên vừa in trên đại đội, kêu nó dán vào đầu giường mỗi người. Khoa dán từng cái, từng cái của tiểu đội. Chợt một ý tưởng vụt qua, nó cười khẽ, rồi đi lại giường cũ của nó, tháo cái lớp băng keo dán đè lên bản tên “Đoàn Thoại Đông Triều” ra, đem xuống dán kế bên cái bản tên “Trần Anh Thế Bảo” ở giường của nó. Hai cái, cái nào cũng mở cắn và tróc gán hết.

Tự nhiên điều đó làm nó thấy vui hết sức!

Còi báo lúc 4h30 vang lên. Đại đội trưởng tập hợp đại đội, ông phát cho mỗi trung đội hai trái banh, tụi nó háo hức ra hẳn, rủ nhau chơi rồi lại cười vang cả cái sân. Còn nó thì ngồi trong phòng, chán chường nhìn ra ngoài. Lần đầu tiên ở đây, nó cũng ngồi trên giường, chả thiết tha gì mấy môn thể thao đó.

- Thằng tiểu đội trưởng ở phòng mình nó về tới rồi kìa.

Giang đi tới, ôm nó làm nó giật mình. Nó quay qua hôn nhanh một cái rồi ôm lại.

- Nó đang nhận biên chế trên đại đội đó. Hình như nó tên Duy, nghe đâu mọi người gọi nó là “Duy gấu” đó em

- Ghê vậy? Thiệt luôn hả anh?

- Uhm, anh nghe mấy thằng tiểu đội trưởng phòng bên kêu nó là vậy đó.

- Tò mò à nha, để coi coi, nó “gấu” tới mức nào?

Hai đứa ngồi cười hết sức ma mĩnh. Rồi cái thằng đó cũng bước vào tới. Khoa trông theo, rồi lại hột hẳn. Thằng đó nhỏ xíu con, đen thui ... “Gấu”? “Gấu” cái gì? Cái gì “Gấu”???

Giang chỉ cho nó cái giường của mình, rồi nó đi qua, cười thân thiện và ngồi xuống bắt chuyện:

- Hai đ/c cũng là tiểu đội trưởng luôn hả?

- Đừng có kêu cái từ đ/c. Dài dòng, nghe mà mệt!

Thằng đó chưng hửng nhìn Khoa, còn Giang thì cười ha hả.

- Chứ vậy thì kêu bằng gì? Mà hai bạn sinh năm bao nhiêu? Tui 90.

Khoa lại nhìn nó chằm chằm ... “Không lẽ phải kêu nó là anh? Không có đâu à”:

- Thôi xưng tên đại đi. Vậy cho dễ.

- Ờ ... mà sắp tới, tui cũng là tiểu đội trưởng của hai bạn đó.

Cái gì? – Khoa đứng lên, giả bộ căng thẳng trong ánh nhìn và giọng nói. Giang lại giật tay cho nó ngồi xuống.

- Thôi chọc người ta hoài. Mình còn phải nhờ bạn “Duy gấu” này giúp đỡ dài dài mà ...

Thằng đó cười, Giang cười, Khoa cũng ... giả bộ cười, rồi nó lại nheo mắt:

- Vậy thì chỉ là giúp đỡ thôi, chứ bạn không phải là tiểu đội trưởng của tui đâu nhé. Tui chỉ có một tiểu đội trưởng thôi.

Xong, nó kéo tay Giang đi ra ngoài. Hai đứa đi xuống Hậu cần, vào phòng của nó tắm. Tự nhiên nó không muốn tắm chung ở cái hồ ngoài kia. Chả hiểu sao ... nó thấy kỳ kỳ?!

...

- Sáng 5h báo thức, ra tập thể dục, vệ sinh cá nhân, gấp nội vụ, vệ sinh khu vực, rồi 6h đi ăn cơm, 6h30 về phòng, chỉnh đốn lại đồ đạc cho ngay ngắn, rồi chờ tới 7h bắt đầu đi học. Nếu lịch học học chiến thuật thì ra thao trường, học chính trị thì vào hội trường. Tối 11h đi ăn cơm, xong về ngủ trưa, tới 1h báo thức. Xong cũng đi học, tới 4h30 thì kết thúc, lúc đó nếu có lao động thì chỉ có chẵn cổ, tròn cổ, với nhố cổ đại. Xong sớm thì được thể thao này kia. Rồi 5h30 đi ăn cơm, tới 6h thì hội ý tổ, 6h45 đọc báo, 7h xem tivi, 8h sinh hoạt trung đội hoặc đại đội. 8h45 điểm quân số cuối ngày, 9h30 đi ngủ! Vậy thôi, lịch công tác trong ngày có ở cái bản treo trong phòng, mấy đứa chưa nhớ thì xem qua nha.

Hiện tại là giờ sinh hoạt tiểu đội, Khoa cố gắng chút thời gian, giải đáp hết thắc mắc cho tụi nó. Rồi tới giờ xem tivi, nó tốt xuống ngồi hàng dưới cùng, lâu lâu cũng ngước lên nhìn cái máy bay, khi có tiếng máy bay bay ngang qua đầu tụi nó.

Ồi cái tiếng máy bay quen thuộc, không bao giờ thiếu đối với bất cứ ai đi lính ở đây. Mỗi lần nghe lại, nó cứ nhớ hoài cái cảm giác đầu tiên khi bước chân vào đây. Không biết có đứa nào trong tiểu đội có cảm xúc này giống nó không nữa.

Chợt! Có người gọi điện. Khoa bồn chồn nhìn xung quanh, rồi nó ngồi thụt xuống, lấy điện thoại ra nghe. Con bé Hằng ở nhà gọi, tối nào nó với con nhỏ này cũng gọi nói ba cái chuyện trên trời dưới đất. Nhưng mà bây giờ nó vẫn phải dè chừng đôi chút, tại nó không có được thoải mái như ở Hậu cần nữa! Ráng lấy cái lý do nào hay hay, nó cúp máy rồi ngồi lại lên ghế, vài đứa quay lại nhìn nó, Khoa chép miệng rồi quay qua nói chuyện với Giang tiếp. Một lúc sau nó tin nhắn, nó lại lấy cái điện thoại ra, cố gắng trả lời cho nhanh ...

- Ê! Tự tung tự tác quá vậy? Cát vô đi, lính mới nó thấy bây giờ.

Cái giọng lạ lạ, quen quen ngay sát bên. Khoa quay qua nhìn. Là cái thằng “Duy gấu” đó. Vẫn cầm cái điện thoại trên tay, nó gằng giọng lại:

- Thấy thì sao?

- Đừng giỡn! Phải làm gương cho tụi nó chứ. Cát vào đi.

- Ủa vậy bạn Duy chưa biết tui là ai à?

Nói xong, nó đứng lên đi ra, không quên khó chịu nhìn lại, mấy đứa lính mới ngồi xung quanh cũng nhìn tới nhìn lui tò mò.

Khoa đi ra nhà tắm, leo lên cái bậc thềm ngồi. Một lát sau Giang cũng đi ra theo. Giang vừa ngồi lên, là nó đã ôm Giang cứng ngắt:

- Hết bữa đầu rồi đó. Một quá đi!

- Còn tới 3 tháng nữa mà? Lo gì em? Hahaha ...

- Nói chung là em cũng không có thấy lo lắm ... chắc từ từ rồi em cũng quen à!

- Thôi, cả ngày hôm nay vì tập thể đủ rồi, bây giờ vì hai đứa mình đi! Hehe ...

Khỏi cần chờ Giang chủ động, nó đã làm trước rồi. Đúng là bây giờ chỉ có những cái hôn và cái ôm như vậy, mới an ủi và tạo động lực cho cả hai tiếp tục cố gắng.

Chả hiểu sao! Cứ lén lút, vụng trộm thì lại cảm thấy cực khoái và giá trị?!

Đến giờ ngủ. Do còn “dư âm” của hồi nãy, Khoa muốn vào ngủ chung với Giang, nhưng anh không cho. Với lý do là đêm đầu tiên, cần làm gương cho tiểu đội. Chán! Nó về giường, chui vào và nằm ôm cái chăn. Chợt, Khoa cũng nhớ tới cái hôm đầu tiên ở đây, nó cười thầm, để xem lát nữa tắt đèn, có chuyện gì xảy ra không?

9h30. Cái tiếng còi buồn đến nào nề vang lên, không gian trở nên im lặng sau cái tiếng còi đó. Khoa ngồi dậy, dựa vào tường, và nó cứ chờ ... cứ chờ ... cho đến khi nó nghe được vài tiếng thút thít đầu tiên vang lên. Khoa ôm cái chăn, cười mỉm, sao mà giống nó quá chừng.

Nhưng vài tiếng khóc thút thít không kéo dài lâu, chỉ một chút xíu thôi. Đến khi cái tiếng đó kết thúc, là những tiếng khác như ... tiếng ngáy, tiếng nghiến răng, tiếng ai đó nói mớ ... thay phiên nhau vọng lên từ khắp nơi trong cái phòng nhỏ.

Khoa nhăn nhó, chui vào chăn, tưởng sẽ nằm im để tập trung ngủ, thì điện thoại nó có tin nhắn. Của thằng Tài. Nó gác ca đầu ở đại đội, ngồi chán nên Tài nhắn Khoa xuống ngồi nói chuyện chơi. Với lại thấy cũng chưa tới lúc buồn ngủ. Nó vén mùng đi ra, rồi rón rén chạy ra khỏi trung đội.

...

- Gớm! Cái mặt mày mà cũng dám phũ phết trách nhiệm bỏ đi theo trai nữa sao? Đồ cái con nha đầu. Bây giờ mày mới chịu lò cái đuôi ra rồi hả!

- Ủa mày biết luôn rồi hả?

- Tao nghe mấy ông sĩ quan trong đại đội ngồi nói chuyện. Mấy ông nói hồi hôm qua giao ban, có thằng nào ở Tham mưu thảo quân hàm từ chức, rồi có thằng nào ở Hậu cần cũng làm theo rồi đi ra chung với thằng đó. Thằng ở Tham mưu tao không biết, nhưng cái thằng kia thì chỉ có mày thôi chứ thằng nào? Vậy mà

lúc nào cũng bô bô “tao bình thường, tao bình thường”. Ở đúng rồi, mê trai bình thường mà? Có ai nói gì đâu?

- Mê bà nội mày, đừng có móc tao nữa. Tao nói rồi, tao không có giống như mày nghĩ đâu.

- Thôi má ơi! Má có hay không thì tự má biết, chối đây đây làm gì.

Nó cười hề hề, mặc cho thằng Tài cứ liếc ngang liếc dọc.

- Ủa rồi giờ mày ở đâu hả Triều? Đâu còn được ở Hậu cần nữa đâu phải không?

- Ủa! Bây giờ ... tao xuống tiểu đoàn 2 rồi!

- Tiểu đoàn 2 chỗ nào?

- Hả? ... Ở ... Tao ... tao làm tiểu đội trưởng ở đại đội 5 đó!

- Gì má???

Biết ngay mà. Thằng tài sững sốt nhìn nó, rút luôn cây súng gác trên tay, nó lật đật lụm lên, rồi lại nhìn Khoa chăm chăm:

- Ê mày giỡn với tao hả? Mày tưởng tiểu đội trưởng muốn làm là được cho làm liền sao?

- Tao ... nói thiệt mà!!! Tao được làm ... tiểu đội trưởng đó! Bữa nay là bữa đầu tiên nè!!!

- Mày đang tính chuyện gì nữa vậy?

Khoa quơ tay đánh thằng Tài, chống chế:

- Đừng có nghĩ như vậy. Tao làm tiểu đội trưởng đằng hoàng đó, không có mưu đồ gì nữa đâu!!!

- Tao thấy nghi quá! Mày nghĩ làm tiểu đội trưởng dễ lắm hả? Vậy mày có kể cho tiểu đội của mày nghe những việc mà mày từng làm, hồi còn tân binh không? Cũng trong cái phòng đó luôn đó!

Lần này thì nó quả quyết thật sự:

- Tao ... tao biết là khó lắm, nhưng tao sẽ cố gắng làm thật tốt. Tao cũng thấy mấy thằng tiểu đội trưởng hồi trước, vừa kết thúc tân binh, đứa thì bị hăm đánh, đứa thì bị nói xấu sau lưng. Tao cũng sợ lắm chứ, nhưng bây giờ từ chối cũng chẳng được nữa, tao phải cố thôi! Và tao sẽ không nói dối tụi nó, nhưng tao cũng không dạy bậy, tao sẽ chỉ cho tụi nó biết, đến khi nào nên làm gì, và làm như thế nào. Vậy thôi!!!

Tài vỗ tay “bốp bốp”, nhưng cũng gắng giọng đáp lại ngay:

- Hy vọng sẽ không có thành phần bất hảo nào như mày xuất hiện trong cái trung đội đó.

- Mày coi thường tao vừa thôi. Chờ xem, tới lúc kết thúc tân binh, tụi nó sẽ khóc khi xa tao cho mà coi.

- Con nha đầu! Mày được cái hoang tưởng là giỏi, thôi tới giờ tao đổi gác rồi, về ngủ đi má, tiểu đội trưởng mà đêm hôm đi lang thang, tụi nó bắt chước là mày mệt đó.

- Ủa! Thôi tao về nha.

Khoa đứng lên, thì thằng Tài níu tay nó lại:

- Ê Ê! Quên nữa. Tiểu đội mày có thằng nào đẹp trai hông?

Nó ký cái “cốp” lên nón thằng Tài:

- Đ? ngứa.

... Khoa thả bộ từ từ về phòng. Tự nhiên cái câu hỏi hồi nãy làm nó thấy hơi lo. Dù chỉ biết là giỡn chơi thôi, nhưng mà nó thấy lo thiệt chứ! Nhớ như tiểu đội của Giang, có đứa nào đó còn đang “kín kín”, rồi nó thấy Giang nhiệt tình quá, rồi lại đem lòng thâm cảm phục như thằng Thanh khi trước, đến lúc đó Khoa lại tàn nhẫn thêm lần nữa cho xem!

Phải vậy thôi. Nó không muốn chia một tí xúu nào hạnh phúc của nó cho ai hết. Ai mà có ý đồ là nó đập cho người lần ý tắt liền?!

Mà nếu coi cái chuyện nó được làm tiểu đội trưởng là rủi, thì trong cái rủi cũng có cái may. Đa số những đứa trong phòng, toàn có trình độ từ lớp 12 trở lên, cao đẳng đại học gì gì đó cũng nhiều nữa, bởi vậy ý thức của tụi nó cũng tốt lắm, cũng dễ bảo và dễ uốn nắn hơn những đứa quậy phá. Số còn lại thấy ghi trình độ 12/12. Chắc là rất tốt nghiệp!

Khoa cười. Nó cũng vào được đây bằng cái con đường rất tốt nghiệp lớp 12 chứ đâu. Cứ nghĩ tới là nó cười âm thầm suốt đường về.

Rón rén đi vào trong phòng. Khoa lại giường Giang, vén nhẹ cái mùng lên, nó nhìn Giang thật gần, cố tìm bắt được chút hơi thở ấm, rồi nó khẽ hôn một cái thật nhẹ. Sau đó nó mới đi về giường ngủ.

...

Dù cố gắng hết sức với cái chức vụ tiểu đội trưởng này, nhưng nó không thể nào bỏ được cái bệnh làm biếng là xếp nội vụ với tập thể dục.

Mỗi lần báo thức sáng, là nó chui xuống gầm giường nằm ngủ tiếp. Chờ cho cả phòng đi vào, rồi cái thằng nằm giường trên kêu nó ra, thì nó mới chui ra?! Gầm giường của nó phải nói là cực sạch!!! Đa số những vật dụng như thau giặt đồ, móc, ca múc nước, ghế nhựa ... thường cất dưới mấy gầm giường ở cuối, riêng chỗ giường nó thì nó không cho đứa nào để gì hết. Sáng nào nó cũng lau, tối nào nó cũng quét, chỉ để mỗi sáng chui vào nằm khoảng từ 15-20 phút rồi thôi!

Nó học được cái trò này từ anh tiểu đội trưởng yêu quý lúc trước của nó đó.

Còn nữa, cái nội vụ của nó, nó cũng giao luôn cho thằng Minh - thằng nằm ở giường trên rồi. Phải công nhận là thằng này nó học hỏi nhanh thật, mới có mấy ngày đầu là nó đã gấp được vuông vức, không sai góc cạnh nào. Bởi vậy Khoa mới giao cho nó luôn. Còn Giang thì lâu lâu có nhắc khéo, nó cười trừ rồi mọi chuyện đâu cũng vào đấy thôi.

... Hôm nay đi ăn cơm, nó đã phát hiện ra một điều thú vị. Chuyện là, nó vô tình thấy mấy cái chén để ở bàn ăn cơm của sĩ quan, trông mới lạ làm sao. Thì ra là đồ chén. Kiểu chén sứ trắng lúc trước không còn dùng nữa, thay vào là loại chén thủ công, nhìn bắt mắt lắm, một ngàn cái không có cái nào giống cái nào. Tự nhiên Khoa cũng muốn có một cái. Nhưng ngặt nỗi trong này có nhiều quy định kỳ lạ lắm! Vì chén ăn cơm đó chỉ dành cho sĩ quan thôi, nếu đứa nào có lỡ cầm, tụi bếp cơ quan nó thấy, là nó đòi lại liền.

Nhưng mà Khoa vẫn muốn có. Đơn giản là vì nó thích. Và vì nó toàn làm chuyện khác thường mà???

Chỉ khó chút xíu là không thể đường đường chính chính vào nhà ăn mà cầm cái chén lên đi về được. Chỉ còn cách chờ đến đêm khuya mới vào được thôi. Haha ...

Những cái nhà ăn là nơi duy nhất trong trung đoàn này không có đèn vào buổi tối! Cái hành lang dài, đen hun hút, như những con đường ngoài kia. Ở đây không có tới một thứ ánh sáng. Bữa nào trăng sáng thì còn hoạ may, chứ những hôm tối trời như vậy, chỉ có một đứa bám cứng ngắc vào một đứa là đang đi từ từ trong đêm thôi.

Giang khó chịu khi nó cứ giục anh đi cùng. Chẳng hiểu cái chén đó có gì hấp dẫn nó, mà nó cứ đi theo lải nhải suốt. Anh không chịu thì nó lại làm mặt dỗi. Mà mỗi lần nó giận lẫy thì anh lại thấy “thương nó dữ dội” hơn. Giang giả bộ nhăn nhó, rồi kiểm chỗ nào “thương nó” cho đã đời, xong anh mới chịu đi cùng với nó xuống đây.

Mục đích là chôm hai cái chén ăn cơm?!

Giang đi chậm chậm, lâu lâu anh dừng lại, chỉ để cảm thấy hai tay nó bám chặt vào tay mình, và hơi thở cứ dồn dập sau lưng. Tự nhiên muốn chọc nó, nhưng sợ nó lại la làng lên, nghĩ tới mà mắc cười, anh quay lại, trấn an nó vài “cái nhẹ nhàng”, rồi chậm chậm bước đi tiếp.

- Đứng ngoài đi, anh vào rồi ra liền.

- Không!

- Chứ trong đó tối thui, hai đứa đi lỡ đụng trúng bàn hay chồng ghế thì sao?

- Không là không! Em đi theo anh vào đó luôn, em không đứng ngoài này đâu!

- Một em ghê, có ma cỏ gì đâu mà sợ không biết nữa? Theo anh nè.

Nó cười khê hết sức hí hửng, rồi tò tò đi theo Giang. Giang mở nhẹ cái cửa sắt, không gian tối om, bưng bít hiện ra trước mặt. Hơi rùng mình, nó lấy cái điện thoại ra, một chút ánh sáng soi trên nền nhà, Giang đi nhanh lại cái bàn, lấy hai cái chén rồi quay ra, nhẹ nhẹ đóng cái cửa sắt lại.

Khoa vui như lần đầu tiên leo rào thành công. Cái cảm giác lên lút, thấp thỏm tự nhiên làm nó khoái chí, cứ cười thầm mãi.

Nó cứ cười khê cho đến khi Giang đóng cửa lại, đưa cho nó cầm một cái chén trên tay.

- Đứa nào đó?

Âm giọng trầm đục vang lên phía sau. Nó điếng hồn cực độ, nhưng cũng còn chút bình tĩnh. Cầm chặt cái chén, nó với Giang guồng chân chạy thật lẹ trên hành lang của dãy nhà ăn. Do mắt đã nhìn lâu trong màn đêm, nên cả hai cũng định hướng được đường để chạy. Và cũng do nó bị cận, chẳng hiểu nó vướn chân vào cái gì, mà té nhào ra phía trước. Cái chén đang cầm đập mạnh xuống đất, âm thanh thật trong và vang dội đi khắp nơi trong không gian âm u, cùng cái tiếng gọi đầy bức tức phía sau!

Hoảng quá. Giang đỡ nó dậy thật nhanh, rồi kéo tay nó chạy tiếp. Ra khỏi hành lang, xuống bãi cỏ, rồi tới mặt đường, rồi từ từ lẩn vào trong mấy cái nhà tắm của các đại đội, hai đứa đi từ từ về nhà tắm của đại đội 5.

Vẫn là cái bóng đèn vàng hiu hắt, hai đứa nó ngồi trên cái bậc thềm, thở từ từ. Cái chén của Giang vẫn còn nguyên, anh đặt qua bên cạnh, rồi nhìn nó:

- Hahaha ...

- Chán quá! Tự nhiên bị té nhâm thiệt.

- Nghĩ lại tự nhiên mắc cười quá! Hahahaha ...

Khoa giãy nảy, khó chịu:

- Tiếc quá. Hic hic ...

- Thôi cầm cái chén của anh xài đi nè.

Gương mặt vẫn chưa mất đi vẻ tiếc nuối và hụt hẫng, Giang cười khi nhìn nó, anh kéo nó vào lòng mình khi một cơn gió lạnh vừa thổi qua.

- Mai mốt em chôm lại cái khác cho anh.

- Thôi khỏi đi. Anh đi là lấy cho em thôi, chứ anh có ham gì mấy cái chén này đâu. Chén nào ăn chả được.

- Nhưng mà em muốn có đôi ... như vậy mới vui.

Nó cười, rồi ngồi thẳng lên, tìm một chút cảm giác ấm áp giữa đêm lạnh hiu hắt.

Nhẹ nhàng và từ từ thôi. Giang khoát tay qua vai nó, nó ôm người Giang vào. Cảm giác cứ như là bay đi cùng cơn gió lạnh đêm khuya.

- E hèm ...

Lại tiếp tục điếng hồn thêm lần nữa?! Phản xạ tự nhiên là hai đứa nó buông nhau ra ngay, rồi Khoa đảo mắt nhìn xung quanh, mặc dù nó chả thấy ai. Riêng Giang thì anh biết ai đang bắt quả tang tụi nó. Anh gãi gãi đầu, rồi kéo tay nó đi vào trong phòng. Cái lúc đi ngang qua cái bóng đen đang đứng trước mặt, Khoa mới thấy rõ, đó chính là cái thằng đòi làm tiểu đội trưởng của nó!

Vào tới giường, nó với Giang tự dưng quay qua nhìn nhau, rồi lại cười mắc cỡ hết sức.

...

- Ủa hôm qua nó bắt quả tang hai đứa mình hả?

Đợt tân binh này nhằm vào mùa mưa, nên những hôm nắng nóng ngoài thao trường ít thấy lắm, bầu trời và không khí dễ chịu hơn hẳn mùa nắng. Khoa cứ để cho tiểu đội ngồi tập gói mấy cục bột phá, nó đi qua bên Giang, hỏi nhỏ.

- Uhm. Sáng giờ để ý, anh thấy lâu lâu nó cứ nhìn anh.

- Vậy hả? Tự nhiên em thấy quê quê ...

- Kệ nó, miễn đừng đi kể lung tung là được.

- Để em qua xem xem nó có phản ứng gì không.

Giang cười. Nó đi qua ngay bên tiểu đội của thằng Duy. Giả lả:

- Ủa ông Duy, ông biết gói bột phá dài không? Qua chỉ tui đi, tui không nhớ cách gói.

Duy không trả lời, tự động bước qua bên tiểu đội nó, lấy cái thanh gỗ và đặt những cái miếng gỗ nhỏ tượng trưng cho từng cục thuốc nổ lên, cột chậm chậm từng viên vào, miệng hướng dẫn chi tiết cho tiểu đội của nó. Khoa đi lại, ngồi xếp bằng trước mặt, nó không nhìn cái Duy làm mà nhìn vào mắt. Duy cứ ngược lên nhìn nó trong phút chốc, rồi lại cặm cụi vào việc đang làm.

Chỉ vậy thôi, nó đứng lên, hờn hờ đi lại bên Giang:

- Nó nhìn em ngộ lắm, trong mắt cứ như muốn nói là “thấy rồi, biết rồi” chứ không phải là “biết chưa” như cái kiểu đang chỉ ai đó làm gì.

- Sao tự nhiên anh thấy ngại ngại.

- Trời? Có gì đâu mà ngại anh? Nó thấy thì kệ nó, mai mốt nó còn thấy dài dài mà.

- Haha.

Tiếng cười giòn cứ vang lên đều đều. Còn Duy, lâu lâu cứ nhìn qua bên hai đứa nó.

Thường thì nếu tắm sớm, thì nó sẽ bắt Giang xuống Hậu cần tắm chung với nó, còn tắm trễ, thì chờ lúc đi ăn cơm về, cả tiểu đội ngồi hội ý tổ, nó với Giang mới bắt đầu đi tắm. Giờ này thì chỉ có tiểu đội trưởng mới được đi lung tung như vậy thôi.

Rồi cũng lần thứ hai thằng kia lại thấy hai đứa nó hôn nhau. Bây giờ thì Khoa mới để ý là nó bất ngờ thật sự, nhưng Khoa cũng chẳng ngại gì, cả hai thì đúng hơn, hai đứa nó trở về cái phần này mất rồi.

...

Ngày một rồi ngày hai, bằng tất cả sự cố gắng và nỗ lực, Khoa với Giang dần dần đưa tập thể và cả bản thân tụi nó, vào khuôn khổ của môi trường quân đội này. Và cũng từng ngày, từng ngày. Tụi nó cứ lén hôn nhau ở những nơi vắng vẻ, rồi thì cũng bị ai kia bắt quả tang.

Có hôm thì cả phòng đi lao động buổi chiều. Hai đứa nó ở trong phòng ...

Có hôm thì tắm trễ ...

Có hôm thì sau giờ đi ngủ buổi tối ...

Rõ ràng nhất. Cũng là một buổi chiều trời mát. Khoa ngồi trên cái thành hồ nước, đung đưa hai chân qua lại. Rồi Giang đến, nó ôm anh thật chặt, tay anh đặt lên đùi nó, kê đầu. Giang nường mảy khi đầu môi cả hai gần chạm vào nhau. Khoa khẽ mỉm môi rồi nhắm mắt lại ... Rồi cái tiếng dếp quen quen kéo nhẹ phía sau. Hai đứa vẫn cứ lơ đãng như thường.

Chả hiểu sao nó chẳng thấy ngại hay mắc cỡ. Lâu lâu nó cứ nhìn vào mắt thằng Duy, cười tươi nham hiểm. Thằng đó không biểu hiện gì trên mặt, cứ ngó lơ chỗ khác mỗi khi nó nhìn tới. Giống như là chọc quê thằng Duy vậy, mà chả biết là ai quê trong chuyện này nữa. Nhưng mà nói chung là nó vẫn khoái làm vậy?!

Giờ cơm buổi chiều, tất cả ăn cơm xong đang xếp hàng phía trước chuẩn bị đi về. Nó cũng ráng đi song song lên với thằng Duy, cố tình làm trò mặc dù thằng này cứ ngó lơ chỗ khác. Mà được cái là Khoa giòn dai lắm, y chang Giang vậy đó.

Cả hàng vẫn đang đi. Duy chịu hết nổi, nó mới xô Khoa qua một bên. Công nhận cái tướng nhỏ con vậy mà cũng khoẻ thật. Khoa loạng choạng mấy bước, nó lỡ đụng vào thằng nào đó, Khoa quay qua xin lỗi, rồi cứ cười tươi mà xáp xáp vào thằng Duy tiếp.

- Mẹ. Đi đứng kiểu gì vậy?

Khựng lại đôi chút, nó thấy thằng Duy với cả trung đội quay qua nhìn nó, xong nó quay lại, nhìn vào cái thằng đang nói sau lưng:

- Nói chuyện kiểu cc gì vậy?

- Sao mà đụng tao?

- Thì tao xin lỗi rồi, có vậy cũng lâu lâu.

- Đập cm mày giờ, tướng lính cũ ngon hả?

Ngon hay không, thì Khoa cũng đập cho nó một cái, té ngã ra sau. Nó đánh lộn với ai, cũng hay dùng lực của chân lắm, đó cũng là lợi thế của nó mà. Cái thằng vừa ngã ra, là nó đi lại, đập mạnh vào đùi, rồi cúi nhanh xuống, chấn chỗ thêm một cái vào mặt. Đám đông bắt đầu nháo nhào lên, có vài đứa kéo nó ra.

Khoa đứng dậy, chống nạnh, nói lớn:

- Kêu thằng tiểu đội trưởng của mày ra đây!

Thằng đó lật đật chạy vào trong trung đội của nó, nãy giờ Khoa mới nhìn kỹ. Đây là đại đội 6, nó vừa nhận ra là thằng Duy đã lại ngay trước mặt:

- Đi về đi, dẫn trung đội về phòng đi.

- Mày cút!

Nó gằng giọng, không còn nét đùa vui nào còn lại trong ánh mắt nữa. Cứ để cho thằng Duy nhìn nó, nó quay lại sau lưng.

- Mấy đứa tự đi về phòng đi.

Khoa quay qua lại, thì nó thấy một thằng nữa đang sấn sấn tới, kèm theo cái thằng bị đánh đang đứng sau lưng:

- Ê thằng kia, mày có biết điều không vậy? Lính cũ mà đi đánh lính mới à?

- Mày là tiểu đội trưởng của nó hả?

- Thì sao.

Thằng đó hất mặt đáp, nó cũng đáp lại bằng một cái động mạnh vào mặt, rồi mấy thằng khác ở đại đội 6 bắt đầu bu lại. Duy kéo tay nó ra, nó hất cái tay, quay lại lớn tiếng:

- Tao nói mày cút. Đừng để tới lượt mày đó.

Rồi nó cứ vậy mà đi tới, đứng trước mặt thằng kia:

- Lính mới mà nói chuyện bố lão, mày là tiểu đội trưởng của nó mà không dạy được nó à? Có cần tao dạy dùm không?

- Đm mày ở đâu lại đây gây chuyện, còn giở giọng đàn anh nữa. Mày cũng coi lại mày đi.

- Thôi mấy đ/c ơi, bỏ đi, chuyện có đáng gì đâu.

- Anh Khoa, về đi anh ...

Giọng của một đứa trong tiểu đội kêu sau lưng, nó chau mày nhìn lại, vẫn nguyên cái trung đội đang đứng cùng thằng Duy. Bực bội, nó chả thèm để ý nữa, quay qua nhìn thằng kia tiếp:

- Sao? Thích thì tao đứng đây chờ, mày cảm thấy kêu được thằng nào lại đây đập được tao thì kêu đi, tao chờ nè, đừng có lằm lằm lì lì như vậy, mày tự ức chế chứ đ' giải quyết được gì đâu.

- Mày ngon đúng đó đi ...

Thằng tiểu đội trưởng kia cau có quay mặt đi, phía sau lưng thì tiếng kêu nó đi về, phía trước thì tiếng người này người kia kêu bỏ qua. Nhưng Khoa vẫn đứng đó. Nó tức lắm, không phải nó muốn dẫn dắt ai, hay chứng tỏ để mọi người biết là nó không dễ ăn hiếp, nó tức vì cái mặt lão cá của thằng bị nó ngã vào, cùng cái thằng tiểu đội trưởng ngu si kia, cứ bênh chằm chập mặc dù chả biết đúng sai đằng nào. Nếu không giải quyết được thì đập nhau một trận cho hả dạ đi, khỏi phải nói gì nữa mắc công.

Khoa cứ đứng đó, khoanh tay nhìn, mấy thằng khác ở đại đội 6 cứ thay phiên nhau mà nhìn mặt nó từng chút từng chút. Chả sợ, chỗ này lạ thì lạ, nhưng đối với nó thì chẳng có gì làm nó phải chùn bước. Cả đám bắt đầu nhón nháo, khi thằng tiểu đội trưởng hồi nãy đang hăm hăm bước tới, theo sau lưng là cái thằng nào đó. Đến khi cả hai lại gần, nó mới bất ngờ thật sự, nhưng cũng giữ được nét bực tức vốn có trên mặt.

- Sao? Kêu thằng này đập tao à? Nè đập đi, chấp hai đứa bây luôn đó.

- Mày làm gì nữa vậy Triều?

- Đm. Mày cũng có ưa gì tao đâu? Đừng có nói cái câu đ' liên quan đó ở đây, thích thì nhào vô liền đi.

- ...

“Hài thật, tưởng kêu thằng nào, ai dè lại là cái thằng ở chung trung đội lúc tân binh với mình mới ghê. Kệ mẹ nó, đ' sợ.”

- Mày đi về đi.

Thằng đó khó chịu trả lời, nó nghe tiếng hỏi nhỏ “bạn mày hả” phía sau. Hơi hụt hẫng! Nhưng nó vẫn đứng lì ở đó, chỉ cho đến khi có một tiếng huýt gió khá lớn phía sau, tất cả những đứa phía trước nhướng mắt nhìn, nó cũng quay lại, rồi giựt mình thật sự.

Phía sau nó chả có ai, thằng Duy kia nó dẫn trung đội về rồi, chỉ có Giang đang đứng từ xa, vẫy tay gọi nó về.

Chép miệng, nó quay lại vớt vác câu cuối:

- Lính của mày nói chuyện xấc láo với tao, tao đ' có bỏ qua đâu, chờ đi.

Nói là nói vậy thôi, chứ nó đứng đó hồi lâu, Giang đi lại mắc công tùm lum chuyện xảy ra nữa.

- Cái gì nữa vậy?

- Thôi không có gì đâu, va chạm tí xịu thôi mà.

- Có cần anh lại nói chuyện cho rõ ràng không? Sao thằng Duy nó nói với anh, em bị thằng nào kiếm chuyện, rồi nó đi kêu lính cũ lại đánh em?

- Thằng Duy ... đúng rồi! Em chưa xử nó nữa.

Giang đi từ từ với nó về phòng, anh vò đầu nó:

- Hung hăng quá vậy. Rồi cái đám kia giải quyết xong chưa?

- Xong rồi! Bây giờ tới thằng này nữa thôi. Để em coi nó “gấu” tới cỡ nào.

- Thôi mà ...

Chỉ kịp nói, Giang không kịp níu tay nó lại, nó đi vào nhà tắm, vài đứa đứng đó, với thằng Duy cũng đang tắm. Và cái vẻ bực bội khi nãy như vẫn còn nguyên trên mặt nó:

- Tao kêu đi về thì đi về đi. Mẹ ... chỉ làm vướn tay vướn chân người khác chứ đ' làm được gì.

Duy quăng cái ca xuống đất, ngược mặt lên nhìn nó, cũng khó chịu không kém:

- Vậy mày đánh nhau với người khác thì làm được gì à?

- Sao đ' được, cái thứ ngu như mày mới để cho người ta đánh, tao chưa đập cm thằng đó là còn hên đó.

- Mày đừng có đem cái đánh nhau ra mà làm lý do. Mày đánh nó xong thì mày được cái gì chứ? Mày đang dạy cho người đánh nhau để giải quyết hả?

- Đm'. Hở cái là làm gương, hở cái là lính mới. Vậy có ai gây sự với tụi nó thì phải im lặng chịu đựng à? Chỉ có mấy thằng như mày mới sợ liên lụy này nọ, chứ tao mà nói chuyện đàng hoàng không xong thì đập cho cm luôn, mắc cái chó gì mà phải suy nghĩ nhiều. Rồi giờ sao? Cái cách tao chỉ huy là như vậy đó, mà có ý kiến không? Không thích thì làm tại đây luôn đi.

Hai thằng vẫn cương quyết trong ánh mắt, mấy đứa lính mới nghe um sùm cũng bu vào coi khá nhiều. Vài tiếng kêu giã hoà nhỏ bé vang lên, nhưng nó vẫn cứ nhìn chăm chăm vào thằng Duy ... cho đến khi Giang bước ra, chuẩn bị tắm, giọng như nửa đùa nửa thật:

- Cãi lời Trung sĩ hả mày.

Duy không nói gì, nó quay mặt vào tường, lấy khăn lau người. Vài tiếng cười khê vang lên xung quanh, tự nhiên Khoa cũng mắc cười, nó cứ nhìn thằng Duy đang đưa cái lưng nhỏ xíu lại phía nó, rồi nó bước ra, nhưng vẫn đang cười mỉm.

...

- Cuối tuần này bà mợ anh lên đây với cả nhà anh đó.

- Ủa vậy hả?

- Uhm, em phải ra chung với anh đó Khoa.

- Haha. Biết ngay mà. Nhưng, còn cái kia thì sao?

- Thì cứ ra đi, để anh!

Chả là hai cái nhẫn mà tụi nó đeo, Giang có hỏi ý bà mợ, rồi đi đặt làm. Cái nhẫn làm bằng vàng trắng, có ghi cái ngày đầu tiên hai đứa gặp nhau ở trong, bà mợ của Giang cứ thắc mắc đặt làm cho ai mà tới hai cái. Giang không nói gì, cứ làm thinh, còn nó thì lại cười ngặt nghẽo khi Giang kể tới. Cái nhẫn nó đeo hơi chật, vì do Giang không biết rõ kích cỡ ngón tay của nó, nên anh đặt đại theo cỡ ngón tay của anh, cuối cùng là anh đeo vừa, còn nó thì không.

Cho nên trước khi mà ra gặp người nhà, anh tháo ra và cất vào túi, lỡ mắc công bị gặng hỏi, không biết trả lời sao nữa!

Ông cậu của Giang cứ hỏi tới hỏi lui cái vụ hai đứa nó hôm bữa. Ở nhà cũng lo cho Giang với nó lắm, nó chỉ cười, rồi chăm chú vào đồng trái cây mà cả nhà mang theo, mặc cho Giang đang giải thích tới lui.

Mấy tuần này cặn tin và bãi cỏ trong các khu vực gần gần chật kín người. Người nhà lên thăm lính mới đông lắm, kiếm được cái chỗ ngồi lúc này cũng là một kì tích.

- Thôi mai mốt nếu không về được thì thôi, đừng có trốn về rồi người ta xuống nhà làm khó dễ. Mệt lắm, hai đứa bây biết không?

- Dạ ...

- Có thiếu cái gì thì nhắn, để mợ đem lên cho, đừng có trốn về nữa đó.

- Dạ. Tụi con biết rồi mà!

- Nè. Cho hai đứa bây nè. Mỗi đứa một cái.

Khoa như nhảy dựng lên tức khắc:

- AAAA ... Bánh trung thu!

Giang chả ham mấy cái bánh này, còn nó thì khác. Ăn vặt là sở thích của nó mà. Hèn chi nó cứ thấy là nó quên cái gì đó mỗi khi ngược đầu lên nhìn trăng tròn. Giờ này năm ngoái nó ở đây, cũng ăn chung cái bánh trung thu với anh Bảo chứ đâu. Cái mùi bánh nhân đậu xanh quen quá, cảm giác thân thương len lỏi trong trí nhớ đôi chút. Khoa cứ tùm tùm cười mãi.

Nhìn cảnh mấy đứa trong phòng tùm lại đòi chia một cái bánh, tự nhiên nó lại thấy mắc cười, hồi đó cũng có một cái bánh trung thu mà phải chia mười chữ đầu. Nhớ quá! Lúc đó vui gì đâu ...

9. Chương 9

Tối hôm nay còn là ngày nghỉ, nên đại đội trưởng vẫn cho kéo tivi ra ngoài sân, cả đại đội đang chăm chú vào cái phim gì đó trên HBO, nó thì ngồi ngoài nhà tắm, nằm lên cái bậc thềm nghe nhạc, và nhìn trời, nhìn trăng. Giang đi cắntin với ông Duy rồi. Mà từ cái bữa gây lộn đó, Duy cứ lằm lằm lì lì tránh mặt nó. Thở dài chán chường, bây giờ Khoa chẳng muốn ai phải tránh mặt nó nữa, nó chán bị như vậy rồi ...

- Đoàn lang ... thì ra chàng ở đây.

Khoa giật mình ngồi dậy, khi chân nó có ai đó vuốt nhẹ lên. Nó giật hồn.

Thằng Hải đang cười hô hô cùng thằng Phát.

- Trời ... hai đứa bây ... đi đâu vậy? Đâu có được xuống đây?

Trong đây có quy định, là lính cũ không được tiếp xúc với lính mới. Chỗ của lính mới ở và ăn cơm cũng tách biệt hoàn toàn với khu vực của lính cũ. Nguyên nhân sâu xa thì nó không biết, nhưng nói chung là chuyện này không chấp hành thì không được.

- Sao tụi bây biết tao ở đây?

- Đoàn lang à ... chàng xuống đây mà hổng nói gì cho mấy muội biết hết. Muội hận chàng!

- Đm' gồm quá, đừng có kêu tao bằng cái tên đó.

Hai đứa nó cười nghiêng ngả:

- Ủa tên đẹp mà, có sao đâu?

- Tụi bây ở đây lâu không được đâu! Đại đội trưởng của tao ra thấy, mắc công lắm.

- Anh Triều bị đưa xuống huấn luyện tân binh hả? Em nghe anh Tài kể là anh mê thằng sĩ quan nào ở đại đội 5 rồi làm cho bị đưa xuống đây.

-Ặc ... thằng chó chết, nó xạo đó em, đừng có tin nó!

- Vậy chứ mày xuống đây làm gì? Bữa giờ không thấy lên Quân y chơi nữa, tao tưởng mày đi về nhà rồi chứ.

- Tại tao thích huấn luyện lính mới. Vậy thôi. Hehe!

- Thôi mệt quá má, giờ leo rào đi đâu chơi đi. Tự nhiên muốn leo rào tiếp quá à!

- Không có được, tao ở đây sao leo đi đâu được? Thôi ngồi đây nói chuyện đi.

Thằng Hải có cái kiểu cười y chang mấy con mụ đóng vai ác trong phim truyền hình. Mỗi lần nó cười là Khoa vừa sợ vừa mắc cười thêm nữa?! Nhưng đúng là cũng lâu rồi, nó mới cười được đã đời như vậy.

Nó cứ ngồi nó nói ba cái chuyện trên trời dưới đất, đến lúc điểm danh đại đội thì mới lật đật vào mặc đồ sau cùng.

...

Cuối cùng điều mà Khoa mong muốn nhất cũng đã đến: Nó với Giang chuẩn bị đi phép.

Trung đoàn có tạo điều kiện cho quân nhân các cấp đi phép trong vòng 7 ngày, nhưng chỉ vào những tháng cuối của thời gian tại ngũ.

Lẽ ra nó với Giang, đứa đi trước, xong đứa kia lên thì đứa tiếp theo mới được đi. Tất nhiên là nó không chịu rồi, nó lên đại đội “tạo áp lực” với ông Trường, rồi nói đủ kiểu để anh Vinh đồng ý cho nó với Giang

đi cùng. Cũng mất đến mấy ngày cân nhắc và năng nỉ từ phía hai bên, cuối cùng nó với Giang cũng được đi chung.

Khoa ngồi tựa lưng vào cái bậc thềm ở nhà tắm, vẽ ra cái viễn cảnh hai đứa về nhà, tối tối Giang qua chở nó đi dạo, rồi gặp mặt bạn bè, đàn đúm, tụ tập, đi đêm v.v... nó cứ tính xem làm cái nào trước, miệng thì nói không ngừng nghỉ.

- Anh muốn em ở nhà anh trong 7 ngày đó.

Khoa giựt mình quay qua, Giang vẫn điềm nhiên trong giọng nói và nét mặt. Nó im lặng, để biết là Giang không nói đùa:

- Về nhà anh ở đi, 7 ngày thôi mà?

- Nhưng ... em cũng muốn về nhà em! Em nhớ mẹ ...

- Mai mốt xuất ngũ rồi cũng về nhà thôi chứ có đi đâu đâu? Về nhà anh ở đi.

- ... Sao anh muốn vậy?

Giang kéo nó vào lòng mình, giọng như hờn trách:

- Để anh tính cho em nghe. Anh gặp em là hồi tháng 6 năm ngoái, rồi em bỏ anh đi là cuối tháng 8, đến tháng 3 thì anh gặp lại em, nhưng rồi em cũng lại bỏ anh đi vào cuối tháng 5, đến đầu tháng 9 thì mới chính thức không bỏ đi nữa. Để coi ... à ... em bỏ anh đi tổng cộng được 9 tháng đó. 9 tháng không có em, biết anh khổ đến chừng nào không hả? Bây giờ về nhà anh, ở với anh 7 ngày đi, coi như bù lại thời gian mà em đã bỏ anh. Vậy thôi.

Chẳng để cho nó thời gian lưỡng lự, anh cúi đầu hôn nó, tay siết chặt nó lại vào lòng mình. Suy nghĩ về câu nói của Giang và cảm giác Giang dành cho nó cứ đan xen, chồng chất lên nhau.

- Đừng suy nghĩ gì nhiều nữa. Ngày mai đi phép là về nhà anh ở đó.

Khoa vui lắm chứ! Phấn khích thì đúng hơn. Chỉ là yêu cầu đó làm nó hơi bất ngờ, với lại Giang không để cho nó phản ứng. Nhưng mà cũng đúng thật, đừng suy nghĩ gì nhiều nữa, suy nghĩ nhiều để làm gì, cũng có thoát được đâu!

Buổi tối hôm đó, nó bàn giao tiểu đội lại cho anh trung đội trưởng cùng với Giang. Hai đứa nó gói ghém đồ đạc vào balô, rồi chuẩn bị mọi thứ cho ngày mai, xong tụi nó đem cái balô xuống để ở phòng Khoa, đi tay không về nhà được rồi, mang vác chi cho nhiều.

Tất nhiên là hai đứa cũng ngủ ở dưới đó luôn.

... - Lâu rồi mới được ngủ chung với nhau như vậy.

Giang đưa tay sờ nhẹ lên má, rồi kéo chậm chậm xuống cổ, xuống ngực. Nó cứ vùng vằn vì nhột, rồi cũng thích thú để cho Giang chạm vào các nơi trên người.

- Umm ... anh cũng muốn ngủ chung với em lắm chứ, nhưng tụi nó thấy thì sao. Bởi vậy mấy lúc anh không chịu, em đừng có buồn nha, bây giờ anh bù lại cho, không thiếu đâu.

- Hi ...

Đúng là lâu, lâu lắm rồi. Hai cơ thể ấm nóng, và rắn rỏi đó mới được tiếp xúc hoàn toàn với nhau. Giang cứ hôn nhẹ lên cổ, lên má, rồi lên môi. Khoa cứ khê thở, rồi lại nhè nhẹ “chạm” vào.

Đêm nay trăng thanh, gió mát. Không cần tới cái chăn vướn vúi như mọi khi.

...

Sáng.

Hai đứa nó nắm tay nhau đi lên Quân lực. Chẳng cần nói năng gì, cứ vào đó mà ngồi. Lát sau tự động cũng có hai tờ giấy giải quyết đi phép ra cho hai đứa nó, cùng với cái tiếng lầu bầu khó chịu của anh Vinh. Khoa cười hí hửng, rồi nắm tay Giang, bước đi trong nắng sớm trên con đường dẫn ra cổng chính.

... Nhà. Nhà đây rồi. Sau gần 2h ngồi xe buýt, cuối cùng nó cũng về lại cái căn phòng nhỏ quen thuộc. Lần này hai đứa nó được cho về đằng hoàng, hợp pháp và không hề cản trở ai. Sau khi chào hỏi và trấn an tất cả, nó tốt lên xe, rồi đi chơi với Giang.

Điểm đến đầu tiên là cái tiệm kem mà nó thích. Cái không khí mát lạnh kèm mùi hương quen thuộc, cùng cái âm thanh đặc trưng. Tự nhiên Khoa nhớ rõ cái lần đầu tiên mà nó đến đây quá. Khi đó Giang còn ngô nghê, nó vẫn cứ vô tư. Cứ làm nhau cười, rồi thả nhiên trong hạnh phúc, chẳng phải lo nghĩ về điều gì đó xa vời.

Khoa nhâm nhi ly kem cùng Giang, cả hai chẳng nói gì nhiều, hết đuổi mắt theo những đám mây và những chiếc xe cứ chạy dọc chạy ngang dưới kia, rồi lại tựa nhẹ vào nhau, tận hưởng sự êm ả thoáng mát hơn không gian oi bức ngoài kia.

... Xế chiều, rồi đến tối. Nó la cà khắp nơi cùng với Giang, bất cứ chỗ nào có thể đi, bất cứ chỗ nào mà hai đứa nó nhớ. Chẳng hề cảm thấy mệt mỏi, mà nó chỉ cảm thấy là nó đang đền đáp lại một cách xứng đáng những gì nó đã tự làm mất. Điểm đến cuối cùng là quán nhậu ven đường cùng đám bạn của Giang. Dù chẳng quen biết gì ráo, cứ ngồi vào, là có đủ thứ chuyện để nói, để bàn. Nhưng mà vui thật, chỉ có hơi mệt mỏi là nó không uống bia được như Giang, mới có một lon bia là nó đã thấy nặng nề, chóng mặt rồi.

Giang có cái kiểu nhậu ... nhìn láo lăm. Từ cái cách uống, đến cái cách nói chuyện, ai ở ngoài nhìn vào cũng cứ tưởng đó là đại ca của cái đám này. Nó ngồi kế bên, lâu lâu ừ hử đáp chuyện, rồi lại lén nhìn lên Giang. Sao tự nhiên cái kiểu mà nó thấy ... làm nó sờ sợ. Nhưng thôi, chỉ là những lúc nhậu nhẹt, mấy bữa mới có một lần thôi mà. Giang thường ngày của nó đáng yêu nhiều hơn Giang ba gai của những lúc như vậy, lo làm gì cho nhức đầu.

- Về em.

Giang đứng lên, mấy đứa kia chào, rồi nó bước nhẹ nhàng theo sau, lên xe, đi về nhà. Cũng khá trễ rồi. Nó rón rén vào nhà, rồi bước lên phòng. Tính ra nó uống mới có một lon rượu, chả sao, vẫn còn tỉnh chán. Giang đóng cửa phòng lại, tắt đèn, rồi anh bật cái đèn nhỏ ở trên bàn. Cái ánh sáng bé tí chỉ soi được một chút gương mặt đỏ ửng của Giang và của nó. Nhưng mà nó có uống, thì nó cũng chẳng thể nào chịu nổi cái mùi nồng nồng cứ phản phát trong phòng.

- Lại đây cho anh ôm em đi.

- Hôi quá ...

- Thì anh ôm lưng em, đâu có quay mặt vào nhau đâu.

Khoa đi tới, ngồi trên đùi, tựa lưng vào ngực Giang. Giang dựa vào tường, anh cởi nhanh cái áo rồi ôm chặt nó vào lòng. Cảm nhận được cơ thể nóng ấm phía sau qua cái lưng, nó thở khẽ một cách thích thú.

- Em hấp dẫn anh thật đó Khoa.

- ...

- Lúc nào anh cũng cảm thấy “khó chịu” mỗi khi ôm em như vậy nè.

Giang cởi chậm từng cái nút áo của nó ra. Khớp với từng động tác ở tay là cái hơi thở lúc mạnh lúc nhẹ sau gáy. Khoa trông theo các ngón tay đang dần dần cởi bỏ cái áo của mình, tự nhiên nó cũng cảm thấy “nôn nao” trong lòng.

- Có khi nào ... xin quá, nên tụi mình mới vậy không?

- Ummm. Anh yêu em quá đi. Khoa à!

Sau khi đã cởi được cái áo, Giang đưa tay xuống, “bóp” nhẹ. Nó vùng vằng. Đặt tay lên bàn tay đang ... của Giang.

Đã tay ... Giang mới đặt Khoa nằm xuống. Mới có chút xiu mà nó đã thở mạnh thấy rõ. Giang cười khẽ, rồi lòn một tay dưới cổ, tay kia vẫn cứ “tiếp tục”. Anh hôn nó từng cái uớt át ở cổ, một lúc lâu rồi đến những nơi xung quanh. Rồi anh nhìn nó. Gương mặt ửng đỏ, đôi mắt buồn rười rượi, hơi thở nồng nồng hấp dẫn.

Nó nhắm mắt, là anh khẽ cúi đầu. Cảm giác nhóp nhép không bao giờ đủ chạy dài khắp thân xác và suy nghĩ. Khoa vòng tay ôm cổ Giang. Hai cái lưỡi cứ cuốn vào nhau không ngừng đến đã đời.

Giang lại ngẩn đầu nhìn nó, anh cười nhẹ khi thấy nó mím môi, rồi anh ngồi dậy, tay kéo thật chậm nhưng cũng không quá nhanh phần dư thừa còn lại. Cửa nó, rồi cửa anh. Khoa vẫn nằm im, nhắm mắt, chờ cho cơ thể nó chuẩn bị cảm nhận sức ấm từ lòng bàn tay, rồi đến cơ thể của Giang đang chuẩn bị hoà vào cùng nhịp thở và cơ thể của nó. Rồi chờ cho cảm giác siết nhẹ của đôi tay và sự “cọ sát” từ tột cùng của cảm hứng mang lại. Cứ vậy cho đến khi chán chường, rồi lại ngủ thiếp đi cùng nhau.

Thế thôi.

...

- Hồi đó cứ mỗi lần ôm hôn là em lại lý do này nọ. Nhớ lại mà mệt thiệt.

- Thì giờ em cũng có nói gì nữa đâu ...

- Hết sợ chưa?

Khoa cười:

- Không sợ và không lo gì nữa. Cứ vô tư như anh muốn!

- Hề hề. Vậy mới ngoan chứ. Bữa nay cho em nằm trên đó! Thích gì thì làm đi!!!

...

Ngày nào cũng thế.

Ăn. Ngủ. Tắm chung. Mò mẫm ...

Cảm giác yêu thương cứ không phải ngủ chung thì mới cảm nhận được. Nó thường đến bất chợt và rất ngẫu hứng, nhưng lại rất nhẹ nhàng và đầm ấm. Có thể nó sẽ đến vào một buổi sáng tinh mơ, nắng vẫn còn rất ấm, nắng soi nhẹ vào phòng, có người chợt tỉnh, rồi nhìn vào khuôn mặt đáng yêu hay dễ thương kia, rồi lại siết nhẹ vào lòng.

Hay vào một buổi trưa yên tĩnh, cái nóng toả đều từ các mái hiên bên ngoài cửa sổ. Chỉ có cái tiếng quạt máy kêu “ro ro”, Khoa nhìn Giang chăm chú, từ cái cách Giang thở, đến cái cách Giang trở mình, rồi đến từng vị trí trên cơ thể, rồi từng chi tiết trên gương mặt. Khoa nhẹ nhàng nằm bên cạnh, khẽ ôm khi Giang vừa mở mắt, khẽ hôn nhẹ lên môi và ngủ thiếp cùng nhau.

Cũng có thể là một buổi chiều ồn ào. Khoa chạy lung tung trên bãi đất trống quen thuộc, gió thổi bất chợt làm mái tóc nhẹ rối đi. Giang trông theo, lòng êm ả cùng cái cười mỉm. Rồi trời chợt chuyển mưa, hai đứa hối hả chạy về nhà, người lấm tấm nước, Khoa cởi cái áo máng lên ghế, leo lên bàn ngồi. Nước mưa chốc chốc hắt vào phòng cùng cơn gió mạnh, tiếng mưa rào ầm ầm trên mái hiên. Giang ngồi bên cạnh, khoát tay qua vai nó, từng dòng nước trên các mái hiên lượn sóng cũ kĩ chảy đều xuống, Khoa tựa đầu vào vai Giang.

Thế thôi là cũng đã thấy rất hạnh phúc, hơn cả những khi vuốt ve nhau trong nhà tắm và ôm chặt nhau trong từng đêm.

...

- Thấy mấy cái nhà đằng xa kia không?

Giang dẫn xe lên, rồi cùng ngồi trên một cái cầu. Anh chỉ cho nó thấy những ngôi nhà mập mờ phía xa.

- Em thấy mờ mờ à! Nhưng mà nói chung là cũng thấy.

- Đó! Tương lai mà em cứ trông mong cũng là vậy đó. Nó quá xa để em có thể nhìn rõ được, nhưng em vẫn cứ khoái nhìn, và suy nghĩ tùm lum. Vậy sao em không chờ đến khi được lại gần, được thấy một cách rõ ràng, lúc đó em nghĩ tiếp cũng đâu có sao. Cứ lo xa làm gì không biết.

Khoa cười, mắt cứ nhìn vu vơ vào nơi xa xôi mà Giang chỉ, tay thì vẫn nắm nhẹ vào nhau.

...

Đêm khuya thanh vắng. Khoa với Giang cố tìm chút kỉ niệm còn sót lại qua từng cơn gió lạnh, và từng giai điệu thân quen trong cái tai phone. Cứ khi nghe lại những bài hát này, cùng với Giang trên chiếc xe lang thang từng đêm, là tự nhiên Khoa cảm thấy, tâm hồn của nó như đang phiêu du ở tận đâu đó trong ký ức. Gió đêm chạm vào khắp nơi trên thân thể, nhưng chỉ cần tay được nắm trong lòng bàn tay của Giang thôi, là cơn gió kia như chỉ là cơn gió thoảng.

...

Yêu thương đôi khi như một cục than hồng. Lúc thì cháy trong âm ỉ, lúc thì lại cháy bùng.

Đầu ngón tay cứ như là đầu môi. Cũng mềm mại một cách nhỏ nhẹ, nhưng cảm giác mang lại thì khác hoàn toàn.

Sự mềm mại trên đầu ngón tay chỉ truyền đi được mỗi cảm giác ấm áp của lòng bàn tay mà thôi. Còn sự mềm mại trên đầu môi thì khác. Vì trên môi, con người ta còn cảm nhận được rất rõ mùi nồng nàn của hơi thở, và vị ngọt từ khi đầu môi chạm sâu vào nhau.

Hôn vào cổ. Sự mềm mại từ bờ môi chạm vào làn da đầu tiên, tiếp đến hơi thở mới trườn nhẹ xuống, ai đó khẽ rên rỉ. Rồi những dây thần kinh cảm xúc ở khắp cơ thể như bị đánh thức, kích động, khi đầu lưỡi chạm nhẹ vào làn da, những cái gai li ti trên lưỡi khơi gợi lên ham muốn tiềm tàng đang chạy ngược xuôi trong mạch máu.

Hôn. Cảm giác ngọt lịm trên môi và nôn nóng trong hơi thở. Tâm hồn và suy nghĩ tê dại hoàn toàn. Bản năng thật sự đang diễn ra từng chút, từng chút.

...

...

- Mình làm tình nha!

Giang siết chặt Khoa lại, câu nói cuốn nhẹ vào hơi thở, rồi cuốn hết vào trong nó.

- Sao anh lại muốn vậy?

Khoa nằm trên, áp má xuống ngực, tay khều khều vào những nơi gần nhất. Chốc chốc nó lại thở mạnh theo từng cử động ở tay của Giang.

- Chẳng hiểu sao, anh lại muốn nữa!

- Vì anh cảm thấy yêu em nhiều quá, hay ngay lúc này anh không thể kiềm chế được?

- Anh tò mò!

Giang xoay nó lại, nằm lên, hôn chậm rãi vào mắt, vào má, rồi khá ướt trên môi.

- Những đứa con gái anh quen, cuối cùng anh cũng chỉ muốn làm tình thôi. Uhm ... anh chỉ thích thú khi được cưỡng bức và ép buộc, nhưng cuối cùng cũng chỉ là cảm giác thỏa mãn. Anh chán rồi, anh không thích cái cảm giác thỏa mãn đó nữa.

- Anh muốn nhận được cảm giác hạnh phúc, đúng không?

Giang lại hôn nó nồng nàn.

- Em tự nguyện đi Khoa. Anh muốn nghe em nói là em muốn làm tình với anh!

Nó lại leo lên nằm trên Giang, vòng nhẹ đôi tay xuống cổ, nó nhìn Giang thật gần:

- Anh với em đã rất hạnh phúc rồi. Tình dục chỉ là thứ yếu đối với em thôi! Nhưng nếu có một lúc nào đó cao hứng, và không thể kiềm chế nổi ... thì em sẽ tự nguyện.

- ...

- Hôn em tiếp đi!

Giang cứ hôn như nó muốn. Khoa lại đắm đuối trong tâm hồn và thân thể.

- Vậy thì em nói là em yêu anh đi. Anh muốn nghe em nói!

Khoa cười. Nó hôn lại vào cổ, rồi lại trên môi. Nó khoái chí khi nghe Giang khẽ thở mạnh.

Cứ cuốn vào nhau, lúc mãnh liệt, lúc dịu nhẹ. Dù dở dang và chẳng đến được định mức nào đó. Nhưng như thế cũng là quá nhiều rồi.

...

Chẳng hiểu hôm nay, nó thấy cả hai có cái gì đó lạ lẫm, không thể hình dung ra rõ ràng, nhưng Khoa thấy nó như là một kiểu nhớ, một thói quen ...

Có vẻ như Giang cũng như nó, nó thấy điều gì ngập ngừng trong mắt Giang. Hai đứa không quán quít vào nhau như thường ngày nữa, Giang nằm lên đùi nó, nhắm hờ mắt, nó vuốt nhẹ lên gương mặt, rồi hàng chân mày.

- Giang ...

- Hm?

Không mở mắt, Giang nhắm mắt, rồi kéo tay nó, hôn nhẹ bằng mũi lên mu bàn tay.

- ... Em nhớ mấy đứa trong tiểu đội quá!

Giang ngồi dậy, choàng tay qua vai nó. Hơi ấm từ đôi tay và hơi thở cảm nhận được rõ hơn cái cái nóng hừng hực của buổi trưa ngoài kia.

- Anh cũng nhớ cái tiểu đội của mình quá!

- ...

- ...

- Hay mình lên lại nha.

Giang cười:

- Mình về cũng được 5 ngày rồi. Nếu em muốn đi thì mình cùng đi. Miễn sao lúc nào cũng có em là được.

Khoa chồm lên, nằm trên người Giang, hai tay anh nắm chặt tay nó, cơ ngực và bắp tay ép lại thấy rõ. Thích thú, nó bóp nhẹ lên các chỗ đang làm nó thích. Hai đứa cười:

- Ngủ một giấc đi em. Chiều nay mình đi.

- Ừa.

Ánh nắng chói và không gian êm ả của buổi trưa chợt làm Khoa hứng thú. Nó hôn Giang dù nhẹ nhàng, chậm rãi, nhưng âm thanh phát ra từ các nụ hôn và hơi thở như đang báo trước cái mức độ chuẩn bị đến.

Tụi nó lại quán quít “mọi thứ” vào nhau như hằng đêm.

...

Đến chiều. Hai đứa tranh thủ ăn nhanh bữa cơm, rồi chào cả nhà. Đi xe máy cũng được, nhưng nó thích đi xe buýt hơn. Giờ này vẫn còn kịp, Khoa chào cả nhà rồi cùng Giang bước đi, mấy đứa bạn của Giang hỏi thăm không ngớt, nó cũng cười đáp lại, rồi cứ thông thả mà bước đi tiếp.

- Ở với anh thấy sao?

- Vui ...

- Sao nữa?

Giang vòng một tay ôm cổ, tay kia kêu cái môi nó, cùng vài trò mà Giang thích. Nó không nói gì hết, cứ cười mỉm, rồi trông theo khung cảnh ngoài kia.

- Xuất ngũ xong, rồi tới Tết. Ăn Tết xong, anh sẽ qua ở nhà em.

Khoa quay lại, nhướn mắt ngạc nhiên hết cỡ. Giang áp má vào má nó, đôi mắt sâu nhìn xa vời đâu đó bên ngoài cửa xe:

- Anh sẽ về ở với em, với mẹ em. Rồi anh sẽ đi học lại, anh cũng sẽ kèm em học để em còn đi thi tốt nghiệp lại nữa.

Giang nhìn nó nhẹ nhàng, rồi anh nói tiếp, giọng trầm đều:

- Anh đã xin phép ba anh rồi, ba anh đồng ý ngay, vì ông tin em đã làm cho anh không còn chơi bời phá phách như trước nữa, anh qua ở nhà em, hay em qua nhà anh ở đều được. Nhưng anh vẫn muốn ở nhà em hơn.

Khoa vẫn nhìn Giang chăm chú, anh cười, nhéo nhéo cái má của nó:

- Không có quyền từ chối đâu nhé!

Có vẻ như nó vẫn chưa bình tĩnh để mở miệng nói được. Cái kiểu ngạc nhiên trong đôi mắt làm Giang thích thú, anh cứ nhìn mãi, cho đến khi đầu môi lại chạm vào nhau, hai mắt nhắm nghiền, tiếng ồn đặc trưng từ động cơ của những chiếc xe buýt cứ vang lên đều đặn ...

- Ủa anh! Thằng Duy nó thấy hai đứa mình vậy. Nó có nói gì với anh không?

- Có chứ! Nó cứ hỏi anh riết!

- Vậy hả? Nó hỏi gì vậy?

- Nó nói hai đứa mình nhìn đâu có giống “vậy” đâu. Sao lại hôn nhau hoài như vậy. Rồi anh mới nói là không cần phải là “vậy” mới được hôn nhau đâu. Hai đứa vẫn là con trai bình thường, và vẫn thích hôn nhau như thường, vậy thôi.

- Há há! Cái mặt ông Duy lúc đó nhìn chắc tếu lắm.

- Nó cứ đi theo hỏi anh có một câu có mãi. Mà ít ra nó cũng canh dùm mình được mấy lần đó em.

- Ồ ha. Cũng phải cảm ơn là ông không có nhiều chuyện này nọ. Mà em thấy tụi mình kín đáo một chút nữa thì hơn. Lỡ có ai thấy nữa thì mệt.

Giang ôm chặt nó vào lòng. Hai đứa nhìn tiếp tục ra khung cảnh ngoài kia.

... Khoa với Giang chưa về đại đội 5 vội. Tụi nó vẫn còn 2 ngày phép mà! Nhưng đêm nay hai đứa muốn ngủ ở lại Hậu cần, sáng mai nó về đại đội sau, coi như lên sớm một ngày. Giang đi qua đại đội cũ nói chuyện với mấy đứa bạn cũ. Nó cũng có việc muốn tìm tụi kia. Mà ngặt nỗi tụi nó cũng đi phép hết trơn rồi! Chán quá, chả biết đi đâu, nó cứ đi loay hoay, rồi cuối cùng cũng phải đi xuống đại đội của Giang ngồi với Giang thôi!

Xui cái nữa. Đại đội 7 mà Giang ở, tụi nó dọn qua tiểu đoàn 1 hết rồi, mà ở đâu trong tiểu đoàn 1, nó cũng chẳng biết nữa. Đại đội 7 hiện giờ được trả lại để huấn luyện tân binh. Tự nhiên bây giờ mới nhớ ra. Chán gì đâu.

Khoa cứ bước chậm chậm, trăng hôm nay cao vời vợi và sáng mờ sau những đám mây. Nếu nhìn lên lúc trăng tròn, sẽ thấy được thêm một vầng sáng nhẹ bao quanh mặt trăng. Vầng sáng đó khá rộng và mặt trăng thì nằm ở giữa, chắc đó là một hiện tượng tự nhiên nào mà nó chưa biết đến. Khoa cứ ngược nhìn trong tò mò và buồn man mác, nó nhận ra mình đang đi từ từ đến canteen. Kệ, cứ bước chậm, lâu lâu ngược lên nhìn trời, nhìn trăng cho đã rồi lại bước tiếp.

Vài bóng người bước ngang qua, nó chẳng để ý lắm. Nhưng cuối cùng chả hiểu sao nó lại ngược lên nhìn khi thấy chân ai đó đi thật chậm kế bên. Phản xạ hay thói quen?

Kế bên nó là Hào.

Khoa khựng lại đôi chút, dù thằng kia vẫn cứ mãi nhìn nó. Chép miệng, rồi bước đi tiếp.

- Em đi kiếm Giang hả?

Chưa có ý định dừng lại, nó vẫn bước từ từ, rồi quay lại gật đầu.

- Anh biết Giang đang ở đâu nè!

Ở đâu – Khoa đứng lại, nó xoay hẳn người ra sau.

- Không!

Hào rút tay vào túi quần, thông thả bước đi. Nó bực mình, rồi chạy lại trước mặt, nhưng nó chưa kịp nói gì thì thằng Hào đã lên tiếng trước:

- Sao? Nếu tức thì cứ đánh anh đi. Đến khi nào em cảm thấy đủ cho em thì thôi.

Khoa chưng hửng nhìn ánh mắt thách thức đối diện. Vẫn cái vẻ con nít trên gương mặt, vẫn cái kiêu làm bao nhiêu “đứa” trong này điên đảo. Hào vẫn nhìn Khoa, hơi lâu ...

- Giang ở đâu vậy?

Nó khó chịu mở miệng hỏi, mắt lại tiếp tục ngó lơ chỗ khác.

- Đi theo anh!

Khoa tò tò đi theo, nhưng cũng đề phòng cao độ?! Lỡ nó dẫn Khoa xuống chỗ nào vắng vẻ, rồi lại giở trò ... như hồi đó thì sao? Nó cứ bước, nhưng cách một khoảng đủ an toàn ...

- Đại đội 7 dọn về ở đó đó, em vào tìm đi.

Hào chỉ tay về cái nhà trước mặt, ở đây là tiểu đoàn 1. Nó trông theo, rồi trả lời lí nhí:

- Cám ơn nha!

- ... Hết tân binh là anh đi học sĩ quan dự bị luôn rồi!

Khoa bước vừa nhanh vừa chậm, đến khi nghe được câu nói đó, nó đứng khựng lại ngay:

- Ủa vậy hả? Sao quyết định đăng ký đi học vậy?

- Tại vì anh thích.

- ...

- Anh xin lỗi! Nếu trở được lại cái đêm hôm đó, anh sẽ không làm như vậy với em đâu. Anh hối hận rồi.

Khoa vẫn trông theo ánh mắt kia, suy nghĩ tò mò và khó hiểu cứ vờn quanh trong ánh nhìn và hơi thở.

- Chẳng hiểu sao, anh lại có cảm tình bất chợt với một thằng con trai như vậy nữa? Anh không lý giải được cái cảm xúc của mình, nó đến như vậy, thì anh biết là như vậy. Anh cũng chẳng biết ngăn cản nó bằng cách nào nữa. Nó cứ lớn dần, rồi chi phối toàn bộ hành động của anh.

- ...

- Anh hối hận lắm. Đạt được mục đích đó, anh cũng chả được thêm gì ngoài sự căm hận từ em. Anh xin lỗi. Anh cũng biết em tên Khoa rồi! Khoa à! Anh xin lỗi em. Mong em tha thứ cho anh!

Vẫn để tay trong túi quần, âm giọng của Hào hạ dần cho đến cuối câu. Dù chỉ thấy mờ mờ, nhưng hình như Khoa thấy cũng rõ, là thằng Hào đang nhìn nó buồn lắm. Hai đứa cứ nhìn nhau lặng thinh vậy, rồi Hào quay mặt đi, bước vào màn đêm phía trước.

Khoa cứ đứng trông theo. Nó có cảm giác là bản thân nó chấp nhận lời xin lỗi kia. Nó không thấy bực tức, quá khứ không hiện về và ép nó thô lỗ như trước nữa.

Khoa cứ nhìn, cho đến khi trước mặt chỉ còn đơn độc một màn đêm. Rồi nó mới quay đi.

...

Giữa tháng 11.

Mấy đứa trong phòng đang đếm lùi từng ngày cho đến lúc kết thúc tân binh. Tuần vừa rồi tụi nó được đưa đi lên trường bắn bắn súng, rồi ném lựu đạn và đánh bộc phá. Công nhận là đứa nào cũng phấn khởi ra mặt khi được cầm cây súng trên tay, được bắn, được thấy cái cảm giác hồi hộp. Cái trường bắn này chả

có gì khác so với đợt của nó. Có điều nó hơi buồn, vì ba tháng huấn luyện tân binh này, nó như bước từng bước về quá khứ trước kia!

Hôm nay tụi nó sẽ hoàn thành nốt cái đề mục cuối cùng (kiểm tra Chính trị) của ba tháng quân trường này nữa là xong, rồi từ ngày mai trở đi, tụi nó sẽ tập đội ngũ, để chuẩn bị duyệt binh cho lễ bế mạc tân binh sắp sửa diễn ra.

Đâu có khó như nó nghĩ đâu.

Nó quen rồi, những buổi sáng phải tập thể dục, cùng chạy bộ, những buổi nắng nóng muốn điên ngoài thao trường, rồi những buổi tập đội ngũ rã rời tay chân, rồi cả những hôm mưa bất chợt, cả phòng ngồi nép sau cái mái hiên, vừa ôn Chính trị vừa cười nói với nhau. Mưa làm cho nó cứ lặng lẽ ngắm nhìn, rồi trầm ngâm chìm vào quá khứ.

... Có vẻ mọi việc không hề khó khăn như nó cứ tưởng.

Khoa buồn một cách dịu nhẹ qua từng ngày. Từng ngày. Rồi từng ngày.

Cho đến hôm cuối cùng, tiểu đội lại ngồi sinh hoạt với nhau. Giang với ông Duy thì gộp cả hai tiểu đội lại, ngồi nói ba cái chuyện tầm xàm gì đâu. Lâu lâu Giang ngó qua, anh chỉ thấy bên nó đang ngồi thành một vòng tròn. Giang đứng dậy đi lại xem sao.

Chưa bao giờ anh đoán sai! Nó ngồi im, mà nước mắt cứ chảy từng chút một, mấy đứa khi thì vẫn chăm chú nhìn nó ...

- Làm gì mà như trần trời sắp chết không bằng. Thôi mấy đứa đứng lên qua đây ngồi chung luôn nè.

Giang vỗ vỗ nhẹ vào má nó. Mấy đứa kia cười um sùm, rồi nhấc ghế qua ngồi chung với tụi bên Giang. Anh kéo nó đứng lên, hôn nhanh vào má:

- Khoái khóc lắm hả?

Hai đứa dìu nhau ra nhà tắm, nó ngồi trong lòng Giang, cứ thút thít không ngừng:

- Sao em ghét mấy cái cuộc chia tay này quá!

- Anh thấy cũng bình thường mà?

- Anh khác ...

- Uhm. Anh biết rồi.

Giang lại hôn nó trùi mền ... rồi nòng nài!

- Nữa!

Hai đứa bắt ngờ nhìn lên, nó gằng giọng:

- Nữa nữa cái gì! Đập cho bây giờ.

Duy đứng chống nạnh, cổ nói to:

- Vậy thôi mai mốt tao không canh cho hai đứa bây nữa.

- Không thêm.

- Ờ nhớ nha, mai mốt có bị ai phát hiện thì đừng trách sao tao không nói trước.

Vậy mai mốt mình vô mừng rồi muốn làm gì làm – Giang vừa nói vừa hôn lên tóc nó – Em ha!

- Tao thua hai đứa bây rồi đó!

Duy quay mặt đi là hai đứa nó cười um sùm cả cái nhà tắm. Giang lại ôm chặt nó, nó lòn tay vào lớp áo, siết nhẹ:

- Em gửi nguyên cả phòng mình lên BCH luôn rồi đó!

- Hả? Vậy hả? Gửi một lần hơn 30 đứa cũng được sao?

- Ủa ... Tại vì ở BCH và Tiểu đoàn Kiểm soát quân sự thường lấy lính ở đây. Nếu không có ai gửi thì anh Vinh cũng lựa đại cho đủ rồi gửi lên đó thôi. Bởi vậy em mới kêu ổng biên chế nguyên cái trung đội này lên BCH hay ở chỗ kia cũng được!

- Uhm. Vậy cũng được, lên đó sống thì bớt cực hơn ở đây chút, còn được về nhà mỗi tuần nữa. Coi như là em âm thầm giúp tụi nó đó hả?

- Nãy ... em nói cho tiểu đội của mình biết rồi! Sáng mai làm lễ xong, tụi nó sẽ lên xe đi về đơn vị mới luôn! Chắc bây giờ cả trung đội cũng biết hết rồi cũng nên.

- Thôi cũng đừng có buồn nữa. Mai tụi nó đi, rồi sắp tới tụi mình cũng đi luôn rồi.

Khoa ráng cười một cái, Giang biết là nó cũng chẳng muốn cái ngày xuất ngũ đó tới nhanh. Anh cứ an ủi nó bằng những cử chỉ yêu thương đơn giản.

- Thôi. Tối nay em xuống Hậu cần ngủ, em không ngủ ở đây đâu. Sáng mai em cũng không ra làm lễ đâu, anh vô nói với trung đội trưởng dùm em đi.

- Có sao đâu mà! Ngủ ở đây đi.

- Thôi... Anh biết tính em rồi mà. Em không muốn khóc lóc trước mặt tụi nó đâu!

- Tuy em vậy, lát điểm danh xong, anh xuống ngủ với em, sáng mai anh lên đây lại.

- Ủa! Anh nhớ gửi lời hỏi thăm tới mấy đứa tiểu đội em nha. Xin lỗi tụi nó dùm em luôn.

Hai đứa ôm nhau một chút nữa, rồi nó lẳng lặng đi xuống Hậu cần. Trời hôm nay khá nhiều sao, những ngôi sao cứ thấp thoáng trong các đám mây. Khoa cứ mãi ngược lên, cho đến khi lòng nó trống trải hoàn toàn. Nó thở phào, rồi vào phòng, nằm nghe nhạc và chờ Giang xuống ôm nó.

...

...

Khoa cố ngủ cho thật say, thật lâu. Đến khi nó đã tỉnh ngủ thật sự, nó mới chịu ngồi dậy.

Bây giờ là hơn 9h sáng.

Không khí thoáng mát và yên tĩnh, nó vào nhà tắm vệ sinh, rồi đi về đại đội. Những ngày cuối năm, trời se lạnh đôi chút, mây trên trời nhìn cứ như đang hoà tan vào cùng một màn sương khổng lồ chưa kịp tan, vài tia nắng ấm hiếm hoi rơi xuống trên các mặt đường và mái nhà từ nền trời xanh thẳm. Nhưng chỉ được phút chốc là biến mất khi những đám mây và sương kia cứ thay phiên nhau lấp đi từng chỗ trống trên nền trời đó.

Im ắng quá.

Toàn tiểu đoàn 2 vắng đến nỗi, Khoa có cảm tưởng như gió đang thổi một lượt khắp các đại đội mà không bị cản trở bởi ai hay vật gì đó. Nó cứ bước cho đến khi vào tới phòng. Duy kêu ngay khi nó vừa bước vào:

- Sao sáng không ra làm lễ chung với tụi tao hả? Mấy đứa ở tiểu đội hỏi mày riết luôn đó!

Nó không nói gì, cứ lẳng lặng đi vào giường, rồi giặt mình thật sự. Trên giường nó ... có tổng cộng 11 nhánh hoa hồng, bọc trong những mảnh giấy kiếng.

- Tụi nó để lại cho mày đó, tụi nó nói là sẽ nhớ mày lắm. Tiếc là không được gặp mày lần cuối.

Chợt có cái gì đó ray rức trong lòng. Khoa nhìn những bông hoa thật buồn, rồi gom lại. Lát sau, Giang đi vào, anh đặt tay lên vai nó:

- Tụi nó gửi lời hỏi thăm em nhiều lắm đó!

- ...

- Thôi để đó đi, ông Trường nhắn em với anh lên gặp ổng kia.

Nó lặng lẽ đi theo Giang lên đại đội. Ông Trường tươi cười khi nhìn thấy nó:

- Sao? Có khó như hai đ/c tưởng không?

- Quên được cái tiểu đội đó bây giờ mới là khó đối với con nè chú!

Khoa nói cứ như trách cứ, ổng và Giang cười vang cả cái phòng.

- Tôi đánh giá cao nỗ lực của hai đ/c. Đúng là lính từng làm ở các ban thì ý thức và khả năng trội hơn hẳn lính thường. Kết thúc khoá huấn luyện rồi, hai đ/c vẫn sẽ ở đây cho đến khi xuất ngũ, từ giờ trở đi cũng chẳng phải làm gì nhiều nữa, chỉ có dọn vệ sinh mỗi ngày rồi thôi. Nếu muốn về nhà thì lên đây nói tôi một tiếng, chứ đừng có mà trốn như những đứa khác nhé.

Nó ừ hử, rồi nghe nốt những dặn dò cuối cùng từ ổng.

...

Đến chiều. Chẳng ham hố gì mấy môn thể thao, nó đành đi xuống Quân y kiểm tụi kia nói chuyện. Điều đó có khi vui hơn là ngồi nhìn Giang đá banh với mấy đứa khác.

Khoa lon ton đi xuống Quân y, tới cái ghế đá tụi nó hay ngồi, chỉ có thằng Hải ngồi đó, cùng thằng Quỳnh. Bây giờ Khoa mới để ý, mặt thằng đó tự nhiên ủ rũ và buồn thảm hết sức.

- Nó sao vậy?

Nó ngồi xuống, nhìn thằng Hải hỏi. Hải cười ha hả:

- Bị thất sủng chứ gì? Hahaha ...

- Mệt quá, đừng có chọc nữa coi!

- Quỳnh sao vậy? Nói tao nghe đi.

- Chán quá! Phòng Tác huấn vừa có thằng lính mới vào nhận công tác. Nó làm được việc lắm, lại được lòng mấy ông chỉ huy bên đó nữa.

- Rồi mấy ổng bắt đầu lơ mày hả?

- Chứ sao nữa! Bình thường thì tao sẽ được ở lại cho đến xuất ngũ. Mà từ khi thằng mới lên, tao thấy mình có nguy cơ bị đưa về bộ binh sớm quá. Tao không muốn đâu, tao muốn ở lại đó à ... hic hic!

Khoa chép miệng, nó biết cái cảm giác cạnh tranh này, cũng phức tạp và cam go lắm:

- Ở đến bây giờ rồi mà bị đuổi xuống nữa, chắc què lắm.

Nó với Hải cười um sùm, thằng Quỳnh cứ ngồi đó thở dài từng chập.

- Nhìn mày thấy thương quá Quỳnh. Tao có cách này nè, có thể giúp mày ở lại được đó. Mà với một điều kiện.

Thằng Quỳnh hớn hở ra mặt, Khoa nói ngay:

- Ra canteen mua cho tao hộp bánh quế, hương dâu nha. Rồi hai chai nước cam, với cây bút bi, rồi cầm vô đây.

- Ủa? Mua mấy cái đó chi vậy?

- Đã kêu đi thì đi đi! Không thì về phòng dọn đồ sẵn đi là vừa.

- Thôi má. Ngồi đó chờ con xú, mua liền nè.

Quỳnh lật đật chạy đi ra canteen mua ngay. Canteen thứ hai của trung đoàn này nằm cũng gần Quân y, nên thoáng chốc thằng kia đã mua đủ những thứ nó yêu cầu.

- Hải chờ tao chút, tao dẫn nó đi lên đây cái. Chờ tao về rồi hãy ăn nha.

Nó dẫn Quỳnh đi về phòng nó. Hơi lâu xú, rồi nó mới trở lên Quân y lại. Thằng Hải hỏi ngay khi nó vừa ngồi xuống:

- Ủa Đoàn lang. Chàng dẫn nó đi đâu vậy?

- Đm' đã nói đừng có kêu tao bằng cái tên đó mà. Nghe gồm quá.

- Há há há. Quen miệng rồi chàng ơi. Đâu đâu! Kể muội nghe coi chàng giúp nó như thế nào?

Nó khoanh tay lại, cười đắc chí:

- Không sớm thì muộn, cái thằng mới chắc cũng bị trả về lại thôi. Thì có gì đâu, tao đưa cho nó cây bút mực xanh, kêu nó canh lúc nào thằng kia không để ý, thì đánh tráo với cây bút của nó. Nếu có ông sĩ quan nào vô tình mượn bút nó ký, bảo đảm nó sẽ bị phê bình ngay, vì cây bút nó đang xài là mực xanh. Trong quân đội có cái câu “giấy trắng mực đen” mà cũng biết rồi chứ gì? Bút trong canteen bán lẫn bút mà đại đội phát, đều là bút đen hết. Riêng có mình tao thích màu xanh, nên tao có sẵn vài cây trong phòng. Nãy tao dẫn nó về phòng, là để đánh tráo hai ngòi bút của hai cây bút với nhau. Cái cây tao đưa thằng Quỳnh cầm là bút đen, nhưng viết ra mực xanh. Vậy thôi.

Thằng Hải trở mắt nhìn nó thật sự:

- Trời! Cái ban Chính trị đó xem nặng hình thức lắm. Có một vết mực xanh trong văn bản hay sổ sách gì là chết với ông chủ nhiệm. Thêm thằng kia mới lên, mà không để ý cái chuyện này, đúng là sớm muộn gì nó cũng sẽ bị trả về! Chàng thâm hiểm thật đó Đoàn lang. Cái chuyện vậy chàng cũng nghĩ ra được nữa. Thiếp thấy sợ chàng rồi đó.

Cái giọng dãi dãi làm Khoa cười khì, nó gãi đầu:

- Chả hiểu sao mấy chuyện này đối với tao thì dễ ẹt à. Cứ như là có sẵn trong đầu rồi đó, lúc cần thì cứ vận dụng thôi. Haha!!!

Khoa với thằng Hải cười khoái chí, rồi cùng ăn bánh, uống nước. Mà cũng có vẻ nó không phải chờ lâu. Thằng Quỳnh hấp tấp chạy lại ngay với nó, giọng vui khôn xiết:

- Nó đang bị chửi trên phòng chủ nhiệm kia. Hahaha ... vui quá đi!

- Sao? An tâm chưa hả?

- Chờ ơi! Tao cảm ơn mày nhiều lắm luôn đó. Từ giờ mỗi đêm không phải lo lắng nữa, được ngủ ngon rồi! Há há ...

Khoa cười, rồi chợt nhớ ra một chuyện, là thằng Quỳnh làm trong ban Tác huấn. Mắt nó sáng lên, cùng cái hy vọng mong manh trong lòng:

- Ê đúng rồi! Quên nữa. Mày giúp tao lại chuyện này được không Quỳnh?

- Chờ! Tao còn không biết làm sao để mà trả ơn mày nữa đây nè! Nói đi, lên rừng xuống biển tao cũng làm.

Hải bĩu môi, nhéo nhéo cái tai thằng Quỳnh:

- Đ? này nói chuyện như mấy đứa dở hơi.

- Haha. Ê Quỳnh, phải mỗi khi trung đoàn này diễn văn nghệ, thứ tự người hát và bài hát là do bên mày sắp xếp đúng không?

- Ủhm. Đúng rồi. Sao nữa?

- Mỗi lần như vậy mày có ghi danh sách lại không?

Quỳnh nhìn đâu đó ra xa, cái vẻ không chắc chắn rõ ràng trong giọng nói chậm và nhỏ:

- Tao cũng hông nhớ nữa. Để lát tối về tao coi lại mấy cái ghi chép hồi trước. Coi coi có không. Ủa nhưng mà mày muốn tìm đứa nào?

- Tao ... tao tìm một người, mà hát vào cái đêm lính đợt 1 năm 2009 xuất ngũ đó. Bữa đó có thằng nào lên hát bài “Điều Ước Giản Đơn” đó Quỳnh! Mày nhớ không?

- Chờ! Lâu lắm rồi, tao cũng hông nhớ kỹ nữa. Nhưng thôi, lát tối về phòng tao coi lại coi, biết đâu còn giữ lại cái danh sách hồi đó.

Hy vọng trong nó mong manh như màn sương buổi sáng. Từ ngày về lại bên Giang, nó đã có cái quyết tâm là phải tìm cho bằng được cái thằng chết tiệt gửi bài hát tặng nó kia, chính cái bài hát đó làm cho nó giận Giang, rồi ... tùm lum chuyện xảy ra. Nhưng ngặt nỗi, nó chả biết bắt đầu tìm thằng đó như thế nào. Nó cố nắm bắt mọi chi tiết mà nó biết, cố tìm hiểu và cố hỏi. Cũng đã có lúc, nó tính bỏ cuộc!

Sáng hôm sau. Khoa nhắn tin cho thằng Quỳnh, rồi ra sau nhà tắm đại đội ngồi chờ. Lát sau thằng Quỳnh xuống, nó hỏi ngay, nhưng Quỳnh không nói gì, chỉ cười tươi rồi dẫn nó đi theo.

Nó biết Quỳnh dẫn nó đi đâu. Đây là cái nơi mà Giang cấm nó xuống!!!

Đúng! Giang không muốn nó xuống đây, cũng không muốn nghe nó nói lý do gì để mà lại đi xuống đây. Vì cái nơi này quá phức tạp và rất là hỗn tạp?!

Đây là bãi đất trống kế bên bãi rác của trung đoàn, nằm sau lưng nhà tắm của đại đội Phòng không và đại đội 10, và nằm sát vách tường của trung đội Phục vụ (bếp cơ quan: nấu ăn cho tiểu đoàn và các đại đội binh chủng)

Đây ... còn là cái nơi diễn ra đầy đủ những điều cấm trong chỉ thị của trung đoàn lẫn như Quân khu.

Hút thuốc, đánh bài, xài điện thoại, sử dụng rượu bia và các thói xấu nhỏ lẻ từ ngoài xã hội theo con người vào trong này!

Trung đoàn cũng đã tổ chức nhiều đợt “thanh lọc” nhưng cuối cùng cũng chẳng ăn thua gì. Nó không có ý nghĩ xấu cho nơi nó đóng quân, nhưng sự thật là vậy. Đứa nào muốn xài điện thoại thì xuống đây tha hồ mà gọi, sĩ quan chả ai thấy, đứa nào muốn nhậu nhẹt, tâm sự gì thì cũng ra đây, tranh thủ sau những đồng gạch vụn và các bụi cây che khuất.

Và còn nhiều ... nhiều yếu tố đặc biệt cấu tạo nên cái lều đồn về khu đất “tệ nạn” này nữa!

Khoa bước chầm chậm theo thằng Quỳnh. Chợt nó thấy có thằng nào đó đang hằm hằm bước tới, rồi đá cái cửa phòng kế bên, một thằng nữa lật đật chạy ra, hối hả trong giọng nói, cái thằng đập cửa đứng chống nạnh:

- Bây giờ mày có đóng hụi không?

- Em ... chưa có tiền. Em ... bị giam tiền phụ cấp rồi ... “chị” thông cảm cho em mấy ngày ...!

- Đ’, lúc nào mày cũng nói với tao câu đó. Bây giờ tao siết đồ, lấy cái nội vụ của mày là mày khỏi ngủ.

- Ối! Ối! “Chị” ơi, em năng nỉ “chị” mà!!!

... Khoa cứ bước thêm mấy bước nữa.

- Ủa “cô”? “Cô” phải coi lại bản thân sao rồi mới đi nói người khác chứ? “Cô” ăn ở sao mà để “chồng” nó bỏ đi, rồi bây giờ lại đây mà đổ thừa cho tui? Tui hông có biết cái gì hết đó, đừng có mà đi nói tùm lum đổ tiếng oan cho tui nhe “cô”. Tội nghiệp tui lắm chứ.

- Nhưng tại sao anh lại ngủ trên giường mày? Hả con đ? kiaaaa?

- Ai mà biết? “Cô” vô trổng hỏi anh đi, mắc gì mà hỏi tui, tui hông có biết gì hết đó.

- Trời oi!!!!. Thiệt là tức chết mà. Bữa nay tao quậy cho ban hành luôn, cho khỏi có “con” nào ăn được “chồng” tao hết.

- Ê Ê... Bớ tiểu đội, bớ đại đội! ... Có đứa phá làng phá xóm kia. Đuổi nó ra nhanh lên!

... Khoa cứ bước tiếp.

- Ê mày. Bên Trinh sát có đứa bán phụ cấp binh nhất có 280 ngàn à.

- Mày mua hả? Thằng bạn tao nó bán có 250 kia.

- Để tao coi lại đã, tính trốn về mấy tuần mà không có tiền.

- Ờ tùy, mỗi chỗ bán mỗi giá khác nhau, nhớ hỏi kỹ mắc công lỗ nha mày.

Bán phụ cấp?

Cứ hiểu đơn giản là vậy: Phụ cấp bình nhất hiện tại bây giờ được 320 ngàn 1 tháng. Nhưng tới ngày 20 hằng tháng mới được lãnh. Nếu đứa nào cần tiền, thì nó sẽ bán cái phụ cấp đó cho đứa mua, đứa mua mua lại với giá thoả thuận, thường thì mua lại khoảng từ 260 tới 300 ngàn. Ví dụ thằng bán chịu giá 300 đi, thì thằng mua sẽ đưa cho nó 300, rồi tới ngày lãnh phụ cấp, thằng bán đưa lại 320 ngàn mà nó được lãnh cho thằng mua phụ cấp từ nó. Vậy là thằng mua lời được 20 ngàn. Và số tiền lời thì còn phụ thuộc vào sự thương lượng giữa hai bên. Khoa còn nghe kể, có đứa đem tiền ở nhà lên đây, kinh doanh bằng cách đi thầu mua phụ cấp của mấy đứa kẹt tiền nữa, trung bình có tháng những thằng đó kiếm được hơn một triệu từ những trao đổi này đó.

Thường thì chuyện này rất kín đáo, và những đứa mà đi mua số lượng lớn như vậy, thường là những đứa có số má và nổi tiếng trong cái trung đoàn này. Đa số ít đứa nào dám giựt tiền phụ cấp từ tụi này lắm, nếu không muốn bị truy nã và nhừ tử khi đi một mình?! Mà cũng đa phần mấy đứa giựt thường bán phụ cấp của mình cho nhiều nơi, rồi đào ngũ có khi 2 3 tháng trời! Tuy là trong số ít, chỉ đếm được trên đầu ngón tay, nhưng những đứa đó gây tổn thất rất là lớn cho cái tụi mà được nó bán phụ cấp. Vì thằng này cứ tưởng mình mua trước thằng kia, thấy giá hợp lý là bán liền, mà đâu ngờ trước đó đã được bán cho rất nhiều người rồi!

... Khoa vẫn cứ bước!

- Nè. 2 xì nè. Đập nó một trận dùm tao. Nó hay ngồi ăn ở cái bàn sát vách tường đó. Chờ mấy ngày nghỉ nó hay đi ăn cơm một mình lắm.

- Rồi ok luôn. Mà có chắc là thằng đó chưa biết mặt tụi này không?

- Chắc chắn mà! Nó ở tuốt tiểu đoàn 1, có biết ai bên này đâu? Nếu trót lọt tao bao tụi này một châu nhậu. Ok?

- Chắc có thù với thằng đó dữ lắm. Bị nó giựt bồ hả?

- Haha.

... Thêm mấy bước nữa!

- Ê đ/c, đ. hông?

- Ý chời! Đ/c dễ thương quá à, làm một “cái” kỷ niệm đi đ/c ơi ...

- Coi cái dít kìa! Thêm quá.

- Hí hí hí ...

... Rùng mình, nhưng nó vẫn cứ bước đều, theo thằng Quỳnh.

Và cuối cùng cũng đến nơi. Quỳnh dẫn nó lại một cái ghế đá đặt sát cái tường đang đập dỡ dang. Có một người ngồi trên, miệng phì phèo điếu thuốc, tay lật “loạt xoạt” những tờ tiền với đủ mệnh giá.

- Tỉ tỉ ơi. Tỉ tỉ rãnh không? Giúp em chuyện này cái nha!

Quỳnh nhỏ nhẹ ngồi xuống bên cạnh. Cái người đó không trả lời vội. Vẫn phì phèo, rồi phun điếu thuốc đã cháy hết ra, miệng lẩm bẩm một chút, rồi ngước mặt lên nhìn nó.

“Thanh tú?”

Khoa chẳng hình dung được cái từ thanh tú trong cái câu “gương mặt thanh tú” là như thế nào, có lúc nó suy nghĩ mãi về cái nghĩa, lẫn câu chữ và mặt chữ, nhưng nó vẫn không thể tưởng tượng được.

Nhưng khi bốn mắt vừa nhìn vào nhau. Thoáng qua trong đầu, nó nhớ ngay đến cái từ khó hiểu kia. Gương mặt mà nó đang nhìn có vẻ vừa khớp với cái từ làm nó thắc mắc đó.

- Ai đây? Xuống đây có việc gì?

Khoa ấp úng, vừa tính trả lời thì thằng Quỳnh đã nhanh nhẩu:

- Bạn em đó. Cái bạn mà bữa em kể cho tĩ tĩ nghe đó. Bạn em có cái thắc mắc, tĩ giúp bạn em dùm nha
- À! Hỏi đi em trai.

Cái người mà được gọi là “tĩ tĩ” nhìn nó cười. Công nhận cười có duyên thật. Nó cũng cười rồi hỏi trong nhỏ nhẹ:

- Cái lúc mà lính đợt 1 năm 2009 và tiểu đội trưởng của đợt 2 năm 2008 xuất ngũ đó. Bạn có lên hát trong đêm văn nghệ không?
- Hửm? Cũng lâu lắm rồi nè ... À có. Đúng rồi, có hát. Bữa đó tĩ lên hát bài Tạm Biệt (LHG) chứ đâu, em thấy tĩ tĩ hát hay hông?
- Dạ ... hay lắm ... hehe. Vậy tĩ tĩ còn nhớ ai lên hát bài Điều Ước Giản Đơn trước đó không? Có cái thằng nào lên hát bài đó, rồi tặng cái bài đó cho đứa nào nữa đó!
- Chờ em ơi! Tĩ nhớ rồi, tại tĩ cũng thích cái bài đó. Nhưng mà thằng đó thì tĩ hổng có quen, ai biết nó ở đơn vị nào được ban Tác huấn mời lên hát. Bữa đó tùm lum đứa từ các nơi trong trung đoàn này tập trung về đó xin hát, tĩ làm sao biết hết được?

Thoáng thấy thất vọng, Khoa ngập ngừng:

- Vậy tĩ có nhớ mặt cái thằng đó không?
- Người đó nhìn nó chằm chằm, rồi lắc đầu. Khoa chép miệng:
- Ủa vậy thôi. Cám ơn tĩ tĩ nhiều!
 - À khoan! Để tĩ đi hỏi lại mấy đứa bạn hát chung bữa đó, chắc cũng có đứa biết.
 - Vậy hả? Nếu được thì em cám ơn tĩ nhiều lắm luôn đó!
 - Híhí, có gì đâu em, thấy em dễ thương quá nên muốn giúp em thôi mà.

Khoa cười ngại:

- Vậy thôi em về nha. À tĩ cho em biết cái tên được không?

Người đó bắt chéo chân, rồi tiếp tục đếm những tờ tiền trên tay:

- Cứ gọi chị là Tuyết tĩ tĩ (!) đi. Tối nay em xuống đi nha.
- Ủa. Thôi em về nha. Về Quỳnh ơi!

Lúc đi trở ra, nó bước thật là nhanh, chân chừ một hồi lỡ Giang đi ngang mà thấy, chắc nó chết quá!

- Tối anh lên Quân y nha, em dẫn anh lên đây lại.
- Ủa, anh về đại đội luôn.
- Baiiii.

...

Giang với ông Duy rủ nó đá cầu. Chả muốn chơi, nó ngồi một đống trên bệ súng.

“Rốt cục là đứa nào vậy? Đứa nào tặng cái bài hát đó cho mình vậy ta?”

“Thằng kia nó đi học sĩ quan dự bị rồi, mà nó cũng nói là không phải nó!”

“Vậy thì là đứa nào vậy?”

“Hic. Hy vọng cái bạn Tuyết tĩ tĩ kia sẽ tìm được người đó. Trước khi xuất ngũ, mình phải làm rõ chuyện này mới được.”

...

Đến tối. Nó chờ cho Giang với ông Duy đi tụ tập với cái đám tiểu đội trưởng khác, rồi nó mới đi lên ban Chính trị, kiểm thẳng Quỳnh. Hai đứa nó lại đi xuống cái nơi đó một lần nữa.

Nếu cái nơi “tệ nạn” này là một bức tranh, thì màn đêm sẽ là màu nền hoàn hảo nhất để khắc hoạ từng chi tiết trong bức tranh này.

Khoa cứ đi sát theo thằng Quỳnh. Tự nhiên nó hơi sợ, khi thấy từng đám từng đám ngồi tùm lại rải rác khắp cái khu này. Vài đốm sáng đỏ chói phát ra từ đầu các điều thuốc, mùi khói thuốc cứ phả phất xung quanh, lâu lâu có vài tiếng gõ bo cùng vài câu hát ngớ ngẩn vang lên, cùng các tiếng “dô, dô” ... Không nhìn thấy rõ, Khoa chỉ nghe Quỳnh vừa đi tới, vừa vẫy tay gọi cái đám nào đó trước mặt:

- Tỉ tỉ ơi! Tỉ tỉ!!!

Quỳnh xáp vào ngồi cạnh cái người hồi sáng. Tuyệt tỉ tỉ gì đó! Nó đứng đó, gãi gãi đầu, tất cả các cặp mắt đổ dồn vào nó.

- Ý chời. Dễ thương ghê luôn.

- Ủa bạn này có nói mi hông vậy? Mắt bạn đẹp quá đi ...

- Bạn ơi, bạn ở đâu vậy? Mình mới thấy bạn lần đầu á.

Những âm giọng nhỏ nhẹ thánh thót vang lên xung quanh, Khoa cười như tự trấn an:

- Mình ở đại đội 5.

- Ủa bạn là lính mới hả?

- Không có! Mình là tiểu đội trưởng.

- Bạn ơi bạn dễ thương quá à! Nhìn bạn hoài mà tui hông thấy chán.

Khoa lại cười, gãi gãi đầu.

Mấy đứa để im coi – Bạn Tuyệt xua tay, kéo nó ngồi xuống đối diện - Tỉ có hỏi dùm em rồi đó em trai à.

Nó nhìn chằm chằm vào đôi mắt đối diện. Nhưng chỉ có cái lắc đầu cùng giọng nói đầy thông cảm:

- Hông ai nhớ nổi cái buổi hôm đó! Tại cũng lâu lắm rồi. Tỉ xin lỗi. Mà cái người em tìm đó có quan trọng hông em? Thằng đó nó thiếu tiền em hả?

Khoa thở dài, nhìn xuống đất, đung đưa hai chân:

- Nhiều hơn là tiền nữa ...

- Nó nợ tình em hả? Hay nó quen em rồi bỏ em giữa chừng?

Khoa cười:

- “Chị” Tuyệt hiểu lắm em rồi. Em là con trai!

Gương mặt đối diện chưng hửng, cùng vài tiếng cười nhỏ khẽ xung quanh. Quỳnh ngồi kế bên, lay nhẹ cái tay:

- Con trai thiệt đó tỉ.

- Ôi dào! Trai hay không thì sau này cũng biết thôi. Cứ hồn nhiên với đời đi em à.

Chị Tuyệt rít điều thuốc, rồi chuyển cho mấy kẻ bên. Khói thuốc nhờn nhờn làm nó khó chịu khịt mũi mấy cái ...

- Ê mấy gái ơi. Anh Hào ảnh đi học sĩ quan dự bị rồi đó!

- Chời. Thiệt buồn hết sức luôn à ...

- Chán ghê. Mai mốt hông biết ngắm ai đây nữa. Chắc hông có ai thay thế được anh Hào trong lòng tao đâu tụi bây ơi!!!

Cả một đám đang thay phiên nhau tiếu nuối. Mà thiệt là cái thằng đó giờ đã đi xa lắc xa lơ rồi, nhưng chả hiểu sao khi nghe tụi nó than vãn về cái thằng đó, tự nhiên nó lại phát bực:

- Cái thằng nhìn mặt tởm vậy mà ai cũng mê!

- Chờiiiiiii. Nghĩ sao mà nói kỳ quá vậy? Thử hỏi coi trung đoàn này ai mà sánh ngang được với anh Hào chứ?

- Anh Hào đẹp trai nhứt! Anh Hào dễ thương nhứt!

- Híhíhí ...

Có vẻ nếu cãi lại thì nó sẽ nắm chắc phần thua, và có nguy cơ bị thiệt mạng nữa?!

Khoa để tụi nó tăng bốc thằng kia lên tận mây xanh cho đã đời, nó mới chếp miệng:

- Là người duy nhất của một người, quan trọng hơn là nhiều người của một người!

... Im phăng phắc.

Tự nhiên nguyên một đám chả đứa nào nói thêm câu gì, nó chợt thấy ngại, rồi lấy tay gãi gãi đầu:

- Thấy sao nói vậy thôi nha. Hehehe ...

Mấy đứa kia ngồi tùm tùm lại nói chuyện một hồi, rồi cũng từ từ giải tán. Khoa lấy điện thoại ra xem giờ. Mới có 8h hơn thôi, nó nán lại ngồi hàn huyên với thằng Quỳnh và vài đứa bạn của thằng này một hồi ...

- Ủa chị Tuyết ... Em hỏi chị cái nha.

- Hỏi đi em trai.

- Sao ... chị thích được người khác gọi bằng “chị” quá vậy?

Có gì đâu em? Vì chị là “bóng” mà? Hihi - Chị Tuyết cười nhẹ!

- Chị ... phải khẳng định mình là “như vậy” trông mắt mọi người hả? Lúc đầu thấy chị, em thấy chị cũng bình thường mà!

- Em trai à. Chị đâu cần phải khẳng định như em nói đâu nè? Bản thân chị đã là “như thế” rồi, chị khẳng định thêm để làm gì chứ?

Nó ngồi vò vò các đầu ngón tay. Giọng hỏi rất thăm:

- Sao chị biết ... chị là “như thế”? Tự nhiên vào một ngày đẹp trời chị nhận ra hả? Hay có ai nói với chị là chị “như thế”?

Chị Tuyết bắt chéo chân, rồi nhip chân, người khẽ đung đưa:

- Không ai hiểu rõ mình bằng bản thân mình! Thôi nếu em muốn, thì chị sẽ nói rõ cho em hiểu, dù gì chị cũng thấy có cảm tình với một đứa dễ thương như em lắm đó em trai - Vừa nói, chị ấy vừa lấy tay vỗ nhẹ lên má nó - Bây giờ tóm gọn lại, là em đang thắc mắc cái gọi là “gay” đúng hông? Vậy giờ chị em mình sẽ xuất phát bằng câu hỏi “gay từ đâu đến” nhé em.

Khoa gật, vẫn chăm chú lắng nghe.

- Ủm! Thứ nhất là môi trường sống. Em có hay nghe người ta cứ nói với nhau là con trai mà chơi chung với con gái nhiều thì cử chỉ và thói quen cũng dần dần giống với những đứa con gái đó không? Cái này thì chẳng sai cũng chẳng đúng. Đó chẳng qua là phản xạ của bộ não em với môi trường xung quanh em thôi, nhiều người suy nghĩ hạn hẹp thường hay đổ thừa cho hoàn cảnh, rồi lại tự tưởng rằng mình là gay, rồi lại tự buồn và tự ray rức? Nhảm nhí lắm.

- ...

- Thứ hai, cũng là cái câu mà người ta hay nói: “vừa mới sinh ra là đã bị gay”. Chắc em cũng biết rồi chứ nhỉ, thường là ...

- Ủa mà sao nó cảm nhận được là nó bị như vậy từ lúc sinh ra? Phải có cái gì đó tác động vào suy nghĩ nó mới cảm thấy được như vậy chứ?

- Từ từ em. Để chị nói đã, đừng có nhảy vào họng chị, chị bực chị tán xéo háng em bây giờ! Ừm. Lý giải cái thứ hai này chính xác nhất là về yếu tố khoa học! Phụ nữ mang thai từ tuần thứ 6 đến thứ 8, nếu không được bồi bổ đủ các chất dinh dưỡng cần thiết và phải thường xuyên lo âu, căng thẳng, thì sẽ ảnh hưởng đến các chất (hormone) cần thiết cho hoàn chỉnh giới tính nam trong phôi thai. Đến khi sinh con, sự thiếu chất (hormone) đó tuy không cản trở gì đến cấu tạo cơ thể, sinh ra vẫn là một đứa con trai, nhưng bộ não thì không em à!

- ...

- Ngay từ lúc đó, em đã có những suy nghĩ của một đứa con gái thực thụ. Suy nghĩ đó lớn dần theo em, rồi nó tác động từng chút một đến thói quen, cảm giác đối với người khác giới, rồi dần dần, em nhận ra mình là gay!

- ...

- Với lại mọi người cũng thường nói, nếu muốn biết có thật sự là gay hay là không, thì phải chờ đến 25 tuổi. Những điều chị vừa kể, là một ít hiểu biết và học hỏi từ cuộc sống của chị mà thôi, nếu em cảm thấy hổng đúng thì cũng đừng nên tin quá. Nhưng mà chị nghĩ, em có còn đang thắc mắc về giới tính của mình, thì em hãy chờ cho đến khi em 25 tuổi xem sao.

- ... Ủa mà chị ơi. Chị chưa 25 tuổi mà? Sao chị biết mình là “gay”?

- Hihi, thằng em trai này khờ thiệt. Vậy thiếu gì đứa chưa 25 tuổi cũng biết mình là con trai đó thôi? Thì chị chưa tới đó mà chị cũng biết mình là “vậy” rồi? Hiểu chưa em?

Khoa cười nhẹ. Vần vò vò mấy đầu ngón tay:

- Lúc đầu ... thấy mấy “người” như vậy, em không thấy ghét, cũng không thấy sợ. Tự nhiên em thấy ... tội nghiệp cho họ.

Chị Tuyết thở dài, nhìn nó buồn hiu:

- Em trai à! Người cần tội nghiệp mới là em đó.

- ...

- Người ta đâu phải bị bệnh hay bị ruồng bỏ đâu mà cần tội nghiệp? Sự thương hại quá đáng của em mới làm em bị tội nghiệp đó, em hiểu chưa?

- ... Vậy ... làm sao chị sống được với những lời dè bĩu và châm chọc từ mọi người. Dù biết rằng là có sự thông cảm, nhưng những câu nói ác ý vẫn không ngừng ...

- Em à!

Khoa mím môi, mắt nó chớp chớp ...

- Cuộc đời này, em thương ai nhất?

- ... Mẹ em!

- Vậy thì em chỉ nên để tâm đến suy nghĩ của mẹ em thôi. Chỉ cần người quan trọng nhất và thương yêu nhất đối với em hiểu em là được. Đừng quan tâm đến lời ra tiếng vào xung quanh, có ai nuôi em được bữa nào đâu mà em phải bận tâm? Em có hai cái lỗ tai mà! Nghe được bên nào thì cho ra bên kia liền luôn, có phải lời hay ý đẹp đâu mà giữ lại làm gì hử em. Lẽ ra em phải tội nghiệp cho những loại người có ác ý châm chọc mình mới phải, thứ tội nó chỉ là những con chó ghê chạy ngang qua cuộc đời của em mà thôi. Em biết chưa, em trai?

Quỳnh chen giọng vào, cũng khá nhỏ nhẹ và buồn hiu:

- Hồi lúc tao mới “bị” như vậy, mẹ tao bả cũng buồn lắm, tối ngày cứ thở dài lên xuống! Rồi một ngày tao nghe mẹ tao nói với mấy bà trong xóm, mẹ tao nói tao như vậy còn đỡ hơn mấy thằng cướp giật, đầu đường xó chợ, toàn đi báo hại gia đình.

- ...

- Thiệt đó. Mà chỉ nên buồn cái nào đáng buồn thôi. Những chuyện đó đâu đáng để mà tốn thời gian suy nghĩ đâu!

Chợt. Chị Tuyết cầm tay nó lên, vuốt nhẹ nhẹ lên mu bàn tay:

- Chắc là em đang đứng ở giữa đường phải hông? Chưa biết đi theo bên nào phải hông? Thôi em đừng có lo lắng làm gì, chị nói rồi, cứ vô tư với đời đi em à, đến một lúc thích hợp, em cũng sẽ biết mình là ai thôi. Còn nếu đến lúc đó, em thấy mình “giống như” chị, thì em cũng đừng có buồn quá ... - Chị Tuyết bắt ngờ giang hai tay, cười tươi - Bởi vì thế giới thứ ba lúc nào cũng rộng mở và đón chào em đó, em trai yêu dấu à.

Thằng Quỳnh cười nghiêng ngả, nó đánh vào vai chị Tuyết mấy cái:

- Má này ngứa háng quá nha!

Khoa cũng cười um sùm, nó lại hỏi tiếp:

- Ủa chị ơi. Vậy chị có từng ghét ai chưa? Ghét cay ghét đắng luôn đó!

Chị Tuyết bắt chéo chân, đặt hai tay lên đùi:

- Em ơi emmm. Yêu hay ghét ai, cũng đều phải vận dụng đến cảm xúc. Mà cảm xúc con người thì lại có hạn, đâu phải muốn có lúc nào, có bao nhiêu là có được đâu? Bởi vậy em chỉ nên dành cảm xúc cho việc yêu thôi, ghét làm gì ... Đm' ghét đứa nào thì chặn đường lột da l' nó là xong chứ có cái gì đâu, tự nhiên ghét chỉ cho mệt?!

Chợt cái giọng thổ thổ đánh lại ở câu cuối, nó lại cười gằn như té ngựa. Thằng Quỳnh cũng được phen cười thêm một chập nữa, chị Tuyết cười tủm tỉm, nhưng vừa tính mở miệng nói tiếp, thì tiếng ai đó la lên thất thanh vọng lại từ xa:

- CHẠY!!! CHẠY!!!

Nó bàng hoàng chưa kịp hiểu chuyện gì, là thằng Quỳnh đã nắm tay nó, chạy thật nhanh, chị Tuyết cũng chạy theo. Âm thanh diễn tả sự hỗn loạn vang dội khắp nơi trong màn đêm. Tiếng chân, tiếng ai đó thối còi, tiếng hối hả của ba đứa nó đang chui rúc vào các lùm cây, luồn lách trong màn đêm tối mịt.

- Quỳnh dẫn nó về đi, ngủ ngon luôn nha em trai.

Dứt lời, chị Tuyết kia rẽ sang một hướng khác trong đêm tối. Thằng Quỳnh vẫn nắm chạy tay nó:

- Chạy lẹ về đại đội đi, không được đứng lại nha. Tao chạy về phòng tao luôn.

- Ủa mà ... cái gì vậy? Sao tự nhiên nguyên cả khu chạy toáng loạn vậy?

Quỳnh đánh khê vào lưng nó:

- Vệ binh đi tuần chứ cái gì. Lo chạy đi, đừng có hỏi lung tung.

Hai đứa lủi thật nhanh từ đám cỏ xuống mặt đường, rồi chạy thục mạng cùng những cái bóng mờ mờ đang vụt đi từ phía trong màn đêm. Nói về chạy thì Khoa khỏi phải lo, chỉ là nó hơi mắc cười với cái vụ này thôi. Lần đầu tiên nó bị Vệ binh dí đến nỗi chạy hụt hơi như vậy.

...

Ngồi thở dốc cho đến khi bình thường lại được, nó mới rón rén đi vào trong trung đội. Căn phòng âm u và lạnh lẽo làm nó thoáng buồn, nó vẫn chưa quên được cái không khí nhộn nhịp khi chuẩn bị đi ngủ lúc tối kia còn ở đây. Khoa đi vào, nó thấy Giang ngồi ở giường nó, rồi Giang đứng lên, chống nạnh:

- Em đi đâu vậy?

- Em ... đi vòng vòng chơi!

- Đi vòng vòng là đi đâu?

Giang chau mày nhìn nó, nó thì trả lời nhỏ xiu, mắt nhìn Giang rụt rè:

- Em đi vòng vòng chơi thôi mà!!!

- Vô đây rồi chết với anh!

Nó cười, Giang bế thốc nó lên, đặt nó xuống giường, anh giăng nhanh cái mùng rồi chui vào. Anh nắm chặt hai tay nó, cổ tình thổ mạnh cho nó nghe, giọng nó vẫn nhỏ xíu:

- Ông Duy ổng thấy bây giờ ...

- Nó xin về nhà rồi, mai nó mới lên.

- Ủa? Hồi nào vậy ...

- Kệ nó đi, thắc mắc cái gì không biết.

Kết thúc câu nói cũng là lúc Giang cởi xong bộ đồ?!

Khoa thì vẫn phát ra các loại âm thanh nhỏ xíu, cùng hơi thở thốn thức và hơi ẩm dịu êm trong cái chăn mỏng ...

... Như mọi khi.

...

Nhằm tạo công ăn việc làm cho toàn bộ tiểu đội trưởng. Tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn 2 bắt tụi nó ra chặt cỏ và phát hoang tất cả các bụi cây ngoài thao trường. Ngày nào cũng đội cái nón, cầm cuốc xẻng đi ra ngoài nắng nóng. Khá mệt, nhưng đến mấy bữa sau là nó toàn lảng lảng đi chỗ khác. Duy vẫn cái tật lằm bằm khi thấy nó lằm biếng, rồi lại im ru khi nó quăng cho bịch khăn giấy ướt. Gì chứ mấy cái đó Khoa đâu có thiếu.

...

- Bò không ăn cỏ bò ngu. Lính không đào ngũ lính ngu hơn bò!

- Ờ tao ngu như bò vậy đó. Biến đi, đừng có kích động tao.

- Kệ nó đi em, nó không đi thì thôi.

Khoa giãy nảy, thằng Duy nằm quay mặt vào trong tường, còn Giang thì ngồi run đui ở cái giường đối diện.

- Ông Duy ... đi với tui một lần đi mà!!!

- Không!

- Vậy ông muốn ăn đập giống thằng bên đại đội 6 hồi trước hả?

Nó khoanh tay, thách thức. Thằng Duy đứng dậy, cái tướng nhỏ nhỏ con mà khoái chồm lên:

- Tại sao mày khoái lôi kéo tao vi phạm giống mày quá vậy? Cổng chính sao không đi, đi leo rào?

- Ủa mắc cười quá, ra cổng chính làm sao ra một lần được ba đứa. HẢ?

- Tao không có đi đâu, mày năng nỉ vô ích.

- Đi ra ngoài chơi một chút xíu rồi vào, tui có kêu ông trốn về luôn đâu mà ông lo. HẢ? Cái chuyện còn con vậy mà không dám làm thì làm được cái gì nữa. HẢ? Tên “Duy gấu” mà có thấy “gấu” cái gì đâu, chết nhát vừa phải thôi!!!

Khoa cố tình cười thành tiếng nham hiểm.

- Má ... Tao mà bị bắt, tao đổ thừa mày thì mày đừng có hối hận nha con.

- Ok. Phải vậy mới được chứ. Hahaha!

Nó cười hớn hở, rồi giục thằng Duy đi theo sau.

Bây giờ là hơn 5h chiều. Ba đứa nó đi tới cái hàng rào khuất sau lùm cây ở dưới vườn tăng gia ...

Trong lòng của mình. Khoa đã xem cái nơi này là chốn thiêng liêng nhất trong đời lính của nó. Nơi thứ hai là cái nhà tắm đại đội 5, và nơi cuối cùng là cái bậc thềm trước ban Hậu cần!

Nó tung tăng nắm tay Giang đi, còn thằng Duy thì cứ lóng ngóng khắp nơi như ăn trộm! Dù trời buổi chiều thiếu nắng, dù đã lâu rồi nó mới bước đi lại trên con đường nhỏ xíu giữa các luống rau, nhưng Khoa vẫn không hề quên đường, cũng như cách leo?!

Lúc nào cũng vậy, leo rào ra ngoài thì chỉ có đi vòng vòng mua đồ ăn vặt, rồi lại vào tiệm net chơi game. Vẫn là cái quán nhỏ nằm trong các con đường ngoằn ngoèo, ba đứa nó cười nói um sùm một hồi, rồi cũng chú tâm vào màn hình, cùng cái tai phone trên đầu.

Lần một, rồi lần hai, rồi lần ba. Chẳng cần phải lôi kéo hay kích động, thằng Duy cũng đều vui vẻ khi nó rủ đi cùng.

Ôi ... Những ngày gần cuối của nó!

Dù cứ vô tư và hồn nhiên từng ngày, nhưng Khoa vẫn cứ sợ cái ngày xuất ngũ đang đến rất gần. Mà càng sợ, thì nó như càng gắn chặt mọi thói quen và cảm xúc ở cái nơi này.

Bây giờ đã là đầu tháng 12 rồi. Tự nhiên mấy bữa nay, chỗ nào cũng rộ lên cái tin đồn xuất ngũ sớm! Chỗ thì 20/1, chỗ thì 4/1, chỗ thì 15/1. Càng nguyên của những lời đồn thì chả ai biết, mà người ta vẫn cứ thích đồn, rồi đoán non đoán già. Mà nó thì chả ham hố gì cái vụ này, nó muốn không có ngày xuất ngũ luôn ấy?!

Hôm nay là sáng chủ nhật. Trời se lạnh làm nó chỉ muốn chui rúc vào trong chăn và ôm cái điện thoại, nhưng lỡ hứa với Giang là giặt đồ dùm rồi. Làm biếng một chút, nó ngồi dậy gượng gạo, đem tất cả đồ dơ bỏ vào cái thao, cùng với bột giặt và nước xả, nó bê cái thao ra ngoài nhà tắm giặt đồ.

Hình như không chỉ có mình nó cùng với cảm giác buồn chán ẩn trong cái lạnh thấu xương đang ở đây. Tiếng nói chuyện rôm rả lớn dần, cùng với tiếng dép. Khoa ngược lên nhìn, Hải đi vào với chị Tuyết, và cùng cái giọng nhào nhào đặc trưng:

- Hoàng hậu giá lâmmmm ...!!!

- Gớm. Hoàng hậu mà đ' có l' ... vậy cũng đòi làm hoàng hậu???

Hỗn láo – Chị Tuyết đánh cái “chát” vào đít nó – Con tiện tì này, tao sẽ dày mày vào cung cấm, cho mày biết thế nào là lễ độ.

Tiếng cười ... phải nói là hết sức kinh dị vang lên. Khoa cũng không nhịn được cười, nó đứng lên cười cho hết hơi rồi cặm cùi giặt đồ tiếp.

- Ủa em trai. Ngày nào em cũng lủi thủi một mình ở dưới này hết vậy đó hả?

- ... Ủa!

- Vậy làm sao em sống nổi? Buồn chết luôn đó.

- Có gì đâu, em quen rồi.

Khoa chả dám hó hé một chút xíu chuyện của nó với Giang cho ai biết. Bởi vì có nhiều mối nguy mà một đứa đa mưu như nó cũng chẳng thể nào lường trước được. Thôi cứ im lặng cho chắc cú.

- Ê! Tối nay xuống dưới kia chơi tiếp nha.

- Để coi ... tao có bận không đã!

- Bây giờ mày có bận cái gì nữa đâu? Xuống đó ngồi nói chuyện chơi, ở đây chán chết.

- Xuống chơi đi em trai, cái chỗ đó không bao giờ làm em buồn được đâu! Tối nào cũng có “tiên cô” với “thánh mẫu” tụ họp đông đủ dưới đó hết đó.

- Ủa ... tụ tập cho đã rồi vệ binh nó dí cho chạy thực mạng. Có “cô tiên” nào bay không kịp bị vệ binh bắt chưa?

- Cái con tiện tì này, mày toàn trù ẻo các tỉ của mày hông vậy.

- Nghĩ sao nói vậy thôi! HAHAHA ...

Đến tối, Khoa cũng lén xuống đó thật! Những con người biết cách đẹp bỏ tự ái, thản nhiên đùa giỡn với nhau cứ làm nó cười lẫn lộn rồi lại suy ngẫm trong lặng yên.

- Ủa tí tí, tí tí có người yêu chưa?

- Gì hả em trai? À tí có rồi, nhưng mà nó bỏ tí mất tiêu rồi ... ú huhuhu!

- Má! Em phát gớm với cái mặt giả bộ đau khổ của tí đó! Haha ... Ủa rồi tí có đang quen ai nữa không?

- Hồng em à! Chung thủy một vợ một chồng hông bị a i dờ sờ (AIDS). Tí là tí tôn thờ người mình yêu lắm, dù có chia tay nhưng tí vẫn hồng thể nào quen được anh ý. Mỗi tình đầu nồng cháy và cay đắng đó.

Dứt lời, “bả” tự đưa tay vỗ nhẹ nhẹ mấy cái vào má, cứ như một đứa con gái chính hiệu đang thẹn thùng không bằng. Nó lại cười nghiêng ngả:

- Vậy rồi ôm hận, ôm luôn cái sự độc tôn đó đến cuối đời luôn à?

- Em trai à ... chắc cũng có lúc tí sẽ quên được thôi, nhưng mà hông phải bây giờ.

- Hehe. Tí tí coi vậy mà sâu sắc quá ha. Em cứ tưởng tí tí vừa đi hưởng tuần trăng với người yêu về chứ?

- Tuần trăng gì ở đây trời???

Khoa cười, đánh nhẹ lên vai bả một cái:

- 7 ngày phép chứ gì nữa.

- Tí hồng có về phép, tí bán 7 ngày phép lại cho thằng bạn trong tiểu đội!

- Hả? Phép mà không về, uống quá vậy? Ủa rồi sao mà bán được?

- Có gì đâu trời? Thì tên trên danh sách vẫn là tên của tí, nhưng mà lúc đi thì thằng kia nó đi.

- À! Ủa nhưng mà sao tí không về? Không nhớ nhà hả?

- Hihi. Sớm muộn gì thì tí cũng sẽ về nhà thôi. Nói thiệt là tí thích cái nơi này lắm. Nó như một thế giới riêng của tí tí vậy. Sáng dậy là trai, trưa cũng trai, chiều tối cũng là trai! Đứa này đứa kia chọc ghẹo, nhờ vả, giúp đỡ, riết tí thấy quen rồi, đơn giản vậy thôi là tí đã thấy hạnh phúc lắm rồi đó em.

Nó lại trầm ngâm tiếp. Có những điều chẳng cần phải suy nghĩ sâu xa và to tát mới hiểu hết được. Có những thứ mà một khi đã đi xa rồi, giứt mình nhớ lại mới biết là đã từng có. Chỉ tại con người ta đôi khi thờ ơ và vô tâm quá thôi, chứ chẳng phải chủ ý hay cố tình để tự nó mất đi, rồi lại ngẩn ngơ hối tiếc.

...

Hôm nay là ngày 24. Những ngày lễ như vậy, trung đoàn hay siết chặt cái vụ leo rào và trốn về nhà lắm. Vừa mới 6h chiều là vệ binh đã đi tuần rào riết. Đại đội trưởng các nơi còn bắt chiến sĩ phải tập trung ngồi xem tivi trước đại đội nữa. Cho nên cái “chốn hoàng cung” (tự tiện kia đặt) bữa nay cũng chẳng có bóng ma nào dám lảng vảng.

Nó nằm vắt vẻo trên đùi Giang, tay chốc chốc lại rờ mó lưng tung rồi thở dài chán chường:

- Nhớ hồi lúc mới quen, anh hứa ngày này sẽ chở em đi đâu anh nhớ không?

Giang đặt nhẹ tay lên má, rồi kéo tay xuống, nhẹ nhàng vào cổ áo, vịn về nơi gần nhất:

- Đi về quê anh, đi ra biển, rồi nằm trên cát, ngắm sao ngắm trăng.

Khoa cười, hơi thở phát ra từ giọng cười khá nhẹ nhàng và triu mến:

- Giờ anh có muốn ngắm sao với em không Giang?

- Ở đâu? Ra bệ súng nằm hả?

Nó ngồi dậy, kéo tay Giang, rồi lôi kéo luôn cả thằng Duy:

- Ông Duy ra đây tui nói nghe cái này nè!

Vòng ra nhà kho, nó lấy cái thang, rồi bắt lên trên nóc nhà đại đội. Duy với Giang mắc cười với cái trò mà nó nghĩ ra, rồi cũng leo lên theo sau nó. Nóc nhà ở trung đoàn này không lợp bằng ngói, mà bằng tôn, khá dơ và không chắc chắn lắm. Ba đứa lựa chỗ tôn lợp trên một thanh gỗ, rồi mới trải áo ra, nằm lên.

Giờ này thì chả có trăng sao gì ráo. Chỉ có những đám mây lác đác trôi chậm trên nền trời đen thẫm kia. Giang nằm giữa, nó nằm bên, hai đứa nắm chặt tay nhau. Giang cứ chỉ lên khi anh thấy một ngôi sao duy nhất hiện ra trong lớp mây mờ, đủ kiểu ví von và các câu chuyện ngớ ngẩn được gọi lên, dù chẳng ăn nhập gì với nhau, nhưng có khi ba đứa nó lại cười um sùm trên nóc nhà. Rồi chuyện tình cảm, quá khứ, cuộc sống của cả ba cứ thay phiên nhau, như những đám mây đang lần lượt trôi qua trên bầu trời đêm kia.

Cuối cùng, mây cũng bay đi đâu hết, tụi nó nói cũng đã mỗi miệng. Tiếng còi ngủ buồn thê thảm cứ vang lên đúng giờ. Chợt Khoa ngược lên nhìn, những ngôi sao đang hiện ra hàng loạt. Dù không thấy trăng, nhưng khung cảnh lung linh thật sự kia cũng đủ làm nó thấy thích thú và đôi mắt nhìn. Gió lạnh thổi qua khá nhiều, nhưng nó cũng quen dần, hay tại vì nằm gần Giang, được Giang nắm chặt tay nên nó không mấy may để ý đến cảm nhận của làn da. Ba đứa nó vẫn thả hồn theo mây, phiêu du cùng gió, ngắm ngó cùng các ngôi sao. Đến khi có một cục đá chọi lên, cùng tiếng quát tháo của ông Trường, tụi nó mới lật đật leo xuống đi ngủ.

Để cho gió lạnh thổi đi. Anh và nó chẳng phải lo cơn gió kia tìm gặp được. Cái chăn mỏng được trùm lên và từng âm thanh nhỏ khẽ cứ phát ra không ngừng trong đêm.

...

“Tạm thời chưa biết chính xác chừng nào mới xuất ngũ. Nhưng mình sẽ cố gắng, đến khi tìm được cái thang gửi bài hát cho mình mới thôi.”

“Đó là điều cuối cùng mình phải làm. Và đó cũng là ẩn khuất cuối cùng mà mình cần tìm được giải đáp.”

“Mà thiệt là khó quá. Mình cứ thấy mơ hồ thế nào đó. Nghĩ mãi mà chẳng biết bắt đầu tìm từ đâu nữa.”

“Không lẽ chịu thua sao?”

“Không được!”

Khoa cứ đắm chiêu một hồi, rồi nó lại hí hoáy ghi vào cuốn nhật ký. Xong nó đóng lại, để vào balô của Giang.

Anh với nó đang viết chung nhật ký vào cái cuốn sổ đỏ của nó. Nó thấy việc này khá thú vị, nên nó muốn Giang cùng làm chung. Anh cũng vui vẻ ghi lại suy nghĩ và cảm nhận từng ngày vào đó với nó. Hai nét mực, một đen một xanh. Hai nét chữ, một đẹp một xấu. Cứ nối tiếp nhau qua từng trang, từng trang. Khoa không ghi ngày cụ thể, cứ viết nối đuôi nhau như vậy, tự nhiên nó lại thấy hay!

...

...

Hôm nay là Tết tây rồi. Ngồi coi tivi, thấy cái cảnh nhộn nhịp khắp nơi, tự nhiên nó cũng thấy nôn nao. Giang vòng tay qua vai nó, anh nhìn thẳng Duy:

- Tối nay đón giao thừa không?

- Leo ra ngoài nữa hả?

- Không! Ba đứa trong phòng thôi là đủ rồi.

Duy búng tay, nhướn mày. Giang cười kiểu như vừa thắng được ai đó:

- Mày cứ ngồi trong phòng chờ tao đi, rồi tao sẽ cho mày xem!

Hết giờ xem tivi, nó với Giang đi ra canteen!!! Ở đây cũng bán bia, rượu ... nhưng chỉ bán cho những đứa quen thôi! Với lại nó ghét cái mùi bia kinh khủng, nên Giang mua hai bình rượu trắng (đựng trong chai nước suối 1.5 lít), cùng một đồng khô bò và vài bịch đậu phộng. Riêng đậu phộng là Khoa mua thêm nhiều nhất. Mà hình như chỗ tiệc tùng sắp được bày kia tốn gần cả một tháng phụ cấp Hạ sĩ của Giang thì phải.

Rượu trắng đối với mấy tụi bộm nhậu thì chả thấm thía gì, nhưng cái mùi nồng nồng cùng cái vị đặc trưng làm nó hơi bị khoái. Ôm đồng “hàng” vừa mua, hai đứa lủi đi thoăn thoắt trong đêm, đi về đến phòng.

Tự nhiên Khoa nhớ lại cái hôm nào, mà anh Bảo rủ nó xuống đây nhậu chung với Giang. Bữa đó trời mưa âm ỉ trên mái hiên, nhưng bù lại trong phòng ấm cúng một cách nồng nàn. Hôm nay không có mưa, chỉ có trăng thôi! Ánh trăng dịu nhẹ soi xuống, rọi qua các ô cửa sổ. Ba đứa nó tắt đèn, đóng cửa, rồi đi xuống góc phòng, chỗ cái giường của thằng Duy. Ánh trăng soi mờ mờ lên sàn nhà, Giang đặt hai chai rượu ấm nóng và bày la liệt các thứ, tụi nó lấy mấy cái chén ăn cơm ra bắt đầu nhâm nhi.

Mà ngộ cái, những cuộc trò chuyện bình thường khác xa hoàn toàn với những cuộc trò chuyện mà được pha thêm chút rượu vào trong đó. Vị rượu trắng nồng nồng chọt làm nó ghiền, cứ nhai nhóp nhép mấy bịch đậu phộng, lâu lâu uống chén rượu rồi lại rôm rả ...

- Ủa ông Duy. Sao tụi nó kêu ông là “Duy gấu” vậy?

Tại tao đánh lộn - Thằng Duy lẽ nhè.

- Nhâm, tự nhiên đánh lộn là được làm “gấu”? Kể tui nghe coi!

Duy nhấp ngụm rượu, ngồi dựa vào giường, chép miệng:

- Hồi học bên trường Hạ (trường quân sự QK7), có thằng kia nó gây sự với tao, rồi tao kiêu chế không được, tao đập nó ngay tại sân chào cờ, mà vào lúc chào cờ luôn mới khổ. Thế là cả trường kêu tao là Duy gấu?! Gấu vì liều lĩnh, và chẳng vì cái gì tốt đẹp.

Giang với nó cười khê, thằng Duy lại nhìn nó:

- Bởi vậy tao mới nói mày, đánh nhau không giải quyết được gì đâu. Cái nào không đáng thì nhịn đi, hơn thua một chút vậy có được gì đâu. Mày làm cho người ta sợ mày thì mày sống cũng chẳng vui vẻ đâu Khoa à!

- Biết rồi ông ơi, nói cứ như trăng trời không bằng.

- Tao được giao nhiệm vụ là làm tiểu đội trưởng của mày ... hức! ... mày phải nghe lời tao, biết chưa? ... hức! ... mày có được đào tạo đảng hoàng như bên trường đâu ... bởi vậy mày phải nghe lời tao ...

- Ủa mà hết huấn luyện tân binh rồi mà? Mắc gì tui phải nghe lời ông nữa?

- Mày đừng cãi tao.

Duy nhấn mạnh cái câu đó, nhưng cái giọng say xỉn không được như bình thường, càng nhấn càng lạc giọng. Nó với Giang được cười nắc nẻ thêm một trận nữa.

- Hai tuần nữa là hai thằng bấy về luôn rồi. Tao cũng hơi buồn, nhưng tao không hiểu ... sao tụi bấy lại khoái hôn nhau quá vậy? Tụi bấy bị đồng tính hả?

Giang nhâm nhi thêm chút rượu, rồi anh vòng tay qua ôm cổ Khoa, trả lời chậm rãi:

- Tao nói với mày rồi, hai đứa tao thân hơn là bạn thân nữa. Với lại không cần phải bị đồng tính thì mới được hôn nhau đâu.

- Kỳ cục vậy?

- Có gì đâu mà kỳ, hôn mà cũng phân biệt nữa à? Thích hôn là hôn thôi, nghĩ ngợi chi nhiều.

Giang ôm bằng một tay thật chặt làm nó cười thích thú, thằng Duy thì cứ ngẩn tò te cùng chén rượu:

- Tao mới thấy cái hoàn cảnh lạ lùng như hai đứa bấy đó.

- Thì đó, bấy giờ ông thấy rồi đó, hết lạ chưa? Ăn miếng đậu phộng cho vui nè.

Thôi nói mỗi miệng rồi, tao không nhai đâu - Duy xua tay, cầm cái chai nước suối đựng rượu lên, tu nốt miếng rượu cuối cùng - Ngủ đi tụi bấy, tao thấy xỉn rồi đó.

Thằng Duy leo lên giường nằm, ngã người cái “bịch” ra phía sau, mà cũng chưa tới 5 phút, nó đã nghe tiếng thở phì phò rồi. Giang nhìn nó cười khế, anh đứng lên giăng mùng cho thằng Duy, nó thì lùa đại đồng rác vào gầm giường, rồi cũng giăng mùng ngủ.

Khoa không nằm giường của mình, nó nằm ở cái giường kế bên giường thằng Duy. Vì đầu giường là cái cửa sổ, và ánh trăng hiu hắt trên mặt chiếu. Nó cởi áo ra rồi nằm xuống. Giang chui vào, anh nằm lên người nó, chống cùi chỏ xuống hai bên, Giang nhìn nó thật gần.

Hàng mi dài, đôi mắt buồn rười rượi, men rượu phản phát trong hơi thở và ánh nhìn. Còn nó, nó thấy đôi mắt sâu kia vẫn không mất đi cái nhìn trù mẩn, thân thể cứng chắc đang đè lên người nó, gương mặt đáng yêu và khắp cơ thể đỏ lịm. Nó vòng tay lên, ôm cổ, rồi vuốt nhẹ xuống lưng, xuống eo.

Thích thú với khối cơ thể cứng cáp và nóng ấm. Hơi thở nồng nàn mùi rượu càng làm cả hai cảm thấy ấm áp hơn. Rồi hơi thở đó lại quyện vào nhau, rồi tắt lịm khi từng cái hôn nhẹ nhàng bắt đầu ...

- Hôm nay anh không thấy có hứng muốn “quậy” em. Tự nhiên anh thích ôm em vậy thôi.

Khoa áp mặt vào ngực. Toàn thân Giang chỗ nào cũng cứng cứng, nóng nóng làm nó không thể để im đôi tay của mình được.

- Thương em quá! Bé Khoa của anh!!!

Nó chỉ cười khì, “hành động” từ bàn tay thay thế cho tất cả những câu trả lời từ miệng. Giang chột ôm nó thật chặt vào lòng, hơi ấm truyền đi truyền lại qua da thịt cả hai:

- Nói là em rất yêu anh đi!

- Sao cứ bắt em nói cái câu đó hoài vậy ...

- Tại anh muốn nghe, anh muốn thấy em nói câu đó, rồi lại ôm anh, và hôn anh.

Nó xoay người, nằm lên Giang, nó nhìn Giang cười mỉm, rồi đặt nhẹ các ngón tay lên đầu ngực, hôn vào cổ anh thật ướn ắt, dưới ánh trăng hiu hắt và dịu nhẹ.

...

- Em vẫn còn muốn tìm cái thằng gửi bài hát cho em hả?

- Ủa ...

Giang vòng tay, kéo nó lại gần sát mình, anh cười khế:

- Cố gắng trong mấy ngày cuối cùng hả?

Khoa cũng cười, hôn nhanh cái “chóc” lên trên má. Buổi chiều ở ngoài sân chào cờ khá đông, người thì đá banh, người đá cầu, người chạy bộ ... Nó thì đi vòng vòng cái sân đã đời, rồi mới ngồi xuống ở vệ đường trong góc sân. Quyết tâm tìm cho bằng được cái thằng kia cứ ngổn ngang trong suy nghĩ của nó.

- Em phải tìm cho bằng được. Tại cái thằng đó mà tùm lum chuyện xảy ra với em, trong đó có chuyện em với anh xa nhau đó!

Đâu phải tại nó đâu. Tại em mà? – Giang vò đầu nó.

- Sao mà tại em?

- Tại em bày đặt giận dỗi, rồi bỏ đi về. Đúng không?

- Tại anh mới đúng. Anh ghen bậy ghen bạ làm gì, tự nhiên bữa đó nhìn em chằm chằm. Em có biết gì đâu ...

- Thì vốn dĩ anh không thích ai quan tâm em hơn anh, nên anh mới phản ứng như vậy. Mà nếu lúc đó em ngồi lại, bình tĩnh nói chuyện với anh thì anh chẳng để bụng làm gì. Đến nỗi anh đi theo em mà em còn hắt hủi anh nữa. Đúng chưa?

Khoa nhìn Giang hồi lâu, rồi nó lè lưỡi, quay mặt đi chỗ khác, Giang vòng tay siết người nó lại:

- Tóm gọn lại là tại em. Dù em có tìm được thằng đó hay không, thì em vẫn có lỗi với anh đó, biết chưa bé Khoa?

Vậy giờ anh muốn em đền cho anh như thế nào? – Khoa nói trong ánh nhìn rụt rè, nhỏ nhẹ.

Giang quay qua, gác hai tay lên đầu gối. Đôi mắt sâu của anh lại làm nó chìm ngẫm trong đắm đuối:

- Nói yêu anh đi!

- Hông!

Khoa lè lưỡi thêm cái nữa, rồi đứng lên chạy lẹ. Giang đuổi theo. Hai đứa làm cho cái cung đường tụi nó đang đi phản phát một điều gì đó khá là bình yên và đơn giản.

Chợt. Trời gầm từ phía xa, Khoa với Giang vừa ngược lên là những hạt mưa đã tuông xối xả. Trời mưa vào buổi chiều thật âm đạm và buồn chán. Mây trên trời đặc kín một màu trắng vô hồn, hai đứa hối hả chạy, cùng tất cả những đứa đang ở ngoài sân banh như tụi nó.

Tấp vào cái mái hiên ở nhà xe của đại đội Vận tải, nó với Giang ngồi đó, ngắm mưa và đun đưa chân qua lại ...

- A! Người quen nè! Lâu quá không gặp!!!

Khoa ngạc nhiên quay qua, có rất nhiều đứa đang trú mưa ở đây. Nhưng có một thằng cười thật tươi đứng trước mặt nó, thằng đó nhìn nó, chứ không phải nhìn Giang, nó vẫn trở mắt cho đến khi thằng này vỗ vỗ mấy cái lên vai nó:

- Quên rồi hả? Phải bạn ở ban Hậu cần phải không? Có lần bạn cho tui mượn xe đạp đi công văn nè. Nhớ chưa?

Khoa cứ ngờ ngợ, trí nhớ của nó về thằng này đến dần, rồi đầy đủ cùng câu nói kia. Nó nói ngay:

- A ... Quân Bưu của trung đoàn! Trực thuộc đại đội Thông tin. Bạn ở chung với trợ lý Thông tin trên ban Tham mưu nè! Nhớ rồi. Haha.

- Ủa? Ở Tham mưu hả? Sao anh không biết vậy?

- Cái bạn này có nhiệm vụ là đi chuyển giao công văn của trung đoàn với những đơn vị xung quanh đó, ngoài ra còn phải đưa gửi thư từ của sĩ quan, cũng như chiến sĩ trong trung đoàn mình về nhà nữa. Nói chung là toàn đi suốt à, đến tối thì mới về đây để ngủ!

- Rồi sao hai đứa biết nhau?

Thằng đó vẫn cười tươi rất thân thiện, rồi nhìn Giang:

- Bữa xe đạp của tui bị hư, đang loay hoay không biết làm sao, thì cái bạn này đi tới, bạn cho tui mượn xe đạp của bạn, rồi sửa cái xe này dùm tui nữa. Hên là gặp bạn, không thôi tui đưa công văn trễ là bị phạt rồi!

Khoa cười, gãi gãi đầu:

- Hồi đó em hay ra ngoài cổng mua đồ bằng xe đạp lắm, bữa đi ra thì gặp bạn này giữa đường, thấy vậy em mới nhường cho cái xe đạp của mình!

- Ngại ghê. Lúc đó chưa kịp hỏi tên bạn nữa, chỉ kịp thấy cái bảng chức vụ của bạn thôi à.

Nó cười.

- Cám ơn bạn nhiều nha. Mà tui dám chắc, nếu tui không nói, thì bạn cũng không biết được là ai nhắc tên bạn trong cái đêm văn nghệ hồi trước đâu, phải không?

Thằng đó cười cái kiểu gây tò mò. Giang thì chăm chú lắng nghe, còn nó thì hoang mang, và trả lời lắp bắp:

- Là ... là sao? Bạn nói rõ hơn đi!

- Thì là vậy nè. Bữa văn nghệ mà lính đợt 1 năm 2009 xuất ngũ đó, thằng bạn của tui nó có lên hát, nó hỏi tui thích bài nào. Mà tự nhiên tui nhớ tới cái bài mà tui với nhỏ bạn gái nghe hoài, bài Điều Ước Giản Đơn đó, tui cũng thích bài đó nữa, nên tui mới kêu nó lên hát.

- Nhưng ... sao bạn gửi cho tui???

- Thì tui thấy hay, tui muốn chia sẻ với bạn thôi! Có gì đâu? Giống như mấy chương trình quà tặng âm nhạc trên radio đó. Tự nhiên nhớ tới cái hôm bạn cho tui mượn xe, mà tui không biết tên bạn, nên tui kêu thằng bạn tui nói đại cái chức vụ của bạn. Chờ bữa nào gặp lại bạn rồi nói cho bạn hiểu sau. Nhưng mà đến bây giờ thì mới gặp được nhau nè.

...!!!

Thằng đó ... vẫn giữ nụ cười thân thiện nhìn Khoa.

Giang ... vẫn chăm chú theo dõi, rồi lại nhìn Khoa.

Khoa ... nắm chặt tay lại với nhau ngồi nghe kể chuyện. Sau đó nó nhìn qua Giang. Rồi nó vụt chạy ra ngoài trời mưa tầm tã!

- Đứng lại!!!

- Hông!!!

- Đứng lại coi! Khoa!!!

- Huhu ... Em xin lỗi anh ...xin lỗi anh nhiều lắm!!!

Nó chạy thục mạng trong màn mưa, Giang cũng lao theo nó thật nhanh. Lâu lâu nó quay lại nhìn, rồi lại mếu máo, Giang mặc kệ, cứ đuổi theo. Hai đứa guồng chân chạy khắp con đường. Nó có thể nghe được hơi thở dồn dập từ bên trong rõ ràng hơn tiếng mưa vọng lại xung quanh. Nó cứ chạy ... chạy về đại đội, Giang vẫn bám theo sát nút.

Nó chạy xuống nhà tắm, leo lên cái bậc thềm, rồi leo lên bờ tường. Thở hì hục, Giang đứng dưới chống nạnh nhìn lên:

- Leo xuống ngay!

- Cho em xin lỗi ... tại em ... huhuhu!!!

- Đã nói đi xuống thì đi xuống nhanh lên.

Giang chau mày nhìn lên, gương mặt vừa hối hận vừa đau khổ làm Giang xém cười. Còn Khoa cứ chần chừ trên thành nhà tắm, rồi cũng phải leo xuống. Trời vẫn mưa tầm tã, nó tiến chậm chậm lại gần Giang.

Anh chau mày, nhìn cái vẻ hối tiếc chan chứa trong ánh mắt, chợt cái môi đỏ đỏ của nó làm cho nó trông thật dễ thương.

Cùng cái vẻ buồn rầu kia, Giang thấy nó dễ thương quá!!!

Anh nhẹ nhàng đưa tay lên, ghì nó vào lòng mình, hôn nó chậm rãi trong buổi chiều mưa.

...

Bây giờ, Khoa sẽ không bức tức đứng chờ cái ngày nó không muốn tới thật gần nữa. Mà nó sẽ vô tư, hồn nhiên sống trong những ngày cuối cùng còn lại. Nó chụp lại tất cả khung cảnh nơi này, cả những buổi trời mưa vốn vã, những nụ cười, và những người bạn thân quen.

Nó đang cố sống thật vui, thật êm đềm, để không uổng phí chút thời gian sau cùng này.

Từng ngày cứ trôi ... cứ trôi. Những tin đồn thất thiệt về các ngày được cho là xuất ngũ sớm dần dần bị loại, kết quả rõ ràng nhất chợt hiện ra chình ình trong tâm trí tất cả: ngày 20/1/2011.

Theo thường lệ, 2h sáng của ngày xuất ngũ, phòng Tài vụ của trung đoàn sẽ thông báo xuống đại đội, rồi đại đội thông báo cho tụi nó, giờ đó lên lãnh tiền xuất ngũ. Bởi vì cái phòng đó thì chỉ có hai sĩ quan phụ trách, mà lính xuất ngũ thì hơn 500 đứa, nên 2h sáng sẽ bắt đầu cho đến 6h là sẽ xong. Rồi 7h ra ngoài sân

chào cờ làm lễ ... rồi sau cùng, sẽ là xe của các quận huyện vào đây, đón toàn bộ lên xe, đi về phường, rồi về nhà!

Tại nó với Giang từng được kiêm chức. Nên sẽ được ưu tiên lãnh tiền trước. Tuy nó hơn Giang một cấp bậc, là Trung sĩ, nhưng nó được thăng chức là vì tính chất công việc, chứ không phải Trung sĩ được đào tạo trong 6 tháng như bên trường quân sự, thành ra hai đứa nó vẫn chỉ lãnh được ở mức Binh nhất, là 10 triệu đúng.

Nán lại ngồi tâm sự với anh Vinh, rồi gửi gắm, hỏi thăm, chúc sức khỏe. Nó chào anh, người đã tặng cho nó một cơ hội mà không phải thăng lính nào cũng được, đúng hơn là chính anh Vinh mới là người làm cho cuộc sống của nó rẽ sang hẳn một hướng khác. Nếu bây giờ còn ở đại đội Thông tin, không biết nó có còn tươi tắn và vô tư được như bây giờ không?

Rồi Khoa đi xuống Hậu cần, nó ôm anh Lâm yêu quý của nó vào lòng, người đã cùng thực hiện các trò mà nó bày ra, hòng mang lại lợi ích duy nhất là được về nhà. Người đã gắn bó với nó, và tâm sự về cái hăm hiu của cuộc đời binh nghiệp. Nó cười, rồi đi qua phòng chủ nhiệm. Vẫn vậy, chú Huấn từ tốn rót trà cho nó, rồi cười nói với nó. Chính chú Huấn đã phá vỡ cái hình tượng những ông sĩ quan cấp cao luôn quát tháo và nạt nộ mọi người trong nó, về điềm tĩnh và ôn tồn trong giọng nói đều làm nó nhẹ nhõm mỗi khi trò truyện, hay làm sai chuyện gì đó.

Cuối cùng, dù chẳng gắn bó thân thiết như mấy người sĩ quan khác, nhưng nó vẫn vào phòng đại đội, lễ phép chào ông Trưởng. Cái giọng trầm đục không hề thay đổi khi ngữ cảnh hoàn toàn khác nhau, chỉ khác là cái giọng hôm nó nhận nhiệm vụ ở đây, trong đó có sự động viên và niềm tin rất chắc chắn, còn bây giờ là cảm ơn, và đề cao!

Hôm nay. Nó ngủ trưa lần cuối cùng, rồi đi nhỏ cổ xung quanh đại đội lần cuối cùng ... đi tắm ... đi ăn cơm chiều. Lần cuối cùng.

Cầm chắc cái chén trên tay - thành quả của cái đêm lén lút, Khoa vừa đi vừa giỡn hớt, cười nói với anh và Duy. Nặng buổi chiều hôm nay quá mờ nhạt, nhưng gió thì lại lồng lộng.

Rồi màn đêm cũng buông xuống, ba đứa nó cầm ghế ra sân chào cờ trung đoàn ngồi, chuẩn bị xem buổi văn nghệ cuối cùng của đợt.

Băng rôn với dòng chữ “Lễ tiễn quân nhân hoàn thành nghĩa vụ quân sự đợt 2 năm 2009” phản phát trên khán đài. Bên dưới, tất cả quân nhân của các đại đội bộ binh, đại đội binh chủng tập hợp đông đủ, âm thanh rôm rả vang vọng lại khắp nơi. Vui quá. Khoa cứ nhìn khắp một lượt, cứ như là đang có hội vậy!

Trước đó, nó có nhận được tin của thằng Phát, là bà Tuyết tỉ tỉ kia lát nữa sẽ lên hát tặng một bài cho tất cả. Phát nhắn nó lên phòng Tác huấn của ban Chính trị ngồi chơi, nhưng nó từ chối. Nó muốn ngồi đây, nắm tay Giang và dựa nhẹ vào thằng Duy gấu của nó. Vậy thôi là đủ rồi.

Đêm văn nghệ này, trung đoàn vẫn mời các trung tâm văn hoá ở các nơi về biểu diễn. Vẫn được hát những bài hát sôi động, nhưng phải nằm trong khuôn khổ của quy định, và không được quá phản cảm. Chẳng sao cả! Sự cổ vũ, hò hét từ đám đông, sự nhiệt tình của ca sĩ, và âm thanh từ mấy cái loa đội “đùng đùng” từ trên xuống cũng đủ tạo nên phấn khích của buổi văn nghệ này rồi.

Kết thúc một bài hát, khoảng sân bên dưới im ắng đôi chút, rồi lại hò reo khá lớn từ một phía. Khoa không thấy rõ, nó cứ neho mắt nhìn cái bóng người đang đi lên khán đài, bộ đồ màu xanh chẳng khác gì tụi nó đang bận, đến khi cái bóng đó cất tiếng nói, thì nó mới cười ngơ ngàng.

- Thân chào các đồng chí yêu dấu của trung đoàn GĐ ạaaa!!!

Tiếng hò reo vọng lại khắp nơi. Chị Tuyết của nó vẫn đơn đả trong cách nói:

- Hôm nay em xin trân trọng gửi tới mấy anh, mấy “bé” ở trung đoàn mình lời chia tay sâu sắc nhất. Em biết là ngày mai, tất cả chúng ta sẽ xa nhau, sẽ ra ngoài kia, và bước tiếp trên con đường mà mình phải đi, nhưng em mong mấy anh, mấy “bé” đừng bao giờ quên đi mất khoảng thời gian nơi đây của mình, dù cực khổ và thiếu thốn, nhưng ít ra chúng ta đã tìm thấy nhau, gặp nhau, và gọi nhau là đồng chí. Vậy nên xin mọi người hãy nhớ đến nhau, và đừng đánh mất nhau trên đường đời gian khổ ngoài kia nhe. Hihi ... sau đây mời tất cả cùng lắng nghe ca khúc “Biệt Ly” do em thể hiện ạ ...!

Tưởng là sẽ có vài tiếng “ồhhhhh” vọng lại. Nhưng không, tiếng vỗ tay rần rần trời cùng nền nhạc đang vang lên. Và tỉ tỉ của nó cất tiếng hát. Bài hát thì toàn bộ chữ “anh” được thay bằng “em”, nhưng đặc biệt nhất, là âm giọng trong trẻo và vang đi thánh thót.

Tuyết tỉ tỉ hát hay lắm. Khoa nhớ rồi, cái hôm ngồi với anh Bảo và Giang, nó đã nghe cái giọng này. Giọng hát làm ấn tượng người nghe thật sự, cả một sân banh rộng lớn im ắng, chỉ có tiếng hát mang tâm trạng tiếc nuối ngân lên đều đặn.

Thoáng buồn, nó quay qua nhìn ông Duy, rồi nhìn Giang, rồi nhìn khắp xung quanh. Rồi lại phiêu du cùng lời bài hát và giọng hát kia.

... Kết thúc! Khoa thấy tất cả đều đứng lên vỗ tay rần rần. Chị Tuyết ở trên cúi chào tất cả, rồi đi ra phía sau, nhường khán đài lại cho các tiết mục khác.

Đêm nay không hề buồn tẻ và ảm đạm như Khoa tưởng, nó ngồi ở dưới, hò hét khô cả cổ họng, rồi lại cười nghiêng ngả với những bạn đang hát ở trên. Vui lắm. Đến nỗi nó cảm thấy nỗi buồn như chưa từng tồn tại trước đó.

Cuối cùng! Chủ nhiệm Chính trị lên thay mặt, chúc sức khỏe và chào tạm biệt toàn bộ chiến sĩ của trung đoàn. Đám đông lại hò reo, rồi giải tán từ từ, ba đứa nó đi chậm chậm về đại đội.

- Mai em đi rồi, anh có vui ...

Duy khẽ hát, huých cùi chỏ vào nó, nó cười:

- Mai em đi rồi, anh có buồn ...

- Haha.

- Haha!

Cứ cười khi về đến phòng. Nó ngồi xuống, soạn lại đồ vào balô. Tay chạm nhẹ từ cây bút, cái chuông gió dỏ dang, đến cuốn nhật ký, rồi cái chén. Chợt, Giang nắm bàn tay nó lại, nó nhìn lên, Giang cười mỉm, rồi soạn đồ với nó.

Tiếng còi ngủ buồn bã vang lên. Khoa cảm thấy có cái gì đó chạy vụt qua trong lòng mình. Đây là lần cuối cùng, nó sẽ không bị tiếng còi mà nó dị ứng này ám ảnh nữa. Nhưng sao nó thấy, cảm xúc của nó lần đầu nghe cái tiếng còi này, và lần cuối cùng là lúc này, giống nhau quá.

Giang giăng mừng, rồi kéo nó vào trong. Duy chúc nó ngủ ngon, nó cười nhẹ buồn bã, rồi theo vòng tay của Giang, nằm gọn trong lòng Giang.

- Đừng dồn nén trong lòng, cứ vô tư như là em đã từng đi.

Anh hôn nhẹ lên trán, rồi ôm nó thật chặt. Một cảm giác ướt át từ làn da anh truyền đi, kèm theo cái run người rất khẽ của nó. Anh biết nó cần được khóc lúc này. Và anh cứ ôm nó thật chặt.

Trong đêm cuối cùng này.

...

Sáng.

Nắng chưa kịp chiếu xuống qua lớp mây dày đang trộn lẫn với màn sương mờ. Vài tiếng chim lảnh lót trong các cơn gió cứ thoảng qua. Khoa ngồi trầm ngâm trên bệ lau sùng.

Đến 7h mới làm lễ, nhưng nó đã ngồi trước ở bệ súng rồi. Giang chỉnh chu lại quân phục, rồi mới đi soạn đồ vào balô. Duy đi ra, leo lên ngồi với nó.

- ... Ông Duy. Tui cho ông cái này nè.

Nó dúm vào tay Duy một miếng gì đó mỏng mỏng, gói trong một lớp giấy báo. Duy mở hé ra xem, rồi sững người:

- Trời! Mày kiếm đâu ra cái thẻ đỏ này vậy?

Nó nhìn Duy buồn hiu:

- Tui làm lâu rồi, bây giờ tui mới cho ông đó, mai mốt có muốn về nhà hay ra ngoài, thì cứ đưa cho vệ binh, khỏi cần mắc công lên đại đội xin cái thẻ này, biết chưa hả?

- Đâu mà bắt mí tao nghe coi, sao mà làm được cái thẻ ra vào y chang với đại đội vậy? Từ chữ ký, con dấu, đến miếng nhựa ép ...

- Có cái gì mà tui không làm được đâu hả? ... Ông giữ cho kỹ đó, mất là tui hận ông ... với lại cái chỗ leo rào dưới vườn tăng gia ... ông chỉ được cho một đứa thân thiết nhất với ông biết thôi nha ... nếu sau này ông xuất ngũ, thì ông chỉ cho nó, rồi truyền lại cái thẻ này cho nó luôn nha.

- ...

- Cái đường đó. Chỉ có tui, với Giang, với tiểu đội trưởng cũ của tui biết thôi!

- ... Mà chỉ cho tao, vậy là mày chịu coi tao là tiểu đội trưởng của mày rồi hả???

- Ủ ...

Khoa khê nghiêng đầu, đụng nhẹ vào đầu thẳng Duy:

- Ông Duy ... tui nhớ ông lắm!

- Tao ... cũng nhớ hai đứa bấy lâu!!!

- Khoa ơi. Đi thôi em.

Nó chậm rãi bước xuống, Giang đã đeo balô trên vai, anh cầm cái balô của nó ra đưa cho nó.

Nó đeo vào, mắt long lanh nhìn thẳng Duy:

- Nhớ nhắn tin cho tui đó nha! Duy gấu.

Duy cười, cái tướng nhỏ con, đen thui, vẫy tay với hai đứa nó, nó cứ trông theo, cái tướng người vẫn ngồi im trên bệ súng, mờ dần, rồi theo bước chân của nó, cái tướng người kia khuất hẳn sau các dãy nhà.

Xe của BCH và D31 chở những đứa cùng đợt với nó đã về lại đây từ sáng sớm. Khoa chỉ thấy hai tâm trạng trên các gương mặt ngoài sân chào cờ này thôi: hân hoan và hối tiếc.

Chợt có một bóng người lao lại, ôm chặt nó. Khoa nghe bên tai là tiếng nước nở. Là thằng Tài, sau lưng có đủ những đứa từng một thời tung tăng leo rào với nó. Mắt nó lại long lanh thêm lần nữa, sống mũi hơi cay cay, nó ôm thằng Tài lại, rồi thằng Phát, thằng Hải, thằng Quỳnh, thằng Danh và thằng Phi. Rồi cái gương mặt đang khóc hu hu cũng đi lại với nó.

- Em trai ơi!!! Tỉ nhớ em lắm. Huhuhu ...

- Tỉ ác vừa thôi. Cái bài buồn lắm vậy mà cũng lên hát cho được.

- Nhưng mà nó hay mààà ... huhuhu!

Bây giờ nó thấy thêm sự ghen ngào đang nhói lên trong lòng. Nó nhìn tất cả, rồi chậm chậm theo sau Giang.

7h đúng.

Tất cả tập trung thành một khối đội ngũ, cách đều từng hàng. Trung đoàn trưởng thông báo nội dung của buổi lễ, các thành tích đạt được, và cuối cùng cũng chỉ là lời chào thân thiết tới tất cả chiến sĩ. Ông còn nói một câu băng hươ làm tất cả cười vang:

- Tôi thấy vài đ/c có vẻ như đang khóc nhè? Kỳ lạ thật, nhập ngũ cũng khóc, xuất ngũ cũng khóc.

Sau tiếng cười vang, là âm thanh trò chuyện vọng lại rôm rả từ mọi hướng.

Giang đi qua chụp hình chung với mấy đứa bên đại đội của anh rồi. Còn nó thì đứng im đó, một mình!

Ai cũng vỗ vai, bắt tay nhau, ôm nhau vào lòng.

Mắt nó lại long lanh, sống mũi lại cay cay, lòng lại nghẹn ngào. Rồi Khoa cũng khóc ... khi từng chiếc xe buýt chạy trên con đường phía trước cây cột cờ.

...“MỜI TẤT CẢ Đ/C CỦA HUYỆN HỌC MÔN BƯỚC LÊN PHÍA TRƯỚC.”

Tiếng hò reo vọng lại rải rác, từng đứa từng đứa xách balô bước đi trong tất cả những cái vẫy tay xung quanh.

Khoa chớp mắt, một hàng nước chảy chậm chậm trên má nó.

...” MỜI TẤT CẢ Đ/C CỦA HUYỆN NHÀ BÈ BƯỚC LÊN PHÍA TRƯỚC.”

Vẫn là những âm thanh vui mừng vọng lại xung quanh. Khoa không thấy rõ, nó chỉ thấy từng cái bóng người xanh xanh đang bước vội đi. Chợt có một vài người đi ngang qua nó. Nó trông theo ... nước mắt vẫn cứ rơi:

- Ủa ... Thắng ...!

Những đứa hồi còn ở chung lúc tân binh đi lại chào. Chợt nó thấy nhói trong lòng, giọng run run cùng sự nghẹn ngào đang bủa vây:

- ... Tao ... tao xin lỗi ...!

- Thôi! Tội tao về nhà Triều. Đừng buồn nữa, không ai trách mày đâu!!!

Vài đứa bạn cũ lại ôm nó, nó cứ ngẩn ngơ đưa tay lên ôm lại. Từng cái kịt mũi và từng giọt nước mắt lấp hết lời nói và hành động của nó.

...”MỜI TẤT CẢ Đ/C CỦA QUẬN 8 BƯỚC LÊN PHÍA TRƯỚC.”

Nó vẫy tay chào những người bạn cũ, rồi lại đứng im, hai tay nắm cái dây balô trên vai, tâm hồn và ánh mắt đờ đẫn. Rồi lại giật mình vì một cái ôm bất chợt:

- Em về nhà anh Triều. Bữa nào tội mình hẹn nhau đi chơi một bữa nha!

Phát cũng khóc, mắt đỏ hoe nhìn nó, cái giọng meo mào lần đầu tiên nó nghe được. Tự nhiên nó cảm thấy nó đang khóc nhiều hơn thì phải.

Rồi tới thằng Tài. Tài gục đầu vào vai nó, siết nó thật mạnh. Tài cũng nhìn nó mà khóc rầm rức, rồi vẫy tay với nó, bước đi trong buồn bã cùng những đứa bạn xung quanh.

Chợt một cơn gió mạnh thổi qua. Khoa vô thức nhìn lên. Bầu trời vẫn đầy kín mây.

...”MỜI TẤT CẢ CÁC Đ/C CỦA QUẬN 1 BƯỚC LÊN PHÍA TRƯỚC.”

Khoa vẫn đứng chôn chân tại chỗ. Nó nhìn xung quanh, từng người từng người vẫy tay nhau, nắm tay nhau, kéo nhau đi. Nó lại nhìn đầu đó phía xa.

Rồi nhập nhoè trong ánh mắt, Khoa thấy có bóng người đang chạy tới phía trước. Nó chớp mắt mấy cái, để cho những giọt nước mắt đang đọng lại chảy hết xuống.

Giang!

Giang đi lại, anh vòng tay qua cổ, ôm nó thật chặt, nhìn nó thật gần, sự an toàn quen thuộc nhưng rất đổi bình yên len lỏi trong nó.

- Xe của Quận 1 tới rồi kìa.

- ... Em không muốn về!

Giang cười, ngón tay anh lau nhẹ nhẹ trên mắt nó.

- Em xin lỗi ... em đã làm mất đi thời gian của hai đứa mình ... em cũng không muốn về ... em muốn ở đây với anh ... với anh ... em muốn có lại những ngày em làm mất đó ... hức!!!

Cảm giác muốn khóc tuông ra ào ạt trong nó, không phải từng chút như hồi nãy nữa. Giang nghiêng đầu, anh hôn thật chậm vào môi, từng dòng nước mắt thấm ướt trên má của anh, cứ chảy xuống từ từ và đều đặn.

Lâu! Giang hôn nó lâu lắm. Đến khi trên khán đài lại vọng xuống tiếng loa đồng dục:

“MỜI TẤT CẢ CÁC Đ/C CỦA QUẬN 7 BƯỚC LÊN PHÍA TRƯỚC.”

Giang lại nhìn sâu vào mắt nó, anh cười, rồi đưa tay tháo cái sợi dây chuyền ra, đeo lại cho nó:

- Về thôi em!

Anh kéo tay nó đi. Bước qua tất cả lời chào tạm biệt xung quanh. Anh lại siết chặt tay nó, hai cái nhẫn chạm khê vào nhau.

Xe của Quận 1 chỉ còn mỗi mình Khoa. Nhưng Khoa chưa muốn bước lên ngay, nó nhìn qua cái xe của Quận 7, cả đám chen chúc nhau lên xe, cái balô trên vai lững thững theo từng bước chân. Nhưng chỉ có một mình Giang quay lại, anh giơ cao tay, rồi vẫy tay, cười thật tươi nhìn về nó. Nó cười! Như thể Giang muốn thấy được nụ cười của nó, rồi anh bước lên xe.

Nó đi lên, rồi ngồi vào ghế. Nó chợt nhìn qua bên ngoài cửa xe, từng dòng người lác đác chạy vội lên những chiếc xe buýt còn lại. Rồi cái xe buýt rồ máy, lăn bánh đi về phía trước.

Vòng tay ôm cái balô trong lòng, tay nó đặt nhẹ vào cái chuông gió để ở túi cóc trước.

Chẳng còn cảm giác khóc dữ dội như hồi nãy nữa, tâm trí Khoa trống trải hoàn toàn. Xe chạy trên con đường thân quen, đi qua cái chợ, cái sạp bán báo ... hồi lâu, nó mới chợt ngược lên nhìn trời.

Mây xám đặc kín cả một bầu trời, không một gợn mây giữa cái nền xám xịt đó. Không gian có vẻ âm u. Nhưng nó không quan tâm, nó vẫn nhìn cái đám mây xám kia.

Nó ghét đám mây đó. Đám mây đông báo hiệu một cơn mưa thật lớn sắp đến.

Nhưng chẳng phải vì nó ghét mưa lớn. Mà mỗi khi nhìn cái đám mây đông xám xịt kia, nó cảm thấy như mình đang lạc lõng, cô đơn tột cùng ở giữa đám mây đó. Chẳng hiểu sao, mỗi lần hoang mang và lo âu, hay buồn bực và chán nản, nó đều lại gặp cái đám mây đó.

...

Mây đông ...

Khoa thần thờ nhìn đám mây trôi qua trên đầu, khi nó thấy cái cuộc sống tân binh quá phức tạp, và nó nhớ mẹ nó, gia đình của nó lắm!

Mây đông ...

Bảo nắm tay nó đi chậm chậm trong mưa, như thể đang kéo nó ra khỏi đám mây mà nó đang bị lún sâu trong tâm trí... từng ngày, từng lúc...

Mây đông ...

Nó chạy dưới mưa, dưới nền trời xám đen đầy gió lớn, cùng với anh Bảo, và với Giang. Đã lâu lắm rồi, nó mới được tắm mưa và chạy giỡn trong mưa một cách thoải thích như vậy.

Mây đông ...

Nó gục đầu vào tường, nhìn đám mây như đang đổ sụp xuống cùng cơn mưa trên Quân y. Trong lòng hồi hận cực độ và mong chờ Giang hơn bao giờ hết.

Mây đông ...

Nó nhảy tưng tưng trên cái chòi gác, khi thấy đám mây mưa đang vùn vù trên đỉnh đồi phía xa. Dũng cứ thần nhiên ôm nó vào lòng, mặc cho gió lạnh từ đám mây kia cứ thổi qua không ngừng.

Mây đông ...

Nó hậm hực khi nhớ tới cảnh Thanh đùa giỡn với Giang. Ngồi trong phòng nhìn đám mây đang từ từ trút nước, nó có cảm giác như mây đang trêu tức nó. Vì mưa mà hai người kia sẽ ấm áp hơn trong phòng, chứ không như nó đang ngồi buồn hiu quạnh.

Mây đông ...

Khoa thần thờ bước đi khắp nơi trong trung đoàn, mặc cho gió như tát từng giọt nước vào mặt. Nó cứ hy vọng rằng Giang không lấy cuốn nhật ký của nó, nhưng cơn mưa vẫn cứ tuông, cuốn trôi toàn bộ hy vọng mong manh trong nó.

Mây đông ...

Giang lặng thinh, chăm chú nhìn cơn gió thổi qua trước mặt. Nó hùng hổ lao tới ngay sau lưng anh ... Rồi cả hai dìu nhau đi từng bước trong màn mưa trắng xoá.

Mây đông ...

Khoa tựa đầu vào vai Giang trên ô cửa sổ, mặc kệ và chẳng sợ gì trời đất đang tối sầm ngoài kia. Vòng tay của Giang đủ để nó bắt chắp tất cả.

Mây đông ...

Cơn mưa lớn bất chợt mang trả lại toàn bộ ký ức về cho nó. Nó ngồi cùng với tiểu đội của mình, cứ nhìn theo từng hạt mưa bay nhanh trước mặt.

Mây đông ...

Nó hồi hải leo rào thật nhanh, rồi chạy ra tiệm net thật lẹ cùng những đứa bạn thân. Cũng như Duy đá trái banh về phía nó, nó đá lại cho Duy, không để Giang chặn được trái banh, trong cơn mưa dữ dội của buổi chiều.

Hay cũng như nó nhận được cái hôn tha thứ từ Giang ngoài nhà tắm, cũng trong cơn mưa không ngớt đó.

Khoa cứ nhìn theo đám mây xám dày đặc qua ô cửa xe. Tại sao cái đám mây đó lúc nào cũng xuất hiện đúng lúc trong cuộc sống của nó hết vậy???

Chợt điện thoại reo, nó hơi giật mình rồi cầm lên xem. Số lạ hoắc, nó bấm nghe thử ...

- Còn khóc không vậy nhóc?

Giọng của Giang. Khoa cười mỉm, khi cơn mưa đã tuông trên ô cửa kính.

- Nín rồi mà!

- Uhm! Anh mượn điện thoại của thằng kế bên gọi cho em nè, cứ tưởng em còn khóc sụt sướt nữa chứ?

- Em nín rồi! Nghe giọng anh là đâu có buồn nữa đâu!

- Haha. Vậy thì được. Đừng có buồn nữa nha, về nhà ăn cơm với mẹ đi. Tối anh qua chở em đi chơi, được chưa?

Khoa cười, nó cứ nhìn ra ngoài, dù ngoài kia chỉ có cơn mưa trắng xoá và từng chiếc xe đang lao đi thật nhanh.

Vô tình nó nhìn lên trên cao, đám mây xám đen vẫn chưa hề tan ra ...

- Alo ... em đâu rồi Khoa?

Nó cứ nhìn chăm chú vào đám mây. Tự nhiên cảm giác cô đơn và hoang mang vốn có mất tiêu. Nó cười thật vui, giọng thật dịu nhẹ thật đầm thắm giữa cái lạnh ngoài kia:

- Giang ơi.

- Hải?

- Em yêu anh!

Hết.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuon-nhat-ky-cua-anh-bo-doi>